

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

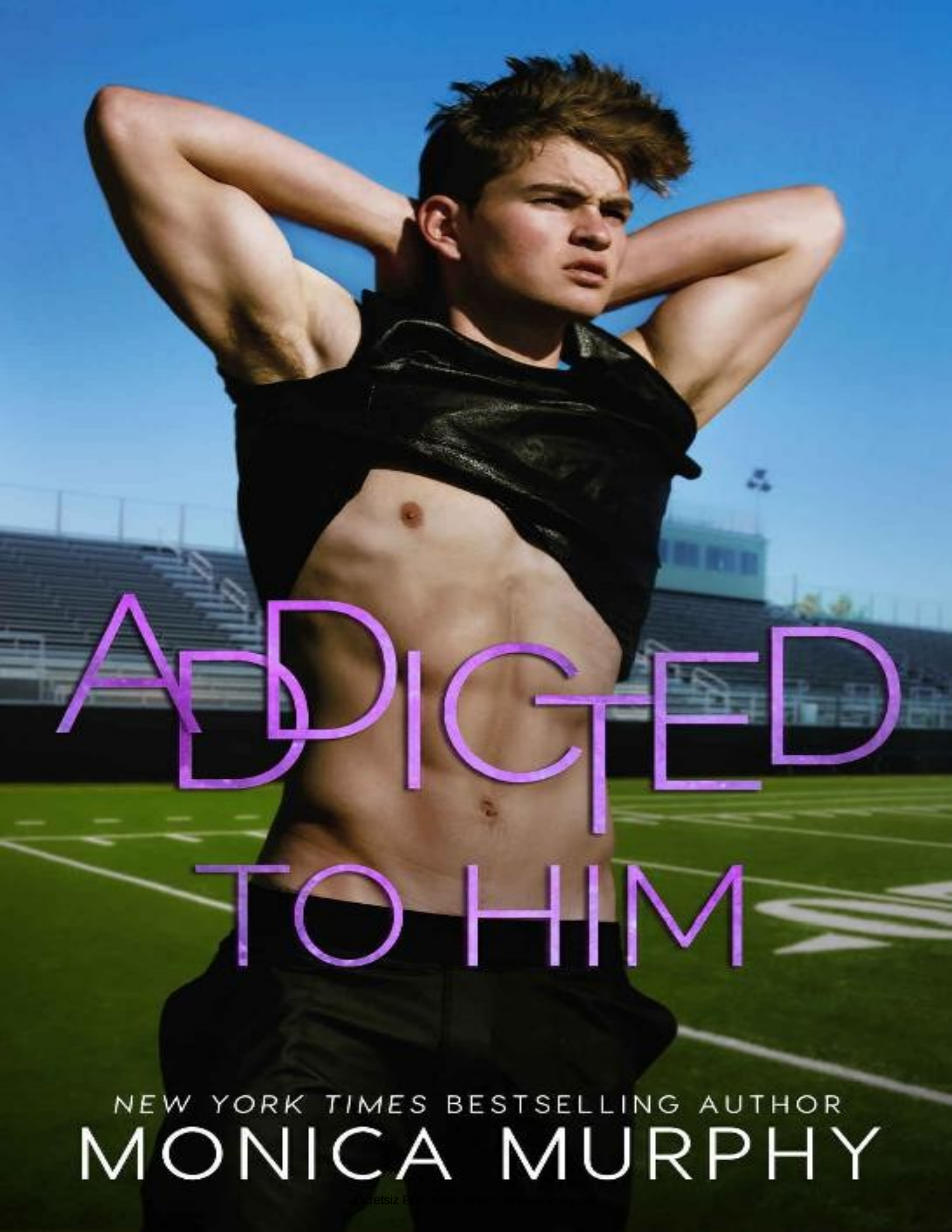
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A young man with dark, wavy hair is the central figure. He is wearing a black tank top that is pulled up to his chest, revealing his bare torso. His arms are raised, with his hands clasped behind his head. He is looking off to the side with a serious expression. The background is a bright, sunny day on a football field, with green grass and white yard lines visible. In the distance, there are bleachers and a clear blue sky.

ADDICTED TO HIM

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
MONICA MURPHY

© 2019 by Monica Murphy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONA BAĞIMLI

MONICA MURPHY

İÇİNDEKİLER

Çalma Listesi

Başlangıçta.

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Şimdi

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Meant To Be Sneak Peek!](#)

[Ücretsiz kitap ister misiniz?](#)

[Kaydolun! Biliyor](#)

[muydunuz?](#)

[Teşekkür](#)

[Ayrıca Monica Murphy .](#)

[Yazar Hakkında](#)

OYUN LİSTESİ

"Addicted to My Ex" - M City JR
"vicious" - Tate McRae, Lil Mosey
"stunnin" - Curtis Waters, Harm Franklin
"Pretty Girls" - iann dior
"Mo Bamba" - Sheck Wes
"Just Friends" - Audrey Mika
"Dissolve" - Absofacto
"Slide Away" - Miley Cyrus
"minor" - Gracie Abrams
"Steel Birds" - Slow Pulp

Addicted To Him Spotify çalma listesinin geri kalanını
burada bulabilirsiniz: <https://bit.ly/ATHplaylist>

"Kötü olmak oldukça iyi hissettiriyor, ha?"

- BENDER, *KAHVALTI KULÜBÜ*

BAŞLANGIÇTA.

PROLOGUE

İKİ YIL ÖNCE

Tribünde oturan bir melek var.

Kaskımı çıkarıp başımı sallıyorum, uzaklara bakarken saçlarımdan küçük ter damlacıkları dökülüyor. Tamamen hareketsiz kalarak büyük bir hayranlıkla onu izliyorum ve sahanın karşı tarafındaki tribünde olduğunu düşününce onu nasıl bu kadar kolay fark edebildiğimi merak ediyorum.

Sarışın. Çok tatlı. Yüzünde sürekli bir gülümseme. Yanında siyah saçlı bir kız oturuyor ve etraflarında başka kimse yok. Rakip takım tribününde oturuyorlar, yani onlarla aynı okula gitmediğimi biliyorum. Onlar Badger'lar.

Düşmanlarımız.

"Hey." Yanımda duran takım arkadaşlarımdan birinin göğsüne vuruyorum ve onun bulunduğu tribünü işaret ediyorum. "Onu tanıyor musun?"

Gözlerini kısarak güneşe bakıyor ve onu bulmaya çalışıyor. "Kimden bahsediyorsun sen?"

"Güzel olan," diyorum, onun da güzel olduğunu düşündüğünü varsayarak. "Sarışın olan," diye ekliyorum, belki kördür diye.

"Ah." Jose gülmeye başladı. O bir kıdemli. Bir çeşit ahmak. Onun oyun kurucusu olmama rağmen bana çöpmüşüm gibi davranıyor. Ama ben sadece kıdemli oyun kurucumuz sakatlandıktan sonra oyuna giren ikinci sınıf öğrencisiyim. Bunu gerçekten yapabileceğime dair bana hâlâ tam olarak güvenmiyorlar. Koç Watson, 'saygı görmeden önce saygı kazanmalısın' der. Bu çocukların hiçbiri bana saygı duymuyor.

Henüz değil.

Jose başını sallayarak, "Buna dokunamazsın Bennett," diyor. "Nedenmiş o?" Sinirlenerek karşılık veriyorum. Kime istersem dokunabilirim.

istiyorum. Peri masallarından fırlamış gibi görünen güzel sarışınlar

da dahil.
Yani onda ciddi bir Disney prensesi havası var.

"Yani, eğer istiyorsan, devam et. Şansını dene. Sihrini konuşur. Ama şunu bil ki onunla işin bittiğinde Callahanlar sıska kıcını bir tabağa koyacaklar." Jose güldü ve sırtına bir şaplak atarak beni tökezletti.

Jose sadece bir ahmak değil, bir ev kadar büyük ve bir öküz kadar güçlü. Ayrıca en iyi savunma yan hakemimiz.

Geçen bahardan beri durmadan kondisyon çalışıyorum, kaslanmaya çalışıyorum. Neredeyse 1.80 boyundayım ama hâlâ çok fazla kasım yok. Son sınıflar kıcımla dalga geçmeye bayılıyor, bana hep berbat olduğumu söylüyorlar. Kardeşim burada olsaydı bana bir bok vermezlerdi. Ryan onlarla sadece bir yıl oynamasına rağmen hepsinin saygısını kazanmıştı.

Ben mi? Hepsi benim serseri bir çocuk olduğumu düşünüyor.

Parlak altın rengi saçlarına bir kez daha bakıyorum, batan güneş saçlarını parlatıyor ve ışıldamasını sağlıyor. "Callahanlar'ın ne ilgisi *var-oh*."

Sonra onu gördüm. Fable Callahan tribünlere doğru ilerliyor, sarışının hemen yanında oturuyor. Onun kızı. Benzerlik çok güçlü. Prensesim annesinin bir kopyası.

"Ava Callahan," diyor Jose kıs kıs gülererek. "Jake'in küçük kız kardeşi. Koç Callahan'ın küçük kızı."

Doğru. Küçük kız kardeş. Kimsenin hakkında gerçekten konuşmadığı. Neden ki? Çok seksi.

Onu istiyorum.

Sahiplenebileceğim bir oyuncak gibi değil, ama kahretsin. Bu güzel olmaz mıydı?

Ava annesinin söylediği bir şeye gülümsüyor ve üçü birden gülmeye başlıyor. Elimde olmadan ben de onlarla birlikte gülümsüyorum, bakışlarım onun yüzüne kilitleniyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve göğsümü ovuşturarak neden birdenbire bu kadar boş hissettiğimi merak ediyorum.

Boş.

Belki de tam o anda kalbimi çaldı.

Jose beni dürterek "O dokunulmaz" diye hatırlatıyor. Neden şu anda sahada değil? Oh, doğru ya. Sakatlandı. Bu haftaki maç için yedek bırakıldı. "Ona yanlış bakarsan, ağabeyi taşaklarını askıya alır."

Jake Callahan hala JV takımında olan bir ezik. En azından ben zaten as takımdayım. Şu anki oyun kurucuları Asher Davis'i geçemiyor. O adam olağanüstü.

Ve aslında bu gece ona karşı oynuyorum. Evet, kıcımızı tekmeliyorlar ama bu neredeyse bir onur, Ash çok iyi.

Prensesim bana doğru baktığında Davis'i ve kaybetmeyi tamamen unutuyorum. Daha dik duruyorum ve ona gülümsüyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum. Bir tepki için sabırsızlanıyorum.

Arkadaşı dikkatini dağıtmadan ve bakışlarını benimkilerden çekmeden önce karşılığında hafifçe gülümsüyor.

"Kaç yaşında?" Bakışlarım onun oturduğu yerden hiç ayrılmadan soruyorum. "Birinci sınıf. Bebek, hatırladın mı?" Jose gülüyor. Ona ters ters bakıyorum.

Jose haklı ama. O daha genç. Bir bebek. Muhtemelen tamamen korunaklı, penislerin çirkin ve seksin iğrenç olduğunu düşünen bir tatlı. Yani, benimle ilgilenmeyecektir.

Ama çok sevimli. Eminim büyüdüğünde çok güzel olacak.

Belki o büyüdüğünde, benim de şansım olur.

Ve onu benim yap.

BİR

AVA

Yaz

HER ŞEYDEN ÖNCE, ıssız bir yerdeki futbol kampına gitmek istemiyordum.

Dar görüşlü insanlarla dolu küçük bir kasabada yaşıyor olmamız yeterince kötü. Bay Area'ya geri dönmek için her şeyimi verirdim. Benim gibi düşünen insanlarla banliyöde yaşamak için. Benim gibi yaşamak isteyenlerle.

Ama ben buradayım. Sıkıştım. Uzun zamandır buradayım ve bunu kabullenmeye başladım.

Sayılır.

Zaman ilerliyor ve ben mezuniyete gittikçe yaklaşıyorum. Yani buradan çıkmaya. Lisede iki yılım kaldı. Üniversiteye başlamadan önceki yaz, tercihen ülke dışında bir yerde, kadınlara ve çocuklara yardım eden kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki staj yapmak için var gücümle çalışacağım ve sonra gideceğim. Nereye gideceğim umurumda değil. Sadece gitmek istiyorum.

Neden burada olduğuma dönelim. Sequoia Ulusal Ormanı'nda, her yaz dev bir futbol kampına ev sahipliği yapan bir tesisteyiz. Bölgenin dört bir yanından lise takımları bu seçkin kampa geliyor ve bu Haziran ayında babam ve diğer koçlar bizim futbol takımımızı da getirdiler.

Babam bizi de getirdi -annem, Jake, ben ve Beck- çünkü bunun bir tatil gibi olacağını düşünüyordu. Bize de tam olarak böyle sattı. Annem de

bunun için. Ağabeyim Jake de öyleydi ama tabii ki öyleydi, bundan en çok o faydalaniyor.

Küçük kardeşimiz Beck, önümüzdeki dört gün boyunca gölde yüzme fikrinden heyecan duyuyor. Ya da balık tutmaya. Ya da kayıkla gezme. Ya da toprakta oynamak. Ya da dondurma yemek.

Ben mi? İkinci yılımı yeni bitirdim ve tek yapmak istediğim arkadaşlarımla havuzda ya da gölde takılmak.

Bunun yerine, bu kampta, başka bir gölde, başka bir ormanda, umursamadığım çocuklarla çevrili ve düzgün bir cep telefonu hizmeti veya Wi-Fi olmadan, sözde doğayla bağ kurmak ve ablam hariç ailemle takılmak için sıkışıp kaldım.

Şu anda üniversiteye gittiği Santa Barbara'da erkek arkadaşı Asher Davis ile yazı plajda geçiren Autumn'u çok kıskanıyorum. Kumsalda ve Ash'le geçirdiği zamanı kıskanıyorum. Erkek arkadaşı çok güzel ve ona deli gibi aşık. Keşke ben de böyle birini bulabilseydim.

Keşke.

Kampa yaklaşık bir saat önce vardık ve gölün hemen kenarında bulunan büyük bir kulübede kalıyoruz. Daha yüksekte olduğumuz için hava çok daha serin ve babamın neden hepimizin onunla gitmemizi istediğini anlıyorum ama biraz sıkıldım.

Ve biz buraya daha yeni geldik.

Kulübenin ön kapısını açarken aileme "Ben yürüyüşe çıkıyorum," diye sesleniyorum.

Annem kaldıkları yatak odasından "Yakın durun," diye bağırıyor. Babam da onunla birlikte içeride ve eminim ki eşyalarını yerleştiriyorlar. "Dışarıda ayılar var."

"Evde ayılar var," diye geri sesleniyorum.

"Burada daha acımasızlar!" Annem gülmeye başlıyor ve ben de kendimi tutamıyorum, ben de gülüyorum.

"Görüşürüz," diyorum kapıyı açarken.

"Akşam yemeğine bir saatten az var." Annem yatak odalarının kapısına yaklaşıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor.

Kaşlarımı çatarak telefonumdaki saate bakıyorum. "Ama saat daha beş!"

Bizim evde hep geç saatlerde yemek yeriz. Herkes çok meşgul, bu yüzden hepimizi aynı anda masanın etrafında toplamak zor oluyor.

"Beş kırk beşte yemek salonunda olmamız gerekiyor," diye açıklıyor annem, yatak odasından çıkıp elinde bir kazakla bana gülümseyerek. "İstersen bizimle orada buluş. Nerede olduğunu hatırlıyor musun?"

"Giriş yaptığımız ofisin hemen yanında." Kapıyı açıp üzerine yaslanıyorum. "Muhtemelen fazla kalmayacağım. Seninle burada buluşuruz."

Yemekhaneye tek başıma, etrafımda bir sürü genç erkek varken gitmem mümkün değil. Yani, bu her on altı yaşındaki kızın hayalidir sanırım, ama benim değil. Yapmak isteyeceğim son şey onların dikkatini çekmek olur, özellikle de muhtemelen burada kendi yaşlarında olan birkaç kızdan biri olduğum için.

Ne kadar utanç verici.

"İyi eğlenceler." Dönüp yatak odasına gitmeden önce bana küçük bir el sallıyor. "Güle güle, tatlım!"

"Güle güle." Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve verandada durup çam kokulu havayı içime çekiyorum. Göl çok uzakta değil. Büyük olasılıkla etrafta kimse olmadan bir süre yürüyebilirim. Bütün çocuklar futbol maçlarına gittiler. Jake kulübede değil. Arkadaşları Diego ve Caleb ile gitti. Kulübemizde bizimle kalacağını bile sanmıyorum.

En azından yapacak bir işi var.

Merdivenlerden atlayarak iniyorum ve beni göle götüren toprak patikaya doğru ilerliyorum. Bir esinti üzerimden geçerek suyu dalgalandırıyor ve çam ağaçlarının rüzgârda sallandığını duyabiliyorum. Kuşlar cıvıldıyor, kır çiçekleri hala açmış ve her yere dağılmış durumda. Tek görebildiğim mavi gökyüzü, mavi su, yeşil çimen ve yüksek ağaçlar. Görünürde insan yok.

Aslında güzel bir şey. Huzurlu.

Telefonumu şortumun cebinden çıkarıp manzaranın birkaç fotoğrafını çekiyorum, keşke Instagram hikayemde yayınlayabilsem diyorum çünkü burası muhteşem bir yer. Ama burada telefon çekmiyor. Telefon ekranımdaki çubuk eksikliği de bunu doğruluyor. Kelimenin tam anlamıyla internetim yok ve ben genç bir kıyım.

Tamamen şımarık bir çocuk gibi düşünüyorum ama bu bir ölüm cezası gibi geliyor.

Bir süre gölün etrafında dolaştım ama sonunda sıkıldım. Hafta sonu ruh halimin bu olacağından eminim.

Güzel zamanlardı.

Kulübeye dönmek üzereydim ki bir şey duydum. Ayak sesleri gibi.

Duraksayıp arkamı dönüyorum ama hiçbir şey göremiyorum.

Doğrudan kulübemize giden toprak patikayı takip ederek ilerlemeye devam ediyorum.

İşte o zaman bir ses duydum.

"Hey! Futbol falan mı oynuyorsun?"

Bir kez daha durup omzumun üzerinden bakıyorum, güneş doğrudan gözlerime vurduğu için gözlerimi kısarak bakıyorum.

Yaklaşık 20 adım ötede bir çocuk var. Uzun boylu.

Zayıf. Belli belirsiz tanıdık.

"Hayır, ben futbol oynamıyorum." Yüzümü tamamen ona dönüyorum, gözlerimi gölgeleyebilmek için elimi alınma götürüyorum. Hâlâ orada durmuş beni izliyor ve yüzünde bir tanıma belirdiğini görüyorum.

"Seni tanıyorum." Beni işaret ediyor.

"Ben de seni tanıyorum." Başımı eğerek yüzünü seçmeye çalışıyorum. Güneş gözlüğü taktığı için muhtemelen onu tanımama yardımcı olacak gözlerini göremiyorum. Benim liseme gitmediğinden eminim. Belki rakip lisemizdir? Evet, sanırım öyle. O...

Oh. Kahretsin. Onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Sen Ava Callahan'sın." Güneş gözlüklerini kafasının üstüne gelecek şekilde yukarı iterek yürüyüş yolunda ilerliyor. Gözleri ela. Biraz bebek gibi bir yüzü var. Parlayan gözler ve dolgun dudaklar.

Çok tatlı.

Ve kardeşimin en büyük düşmanı.

"Sen Eli Bennett'sin," diyorum ona, burnumu kaldırarak, çünkü *merhaba*, düşmanla konuşamam. Jake çıldıracak.

Gülümsemesi tehlikeli. Gördüğümde karnım zil çalıyor. "Ünüm benden önce gelir."

"Daha çok ağabeyimin senden nefret ettiği gibi," diye hatırlatıyorum ona.

Gülüyor, hiç etkilenmemiş gibi. "Bu sadece eğlenceli bir rekabet."

"Sen öyle diyorsan." Kollarımı kavuşturup onu inceliyorum. İyi bir futbol oyuncusu. Jake kadar iyi değil ama. İkisi de oyun kurucu, tıpkı babam gibi. Tıpkı Autumn'un erkek arkadaşı Ash gibi. Hayatımda etrafım sürekli kendini beğenmiş, kibirli oyun kurucularla çevrili - gerçi babam kendini beğenmiş ya da kibirli değil. Belki gençken öyleydi.

Önümde duran çocuğun kesinlikle öyle olduğunu

söyleyebilirim. "Neden buradasın?" diye soruyor.

"Babamla geldim." Elimini arkamdaki kulübeye doğru sallıyorum. "Bütün ailem burada."

"Sizin takımdan bazı adamları etrafta gördüğümü sandım." Çenesini kaşıyarak başını sallıyor. Jilet gibi keskin ve çok çekici. "Huh. Bu her şeyi değiştirir."

"Demek senin takımın da burada?" Oh adamım. Jake çok kızacak. "Evet. Burası en iyi kamp. Baban mı konuşuyor?"

"Sanırım öyle." O öne doğru bir adım attığında bir adım geri çekiliyorum, onun yakınlığından rahatsız oluyorum.

Daha çok, onun bana bu kadar yakın durmasına verdiğim tepkiden rahatsız oldu.

Ben.

"Baban bir ilham kaynağı. Keşke okulumuzda bize koçluk yapsaydı, ama sonra

Ben oyun kurucu olmazdım." Omuz silkiyor, yüzünde bir gülümseme. "Pozisyonu babasının oğluna vermeliyim."

Oh. Bunlar kavga sözleri. "Kardeşimin pozisyonunu hak ettiğine eminim."

"Sen öyle diyorsan." Sözlerini bana geri fırlatıyor. Ew. Bu adamdan nefret ediyorum.

"Gitmem gerekiyor." Dönüp kulübeye çıkan merdivenlere doğru ilerliyorum, kalbim küt küt atıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Beni değerlendiriyor. Beni ölçüp biçiyor.

Geriye dönüp bakasım geliyor ama kendime bakmamamı söylüyorum. Yapma bunu. Merak ettiğinizi bilerek ona tatmin olma şansı vermeyin.

Ama sanki kendime engel olamıyorum. Merdivenleri gürültüyle çıkıyorum, son anda omzumun üzerinden bakıyorum ve onu bıraktığım yerde dururken buluyorum, bakışları üzerimde, dolgun dudaklarını kıvrıran bir gülümseme.

"Görüşürüz Ava Callahan," diyor.

Tam bir aptal gibi gönülsüz bir el sallıyorum ve kabine giriyorum, kapıya yaslanmadan önce kapıyı çarpıyorum ve tuttuğumu bilmediğim nefesimi serbest bırakıyorum.

Pekala.

Bu ilginçti.

iki

Yemek salonuna ailece giriyoruz -Jake hariç- ve tam da düşündüğüm kadar korkutucu. Bağırان ve konuşان yüzlerce gencin sıkıcı uğultusu havayı dolduruyor ve babam odaya girdiğinde yarı sessizleşiyor.

Eski profesyonel futbolcuya saygı. Onu idol olarak görüyorlar. Jake'i masasında görüyorum, etrafı arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla çevrili ve gülümsüyor. Gururlu görünüyor.

Sonra birinin "Callahan, adamımsın!" diye seslendiğini duydum.

Herkes gülmeye başlıyor ve sesi tanıdığımı fark ettiğimde iğreniyorum.

Eli, tabii ki.

Kardeşimden çok da uzak olmayan bir masada oturuyor ve hepsi de takım renkleri olan siyah, mor ve altın rengi giymişler. Eli'nin onların lideri olduğunu söyleyebilirim, hepsinin sözünü dinlediği kişi. Tıpkı kardeşim gibi. İkisi birbirine çok benziyor.

Belki de bu yüzden birbirlerinden bu kadar nefret ediyorlar.

Yanından geçerken babam Eli'nin masasına el sallıyor. Bakışlarım Eli'ye takılıyor ve onun da beni izlediğini fark ediyorum. Dudakları sırtarak kıvrılmış ve gözleri mizahla dans ediyor. Kendini bu kadar beğenen bir adamı ciddiye almak zor.

En azından benim için öyle.

Gözlerimi kaçırıyorum ve babamı takip etmeye odaklanıyorum. Sonunda odanın diğer tarafında, ön tarafa yakın ve kurulan derme çatma bir sahneye yakın bir masaya oturuyoruz. Birinin konuşacağından eminim. Burada kaldığımız süre içinde bir noktada babamın konuşmacı olacağını tahmin ediyorum. Onun en sevdiği şey

lise futbol takımlarına yardım etmektir. Onlara ilham vermek. O çocukların hedeflerine ve hayallerine inanmalarını istediğini söylüyor.

Ona sık sık kızların da futbol oynadığını hatırlatıyorum ve bana her zaman sabırlı gülümsemelerinden birini veriyor ve kabul ediyor, ancak bazen bunu gerçekten isteyip istemediğini merak ediyorum. Bunu saldırgan buluyorum. Eğer başımı okşasaydı daha da kırılırdım. Ne kadar kibirli bir jest. Bunu daha önce de yapmıştı. Ama uzun zamandır yapmıyor ve buna sevindim. Babama bağırımdan ya da ona kadın düşmanı davranışlarda bulunduğunu hatırlatmaktan hoşlanmıyorum.

davranış.

Bu erkekler kulübü saçmalığı sona ermeli,
haksız mıyım? Her neyse.

Bu gece dev bir erkekler kulübünde oturuyorum, orası kesin. Masamıza yerleştikten sonra, bir kadın arkadaş aramak için kavernöz odanın etrafına bakıyorum. Burada çalışan kadınlar var. Annem burada-duh. Ama bu gece burada takımda olan bir kız olduğunu sanmıyorum.

Bu biraz hayal kırıklığı yarattı.

Sanırım isteseydim futbol oynayabilirdim. Yıllar boyunca sayamayacağım kadar çok aile futbol maçına katıldım, ama dürüst olmak gerekirse? Anlamıyorum. O kadar da iyi değilim. Babam bana kuralları açıklamaya çalıştı ama söyledikleri kafamdan uçup gitti. Autumn bunu yedi. Jake ve Beck çok iyi futbolcular.

Hepsi benzer şekilde giyinmiş bir grup yaşlı adam derme çatma sahneye çıkıyor ve içlerinden biri ortada duran podyuma bağlı mikrofonu açıyor. Herkesin mikrofonu konuşurken yapmaya eğilimli olduğu gibi, "test" diye mırıldanarak eğiliyor ve hoparlörlerden gelen geri bildirim sesi tüm konuşmaların durmasına neden oluyor.

Herkesin dikkatini çekmenin bir yolu da bu.

"Bunun için üzgünüm," diyor adam kıkırdarak. Üzerinde parlak kırmızı bir polo tişört ve aynı derecede parlak beyaz bir gülümseme var. "Aç olduğunuzu biliyoruz. Akşam yemeği birkaç dakika içinde servis edilecek, ama önce tüm antrenörlere ve takımlarına önümüzdeki dört gün boyunca bu kampa geldikleri için teşekkür etmek istiyoruz. Çocuklarınızın oynamasını ve öğrenmesini istiyoruz. Umarız hepiniz buradan ilham almış ve yaz antrenmanları için hevesli bir şekilde ayrılırsınız."

Bu sözler üzerine birkaç iyi huylu homurtu ve alçak sesle kıkırdama duyuldu. Kimse yaz antrenmanlarından hoşlanmaz. Sıcak ve yoğundur ve genellikle Pazartesi'den Cuma'ya günde üç saat olarak planlanır.

"Akşam yemeğinden sonra bir konuşmacımız olacak ve gecenin geri kalanı serbest zaman. Keyfinize bakın." Adam mikrofonu kapatır ve kırmızı gömlekli arkadaşlarıyla birlikte sahneden çıkar.

Dramatik bir iç çekişle arkamı dönüp masada oturan herkese bakıyorum, bakışlarım anneminkilerle buluşuyor. "O çocuklar çok sıkıcıydı."

"Bu çocuklar akşam yemeğinde bize katılacaklar," diye araya giriyor babam, bana sert bir bakış atarak. "O yüzden kibar ol."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki bize katılacaklar."

"Ava." Gözlerinde endişeyle beni inceleyen anneme bakıyorum. "Lütfen o adamlara futboldaki ataerkillik ve daha fazla kadının bu sporu yapması gerektiği hakkında bir konuşma yapma."

Ağzım açık kaldı. Annem genelde sessiz kalmamı istemez. Her zaman duygularımı ifade etmem için beni cesaretlendirir. "Ama daha fazla kadın oynamalı, özellikle de lise düzeyinde. Hatta gençler ligi seviyesinde bile. En baştan kabul görmeleri, zaman içinde kabul görmelerini sağlayacaktır."

Bu konuşmayı daha önce de yapmış olabilirim. Jake bana her zaman kızların futbol oynamasını bu kadar önemsiyorsa benim de oynamam gerektiğini söyler. Bunun asla olmayacağını bildiği için genelde beni susturur. Ama o burada değil.

"Böylesine sert bir temas sporunda erkeklerin kızlara karşı haksız bir avantajı var," diyor babam sakince. Benimle bu konularda tartışırken her zaman sakindir. Sinirlenen ben oluyorum. Elimde değil.

"Kızlar düşündüğünden daha dayanıklıdır, baba."

"Kadınlara yönelik şiddetten hoşlanmıyorum," diyor her zamanki gibi yumuşak bir sesle.

Babamı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Küçükken kucağına ilk kim oturacak diye Autumn ile kavga ederdim. Ablamın üzerine titrerdi ama aynı zamanda bana da bebek gibi davranırdı. Yıllarca bebek olan bendim ve ne yaptığının farkına bile varmadan bunu kendi avantajıma kullandım.

Sonra kardeşim Beck geldi ve en küçük çocuk statümü mahvetti. Yine de babam bana hâlâ bebek gibi bakıyor. Ben onun evdeki son kızıyım ve babamla yaptığım uzun sohbetleri seviyorum - futbol sezonu boyunca onu pek göremesem de. Sarılmasını seviyorum. Hala ara sıra kucağına oturuyorum ve o da ne kadar ağır olduğumdan bahsediyor ama gerçekten mi? Sanırım bunu seviyor.

Ben de seviyorum.

Ama benimle bu şekilde tartıştığında, onu tokatlamak istiyorum. Bu yanlış mı? Neden benimle aynı fikirde olamadığını anlamıyorum. Neden

her zaman söylediklerimle çelişmek zorunda. Muhtemelen o da benim için aynı şeyi hissediyordur.

Güçlü fikirlerim varsa elimde değil. Yine de ailemi suçluyorum. Muhtemelen genetikdir. Annem bir yüzleşmede asla geri adım atmaz. Çok serttir. Babam hep onun gibi olduğumu söyler.

"Bu, kadınlara karşı bilerek uygulanan bir şiddet değil," diye hatırlatıyorum ona. "Onlar da diğer takım arkadaşlarıyla aynı koruyucu kıyafetleri giyebilirler."

Babam tam başka bir şey söylemek üzereyken kırmızı gömleklilerin hepsi masamızda beliriyor, yüzlerinde kocaman bir gülümseme, her biri babamın elini sıkıyor ve ona iltifatlar yağıdırıyor. Babam onları bizimle tanıştırıyor, Beck ve ben gülümseyip başımızı sallıyoruz ama bunun dışında bize hiçbir şey söylemiyorlar. Babamın ve annemin ne kadar harika olduğunu anlatmakla meşguller. Ünlü bir anne babaya sahip olduğunuzda, insanlar onlara çok fazla ilgi gösterme eğilimindedir ve bu bazen çok... sahte gelebilir.

Her neyse. İsimlerini çoktan unuttum.

Tekrar odaya bakıyorum ve mutfaktan çıkan personelin ellerinde salata tabaklarıyla dolu dev tepsiler tuttuğunu görerek rahatlıyorum. Midem gurulduyor ve oturduğumuz yerin tam karşısındaki masalara tabakları dağıtmaya başlamalarını pür dikkat izliyorum.

Uzun bir bekleyişim var. Midem buna dayanabilir mi bilmiyorum. "Hey."

Omzumun üzerinden baktığımda Jake'in orada durduğunu görüyorum, elleri şortunun cebinde, bakışları babamın üzerinde. "Bize katılacak mısınız?" Ona soruyorum.

Alay ediyor. "Tabii ki hayır. Arkadaşlarımla oturmayı tercih ederim."

Onun yerine ona katılıp katılamayacağımı sormaya çok yaklaştım ama son anda vazgeçtim. Nasıl olsa bana hayır diyecekti. Ve gerçekten onun arkadaşlarıyla takılmak istiyor muyum? Muhtemelen Caleb ve Diego ile oturuyordur. O adamlar benim yanımda her zaman tam bir dangalak olmuşlardır. Arkadaşı Tony iyi ama çok sessiz. Sırları olduğu içindir diye düşündüm.

Ama belki de yanıliyorumdur. Kim bilir? Tony konuşmuyor.

Jake'in futbol takımından yarı düzenli olarak takıldığı ve gerçekten hoşlandığım tek kişi Wyatt. Benim sınıfımda, sevimli, iyi biri ve birinci sınıfın sonunda as takıma yükseldi ki bu büyük bir olaydı. Ondan hoşlanıyorum, ama ondan hoşlanmıyorum, ondan *hoşlanıyorum*, ne demek istediğimi anlıyorsanız.

"Burada ne işin var o zaman?" Jake hâlâ bir şey söylemediğinde soruyorum.

"Seninle konuşmak istiyorum." Çömeldi, böylece göz hizasına geldik. Kardeşim babama çok benziyor. Aynı yüz hatları. Aynı siyah saçlar. Ben mi? Anneme benziyorum, kısa boyu hariç. Ondan ve Autumn'dan daha uzunum. Ama annem gibi sarışın ve yeşil gözlüyüm.

"Ne hakkında?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Umarım bu gece yerime bakabilirsin." Sağına doğru eğiliyor, annemle babamın bize dikkat edip etmediğini kontrol ediyor, eminim. "Muhtemelen geç saate kadar dışarıda olacağım."

"Ne yapıyorsun?" Merakla sordum. Jake'le yaşlarımız birbirine yakın, bu da çok tartışabildiğimiz anlamına geliyor ama çoğunlukla da iyi anlaşıyoruz. Küçükken her şeyi birlikte yapardık. Büyüdükçe, Jake aşırı korumacı ağabey rolünü üstlendi, bu da bazen eskiyor.

Ama içten içe seviyorum. Her zaman arkamı kolluyor.

Bana bir bakış gönderiyor, dudakları gergin. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi."

"Seni korumamı istiyorsan, en azından bana neler olduğunu anlatmalısın," diyorum, ketum tavrından rahatsız olarak.

Sesi birkaç kademe düşüyor. "Bu gece Mustang'lerin kulübelerini TP yapacağız."

Ne diyeceğimi bilemez halde bir süre ona bakıyorum. "Bu hayatımda duyduğum en aptalca şey."

"Bunda büyütülecek ne var? Bunu hak ediyorlar. O adamlardan nefret ediyorum." Rakip takımın oturduğu masalara doğru bakıyor ve Eli Bennett de doğrudan bize bakıyor.

Doğruca bana.

Bakışlarımız buluştu. Ben sinirlenmişken o bu durumdan eğlenmiş görünüyor. Bu adamın derdi ne? Neden her zaman büyük bir şakanın içindeymiş gibi görünüyor ve can alıcı noktayı ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyor?

Bakışlarımı onunkilerden ayırıyorum ve hâlâ diğer takıma bakan kardeşime odaklanıyorum. "Yarın sabah onları kimin TP'lediği çok belli olacak. Başın belaya girecek," diyorum ona.

"Diğer kabinleri de TP yaparsak olmaz," diyor Jake kocaman bir sırıtışla bir kez daha yüzüme dönerken.

Ezik. "Bence bu berbat bir fikir."

"Senin fikrini sormadım." Sesi kibirli.

"Çok kötü, nasıl olsa alacaksın," diyorum aynı hırçınlıkla. Başımı onunkine doğru eğip fısıldıyorum: "Babam burada olduğunuz ilk gece sorun çıkardığınızı öğrenirse sizi öldürür."

Aynı aptal sırtışla, "Sadece çocuklar çocukluk yapıyor," diyor.

Ugh. Kardeşim her türlü kötü davranışı böyle boktan klişelerle mazur görebileceğini sanıyor.

"Çocuklar koçlarına saygısızlık ediyor ve onları kötü gösteriyor," diye ekliyorum.

Jake kaşlarını çatı. Bunu duymak hoşuna gitmemişti. "Neden her zaman beni aşağı çekmek zorundasın?" Ayağa kalktı, üzerimde yükseldi.

Ondan uzaklaşıp sandalyemi düzeltiyorum, böylece tekrar masaya dönüyorum. Jake yine de kımıldamıyor. Arkamda kalıyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve onları pek de nazik olmayan bir şekilde sıkıyor. Bir şekilde babamın dikkatini çekiyor ve aslında ona ve bu kampı yöneten tüm o yaşlı adamlara yalakalık yapıyor, onlara futboldan, nasıl bir yerlere geleceğinden ve babamızın izinden gitmek istediğinden bahsediyor. Vesaire, vesaire, vesaire.

Çok sinir bozucu.

Kardeşimin elinden sıyrılıp, birkaç dakika önce hevesle kucağıma koyduğum peçeteyi salatamın ve boş yemek tabağımın üzerine bırakıyorum. "Hemen döneceğim," diyorum anneme, sandalyemi geriye iterken.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

"Banyo." Yalan söylüyorum. Sadece buradan gitmek istiyorum.

Kardeşimden uzakta.

Durmadan konuşan gürültülü çocuklarla dolu bu odadan çıkmalıyım. Temiz havaya ihtiyacım var.

Odanın içinde ilerleyip yan kapılardan birinden çıkıyorum ve dışarı adımımı atar atmaz temiz dağ havasını içime çekiyorum. Etrafıma baktığımda yemekhaneye bağlı bir verandada durduğumu fark ediyorum. Her yere serpiştirilmiş, bazıları mavi şemsiyelerle örtülü ahşap piknik masaları var.

Onlardan birine doğru yürüyüp banklardan birine yerleşiyorum ve akşam yemeğinin burada servis edilmesini diliyorum. Çok daha serin ve harika kokuyor. Terli ergen çocuklar gibi değil.

Gerçi dışarıda otursaydık, muhtemelen terli genç oğlanlar gibi kokardı. Ew.

Bir süre sessizliğin tadını çıkarıyorum. İçerideki koşuşturmacayı hâlâ duyabiliyorum ama ondan kopmuş durumdayım ve bundan çok memnunum. O yaşlı adamların gevezeliklerini duymak istemiyordum. Ve

Jake'in ailemizle sürekli tatlı tatlı konuştuğunu duymak istemiyordum, böylece onun masum olduğunu düşüneceklerdi.

Choirboy, bu gece rakip lisenin kulübelerini yıkmayı planlarken.

Sadece tuvalet kağıdıyla ama yine de. Çok saçma.

Güvertenin oraya buraya yerleştirilmiş, rengarenk, mis kokulu çiçeklerle dolu dev fiçılar var. Derin bir nefes alarak tatlı kokularını alabiliyorum ve bir an için gözlerimi kapatıyorum, tam o sırada esinti üzerimden geçiyor ve yakındaki bir rüzgar çanından gelen narin sesi duyabiliyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Gözlerimi açtığımda, oturduğum yerden yaklaşık yirmi adım ötede duran Eli'yi görüyorum. Beni izliyor, yüzündeki -bunu itiraf etmekten nefret ediyorum- çok çekici ifadeyi çoktan kaybetmiş. Şimdi öyle görünüyor ki.

Merak ettim.

"Neden beni takip ediyorsun?" Ben de ona karşılık verdim.

Bana doğru birkaç adım attı. "Şuradaki açık kapının önünden geçtim." Dönüyor ve beş dakika önce çıktığım kapıya doğru bir el sallıyor. "Ve seni dışarıda otururken gördüm. Tek başına."

"Burada oturmamın bir sebebi var. Tek başıma." Gitmesini bekliyorum ama yerinden kımıldamıyor. "Yalnız kalmak istiyorum." Sanki anlamasına yardım etmem gerekiyormuş gibi kelimeleri yavaşça söylüyorum.

"Hey, sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Ellerini önünde birleştiriyor, birkaç adım geri çekilirken yüzünde yine o rahatsız edici hoş gülümseme beliriyor. "Her şey yolunda. İşinize karışmak istememiştim."

Dönerek yemek salonuna doğru yürümeye başlar.

"Ne demek iyi olduğumdan emin olmak istedin?" Arkasından sesleniyorum, merakım daha da artıyor.

Yavaşça bana dönmeden önce bir an tereddüt etti. "Üzgün görünüyordun. Daha önce. Kardeşinle konuşurken."

Oh. Bu konuşmayı fark etmesini gerçekten istemiyordu, çünkü konuşmanın büyük bir kısmı kendisiyle ilgiliydi. "Önemli bir şey değildi. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Ne nasıl?" Kaşlarını çatı. Biraz kafası karışmış görünüyor, itiraf etmeliyim ki bu onun için iyi bir görünüm.

Bu çocuk sinir bozucu. "Hiç erkek ya da kız kardeşin var mı?"

"Bir ağabeyim var, evet."

"O zaman nasıl bir şey olduğunu biliyorsun. Onlarla uğraşmak," diyorum ona.

"Evet, sanırım." Omuz silkiyor. "Gerçi kardeşim neredeyse iki yıl önce taşındı." Beni izliyor ve ben kıvrınmak istiyorum. Kardeşlerinin yanına dönmesi gerekmiyor mu? Neden vaktini benimle dışarıda durarak harcıyor? Onunla konuşmak istemediğim çok açık.

Bir ipucu alamaz mı?

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" Ona sordum.

Aslında gülmeye başlıyor. "Alınan birisin, değil mi?"

Erkeklerin kadınlara böyle küçümseyici şeyler söylemesinden nefret ediyorum, sanki bir iltifatmış gibi. Bu çok kaba. "Ve sen de tam bir pisliksin."

"Whoa, whoa, whoa." Yine ellerini önünde havaya kaldırdı. "Düşmanca davranmana gerek yok."

"Sanırım beni yalnız bırakırsanız bu seviyeye inmek zorunda kalmayacağım."

Vay be, çok kaba konuştum. Ama bu adamla konuşamam. Jake ondan nefret ediyor. Ve kardeşime kızgın olsam da, onun yanında durmak zorundayım. Eli Bennett bir pislik. Egoist bir baş belası.

Jake şu anda ikimizi konuşurken yakalasaydı, muhtemelen Eli'nın ağzını burnunu kırmaya çalışırdı.

"Lanet kız." Alçak sesle ıslık çalıyor ve gerçekten de birkaç adım öne çıkıyor. O kadar yaklaşıyor ki kokusunu alabiliyorum. Ve terli ergen çocuk gibi kokmuyor.

Hayır, temiz kokuyor. Güneş ışığında ısınan taze çamaşırlar gibi. Mümkün olduğunca ince bir şekilde, taze kokusunu içime çekiyorum.

Ne yapıyorum ben?

"Ağzın iyi laf yapıyor," diyor tam karşımda durduğunda. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Bunun konuyla ne alakası var?"

"Belli ki sende yok." Kıkırdıyor. "Bu kadar telaşlanmana gerek yok. Sadece iyi olduğundan emin olmaya çalışıyordum, hatırladın mı? Ve görebildiğim kadarıyla, gayet iyisin."

Sözlerinin arkasında çifte anlam var. Güzel ela gözlerindeki minnettar parıltıdan anlayabiliyorum. Beni düşünme şeklinden.

Sanki bana bakmaya devam etmek ve hiç durmamak istiyor.

Sesi ipek kadar yumuşak, "Ne zaman donunun düğümlerini çözmek için yardıma ihtiyacın olursa beni ara," diyor. "Yardım etmeye çok istekli olurum."

Sersemlemiş bir şekilde sustum. Daha ağızımdan kelimeler çıkmadan.
Gitmiş.

Üç

Bu kampa gelmenin bu kadar sorun olacağını tahmin etmemiştim.

Evet, Drew Callahan'ın kamp süresince burada olacağı ve taktikler vereceği söylendi, bu da başta ben olmak üzere tüm ekibi heyecanlandırdı. Hatta biz kamptayken çeşitli takımlarla bire bir çalışmalar yapacağını duydum. Umarım onlardan biri de biz oluruz.

Düşman olarak görüldüğümüz için şüpheli.

Beklemediğim şey ise tüm Callahan klanının ortaya çıkmasıydı. Eskiden ablası Autumn Callahan'a karşı küçük bir şeyler hissediyordum. Çok seksi. Kısa ve sevimli, güzel, büyük göğüsleri var. Büyük kızlardan hoşlanırdım, özellikle de birinci ve ikinci sınıftayken. Kendilerinden eminler. Sana saçma sapan şeyler söylemezler. Aptalca davrandığını düşündüklerinde seni başından savarlar ve buna saygı duyarım.

Autumn'la hiç şansım olmadığını biliyordum. Bir, o Jake'in ablası ve o pislik benden nefret ediyor. İkincisi, Ash Davis'le birlikte oldu ve her ne kadar bana karşı hiç kötü davranmamış olsa da, o adam kız arkadaşının çok seksi olduğunu söylediğimi fısıldadığımı bile duysa suratımı dağıtırdı.

Ben de çenemi kapalı tuttum. Böylesi daha güvenli.

Ava Callahan, gerçi. İkinci sınıftayken onu tribünde gördüğümü ve çok seksi olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Öyleydi de. Olabildiğince şirindi. Ama şimdi?

Şimdi yürüyen ıslak bir rüya gibi.

Tamam, bu çok kaba oldu ama doğru. O tam bir fantezi malzemesi. Onu son gördüğümde bebektir. Birinci sınıftaydı. Bir yaş daha genç

Ben. Babası muhtemelen bu güzelin evden çıkmasına asla izin vermiyordur -onu suçlayabilir misiniz? - bu yüzden onu tamamen deneyimsiz olarak değerlendiriyorum.

Ayrıca, sarışınlardan hiç hoşlanmadım. Esmerleri tercih ederim. Hep öyleydi.

Ama onu daha önce göl kenarında yürürken yakaladım, tek başına, güzel yüzünde buradan başka bir yerde olmayı tercih ettiğini söyleyen bir ifadeyle suya bakıyordu. Çok kısa şortundan dışarı sarkan uzun bacaklarına bir kez baktım ve iki kez çekmek zorunda kaldım. Bronzlaşmış teni sergileniyordu, rüzgâr uzun sarı saçlarını savuruyordu ve ben kıpırdıyamıyordum.

Muhteşem bir kız.

Yakından mı? Daha da muhteşem. Yeşil gözler. Sivri burun. Yemyeşil ağız. Ve ateş dolu. Kahretsin, böyle olmalarına bayılıyorum. Gerçekten ne hissettiklerini söylemekten çekinmeyen güçlü kişilikleri olan kızlar.

Bu çok ateşli.

Az önce dayak yemiş gibi hissetmeme ve cildimin dayak yemiş gibi acımasına rağmen, yüzümde kocaman bir sırıtışla yemek salonuna geri dönüyorum ve sırıtışımı Jake Callahan'a yönelttiğime emin oluyorum. Bana ters ters bakıyor ve yardımcısını kaburgalarından dürtüklüyor. Şu Diego pisliği. Şimdi ikisi de bana bakıyor.

Onlar hakkında iki bok verebilirim.

Bir dakika önce kız kardeşinin külotundan bahsettiğimi bilseydi, benim için gelirdi.

Asla öğrenemeyeceğini bilmek oldukça tatmin edici.

Sonunda masama döndüm ve boş sandalyemin önünde bir tabak salatanın durduğunu görmenin mutluluğunu yaşıyorum. Açlıktan ölüyorum. Yerleşiyorum, bir çatal alıyorum ve etrafımda olan konuşmaları dinleyerek yemeye başlıyorum.

En iyi arkadaşım Brenden masanın karşısından bana bir bakış gönderiyor. "Ne?" Yutkunduktan sonra ona söylüyorum.

"Neredeydin?" diye soruyor. Masamda oturan her erkek kafasını bana doğru çeviriyor ve cevabımı bekliyor.

"Dışarıda," diyorum omuz silkerek ve ağzıma bir çatal dolusu salata daha atıyorum. O kadar da harika değil. Standart İtalyan sosu buzdağı marulunu kaplıyor. Annem -şişe içmediği zamanlarda- lahana ile karıştırılmış sağlıklı salatalar yapar. Bunu görse tiksintiyle ürperirdi.

İyi ki burada değil. Ne yediğim umurumda değil. Ben açım.

"Kiminle?" Brenden sesini alçaltarak soruyor. Diğer herkes yemeğe devam etti. Bana dikkat etmiyorlar.

"Hiç kimse," diyorum, omurgamdan aşağı süzülen tedirginliği görmezden gelerek. Beni Ava'yla mı gördü? İmkânı yok. "Neden soruyorsun?"

Brenden gözlerini kısarak, "Sen aniden ortaya çıktıktan en az iki dakika sonra Ava Callahan'ın içeri girdiğini gördüm," diyor. Uzun zamandır arkadaşım. Beni iyi tanır. Bazen fazla iyi olduğunu düşünüyorum.

Ama havalı. Yani, nasıl havalı çalınacağını biliyorum.

"Rüyalarımda Ava Callahan'la dışarıdaydım," diyorum kıs kıs gülerek. "Beni bilirsin. Sırf o pislik kardeşini kızdırmak için ona verirdim."

Brenden keskin bir kahkaha atarak, "Sen yapardın," diyor. Jake Callahan'a olan nefretimi besliyor çünkü o da aynı şekilde hissediyor. İkimiz de o adama katlanamıyoruz.

Gerçi Jake'ten nefret ettiğim falan yok. Ben rekabetçiyim. O da öyle. Çatışıyoruz çünkü ikimiz de aynı şeyi istiyoruz. Gençlik ligi futbol günlerimizde ikimiz de oyun kurucu oynamak istiyorduk. Sırf istediğim pozisyonda oynayabilmek için başka bir genç takımına gittim.

Şimdi de o lige sponsor olan lisede çalışıyorum. Bir buçuk sezondur Mustangs'in oyun kurucusuyum. İkinci sınıf öğrencisiyken kıdemli oyun kurucumuz sakatlanıp birkaç hafta sahalardan uzak kalınca devreye girdim. Devraldım ve asla arkama bakmadım. O pozisyonu benim yaptım. O adamın başka şansı yoktu. Koç Watson pozisyonu bana verdi ve hepsi bu kadar.

Olmamızı istediğim kadar iyi değiliz, ama deniyoruz, lanet olsun. Ve ben eğleniyorum. Her şey bununla ilgili değil mi? Jake'in sorununun bu olduğunu biliyorum. Her şeyi çok ciddiye alıyor. Bu bir oyun, Tanrı aşkına. Hayat sadece bir oyun.

Hangi oyunu oynamak isterdim biliyor musun?

Ava Callahan'ın bana aşık olmasını ne kadar çabuk sağlayabilirim? Evet. Kulağa çok eğlenceli geliyor.

DÖRT

AKŞAM YEMEĞİ SIKICIYDI. Bir konuşmacı vardı ve kim olduğu ya da nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama yaklaşık iki dakika sonra, söylediği tek şey falan filan gibiydi. Beck sandalyesinde kıpırdanmaya devam etti ve annem onu susturmaya devam etti, sonunda ona Beck'i kulübeye geri götüreceğimi söyledim. O kadar minnettardı ki itiraz etmeden ikimizin de gitmesine izin verdi.

Kulübemize giden patıkaya girdiğimiz anda Beck, "Berbattı," dedi. Güldüm. "Evet, öyle oldu."

"Futbolu severim ama oynamayı severim, yaşlı bir adamın futbol hakkında konuşmasını dinlemeyi değil," diyor Beck, bir taşı tekmeleyerek toprak yolda sekerek ilerlemesini sağlarken. "O odadaki hemen herkesin aynı şekilde hissettiğini tahmin ediyorum.

Yaparsın," diyorum ona.

"Yüzmeye gitmek istiyorum," diyor Beck, dudakları yarı somurtmuş bir halde. Saçları daha açık olsa da o da babama benziyor. Bana annemin kardeşi Owen Amcamı hatırlatan altın sarısı bir ton.

"Bunu muhtemelen yarın yapabiliriz," diyorum. "Gölde mi?" diye soruyor umutla.

"Havuz yok mu?" Annem meşgulken onun lanet gölde yüzmesine izin verir mi emin değilim. Kardeşimin bakıcısı olmayı pek istemezdim ama bu gece seve seve gönüllü oldum.

Oradan çıkmak istedim. Yemek ne kadar uzun sürerse, gözlerin üzerimde olduğunu o kadar çok hissediyordum. Beni izlediklerini. Yemek salonunda bir sürü erkek vardı. Ve ben tek kızlardan biriydim.

Dürüst olmak gerekirse biraz sinir bozucu.

"Evet, ama ben göle gitmek istiyorum. Hatta belki bir tekneye binip balık tutmaya bile gidebiliriz. Babam yapabileceğimizi söyledi," diyor Beck, tam gaz koşmaya başlamadan hemen önce, şimdi yakın mesafede görünen kulübeye doğru ilerliyor.

Güneş batıyor, gökyüzü mora çalan pembemsi turuncu bir pus içinde. Şimdiden yıldızların parıldadığını görebiliyorum ve o esinti hala esiyor, ancak kesinlikle daha serin hissettiriyor.

Romantizm için bir gece. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama on üç yaşından beri akşam havası belli bir şekilde hep böyle düşünürüm.

Yine de bu düşünceler hep boşunaydı. Hiç ciddi bir erkek arkadaşım olmadı. Yarı ciddi bir tane bile. Peki neden hep romantizmi düşünüyorum? Çünkü bir erkek arkadaş istiyorum. Ciddi bir tane. Bana tamamen aşık olan ve kendimi prenses gibi hissettiren bir erkek arkadaş, tıpkı kız kardeşim ve onun erkek arkadaşı gibi. Autumn'un sahip olduğu şeyi ve daha fazlasını istiyorum. Ben romantik biriyim. Elimde değil.

Autumn bugün bile aşk romanları okuduğum için benimle dalga geçiyor. Her neyse, Ash Davis sayesinde hayatında romantizm var.

Ben mi? Benim kimsem yok. Okulda hiçbir erkek bana bakmıyor bile. Bir, babam yüzünden. İki, kardeşim yüzünden.

Berbat bir şey.

Jake mezun olunca biraz özgür olacağımı düşündüm. Babam hâlâ futbol takımına koçluk yapacak mı? Evet ya da hayır diye onaylamadı ama umarım hayırdır. Ne anlamı var ki? Jake gitmiş olacak. Ya son senemde ikisi de giderse? Lanet olsun, ne yapacağımı bilmiyorum ama her şey harika olacak. Sabırsızlanıyorum.

Şimdilik sabırlıyım. Bunu bekleyebilirim. Bir yıl daha var. Bir

yıl.

Daha

fazla.

Yıl.

Ve sonra özgür olacağım.

"Ava! Bekle!"

Arkamı döndüğümde Jake'in bana doğru koştuğunu görüyorum, Caleb de hemen arkasında. Durup onları bekliyorum, kollarımı kavuşturup sabırsızca ayağımı yere vuruyorum. Caleb'den hoşlanmıyorum. Her zaman beni çıplak hayal etmeye çalışıyormuş gibi bakıyor, ki muhtemelen öyle. Bu biraz iğrenç.

"Ne istiyorsun?" Kardeşime ihtiyatlı bir şekilde soruyorum.

Be

n. "Benim için bir şeyi tutmanı istiyorum." Jake etrafına şöyle bir baktı. Şortunun cebine uzanıp bir şey çıkarmadan önce kimsenin bakmadığından emin oluyor. "Elini uzat."

Onun dediklerini otomatik olarak yapmıyorum. En son elimi uzatmamı istediğinde, elime iğrenç, yapışkan bir kurbağa koydu. Tabii ki, o sadece on üç yaşındaydı ve ben neredeyse on iki yaşındaydım ve kızgındım. Aptalcaydı.

Bu bizim ilişkimizi tanımlıyor. Dostlar. Düşman. Birbirimize iyi bakarız ama aynı zamanda birbirimize işkence de ederiz.

"Hadi ama" diyor, sesi bıkkın geliyor.

Bir hışımla elimi uzatıyorum, bizi hevesli gözlerle izleyen Caleb'i görmezden gelerek. Jake tuttuğu şeyi bırakmadan önce kıvrılmış yumruğunu uzun bir süre avucumun üzerinde dinlendiriyor. Her ne ise, buruşuk kahverengi bir kâğıt torbanın içinde saklı.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

"Bana söylemeyeceğine söz ver," diyor, bakışları ciddi.

Gözlerimi deviriyorum. "Senin için saklamam için bana uyuşturucu veriyorsan, kabine girer girmez sifonu çekip tuvalete atacağım."

Caleb bir ses çıkarır. "Kahretsin kardeşim, bu akıllıca bir fikir. Biraz ot getirmeliydik. Kulübeleri ararlarsa diye Ava bizim için tutabilirdi!"

Jake ona bir bakış göndererek Caleb'i susturuyor ve sonra tekrar bana dönüyor. "Uyuşturucu değil."

"O zaman nedir?"

Çenesini bana doğru salladı. "Kendin bak."

Çantayı açıyorum ve ona bakmadan önce içine göz atıyorum. "Gerçekten mi?"

Fişekler. Ben küçükken çocukların birbirlerinin ayaklarına attıkları küçük patlayanlardan küçük bir kutu. Bir kutu sis bombası. Ve potansiyel olarak tehlikeli görünen kırmızı olanlardan.

Caleb sevimli yüzünde kocaman bir sırıtişla, "Onları bu gece Mustang'lerin kulübelerinin etrafında patlatacağız," diye açıklıyor. Evet, beni kızdırsa bile sevimli olduğunu kabul edebilirim.

"Kapa çeneni Caleb," diye tersliyor Jake.

"Bu çok kötü bir fikir," diyorum onlara başımı sallayarak. Evet, bu havai fişekleri onlar için saklayacağım. Onları o kadar iyi saklayacağım ki, bu saçma planlarını gerçekleştiremeyecekler. "Tuvalet kağıdına ne oldu?"

Caleb elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "Bu çok aptalca," diyor. "Ortaokul tipi saçmalıklar."

"Ormanda havai fişek patlatmak aptallık değil mi?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum, çantayı tekrar kıvrıp arkama saklıyorum. Bu çantayı göle atmalıyım. "Bütün burayı ateşe verebiliriz."

"Biz mi?" Jake soruyor. "Sen bunun bir parçası değilsin."

Caleb aynı anda, "Kesinlikle yardım edebilirsin," diyor.

"Yardım etmiyorum. Sadece bunun bir parçasıymışım gibi hissediyorum çünkü artık ben de işin içindeyim." Çantayı Jake ve Caleb'e doğru sallıyorum, kağıt hışırdıyor.

"Neyin var?" Beck bir anda ortaya çıkıyor, mavi gözleri kocaman açılmış, çantaya bakıyor. "Şeker mi?"

Jake çantayı parmaklarımın arasından kaparken Caleb kahkahasını eliyle bastırıyor. "Olmaz. Ama kulübeye dönüp Ava'yı beklersen senin için beş dolarım var," diyor Jake, elinde sihirli bir şekilde beş dolarlık bir banknot beliriyor.

Beck hevesle alıp kot pantolonunun ön cebine sokuyor. "Kulübede görüşürüz Ava!" diye sesleniyor yola çıkarken.

Küçük kardeşimiz ortadan kaybolduğu anda Jake bana sırtıyor. "Bunu odana sakla. Bu gece daha sonra geleceğim. Dışarıda kulübenin arkasında bekle. On bir gibi orada olurum."

Çantayı bana doğru sallıyor ama ben dokunmak istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum.

"Bu berbat bir fikir," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet ama yine de yapıyoruz." Çantayı göğsüme vuruyor ve ondan almaktan başka çarem yok, yoksa yere düşecek. "Bize yardım ettiğin için teşekkürler Ava."

O ve Caleb uzaklaşıyor, sonra da tam gaz koşmaya başlıyorlar. Güldüklerini duyabiliyorum ve bir an için kıskanıyorum. En azından önümüzdeki dört gün boyunca takılacağı biri var. Bir sürü birileri. Nerede olursak olalım Jake'in etrafı hep insanlarla çevrili. Ona doğru çekiliyorlar. Autumn da öyle. Beck de öyle.

Benimle pek değil. Ben daha açık sözlüyüm ve her zaman iyi anlamda değil. En azından kırdığım insanlara karşı. Arkadaşlarım var, özellikle de en iyi arkadaşım Ellie. Amigoluk yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Autumn yaptığında onunla dalga geçmişim ve şimdi bana bak.

Bunu gerçekten yapmak istiyorsam sıkılmış olmalıyım.

Ama her neyse. Evet, dostlarım var. Ayrıca boşboğazlığımdan hoşlanmayan birkaç düşmanım da var. Çoğu erkek. Oh ve Cami Wakefield, Jake'in eski kız arkadaşı, aynı zamanda amigo takımının kaptanı.

Bu eğlenceli olmalı.

Kulübeye doğru dönerken yüksek sesle iç geçiriyorum. Belki Beck ve ben birlikte televizyonda bir şeyler izleriz. Bir film. Evet, o kadar da kötü olmaz.

En azından zaman geçirmenin bir yolu.

Meğer eski DVD oynatıcıya bir DVD yerleştirmedikçe burada televizyon izlemenin bir yolu yokmuş. Beck'in bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ben hatırlıyorum çünkü küçükken annemin cipinin arkasında oynatıcı vardı. Ne zaman arabada olsak ve o biraz huzur ve sessizlik istese bizi eğlendirmek için.

Bir kitaplıktaki zavallı kütüphaneyi gözden geçirdik ve ikimizin de hemfikir olabileceği bir film bulduk.

İnanılmaz Aile.

Hayatım bu hale geldi. Bugün bir Cuma gecesi ve ben bu geceyi büyük, güzel bir gölün kenarındaki bir kulübede geçiriyorum. Yine de küçük kardeşimle takılıp çocuk filmi izliyorum. Acınacak haldeyim. Ailem daha yemekhaneden dönmedi bile. Muhtemelen benden daha çok eğleniyorlardır.

Oh, kimi kandırıyorum. *Kesinlikle* benden daha çok eğleniyorlar.

Film neredeyse bittiğinde, annem ve babam nihayet kulübeye geri dönüyorlar. Ön kapıdan içeri girdikleri anda, ellerini kavuşturmuş gülerken birbirlerine bakıyorlar, içimde hemen kovduğum bir kıskançlık duygusu beliriyor.

En azından annemle babam hâlâ birbirlerine aşıklar. En azından birbirlerine saygılı davranıyorlar ve gözlerinde şehvetle birbirlerine bakıyorlar. Bazen bu beni biraz rahatsız ediyor ama çoğunlukla sevgi dolu bir ilişki içinde olmalarından memnunum. Umarım ben de onların yaşına geldiğimde aynı şeye sahip olurum.

Bu mümkün mü? Annemle babam çok gençken bir araya gelmişler. Babam üniversitedeydi. Annem on dokuz yaşındaydı ve çalışıyordu, kardeşine bakıyordu. Farklı dünyalardan geliyorlardı. Annem bana daha çok

bir kereden fazla. Buna rağmen birbirlerini buldular. Birlikte aşkı buldular.

Bu çok romantik.

Babam ön kapıyı kapatıp kilitlerken, "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm," diyor. Annem kanepeye doğru ilerliyor, böylece Beck'i yakalayıp kollarına sarabiliyor. Beck annesinin onu kucaklamasına on saniye kadar izin verdikten sonra annesinin elinden kurtuluyor.

"Diğer koçlar ve eşleriyle konuşuyorduk," diyor annem bana gülümseyerek. "Siz ne yapıyordunuz?"

"*The Incredibles*'ı izliyorum," diyor Beck. "Onu çok izledim ama DVC oynatıcıda başka iyi bir şey yoktu."

Babam gülüyor. "DVD mi demek istiyorsun?" "Her neyse," diyor Beck omuz silkerek.

Annemin bakışları benimkilerle kilitleniyor. "Jake'i gördün mü?"

Başımı yavaşça sallıyorum, iri gözlü bakışları benimkilerle buluştuğunda Beck'e anlamlı bir bakış gönderiyorum. Kardeşimi ispiyonlamayacağım. O da benim için aynısını yapardı. Beck'in ağzını açmasına da izin vermeyeceğim.

"Geceyi takım kabinlerinden birinde geçirecek, unuttun mu?" Babam anneme söyledi.

"Doğru." Ayağa kalkmadan önce kısa bir an için üzgün görünerek başını sallıyor. Büyüdüğümüz için üzgün olduğunu hepimiz biliyoruz. Ama elimizden bir şey gelmiyor. "Ben duş alacağım. Beck, sen de benden sonra almalısın."

"Yarın gölde yüzeceğim," diyor. "Banyo gibi bir şey."

Yüzümü buruşturuyorum ve annem gülüyor. Erkekler bazen gerçekten iğrenç olabiliyor.

Daha mı kötü? Tamamen samimi. Jake de eskiden böyle şeyler yapardı.

"Muhtemelen senden sonra duş alacağım anne. Ben odama gidiyorum," diyorum annemlere ayağa kalkarken. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve yüksek sesle esneyerek uygun bir gösteri yapıyorum. "İyi geceler çocuklar."

Babam beni hızlıca kucaklıyor ve başımın üstünü öpüyor. "İyi geceler, tatlım. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Annemi merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum ve yatak odalarına girmeden önce sarılıyoruz. Kapıyı kapatmadan önce bana "Sabah görüşürüz," diyor. Bavulumu açarken yatak odamın kapısını kısmen açık tutuyorum, bir yandan da ailemin geri kalanının yatağa gelmesini dinliyorum. Birkaç dakika içinde babam ve Beck merdivenlerden koşarak

ıkıyorlar ve sanki bir fil sürüsü gibi ses çıkartıyorlar. Kapılar açıldı ve

Kapalı. Su akıyor, sonra kapanıyor. Bir lamba sesi duyuyorum, babam Beck'e iyi geceler diyor. Ayaklar koridorda yürüyor, bir kapı açılıp kapanıyor. Ve sonra sessizlik. Beş dakika daha bekledim. Sonra...

Bu benim dışarı çıkmam için bir işaret.

Bavulumun yan cebinden Jake'in benimle bıraktığı fişek torbasını alıyorum -kabine ilk döndüğümde sakladığım yerden- kapüşonlu bir tişört giyip odamdan çıkıyorum. Sessizce merdivenlerden iniyorum ve merdivenlerden biri gıcırdadığında durup annemin ya da babamın kapıdan kafalarını uzatmalarını bekliyorum.

Bu olmuyor, ben de devam ediyorum.

Birkaç dakika içinde dışarıdayım ve kapüşonlu tişörtü giymiş olsam bile o esinti bana çarptığında titriyorum. Gerçi hala geldiğimizde giydiğim kot şortu giyiyorum, bu yüzden bacaklarım açıkta ve hava acayip soğuk.

Kulübenin arkasında, Jake'in onunla buluşmamı söylediği göl kenarına yakın bir yerde bekliyorum. Burası daha da soğuk ve bir ayağımdan diğerine zıplarken kollarımı ortama sarıp kendimi tutuyorum. Fişek torbası kapüşonumun ön cebinde güvenle saklı duruyor ve göle bakmaya devam ederken torbayı suya atasım geliyor.

Ama bu çöp atmak gibi olur ve bunu asla yapamam.

Beş dakika geçti. Sonra on. Jake'e mesaj göndermeye çalışıyorum ama sürekli teslim edilemedi olarak geri geliyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde kulübeye dönmek üzereyken bir ses duyuyorum. İnsanlar yürüyordu. Konuşuyorlardı. Çocuklar mı? Tabii ki çocuklar. Jake olmalı.

Jake'i arkadaşlarıyla birlikte bulmayı umarak seslerinin geldiği yöne doğru koşuyorum ama...

Onlar değil.

Kahretsin.

Eli önden gidiyor, arkasında da birkaç adam var. Beni görünce tamamen durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı ve beni içine çekti.

Onun beni incelediği gibi ben de onu inceliyorum. Soğuğa rağmen üzerinde bir çift düşük askılı siyah mayo var ve başka hiçbir şey giymemiş. Ayağında Gucci ayakkabılar var -şaka yapmıyorum- sanki ne kadar parası olduğunu gösteren zengin bir çocuk gibi. Omzuna siyah bir havlu asmış, bakışlarım göğsüne düşüyor. Altılı paketi.

Yutkunuyorum. Çocuğun seksi bir vücudu var, hakkını vermeliyim.

Saçları nemli ve arkadaşları da benzer şekilde giyinmiş. Gece geç saatte yüzmeye gitmiş olmalılar.

Tamamen denetimsiz olduklarını düşünürsek, bunu yapmamaları gerektiğine eminim. Ayrıca, görevde cankurtaran da yok.

"Ava Callahan, burada ne halt ediyorsun kızım?" Eli alçak sesle ıslık çalıyor, bakışları hâlâ üzerimde yavaşça geziniyor, gözleri uzadıkça tenim ısınıyor.

Bir adım geri çekiliyorum, korku içimi sarıyor. Dudaklarım bir şey söyleyecekmişim gibi aralanıyor ama hiçbir şey çıkmıyor.

Onun yerine, arkamı
dönüyorum. Ve
koşuyorum.

BEŞ

BU DA NE? Ava bizden kaçtı mı?

Benden mi?

"Git yakala onu!" Brenden bağılıyor ve yanımızdaki diğer çocuklar gülmeye başlıyor.

Islak, ağır havlumu ona fırlatıyorum ve koşmaya başlıyorum, ayaklarım kaydıraklarla bile Ava'yla aramızdaki boşluğu saniyeler içinde tüketiyor. Sarı saçlarını başının üstünde dağınık bir topuz yapmış, bir ileri bir geri sallanırken görebiliyorum. Giydiği şort o kadar kısa ki neredeyse kıcının yanaklarını görebiliyorum.

Lanet olsun.

Ona bu kadar hızlı yetişmem çok kolay. O nefes nefese, ben ise zorlukla terliyorum. Uzanıp kapüşonunu tutuyorum ve hafifçe çekiştirerek onu kendime doğru çekiyorum. Tökezliyor, ayağını kaybediyor ama yere düşmeden önce kollarımı ortasına dolayarak onu yerinde tutuyorum. Sırtı önüme dönük, mis kokulu saçları tam çene hizasında ve çiçekli şampuanının kokusunu alabiliyorum.

Güzel kokuyor.

"Bırak beni," diyor, tutuşuma karşı mücadele ediyor. Onu zar zor tutuyorum ve neredeyse benden uzaklaşıyor.

"Sanmıyorum," diyorum ona, kollarımı beline sıkıca dolayarak onu yerinde tutuyorum. Kıcını aletime bastırıyor ve kıvranmaya ve hareket etmeye devam ediyor. *Hay sikeyim.*

Beni deli ediyor. İyi ve kötü türden.

"Çılgılık atacağım," diyor bana, öfke ve ateş dolu bir sesle. Giydiği kapüşonlu sweatshirt yumuşak ve sıcak, sanki

çıplak tenimde yanıyor. "Eğer beni bırakmazsan, avazım çıktığı kadar bağıracağım. Babam buraya gelip beni bu şekilde tuttuğunu gördüğünde? Seni öldürecek."

"Buraya geldiğin ilk gece büyük bir olay mı çıkarmak istiyorsun?" Sesim şüpheyile dolu, çünkü ona inanmıyorum. Hayır, inanmıyorum. Bunu yapmayacaktır. O mükemmel bir Callahan, belki de içlerinde en mükemmel olanı. İmajının zedelenmesini istemeyecektir. Toplumumuzda yaşayan herkes Callahan'ların çoğu insandan daha parlak olduğunu bilir. Bu onların en iyi -ve bana sorarsanız en sinir bozucu- özelliklerinden biridir. "Seni kurtarmaya gelenlere bunu senin planladığını söyleyeceğim."

Tamamen hareketsiz kalıyor. "Neyi planladın?"

"Benimle tanışmak istediğini." Başımı onunkine doğru eğiyorum, ağzım kulağına yakın. "Küçük bir gece yarısı randevusu için."

Titriyor. Hissediyorum. Korkudan mı? Yok artık. Benden korkmuyor. Bu kızın hiçbir şeyden korktuğunu sanmıyorum.

"Hadi ama. Sen asla böyle bir şey söylemezsin," diye adeta homurdanıyor ve bu da beni güldürüyor.

"Devam et o zaman. Çılgılık at. Beni test et." Yanağımı onunkine bastırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. İnanılmaz kokuyor. Güneş ışığı gibi. Günah kadar yumuşak ve hayatımda gördüğüm en güzel kız. "Bakalım hepsi koşarak geldiğinde ne diyeceğim."

Ava sessiz. Ben de öyle. Ama hareket etmiyorum. Onu tutmaya devam ediyorum, başım onunkine yakın. Ürpertici bir nefes onu terk ediyor. Kollarımı yeniden ayarlıyorum, parmaklarım kapüşonunun ön cebine sürtünüyor ve içinde bir şey hissedebiliyorum.

"Burada ne var?" Cebine uzanıp buruşuk bir çanta çıkararak soruyorum.

"O senin değil!" diye fısıldıyor sertçe, başını benimkinden uzağa eğerek dönüp bana bakabiliyor. Bu kadar yakından, gözlerinin ne kadar yeşil olduğunu görebiliyorum. Sivri burnunu. O dolgun pembe dudakları.

Onu ve ne kadar cazip olduğunu görmezden gelerek çantayı tek elimle sallıyorum ve içine bakıyorum. "Havai fişek mi?" Bakışlarıyla karşılaşıyorum. Öfkeyle parladığı gözümünden kaçmıyor. Bahse girerim benden nefret ediyordur. "Temmuz'un 4'üth için biraz erken, sence de öyle değil mi?"

"Onları geri ver," diyor dişlerini sıkarak.

"Bunlarla iyi bir şey yapmadın, ha? Dışarıda gerçekten kiminle buluşuyordun?" Merakımı yenemeyerek soruyorum.

Bu ve sinir bozucu dozda kıskançlık.

"Hiç kimse." Tutuşuma karşı bir kez daha mücadele ediyor, o kadar agresif ki, çanta parmaklarımdan kayıyor ve yere düşüyor. Önemli değil. Sanki havai fişeklerle bir şey yapacaktım gibi.

Tüm bu orman, tek bir kibritle alev almaya hazır ve bekleyen dev bir çıra kutusu gibidir.

"Sana inanmıyorum. Sanırım küçük bayan Ava'nın bir sırrı var," diyorum, onu sorgulamak yerine onunla alay ederek, ki aslında yapmak istediğim de bu. "Gizli erkek arkadaşınla buluşmak için gece geç saatlerde gizlice dışarı mı çıkıyorsun? Dur tahmin edeyim, takımdaki en büyük asi o ve baban ondan nefret ediyor. Ama onu bu kadar çekici yapan da bu, değil mi? Bu yüzden kötü çocuğu istiyorsun. Böylece baban öğrendiğinde bunun seni ne kadar kızdıracağını bilerek onu bütün gece becerebilirsin."

Beni bu saçmalığı söylemeye iten şeyin ne olduğunu bile bilmiyorum ama bunu dile getirmek iyi hissettiriyor. Mükemmel insanlar beni rahatsız ediyor. Dışarıdan her şey çok iyi görüldüğünde, duvarların arkasında bir hasar olduğunu bilirsiniz. Olmak zorunda.

Göründüğü kadar mükemmel mi? Şüpheli. Davrandığı kadar sümüklü mü? Sanırım hayır.

Oh, ve şimdi gerçekten mücadele ediyor. Onu zapt etmek için elimden geleni yaptığımdan kollarım iyi bir egzersiz yapıyor. Kahretsin, sikim de öyle. Onun çırpınışlarına zar zor dayanabiliyorum, o mükemmel kıcı bana sürtünüyor, beni duruma ayaklandırıyor. Eğer dikkat etmezse, bir dakika içinde beni nasıl etkilediğini tam olarak öğrenecek.

"Sen tam bir pisliksin," diye ısırtıyor.

"Lütfen, sanki takımındaki tüm pisliklerle gizlice oynatarak babandan intikam alabileceğin birçok yolu düşünmüyormuşsun gibi," diyorum ona, tutuşumu birazcık gevşeterek.

Bir kez daha çırpınmayı bırakıyor, nefesi kesiliyor. "Benim erkek arkadaşım yok."

Evet, doğru. Birinin düzenli olarak ona vurmaması için fazla seksi. "Gizli bir tane bile mi?"

"Gizli bir tane bile değil," diye tekrarlıyor, sesi aniden sakinleşiyor.

Fazla sakın.

"O zaman kimi bekliyordun?" Tekrar soruyorum. Bilmek için ölüyorum. Kollarımla onu biraz sarsıyorum. "Ha?"

"Sana söyledim. Hiç kimse." Tamamen hareketsiz kaldı. Yemin ederim zorlukla nefes alıyor gibiydi. "Neden umursuyorsun ki?"

Evet. Güzel soru. "Bilmiyorum."

"Uh huh." Sanki beni ters köşeye yatırmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Onu tutuşum gevşiyor ama kaçmıyor. Hayır, tam kollarımın arasında duruyor ve fark ediyorum ki neredeyse uyuyor...

Mükemmel bir şekilde içlerinde.

"Gizli erkek arkadaşın yok o zaman, hmm?" Görevime geri dönmeye çalışarak soruyorum. Yani, onun hakkında daha fazla bilgi edinmeye çalışıyorum.

"Aşk hayatımla neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye sorar.

"Güya sende yokmuş." Başımı tekrar eğiyorum ve burnumu kulağına sokuyorum. Beni engellemeye çalışıyor, omuzları yükseliyor, ama yüzümü yumuşak boynuna bastırıyorum ve tenine fısıldıyorum, "Yarın gece benimle buluş ve bunun üzerinde çalışabiliriz."

"Az önce ne dedin sen?" Sesi buz gibiydi.

Kız kardeşiyle gizli buluşmalar planladığımı öğrenirse bu kardeşini çıldırtmaz mı? Jake çıldırırdı. Babası da öyle, ama asla öğrenmeyecek. Jake de öğrenmeyecek.

Yoksa Jake mi öğrenmeli? Çok kızardı. Jake'in derisinin altına girmekten büyük zevk alıyorum. Benden nefret ediyor. Tanıştığımız günden beri, ortada hiçbir sebep yokken benden nefret ediyor. Şimdi ona benden nefret etmesi için sebepler veriyorum.

Böylesi daha eğlenceli.

"Beni duydun." Kaybedecek bir şeyim olmadığına karar vererek yavaşça boynunu yalıyorum. Boğazının derinliklerinden gelen boğuk bir inilti beni tatmin ediyor. "Yarın gece burada buluşalım. Gece yarısı. Gelmezsen, herkese mezuniyet balosu eşim olmayı kabul ettiğini söylerim. Benim okulumda."

Ezikçe ama hayal edebiliyor musun? Jake Callahan'ın kız kardeşini okul dansıma getirdiğimi? İnsanlar altlarına sıçardı.

"Buna cüret edemezsin." Sesi düpedüz skandal gibi geliyor.

"Beni deneme." Kulağını ısıırıyorum. Bir ürperti daha kaplıyor içini. Sanırım hoşuna gidiyor.

"Kardeşim kışına tekmeyi basacak," diye tehdit ediyor. Alay ediyorum. "Callahan beni korkutmuyor."

"Onun bütün arkadaşlarını da senin üzerine salacağım. Seni mahvedecekler." Normalde tatlı olan sesinde bir memnuniyet notası var, sanki yüzümün yumruklanması fikrinden zevk alıyormuş gibi.

Bu kadar kolay karşılık vereceğini kim bilebilirdi? Benim tanıdığım kızlar hep pes ederler. Ne istersem veriyorlar. Ben istemeden teklif ediyorlar ve bu çok sıkıcı.

Bir meydan okuma istiyorum. Bana bir tane lazım. Ava Callahan... Mükemmel.

"Getir bakalım." Dudaklarım kulağını bir kez okşadı. İki kez. "Senin için seve seve savaşa girerim Ava. Ve her lanet savaşı kazanacağım. İzle beni," diye fısıldıyorum.

Ondan daha ağır nefesler geliyor, göğüsleri her nefesinde yükselip alçalıyor. Başını eğip yere bakıyor ve ben de güzel yüzüne bakabilmek için gövde mi ondan uzaklaştırıyorum.

Büyük hata.

Sanki ağır çekimde oluyor. Bir saniye tamamen sakın ve zar zor hareket ediyor. Sonra, bacağını kaldırıyor, dizi yukarı kalkıyor.

Sonra da beyaz Nike ayakkabısını tüm ağırlığıyla parmak arası terlik giyen ayağımın üzerine vuruyor. Çok değil ama yine de.

Ayakkabısının topuğu baş parmağıma doğrudan temas ediyor.

"Kahretsin!" Kollarım açılırken sözcükler cehennem gibi gürültülü bir şekilde ağızımdan dökülüyor. Ava öne doğru atılıyor, ailesinin kaldığı kulübeye doğru koşmaya başlamadan önce aptal havai fişek torbasını almak için eğiliyor.

Ayak parmağım zonkluyor. Nabzın tüm vücudumda attığını hissedebiliyorum. Arkadaşlarım bir anda ortaya çıkıyor, hepsi yüzlerinde çılgın ifadelerle bana doğru koşuyor. Yine de bir şekilde gülüyorum. İçime yayılan acıya rağmen kızgın bile değilim. "Yarın gece görüşürüz!" Arkasından sesleniyorum.

"Cehennemde yan!" diye omzunun üzerinden fırlatır.

Başımı arkaya atıp gülüyorum, ayağımı sallayarak acıdan kurtulmaya çalışıyorum ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Kahretsin, bu kız.

Sanırım aşık oldum.

ALTI

AVA

ELI BENNETT ŞEYTANIN TA KENDİSİ. Şeytanın yumurtası. Lucifer'in vücut bulmuş hali.

Ona ne dersiniz deyin, o kötü biri. Berbat.

Beni isteğim dışında tuttu.

Kanlı bir cinayet ılığı atmam için bana meydan okudu.

Ellerini göğsüme sürtmeye devam etti, sanki beni hissetmeye çalışıyordu.

Onunla tekrar buluşmamı istedi ve eğer kabul etmezsem, herkese çıktığımızı söylemeyi planlıyor. Lütfen.

Cidden, bunu kim *yapar*? Ne tür bir insan bu? Berbat biri, orası kesin.

Tüm gün boyunca buharı tüttüreceğim. Bütün. Bütün. Gün boyunca. Bana söylediklerini tekrar yaşıyorum. Bana yaptıklarını. Boynumu nasıl yaladığını. Kulağımı ısırışını.

O şeyleri yaptığında bana nasıl hissettirdiğini düşünmek istemiyorum. Beni bu kadar yakın tuttuğunda. Tenimin her yerinde küçük ürpermeler. Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Dilini tenimde hissettiğimde ölmek istedim. Daha da kötüsü, ölmek istedim... Bilmiyorum.

Ses çıkarmak mı? İnlemek mi? Ona ne kadar iyi hissettirdiğini söyle?

Bu rahatsız edici düşünceleri zihnimden sıkıca uzaklaştırıyorum.

Dişleri kulak mememe battığında, canımı acıtacak kadar sertti. Zar zor bir sızı. Bacaklarımın arasında zonklayan yabancı bir his vardı ve fazla deneyimim olmayabilir ama ne olduğunu biliyordum.

Arzu.

Tanrıya şükür, o anlar kısacıktı. Bir hata. Vücudumun bir çocuğa verdiği otomatik tepki - çok çekici, son derece kaba ve korkunç

banaya cinsel bir şekilde dokunuyor. O kadar mantıklı konuşuyorum ki neredeyse kendime inanacağım.

Gerçekten mi? Sadece kızgıyım. Zar zor uyuyabildim. Tanımadığım bir yatak ve tamamen tiksinti bütün gece dönüp durmama neden oldu. Eli'nin kendini beğenmiş yüzünü hayal ederek yastığımı yumruklayıp durdum.

Tanrım, ondan *gerçekten* nefret ediyorum.

Jake beni kahvaltıda buldu ve onu beni terk etmekle suçladığımda orada olmadığı için bol bol özür diledi. O ve arkadaşları korkmuşlar, diye açıkladı. Yakalanmadan kulübeden gizlice çıkamamışlar, bu yüzden vazgeçmişler.

Beni orada tek başıma bıraktılar, böylece çocuklarla buluşabilecektim. gizlice kaçacak kadar cesurdular. Eli ve onun pislik arkadaşları gibi.

O arkadaşlardan hiçbiri beni savunmaya koşmadı, gerçi kimlerle akraba olduğumu düşünürsek muhtemelen hiç koşmazlardı. Yine de berbatlar.

Eli berbat.

Herkes berbat.

Günümün büyük bölümünü annem ve Beck'le geçiriyorum. Koçların ailelerini eğlendirmek için birkaç personel hazır bulunuyor. Güzel ve sakin bir sabah yürüyüşüne çıktık ama bu benim sıkıntımı pek hafifletmedi. Öğle yemeğinden sonra bizi Beck'i çok heyecanlandıran büyük bir tekneye bindirdiler. Balık tutuyor ve hatta birkaç tane yakalıyor ve annem sanki bu büyük bir hayat olayıymış gibi tüm öğleden sonra fotoğraf çekmeden duramıyor.

Ben mi? Tüm tekne yolculuğunu bikini üstüm ve şortumla bir banka uzanıp güneşi içime çekerek ve dün gece olanları tekrar tekrar gözden geçirerek geçiriyorum. Dışarısı çok sıcak ve tekne suyun içinde bir aşağı bir yukarı sallanarak beni uyutuyor. İskeleye geri döndüğümüzde, bolca güneş kremi sürmeme rağmen hafif bir baş ağrım ve güneş yanığım var.

Bu hafta sonu gittikçe güzelleşiyor.

Kulübeye döndüğümüzde serin bir duş alıyorum, su vücudumun hassas bir noktasına her çarptığında yüzüm buruşuyor. Başım beni öldürüyor. Uykusuzluğu ve muhtemelen aşırı öfke nedeniyle sıkılmış çenemi suçluyorum.

Belli ki sorunlarım var. Belki de fark ettiğimden daha çok kardeşime benziyorum.

Akşam yemeği geldiğinde, yemekten kurtulmak için elimden geleni yapıyorum.

Git.

Mutfakta onu takip ederken anneme onuncu kez "Kendimi iyi hissetmiyorum," diyorum. "Lütfen. Sadece erken yatmak istiyorum."

Ve bu günü, bu yolculuğun tamamını unutun.

Annem dönüp bana bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Neyin var? Kendini hasta mı hissediyorsun?" Elini alnıma koyuyor, ben de dokunuşundan kaçıyorum. "Belki de çok güneşlenmişsinizdir."

"Kesinlikle öyle," diyorum başımı sertçe sallayarak. "Ayrıca başım ağrıyor. Yemekhanedeki o gürültücü çocuklarla uğraşmak istemiyorum."

Özellikle de kaçınmaya çalıştığım biri.

"Biraz ibuprofen almalısın" diye öneriyor.

"Çoktan bitti." Kulübeye girer girmez üç tane patlattım ve bir şişe suyun tamamını içtim.

Annem bir an beni izliyor, kaşları düşük, yeşil gözleri her şeyi görüyor.

Pekala.

Her şeyi değil.

Tanrı'ya şükür.

Eli'n bana ne yaptığını bilseydi, çok kızardı. Babama söylerdi. Sonra da babam Eli ve koçuyla konuşup başını belaya sokardı. Hayır, teşekkürler. Bunun sorumlusu ben olmayacağım.

İki takım arasında herhangi bir soruna neden olmak istemiyorum. Rekabet zaten yeterince kötü. Çenemi kapalı tutmak Eli'ı koruyacaksa, ne mutlu ona.

Bu yüzden dün gece aramızda olanları kendime saklamayı planlıyorum.

"Tamam. Burada kalabilirsin. Ama hiçbir yere gitme, tamam mı?" Parmağını bana doğru salladı, ben de kollarımı havaya kaldırdım.

"Nereye gideceğim ben? Burada sıkışıp kaldım," diyorum sinirli bir şekilde.

Annem hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Sanırım hayal kırıklığımı hissedebiliyor. Sadece bunun nedeninin ne -daha çok kim- olduğu hakkında bir fikri yok.

Ve ona da söylemeyeceğim.

Bugün Eli'ı hiç görmedim. Bir an bile. Çok sevindim, neredeyse sevinçten çılgılık atabilirim. Ondan mümkün olduğunca uzak durmak istiyorum. Görebildiğim kadarıyla, takımlar son derece meşgul tutuluyor. Antrenmanlar, egzersizler, özel oyunlar, bilmediğim saçmalıklar. Futbolla ilgilenmiyorum. Bu daha çok Autumn'un işiydi. O ve babam oyun üzerine bağ kurdular ve ben hiç ilgi göstermedim.

Artık amigo takımında olacağıma göre, sanırım bunu çözmeye başlamam gerekecek.

Annem ve Beck sonunda beni arkada bırakarak yemeğe gittiler. Üst kattaki odama çıkıyorum ve tavana bakarak yatağa yığılıyorum. Hava çok sıcak. Kabinlerde klima yok ve pencere açık olmasına ve içeriye hoş bir esinti girmesine rağmen hava hala sıcak. Güneş cama vuruyor. Isı yükselir, bu yüzden ikinci kat... kötü.

Sinirlenerek doğruldum ve tişörtümü çıkardım, sonra da şortumu tekmeledim. Yorganın üstünde siyah sütyenim ve iç çamaşırlarımla yatıyorum ama hâlâ çok sıcak.

Yataktan kalkıp tüm yatak takımlarını çıkardım. Yorganı, ince battaniyeyi, üst çarşafı... Hepsinin yatağın ayakucunda yere yığılmasına izin verdim. Tekrar soğuk çarşafın üzerine uzanıyorum ve kollarımı uzatarak öylece yatıyorum. Nefesimi kontrol ediyorum. Gözlerim kapanıyor.

"Anne, hadi film izleyelim!"

Kardeşimin sesiyle irkilerek uyanıyorum, bakışlarım tavana yöneliyor. Hızla doğrulup etrafıma bakıyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum. Artık karanlık. Güneş çoktan kaybolmuş olsa da dışarısı hâlâ aydınlık. Telefonumu elime alıp saati kontrol ediyorum. Saat sekiz buçuğu geçiyordu.

Tanrı'ya şükür biraz kestirebildim.

Sıkılarak bir duş daha almaya karar veriyorum ve yatak odasının kapısını açmadan önce üzerime giyecek bir şeyler alıyorum. Annemi koridorda buluyorum, beni görünce kısa bir süre duruyor.

"Ben de seni kontrol etmeye geliyordum."

"Daha iyi hissediyorum," diyorum ona, ki bu doğru. "Baş ağrım geçti."

"Güzel." Gülümsüyor, rahatlamış görünüyor. "Lezzetli bir akşam yemeğini kaçırdın." "Gerçekten mi?" Bundan şüpheliyim.

Gülüyor. "Fena değildi. Ama acıkmış olmalısın."

"Pek sayılmaz," diyorum omuz silkerek. "Çok sıcakladım, sanırım bir duş daha alacağım. Belki kayıt binasının yanında gördüğüm küçük dükkâna giderim. Kaça kadar açık?"

"Bilmiyorum ama dün gece babanla yemekhaneden çıktığımızda açık olduğunu gördüğümü hatırlıyorum," diyor annem. Kaşlarını çatıyor. "Yine de oraya tek başına gitmen doğru mu bilmiyorum."

"Neden? Güvende olduğumdan oldukça eminim," diye onu rahatlatırken yatak odasından çıkıyorum ve koridorun karşısındaki banyoya gidiyorum.

"Genç bir kız gece yalnız mı? Etrafta bu kadar erkek varken?"

Kıyafetlerimi banyo tezgahının üzerine koyarken ona "Kim olduğumu çok iyi biliyorlar" dedim. "Drew Callahan'ın kızı. Jake'in kız kardeşi. Hiçbiri bana dokunmaya cesaret edemez."

Bu kadar güvenle konuşmama rağmen, bana dokunmaya cüret eden biri var.

Umarım mesafesini korur.

Otuz dakika sonra kulübeden çıkıp mağazaya doğru ilerliyorum. Babam anneme yalnız yürümemin güvenli olacağına dair güvence verdi, yoksa şu anda bana eşlik ediyor olurdu. Ayrıca kamp, takım, her şey onun dikkatini dağıtıyor. Yılın bu zamanlarında her zamanki gibi. Muhtemelen tamamen ortadan kaybolabilirim ve Beck onlara beni sorana kadar ailemden hiçbiri gittiğimi fark etmez.

"Bu gece hepsi meşgul, birlikte film izliyorlar," diye açıkladı babam ben çıkmadan hemen önce ikimize de. "Ve baktığınız her yerde personel var. Size bir şey olmaz. Tabii seninle gelmemi istemiyorsan."

"İyi olacağım," diye hafif bir gülümsemeyle onu rahatlatıyorum, keşke benimle yürümeyi teklif etseydi. "Gerçekten mi?"

Ama sormadı, ben de sormadım. Onun yerine annemle konuşmaya devam ediyor ve ben de kulübeden çıkıyorum. Kendimi çok daha iyi hissediyorum ve şimdi acıktım. Bir gazoz ve cips almak için tek başıma markete yürüyorum. Belki biraz da şeker. Beck şanslıysa ona bir paket Skittles alırım. En sevdiği şeydir.

Sadece cumartesi gecesi eğleniyorum.

Babam personel hakkında yalan söylemiyormuş. Kelimenin tam anlamıyla her yerdeler, bu da güven verici. Pek fazla genç erkek de görmüyorum. Hepsi birlikte film izliyor olmalı. Ama nerede? Ve ne kadar süreyle? Belki Eli ile bu gece yarısı buluşmasından kurtulabilirim.

Aramızdaki bu sözde buluşma hakkında içimi bir endişe kaplıyor. Tehdidinde ciddi mi? Gerçekten herkese onunla mezuniyet balosuna gideceğimi söyler mi? Sanki bu kadar önceden planlamışız gibi. Sanki onunla çıkabilirmişim gibi. Sanki benimle çıkmak ona bir çeşit nüfuz kazandırıyor. Eli gibi davranan insanlar genellikle aşırı telafi ederler. Bahse girerim küçük bir penisi vardır. Onun gibi davranan çoğu erkek genelde öyledir.

En azından ben öyle duydum.

Mağazayı buluyorum ve bu gece kapüşonlu giydiğim için minnettarım. Klima hiç durmadan çalışıyor ve içerisi o kadar soğuk ki, sanki bir buz kutusu gibi. Mağaza küçük ve tezgâhın arkasında yaşlı bir kadın oturmuş, bir dergiyi karıştırıyor. İçeri girdiğimde bana gülümsüyor ama onun dışında hiçbir şey söylemiyor.

Ben de burada çalışmak zorunda kalsaydım burası beni çok sıkardı. Önümüzdeki üç gün boyunca burada kalmak zorunda olmak yeterince kötü.

Bugün sonsuza kadar uzadı. Buna daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum.

Kısa koridorlarda dolaşırken, her türlü şeyi alıyorum. Bir paket cips. İki vişneli kola - biri şimdi, diğeri sonra içmek için. Beck için dev bir paket skittles ve kendim için bir Hershey bar. Bir de Jake'in çok sevdiği şu atıştırmalık et ve peynir paketlerinden.

Jake için değil. Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğini kaçırdığım için pişmanım. Biraz proteine ihtiyacım var.

Bunu anneme itiraf edeceğimden değil.

Eşyalarımın parasını ödeyip dükkândan çıktıktan sonra duruyorum ve yüzlerce genç oğlanın aniden dev bir binadan dışarı fırlayıp yürüyüş yollarını doldurmalarını, sürekli konuşmalarını ve kahkahalarını izliyorum. Sanırım film bitti.

Saçmalık.

Tabii ki Eli'ı hemen görüyorum. Hepsi birbirine benzeyen bir sürü çocuğun arasında onu nasıl fark ettim bilmiyorum ama fark ediyorum. O da beni fark ediyor. Sanki birbirimize bağlıymışız gibi, ki bu sinir bozucu. Bağlanmak istediğim son kişi o. Beni gördüğü anda yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ve takım arkadaşlarını arkasına bile bakmadan bırakıp bana doğru yöneliyor.

Kahretsin. Hayır. Bunu yapamam. Onunla konuşmayı reddediyorum.

Ama sanki olduğum yere yapışmış gibiyim. Hareket edemiyorum. Parmaklarımın arasında tuttuğum atıştırmalık poşetiyle orada öylece duruyorum, bana doğru ilerlerken bakışlarım onunkilerden hiç ayrılmıyor. Biraz topallıyor. Ayak parmaklarına bastığım için böyle olduğuna eminim ve bu bana bir parça memnuniyet veriyor.

Sadece bir ipucu. Yüzüne vurmak istediğimden değil. Onunla kesinlikle konuşmak istemiyorum. Ona kıcımlı öpüp kaçmasını söylemeyi tercih ederim.

Ama bunu söyleseydim, muhtemelen bana eğilmemi söylerdi. Eminim kıcımlı öpmek hoşuna giderdi.

Bu düşünceyle içimi bir ürperti kaplıyor ve onu uzaklaştırıyorum.

"Seni bütün gün görmedim Callahan," diye söylenerek durdu. Aramızda hâlâ epey bir mesafe var, buna şükrediyorum. Ben dükkânın girişe yakın verandasındayım, o ise dükkânın önündeki patikada. "Nerede saklanıyordun?"

Sorusunu duymazdan geliyorum. "Ayak parmağın acıyor, ha?"

"O kadar da kötü değil. Beni yaralamaya çalıştığın için seni affedeceğim." Sırtışı bir şekilde daha da büyüyor. "Bugün kardeşini bir müsabakada yendim."

"Gerçekten mi?"

"Bu kadar şüpheli olma. Bu doğru."

Bir an için hiçbir şey söylemedik. Sadece birbirimize bakıyoruz. Yakışıklılığı beni çok rahatsız ediyor. Sevimli olmasından nefret ediyorum. Daha da kötüsü, o da çekici olduğunu biliyor. Güzel saçları, zayıf kesilmiş bir çenesi, mükemmel şekilli dudakları ve güzel ela gözleri var. Önünde göğsüne kadar uzanan siyah RVCA logosu olan beyaz bir tişört ve siyah bir şort giyiyor.

"Biraz güneşin var," diyor sonunda.

"Teknedeydim," diyorum ona ve hemen pişman oluyorum. Aptal gibi konuşuyorum. "Bronzluk çizgilerini daha sonra görmek isterdim," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Çok kabasın. Ciddiyim. Aklında hep seks mi var yoksa?"

"Ne zaman buralarda olursan? Evet." Başını sallıyor, ifadesi tamamen samimi.

"Doğru, çünkü ben senin gizli kız arkadaşınım," diyorum, ses tonum sümüklü. Gülüyor. "Rüyalarımda."

"Doğru. Çünkü bu asla olmayacak," diye hatırlatıyorum ona. Eli elini göğsüne dayıyor. "Ben yaralıyım."

"Eminim seninle ilgilenen bir sürü başka kız vardır. Onlardan birini kız arkadaşın olarak bul." Dedikoduları duydum ama bunu ona söyleyecek değilim. Çok çapkın. Çekici. Kızlar bir şans umuduyla gittiği her yerde onu takip ediyor.

"Ama onlar sen değilsin."

Söylediklerinde ciddi gibi görünüyor ama değil. Bu onun için bir oyun. Ben sadece bu kampta birlikte kaldığımız sürece onun dikkatini dağıtacak bir şeyim.

"Lütfen." Homurdanıyorum, sonra hemen elimle ağzımı kapatıyorum, bu sesi çıkardığım için utanıyorum.

Sırıttıyor. Sanki az önce kendimi utandırdığımı biliyormuş gibi. "Bunu yaptığında çok tatlı oluyorsun."

Elimi bırakıyorum. "Ne yaptığım zaman?" "Aynı anda hem homurdanıp hem güldüğümde."

"Gülmüyordum." Sinirlenmiş bir halde, utancım hala içimde akarken, verandanın merdivenlerinden inmeye başladım ve Eli'nın yanından geçtim. Sağa dönüp kulübemize gitmeye hazırlanırken kolumu hafifçe kavırıyor ve ilerlememi durduruyor. Parmaklarını tenime bastırması sistemimi sarsıyor, aramızdaki hava aniden elektrikleniyor. Ona ters ters baktım. "Ne istiyorsun?"

Beni daha yakına çekiyor, sesi alçalıyor. "Hala benimle buluşacak mısın?"

Kolumu tuttuğu yerden çekiyorum. "Hayır."

Birkaç adam yanımdan geçip mağazaya doğru ilerliyor ve Eli onları eski dostlarmış gibi selamlarken ben sessiz kalıyorum.

Sinir bozucu. Herkes onu seviyor. Futbol takımımızın tamamı hariç.

Ben.

Çocuklar dükkânın içinde gözden kaybolunca Eli bir kez daha bana döndü. "Kararından emin misin?" Başını bana doğru eğiyor.

yön. "Yarın ilk iş söylentilerin havada uçuşmasını sağlayacağım."

Ağzım açık kaldı. "Bunu gerçekten herkese söyleyecek misin?"

Sanırım söyleyeceği yalan çok da önemli değil. Ama aptalca.

Tamamen çirkin. Ve eğer Jake bunu öğrenirse aklını kaçırdı. "Evet," diyor Eli usulca, bakışları benimkilerden hiç ayrılmadan, "gerçekten yapardım."

Ona ters ters bakıyorum. O beni izliyor. Sakin ve ağırbaşlı, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Aklımı kaybedip ona saldıracakmışım gibi hissediyorum, ki bunu kimseye yapmam.

Neden bana böyle hissettiriyor? "Sen bir pisliksin," diyorum sonunda.

"Bana öyle söylendi."

"Seninle görüşmeyeceğim."

"Keyfin bilir." Yürümeye başladı. Ne yazık ki, benimle aynı yönde.

am.

Olduğum yerde k a l ı y o r u m , umarım benden önce büyük bir mesafe kazanır.

peşinden gidiyorum. "Bunu yapmayacaksın," diye bağıriyorum ona.

"Sen öyle diyorsan." Elini küçük bir el sallamak için havaya kaldırıyor, ama onun dışında arkasına bakmıyor.

Huh.

Kendime engel olamayarak ona yetişmek için koşuyorum, hemen yanında yürüyorum. "O kadar da pislik değilsin, değil mi?"

"Sayılır." Omuz silkiyor, sonra tamamen titriyor. "Burası çok soğuk. Kapüşonunu ödünç vermek ister misin?"

"Hiç sanmıyorum," diyorum ona, bir adım geri çekilerek.

"Yumuşak." Bana anlam dolu bir bakış gönderiyor. "Dün gece ne kadar yumuşak hissettirdiğini hatırlıyorum."

Kollarında olduğum, çıplak göğsüne bastırıldığım, elinden kurtulmak için mücadele ettiğim, kığımın kasıklarına sürtündüğü anılar sel gibi akıyor. Yemin ederim onu hissettim. Sanki sertleşiyor gibiydi.

Bu düşünceyle tüm vücudum ısınıyor ve kafamı başka yöne çevirip adımlarımı hızlandırarak kulübeye doğru ilerliyorum. Ona doğru hızlandıktan sonra, aslında onun önünde yürüyorum.

Buradan çıkmam gerek.

"Güzel manzara," diyor ve ben omzumun üzerinden ona ters ters bakıyorum. "Bakmayı kes," diyorum ona.

"Neden? Baktığım şey hoşuma gidiyor." Bakışları popoma yapıştı. Rakamlar.

Tam önümde durduğunda parmağımı uzatıp sert göğsünü dürttüğümde tamamen duruyorum ve etrafımda dönüyorum. "Dün geceki küçük tartışmamızı unutalım, tamam mı? Biz iyiyiz. Ödeştik."

"Ödeşmiş sayılmayız. Henüz değiliz." Yavaşça başını sallıyor, gözlerinde şeytani bir parıltı var.

Bir iç çekiyorum. Ne hakkında konuştuğumuzu anlamıyorum. Benden ne istiyor? "Bu gece seninle buluşmak bunu sona erdirecek mi?"

"Evet," diyor çabucak. Neredeyse çok hızlı. Hmmm.

"Dün gece beni bulduğun yerde mi?"

"Evet." Uzanıp kapüşonumun ipini çekiştiriyor, parmakları yüzüme çok yaklaşıyor. "Bunu bana getir."

"Ne demek istiyorsun?" Bu benim en sevdiğim kapüşonludur. Kocaman. Eskiden Jake'e aitti ama yıkarken küçülttü ve istemeyerek bana verdi. Üzerimde çuval gibi duruyor ama çok seviyorum.

"Bunu giymek istiyorum. Gece yarısı hava çok soğuk olacak," diyor.

Bu seyahatte yanımda bir kapüşonlu sweatshirt daha getirdim elbette. Her zamanki gibi bavulumu fazla doldurdum. Annem bunun en kötü seyahat özelliği olduğunu söylüyor ama hey, ben her zaman hazırlıklıyım.

"Bu sana olmaz."

"Bana uyacak. Ve senin gibi kokacak. Getir onu." Eğiliyor, yüzü benimkinin hemen yanında ve derin derin içine çekiyor. Kalbim hızla çarpıyor, o kadar yakınımda duruyor ki. "Lütfen?"

Ondan uzaklaşıyorum, yakınlığından tüm vücudum titriyor. "Söz vermiyorum."

"Hadi, Ava." Dünyanın kralıymış gibi kollarını uzatıyor. "Bir adama yardım et."

Tek kelime etmeden kuyruğumu kısıtırıp kaçıyorum. Bir kez daha. Kahkahaları peşimden geliyor.

YEDİ

Ebeveynlerim bu gece her zamankinden daha geç yatacak. Anlaşıldı. Saat on biri biraz geçiyor ve herkes hâlâ ayakta.

Beck bile. Bir ara Jake de birkaç arkadaşıyla birlikte buradaydı. Takım kaynaşması için yakılan kamp ateşinden sonra babamla yeni oyun stratejileri geliştirmek için gelmişlerdi ama saat on birde ışıklar sönmüş ve kulübelerine dönmüş olmaları gerekiyordu.

Tanrı'ya şükür.

Annesi Beck'in yatmasını istiyor ve Beck de her zamanki gibi onunla tartışıyor. Ne zaman geç saatlere kadar kalmasına izin verseler, sonunda kanepeye ya da başka bir yere yığılıp kalsa da, aksiyonu asla kaçırmak istemiyor.

Bu gece hariç tabii.

Annem merdivenlerden çıkarken bana, "Sen de bir an önce yatmalısın," diyor. Beck çoktan yukarı koşmuştu ve banyoda çıkardığı gürültüyü duyabiliyorum.

Pencereye en yakın koltuğa oturuyorum, telefonuma bakıyorum, elli dakikadan az bir süre içinde Eli'yle buluşmam gereken yeri görebiliyorum.

Düşüncesi bile midemi heyecanla titretiyor. Yaşamamam gereken bir heyecan çünkü O. O. Korkunç.

Korkunç.

Çok sıcak.

"Yorgun değilim," diyorum anneme ve o da öfkeli bir nefes veriyor.

"Sabah başka bir yürüyüşe çıkacağız ve bu biraz daha yorucu. Bizi bir şelaleye götürecekler," diyor annem. "Biz

onlarla sekizde buluşacağım."

Yüzümü buruşturuyorum. "O uykuyu ben aldım. Bu yüzden uyuyamıyorum."

"Belki de biz buradayken daha fazla uyumamalısn. Gününü zorlayarak geçirirsen muhtemelen daha iyi olur" diye öneriyor.

"İyi olacağım," diye onu rahatlatıyorum.

Tekrar iç geçirir. "Eminim yapacaksın. On altı yaşında olmak ve sonsuz enerjiyle dolu olmak güzel olmalı."

Onu bilemem. Yarınki yürüyüş muhtemelen kıcımlı tekmeleyecek. Bugünkü oldukça zordu. Ama en azından burada dayanıklılığımı koruyorum. Önümüzdeki ay amigo kampına ve antrenmanlara başladığımızda ilk başlarda zorlanacağımı biliyorum.

"Birazdan yatacağım," diye onu rahatlatıyorum.

"Lütfen yap. Sabah görüşürüz. İyi geceler." Bir kez daha merdivenleri çıkmaya başlar. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Babam yukarıda. Jake ve arkadaşları gittikten sonra duş aldığını ve bir daha aşağı inmediğini söyledi. Annemin Beck'le konuştuğunu duyabiliyorum. Muhtemelen ona hiç yapmak istemediği dişlerini fırçalamasını söylüyor. Kanepeden bir yastık alıp göğsüme bastırıyorum ve ailemin yatmasını bekliyorum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor ama sonunda ev sessizleşiyor. Telefonumu kontrol ediyorum. Saat 11:52.

Çok fazla gürültü yapmamak için elimden geleni yaparak dikkatlice yukarı çıkıyorum. Bütün akşam giydiğim kapüşonlu sweatshirt'ü çıkarıyorum, sonra başka bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum - Autumn'un eski amigo takımı sweatshirt'lerinden biri - ve onu giyiyorum. Sonra banyoya girip aynada yüzümü inceliyorum. Makyaj yapmadım ve Eli ile yapacağım bu aptal toplantı için süslenmeye de niyetim yok. Daha önce saçıma sinirlenmişim, onu yüksek bir at şeklinde topladım. Dişlerimi fırçalıyorum - neden bilmiyorum ama temiz bir nefese sahip olmak daha iyi, özellikle de her zaman işime karıştığı için.

Bunu neden yapıyorsun? Neden onunla buluşuyorsun?

Bu iki soru beynimde sürekli tekrarlanıyor. Nedenini bilmiyorum. Hakkımda kötü bir dedikodu yayacağını iddia ediyor, ama şimdi böyle bir şey söyleyecek kadar cesur olabilir mi? Ailem buradayken?

Babam Eli'nin benimle konuşma şeklini duysa, kıcına tekme basardı.

Hazırlanmayı bitirdiğimde gece yarısı olmuştu. Ama dışarı çıkmıyorum. Hayır, kendimi odama kilitledim ve

Pencereden onu izliyor ve ortaya çıkmasını bekliyorum. Oturduğum yerden mükemmel bir görüş açısına sahibim. Yaklaştığını görecekmişim ve sonra merdivenlerden aşağı koşabilir, evden gizlice çıkabilir ve benden ne istediğini öğrenebilirim.

Ne kadar beklersem o kadar huzursuz oluyorum. Oturup başımı pencereye dayamak nafile, bu yüzden odada volta atmaya başlıyorum ve her iki dakikada bir gelip gelmediğini görmek için pencereyi kontrol ediyorum.

Şimdiye kadar bir şey yok.

Sinir beni dolduruyor ve durmasını istiyorum. Burada olmadığı için rahatlamış olmalıyım. Ama kızgıyım. Zamanımı boşa harcıyorum. Ayrıca bana bütün bunları söyleyip sonra da bu gece gelmeye zahmet etmediği için de kızgıyım. Pisliğin teki. Daha da kötüsü.

O bir pislik.

Saat on iki on beş olduğunda pes ediyorum ve perdeleri çekerek pencereden uzaklaşıyorum. En sevdiğim kapüşonlumu yatağın ayak ucuna bıraktığım yerden alıyorum. Tişörtü değiştirip yorganın altına giriyorum, komodinin ışığını söndürüyorum ve yorganı üzerime çekiyorum. Hava soğuk. Çarşaflar buz gibi. Tanrıya şükür üzerimde beni çoğunlukla örten giysiler var.

Uyanık kalmaya çalışıyorum ama gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum ve sonunda pes ediyorum. Pes ediyorum. Uykuya daldığımı bile hatırlamıyorum ama bir de bakıyorum ki rüya görüyorum.

Gölde yüzmek gibi. Çok derin. Karanlık ve bulanık ve dibini göremiyorum, bu da beni korkuyla dolduruyor. Bilinmeyen korkusu. Tek başımayım, etrafta başka kimse yok ve suda ilerliyorum, bacaklarım yoruluyor. Su garip bir şekilde ağırlaşıyor. Daha ağır. Ta ki yüzeyin altına batana ve yukarı çıkmak için mücadele edene kadar. Kafamı suyun içinden çıkarıp nefes alabilmek için.

Ama nefes alamıyorum.

Birinin elleri üzerimde. Parmaklar saçlarımda. Dudaklar şakağıma değiyor, adımı fısıldıyor, nazik sesi korkularımı yatıştırmaya çalışıyor. Ama bu sakinlik sadece bir an sürüyor. Çünkü sonra batıyorum, suyun altına düşüyorum, sanki biri beni tutuyormuş gibi. Çırpınıyor ve savaşıyorum, kollarımı çırparken benden bir inilti kaçıyor. Elim bir şeyle bağlantı kuruyor ve birinin homurdadığını duyuyorum. Erkek birisinin.

Ne?

Nazik parmaklar boynumun uzunluğunu sıyrıyor, çenem boyunca ilerliyor, çenemden yukarı çıkıyor ve fark ediyorum ki...

Bu çok gerçekçi geliyor. Biri üzerimde. Birisi *gerçekten* bana *dokunuyor*. Birisi odamda, yatağında benimle birlikte.

Gözlerimi açtığımda Eli Bennett'in kalçalarına sarılmış, her şeyi bilen ela gözleriyle beni izlediğini ve parmaklarının hâlâ yüzümde olduğunu görüyorum.

Ne?

O.

Cehe

nnem

mi?

Bu pislik kulübemize girmiş!

Dudaklarımı aralıyorum ama ses çıkmıyor. Onun yerine boğulur gibi bir ses çıkarıyorum ve kekeleyorum. Elini ağzıma kapatıp beni tamamen susturduğunda avazım çıktığı kadar bağırmaya hazırdım. Ona gözlerimi kırptırıyorum, başını eğdiğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. O kadar yakın ki, sıcak nefesinin yüzümde dolaştığını hissedebiliyorum.

"Hiçbir şey söyleme," diye fısıldıyor, parmakları dudaklarımda sımsıkı. "Aileyi uyandırmak istemeyiz, değil mi?"

Altında kıvranıyorum, tüm gücümü kullanıyorum, çaresizce onun pençesinden kurtulmaya çalışıyorum ama faydası yok. Kelimenin tam anlamıyla üstümde, kalçaları kalçalarımın her iki yanını sarıyor, kalçaları benimkilere bastırıyor. Kardeşim kadar büyük olmasa da benden kesinlikle daha büyük.

Başka bir deyişle, çok ağır ve hareket ettirmem neredeyse imkansız.

Parmaklarının susturduğu sinirli bir öfke sesi çıkarıyorum ve o da sırtıtıyor.

"Bu kadar alingan olman hoşuma gidiyor," diyor.

Tamam, bu kadar yeter. Onun kelime seçimi. Bu özel kelime.

Dudaklarımı ayırıp dişlerimi parmağına geçiriyorum. Hangi parmağını ısırığımı bile bilmiyorum ama elini ağzımdan çekerken bir çığlık atıyor ve yüzünde kuşkuyla bir ifadeyle parmaklarını sallıyor.

Bunu hak etmişti. Umarım çok acımıştır. Belki derisini bile kırmışımıdır.

Şansımı deneyip ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o bileklerimi tutup yastığıma bastırıyor, böylece başımın iki yanında duruyorlar. Kalçalarımı kaldırıp onu üzerimden atmaya çalışıyorum ama bu sadece alt bedenimin onunkine sürtünmesine neden oluyor ve vermek istediğim mesaj bu değil.

Öfkeyle başka bir taktik deniyorum, karnımı kasıp popomu yatağa bastırarak ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Böylece onun sıcak bedenini

üzerimde hissedemiyorum. Beni yakıyor.

Ben bir tutsağım. Onun altında kapana kısıldım.

"Fırlattığım elimi ısırdın," diye azarlıyor, sağ elini yüzünün önünde tutuyor ve işaret parmağını inceliyor, gözleri hafifçe kayıyor. Ondan bu kadar nefret etmiyor olsaydım, sevimli olduğunu düşünürdüm. "Beni dışarı çıkarmaya mı çalışıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece ona bakıyorum.

Gülümsemesi hiç solmuyor, lanet olsun ona. "Sanırım sana alingan dememden hoşlanmadın."

Gözlerim kısılıyor ama yine de sessiz kalıyorum.

"İkinci savaşa çoktan girdik sanırım," diyor başını eğip saçlarını gözlerinin üzerine düşürerek. Yumuşak görünüyor. Parmaklarımı yumruk yapıyorum, ona dokunma isteğimden nefret ediyorum. Saçlarını gözlerinden fırçalıyorum.

Bu düşüncenin beynimden geçmesi bile beni geriyor, temkinli olmamı sağlıyor. Kendimi kontrol etmekten korkuyorum. Yaptığı şey -şu anda yaptığımız şey- normal değil.

Hiç de değil.

Parmakları bileklerimi sıkıyor ve beni bırakmayacağını hatırlatıyor. Henüz değil. "Görünüşe göre bunu yine ben kazanıyorum."

Kendini beğenmişliği onu yumruklamak istememe neden oluyor ve sonunda bir şey söylemek zorunda kalıyorum.

"Buraya nasıl girdin?" Sesim tıslama gibi çıkarken soruyorum.

"Sanki sırlarımdan vazgeçecekmişim gibi." Gözlerindeki şeytani parıltı beni tedirgin ediyor. Her türlü şeyi yapabileceğini düşündürüyor.

Hiçbiri iyi değil.

"Gitmelisin," diyorum ona, zorlukla yutkunarak. Sesimdeki titremeyi saklamaya çalışıyorum. Ama faydası yok. Beni sinirlendirdiği çok açık. Burada olduğu için gerginim. İçimde dönüp duran yabancı hisleri hissettiğim için gerginim. "Eğer şimdi gidersen, kulübemize girdiğini kimseye söylemem. Bu bizim küçük sırrımız olacak."

"İşte mesele bu." Daha yakına eğiliyor, böylece yanağı yanağımın hemen yanında, ağzı kulağımın dibinde. "İçimde bir sürü sır paylaşacağımıza dair bir his var Ava. Bu birçoğunun ilki."

Nefes alışım hızlanıyor ve her nefes verişim titrek oluyor. Korkmuş gibiyim. Biraz korkuyorum. Benden ne istediğini bilmiyorum.

Bekle. Sözümü geri alıyorum. Sanırım biliyorum, ama kesinlikle anlamayacak.

"Benden korkma," diye fısıldıyor, yüzünü saçlarımın arasına sokmadan hemen önce. Karıncalanmalar tüm tenime yayılıyor ve vücudumun onun yakınlığına verdiği tepkiden nefret ediyorum. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın, biliyor musun? Sana dokunamayacağımı bile bile seni her gördüğümde aklımı kaçırmama neden oluyorsun. Sana sahip olamam."

Yüzümü çeviriyorum, pencereye doğru bakıyorum, dokunuşundan kaçmaya çalışıyorum. Söylediklerine inanmıyorum. Sadece kardeşimden intikam almak için beni kullanmaya çalışıyor. Onun büyüüne kapılamam. Öyle hissettiriyor. Kelimeler ve jestlerle bana büyü yapıyor ve hepsi sahte. Öyle olmak zorunda. "Beni tanımıyorsun bile."

"Seni tanımak istiyorum," diyor, parmakları bileklerimin etrafında hafifçe gevşiyor. "Bir süredir seni izliyordum. Fırsatım varken değerlendirmeliydim."

"Demek psikopat bir sapıksın," diyorum bir kez daha onunla yüzleşirken, sesim meydan okurcasına. Kalçalarımı kaldırıp onu bir kez daha üzerimden atmaya çalışıyorum ve o da kalçalarını daha geniş açıp alt bedenini benimkine öyle sıkı bastırıyor ki kıpırdamadan durmaktan başka çarem kalmıyor. Tekrar başka tarafa bakıyorum, içimde hayal kırıklığı dalgalanıyor. Keşke daha güçlü olsaydım.

"Bana ne istersen onu söyle." Bileğimi bırakıp çenemi tutuyor ve yüzümü ona dönmem için başımı çeviriyor. "Sadece bana bir şans ver."

Kaşlarımı çatıyorum. Ona gülmek istiyorum. Yüzüne tükürmek. "Ne için bir şans?"

"Sana. Sana birbirimize ait olduğumuzu kanıtlayabilirim." Bunu öyle bir inançla söylüyor ki, neredeyse ona inanacağım.

Neredeyse.

"Sen delisin," diye fısıldıyorum.

"Bu benim en iyi özelliğim," diyor dürüst bir yüz ifadesiyle.

"Bir kıza ondan hoşlandığını kanıtlamanın yolu bu değil."

Çenemi bırakıp bileğimi bir kez daha tutarken kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Kamarana zorla girip merdivenlerden gizlice odana çıkmam çok şey anlatıyor bence. Uyurken çok güzelsin bu arada."

Onun sözleri karşısında tenime yayılan sıcaklıkla savaşıyorum. Daha önce hiçbir erkek bana böyle bir şey söylememişti. Elbette, ne zaman bir erkek beni uyurken gördü ki? "Lütfen beni uyurken izlediğini söyleme."

"Seni tamamen izledim," diyor. "Belki... beş dakika? Seni rahatsız etmek istemedim. Çok huzurlu görünüyordun."

"Ama beni rahatsız ettin." Beni sürekli rahatsız ediyor.

"Sanırım öyle." Bana sert bir bakış gönderdi. "Bileklerindeki tutuşumu bırakırsam, bana vurmayacağına ya da kaçmaya çalışmayacağına söz verir misin?"

"Hayır."

İçini çekti. "Sanırım seni esir tutmaya devam etmem gerekecek."

Elimden bir şey gelmiyormuş gibi onun tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Olağanüstü güçlü. Ve cidden, onu ısırđığıma inanamıyorum. Gerçi bununla gurur duyuyorum. Keşke gerçek bir hasar verebilseydim.

"Bu çok aptalca," diyorum sonunda, kurtulmaya çalışmaktan yorulduğumda. "Sadece bana ne istediğini söyle ve git."

"Seni istiyorum," diyor, gözleri içtenlikle dolu.

Yavaşça başımı sallıyorum. "İlgilenmiyorum."

"Neden ilgilenmiyorsun?" Sesi gerçekten meraklı geliyor.

"Sen başka bir okula gidiyorsun. Sen kardeşimin baş düşmanısın." Bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. "*Rakip* okulumuza gidiyorsun, eğer çıkarsak bu gerçekten garip olabilir."

"Kesinlikle çıkacağız," diyor kendinden fazlasıyla emin bir şekilde.

Onu görmezden geliyorum. "Senden bir yaş büyük olduğum için muhtemelen benim karşılayamayacağım beklentilerin vardır."

"Beklentilerimin her birini, hatta daha fazlasını karşılıyorsun," diyor takdir dolu bir sesle.

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşma. Ve ona bahsettiğim beklentilerin cinsellikle ilgili olduğunu açıklayacak değilim. Seks yapmadığım gibi. Bakireyim ve bunu mümkün olduğunca uzun süre böyle tutacağım. İkinci sınıftan zar zor çıktım ve çoktan seks yapmış birçok kız tanıyor olsam da hazır değilim.

Hayır. Ben birinci sınıftan beri sevişen kardeşim değilim. Autumn bana Ash'le birlikte olana kadar hiç seks yapmadığını itiraf etti. O da son sınıfa kadar olmamış.

Zamanım var. Hem de çok.

"Başka ne gibi engelleriniz ve endişeleriniz var?" Eli sanki bir iş görüşmesi yapıyormuş gibi soruyor.

İç çekiyorum. "Bahsedilemeyecek kadar çok." Hmm, belki de bunun kötü bir fikir olduğuna onu ikna edebilirim ve beni sonsuza dek rahat bırakır. "Bu asla işe yaramayacak Eli."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyor, sesi yumuşak. "Odana zorla girmem sana nasıl hissettiğimi göstermedi mi?"

Şu anda ciddi mi davranıyor? Sanki odama girmesi bana karşı bir şeyler hissettiğini mi kanıtlıyor?

İlk başta yüzde yüz ciddi görünüyor. Yine de onu izledikçe tarafsız kalmanın onun için daha zor olduğunu söyleyebilirim. Yüzünü asmamak için mücadele ediyor. Dudaklarının kenarları titriyor. Güzel ela gözlerinde bir parıltı görüyorum. Evet, gözleri güzel. Onunla ilgili her şey güzel, tamam mı? Ama o bir yasak bölge. Jake'in arkadaşlarına benden böyle bahsettiğine eminim, bu yüzden ben de Eli'dan zihnimde böyle bahsedeceğim.

Eli Bennett. Girilmez bölge.

Cevabımı beklediğini fark ederek yavaşça başımı sallıyorum. "Um...hayır."

Bir an beni inceliyor, bakışları yüzümde geziniyor, dudaklarımda kalıyor. "Belki o zaman bu olur."

Hiçbir uyarıda bulunmadan ağzını benimkine bastırdı. Tamamen hareketsiz kalıyorum, o beni öperken içimde şok dalgaları dolaşıyor. Bunu yaptığına inanamıyorum.

Eli Bennett beni *öpiyor*.

Bundan hoşlanmamalıyım. Nefret etmeliyim. Garip biri. Odama girdi ve beni zorla tuttu. Dün gece de beni zorla tuttu. Onun kıcına lanet polisi çağırmalıyım.

O korkunç, berbat bir insan.

Ama dudakları yumuşak ve sıcak, biraz da nemli. Ve aman Tanrım, oldukça ikna edici. Ağzı benimkinde oyalanıyor, sanki tepkimi test ediyor, ne yapacağımı görmek için bekliyor.

Hiçbir şey yapmamak için elimden geleni yapıyorum.

Bir öpücük. Bir tane daha. Ve sonra bir tane daha. İkna edici. Alay ediyor. Hiç düşünmeden, ben de onu öpüyorum. Daha da kötüsü, bundan zevk alıyorum. Ağırdan alıyor. Dilini ağzıma sokmuyor ya da ellerini alışık olmadığım yerlerime koymuyor.

Hayır, beni kazanıyor. Yavaş ama emin adımlarla. Şimdiye kadar öptüğüm en yumuşak dudaklarla. Erkekleri öptüm. Birazcık tecrübem var. Ama bu tamamen farklı bir seviyede. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Kendini dizginliyor.

Bu çok seksi.

Bundan zevk almamalıyım. Jake ondan nefret ediyor. Eli, Jake'ten nefret ediyor. Eli ve benim birlikte olmamızdan iyi bir şey çıkmaz. O bir düşman.

Ama bu öpücüğün bitmesini istemiyorum. Henüz değil.

Öpüşmeye tamamen alıştığımızda vücutlarımız yer değiştiriyor. Dudaklarımızın tekrar tekrar birleşirken çıkardığı hafif ses kulaklarımı dolduruyor, kafamı dolduruyor ve istemeyerek de olsa küçük bir iç geçiriyorum.

Bu iç çekişten ve ayrılmış dudaklarımdan yararlanıyor. Ağzı benimkiyle çalışıyor. Açıyor. Öpüşmeyi derinleştirirken yanağımı kavramak için bileklerimden birini serbest bırakıyor, ağzı üst dudağımı yakalıyor ve hafifçe emiyor. *Oh*. Elim otomatik olarak başının yanına gidiyor, böylece parmaklarımı saçlarının arasından geçirebiliyorum.

Hayal ettiğim kadar ipeksi.

Her türlü hayali uyarı işareti kafamın içinde çınlıyor. *Dur, bu çılgınlık ve bu adamın taşaklarına diz çok* gibi kelimelerle dolu.

Ama durmuyorum. Taşaklarına da diz çökmüyorum. Sanki Eli'nin kollarında bambaşka bir insan oluyorum. Ve dili alt dudağıma dokunduğunda, ona tamamen açılıyorum.

Aynen böyle, daha fazlası. Daha fazla ateş. Daha fazla his. Kayan diller ve yutulan nefesler. Şimdi iki elim de saçlarında ve yüzümü kavırıyor, ağzımı tahrip ederken beni değerli, kırılğan bir şeymişim gibi tutuyor.

Daha önce hiçbir erkek beni böyle öpmemişti ve bu...

Çok heyecan verici.

SEKİZ

AVA CALLAHAN'I ÖPÜYORUM ve tadı cennet gibi. O da cennet gibi hissettiriyor. Dillerimiz birbirine dolanırken ve birbirimizi bütün olarak yutmaya çalışırken yumuşak, gür vücudu benimkine bastırıyor. Yüzünü avuçluyorum, parmaklarım satenimsi yumuşak yanaklarını sıyırıyor. Her yerine dokunmak istiyorum ama ellerimi vücudunda hissettiğinde gerçeğe dönmesinden, yüzüme bir tokat atmasından ve sonra her şeyin bitmesinden korkuyorum.

Bunun bitmesini hiç istemesem de.

Sonunda hava almak için yukarı çıkmamız gerekiyor, bu yüzden isteksizce öpüşmeyi kesiyorum, yüzümü boynuna gömdüğümde nefes veriyorum, onun yerine onu orada öpüyorum, tam nabzının çılgınca attığı yerde. Yumuşak bir iç geçiriyor ve bu ses doğrudan sikime gidip seğirmesine neden oluyor.

"O da neydi?" diye soruyor. Sanırım o seğirmeyi hissetti.

Ondan uzaklaşıyorum ve yan tarafıma dönüyorum, böylece onun yanında uzanıyorum, tatmin olmuş hissediyorum. Kendime güveniyorum. Kulübeye girmek çılgınca bir fikirdi, ama ben her zaman çılgın fikirlerle doluyum, bu yüzden... başımı belaya sokma eğilimindeyim. Çok spontaneyimdir.

Açıkça.

Bedenimi onunkinden ayırmak muhtemelen akıllıcaydı. Aksi takdirde o çıplak kalırdı, ben de onun içine girerdim ve bu... çok yanlış olurdu. Onunla seks yapamam.

Henüz değil.

"Bana kızgın mısın?" Uzanıp kapüşonunun ipini çekiştiriyorum. Hala ondan çalmak istediğim kapüşonlu tişört.

"Evet," diyor ve başını çevirerek o muhteşem yeşil gözlerinin benimkilerle buluşmasını sağlıyor.

Kızgın görünmüyor. Dudakları şişmiş ve gözlerinde sersemlemiş bir ifade var. Benimkilerin de aynı göründüğünü düşünüyorum.

"Gerçekten mi?" Parmağımı narin çenesi boyunca kaydırmadan hemen önce ipi tekrar çekiyorum. Nasıl titrediğini fark ediyorum. Benden nefret etse bile ona dokunmamdan hoşlanıyor. "Daha önce dilin ağzımdayken bu kadar kızgın görünmüyordun."

Kızgın bir ses çıkarır. "Gitmen gerekiyor."

"Bu kadar mı? Benimle öpüştün ve şimdi gitmemi mi istiyorsun?" Sesimi fısıltıya düşürerek yaklaşıyorum. "Beni sadece kullanıyor musun, Ava?"

"Senin neyin var böyle?" Hafif histerik bir tonu olan ses tonu bana ondan uzaklaşmam gerektiğini söylüyor, ben de öyle yapıyorum.

"Ailemin kulübesine zorla girdin," diye devam ediyor ve bana karşı sabrının tükenmekte olduğunu anlayabiliyorum. Bu kadar uzun süre saçmalıklarına katlanmasına şaşırdım. Beni tekrar öpmesine daha da çok şaşırdım. "Uyandığımda bir çeşit sürüngen gibi üzerimde yatıyordun. Bu normal değil. Bu 'tutuklanabilirsin' tipi bir davranış Eli."

"Adımı söylemene bayılıyorum," diyorum, çünkü bu doğru.

Gözlerini deviriyor. "Şu anda ciddi olmaya çalışıyorum. Bu çılgınlık. Böyle bir şey yapıp her zaman paçayı kurtaracağına inanamazsın. Bir gün yakalanacaksın."

Yanılmıyor. Bunu biliyorum. Futbol kampı sırasında Drew Callahan'ın kulübesine girip kızının odasına gizlice girmek mi? Riskten bahset. İlk olarak, koçlarım beni öldürür. Muhtemelen takımdan atılabilirim. Ya babası ne yaptığımı öğrenirse? Şu anda burada olduğumu ve kızını nasıl yoldan çıkarabileceğimi düşündüğümü bilse taşaklarımı koparırdı.

Ama ona söylediğim gibi, şansımı denemek zorundaydım. O riske değer. Ona o zamandan beri ilgi duyuyorum. İkinci sınıfta, annesi ve arkadaşıyla tribünde oturup bizi izlerken gördüğümden beri. Fable Callahan yaşına göre harika. Bir de Autumn var, o da çok seksi ama annesine pek benzemiyor. İkisi de kısa boylu ve büyük göğüsleri var.

Ava sadece bir isimdi. Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ta ki o gece onu görene kadar.

Annesine tıpatıp benziyor. Uzun sarı saçlar ve yeşil gözler. Parlak bir gülümseme. Annesinden daha uzun. Autumn'un büyük memeleri de yok, ki bu utanç verici.

Hala inkar edilemez derecede seksi. Yemin ederim, daha da seksi oldu. Son birkaç aydır onu görmedim. Sürekli olarak değil. Ara sıra Instagram hikayesi sayılmaz. Nedense Snapchat'te beni engelledi.

Jake'in muhtemelen bununla bir ilgisi vardır.

Ava'da benim için çok gizemli bir şey var. Onu gördüğümde otomatik olarak ne düşündüğünü merak ediyorum. Kafasının içinde neler oluyor? Neyin peşinde? Nelerden hoşlanıyor? Nelerden nefret eder? Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Ve öğrenebildiğim her şeyi öğrenmeye kararlıyım.

"Açıklamama izin ver," diye mırıldanıyorum. Ciddi ses tonum onda bir şeyler uyandırmış olmalı çünkü gözlerimin içine bakıyor ve devam etmemi bekliyor. "Kötü bir rüya görüyordun. İlk geldiğimde ve odana girdiğimde, evet seni uyurken izledim. Ama sonra sanki rüya görüyormuşsun gibi bir şeyler söylemeye başladın. Ya da bir kabus. Ve sanki mücadele ediyor gibiydin. Bir şeye karşı savaşıyordun."

Kaşlarını çatıyor. Acaba rüyasını hatırlıyor mu?

"Seni sakinleştirmek istedim, bu yüzden sana dokundum ama sonra gerçekten çırpınmaya başladın. Güvenliğinden endişe ettiğim için üzerine çıktım."

"Gerçekten mi?" Sesi kuşkulu geliyor. "Gerçekten." Başımı salladım.

Ava gözlerini kaçırıyor, kapalı kapıya bakıyor. "Eğer babam seni odamda bulsaydı, ölmüş olurdun."

"Sen buna değersin." Karşı koyamayarak eğildim ve güzel sarışın başının üstüne bir öpücük bıraktım. "Ama gitmeliyim."

"Tanrı'ya şükür."

Üzerinden inip yatağın kenarında duruyorum. Ayağa kalkıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor, atkuyruğunun uçlarını çekiştiriyor. "Bu bir daha asla olamaz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu." Aramızda bir parmak sallıyor. "Sen ve ben. Asla yürümeyecek. Jake senden nefret ediyor. Ve eğer o senden nefret ediyorsa, hepimiz nefret etmek zorundayız."

"Baban benden nefret etmiyor," diyorum, kendimi savunmaya geçmiş hissederek.

"Babam takımınıza iyilik yapmaya çalışıyor ama içten içe sizin bizi asla yenemeyeceğinizi biliyor, bu yüzden size iyi davranmak onun için daha kolay." Bu küçük iğnelemeyi yaptıktan sonra daha dik oturdu, yüz ifadesi mağrurdu. Bir presnes gibi. "Gitmelisin."

Tereddüt ediyorum, ona bakıyorum, onu içime çekiyorum. Bu anı asla unutmak istemiyorum ama belki de o haklıdır. Belki de bu asla işe yaramayacak.

Ama o pck.

"Bana bir hatıra ver," diyorum ona, sesim tam bir gt gibi çıkıyor. Tek yaptığım ondan bir şeyler talep etmek, ama bana vermek istediği her şey için agzlym. "Bu geceyi hatırlayabileceğim bir şey."

Beni düşünüyor, bakışları düşünceli. Ben de ona bakıyorum, güzelliği beni büyülüyor. Güzel kızlara bayılırım.

Ve bu kız kesinlikle muhteşem.

Yavaşça yorganı arkaya atıyor ve benim durduğum yerin karşı tarafında yataktan kalkıyor. Yatağın etrafında dönerek yavaşça bana yaklaşıyor ve üzerindeki kapüşonlu tişörtü çıkartıyor. Benim istediğim kapüşonlu. Kapüşonunu çıkardığında altında koyu gri bir spor styeninden başka bir şey giymediğini, ince belini ve dümdüz karnını gösterdiğini fark ediyorum. Siyah tayıt uzun bacaklarına yapışarak görünümü tamamlıyor.

İşte yine sikim gidiyor, deli gibi seğiriyor.

"Al." Sweatshirt' göğsüme soktu. "Sende kalsın."

şaşkınlık içime işliyor ve elini çekmeden önce parmaklarımı ince bileğine dolayarak onu orada tutuyorum. Kapşonluyu bana verdiğine inanamıyorum ama yine de agzlym. "Bir şey daha istiyorum."

Kaşları havaya kalktı. "Ne oldu?"

Uzun, sessiz bir an boyunca birbirimizi izliyoruz, bakışlarımız hiç ayrılmıyor. O bunu anlayabilir. Yüksek sesle söylememe gerek yok. "Biliyorsun," diye mırıldanıyorum.

Başını eğiyor ama onun dışında sessiz kalıyor. Sanki üzerimdeki gücünü fark etmesine tanık oluyorum. Gözlerinde daha önce olmayan ani bir parıltı var ve dudaklarını yalıyor, parmak uçlarında yükselip diğer kolunu boynuma doladığında ifadesi kararlı.

şimdi beni pen Ava ve lanet olsun, her şeyini buna döküyor. Dili dudaklarımın arasında geziniyor, benimkine doğru kayıyor. Bileğini bırakıp kollarımı beline doluyorum, onu kendime çekiyorum ve elimi aşağıya doğru inmesine izin veriyorum. Parmaklarımla arka tarafının şeklini öğrenmeden önce mükemmel kıının hemen üzerinde dinlendiriyorum.

Öpüşmeyi başladığı kadar hızlı bitiriyor, aramızdaki bağı benim hoşuma gitmeyecek kadar erken koparıyor. Uzun kollu tişörtümün önünü tutarak yüzümü kendi yüzüne doğru çekiyor ve "Benimle bir daha asla konuşma" diye mırıldanıyor.

Ava küçük bir itmeyle tişörtümü bırakıyor, ben de geriye doğru bir adım atıyorum, neredeyse atılmış tişörte takılıp düşüyordum. Eğilip onu tutuyorum, sonra da çekip giyiyorum. Onun gibi kokuyor. Kahretsin, bu şeyi asla yıkamak istemeyeceğim ve bu biraz iğrenç.

"Git," diyor kollarını kavuşturarak. Meydan okuma her yerinden okunuyordu ve bu gece onunla tartışmayacağımı biliyordum. Hatta belki de sonsuza kadar. "Git."

Pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kapıya gidip parmaklarımı kapı koluna koyuyorum ve omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum. "Hazır olduğunda gel beni bul," diyorum ona. "Nerede olduğumu biliyorsun. Biz bunu yapmak için yaratılmışız Ava."

Her titrete nefesinde göğsü inip kalkıyor, yükselip alçalıyor. Bakışlarım göğüslerine kayıyor, hareket etmelerini izliyorum. Küçükler ama avuç içi kadarlar ve ihtiyacım olan tek şey de bu.

Ama muhtemelen ona bir daha dokunma şansım olmayacak.

"Hoşça kal Eli," diyor net bir şekilde, sanki hiçbir şey ona *sonra görüşürüz* demekten daha fazla zevk veremezmiş gibi. Kelimeler ve sesinin tonu son derece kesin.

Odadan çıkıyorum. Merdivenlerden aşağı kaydım ve kulübeden çıktım. Evlerine girmek çok kolaydı. Ve oradan gizlice çıkmak da bir o kadar kolaydı.

Ava Callahan benden bu kadar kolay kurtulacağını sanıyorsa, başına başka bir şey gelmiş demektir. Ona söylediğim gibi, biz birbirimiz için yaratılmışız.

Sadece henüz bilmiyor.

ŞİMDİ

DOKUZ

AVA

GÜZ

Bu yıl şu ana kadar berbat değil.

Liseye başladığımdan beri, her yıl bana bunun en kötü yıl olduğu söylendi. En zoru. Birinci sınıfta korkudan aklınızı kaçırsınız. Zihniyetiniz sekizinci sınıfta takılı kalmıştır. Ne yaptığınız hakkında hiçbir fikriniz yoktur.

İkinci sınıftasınız, kanatlarınızı geriyorsunuz ve lanet olsun, uçmaya hazır olduğunuzu düşünüyorsunuz. Biraz isyan ediyorsun, sana çizilen sınırları sürekli olarak test ediyorsun. Bu okul yılında on altı yaşına giriyorsunuz. Şanslıysanız ve her şeyi doğru zamanladıysanız, on altıncı doğum gününüzden hemen sonra ehliyetinizi alırsınız. Ehliyet + araba = özgürlük. Ehliyetim ve arabam vardı ama yine de bir şekilde Jake'le çok sık araba sürüyordum. Neredeyse ikinci yılımın geri kalanı boyunca.

Üçüncü sınıftayım ve yeni bir kadını. Okulun amigo takımındayım. Bunun olumlu bir seçim olup olmadığından hala emin değilim ama artık geri dönmek için çok geç. İleri kimya, ileri matematik ve süper ilginç ama kolay olmayacak bir dünya dinleri dersi de dahil olmak üzere oldukça zor bazı dersler alıyorum. Sanırım bir çocuk benimle ilgileniyor ve çok tatlı. Çok tatlı. Benim yaşımda ve bir futbolcu, bu muhtemelen büyük bir olumsuzluk, ama hayatımda bir kez olsun, kimin umurunda? Benim değil. Babam aldırılmaz. Jake muhtemelen eder.

Jake ve arkadaşlarının canı cehenneme.

Çocuk yarın okulda maç günü formasını giymemi istedi ve ben de kabul ettim. Kolay bir karardı. Tereddüt bile etmedim.

Ama.

Düşünebildiğim tek çocuk Eli.

Bu çok berbat. Berbattan da öte. İki ay önce o kampta beraberdik. Onu düşünmemeliydim. Hem de hiç.

Sanki düşüncelerimin ona ve kulübeye girip odama gizlice girdiği o gece aramızda olanlara kaymasını engelleyemiyorum. Beni nasıl öptüğünü hatırlıyorum. Yumuşak dudaklarını. Sıcak dilini. Vücudunun bana nasıl baskı yaptığını hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum.

O an bir lanet gibi beynime kazındı.

Tıpkı söz verdiğim gibi, o zamandan beri onunla konuşmadım. Kampın geri kalanında mesafemizi koruduk. Ben ona bakma zahmetine girmedim, o da bana baktı mı emin değilim ama fark etmez. Bittiğinde, ben eve gittim. O da evine gitti.

Bu kadar.

Elbette birbirimizi etrafta görüyorduk çünkü küçük topluluğumuzda insanlardan sonsuza kadar kaçamazsınız. Eninde sonunda, isterseniz de istemeseniz de biriyle karşılaşırsınız. Onu kamptan beri ilk kez gördüğümde, yaz sonuna doğru göl kenarındaki rıhtımdaydı. Dar bir tişört ve sörf şortuyla iyi görünüyordu, beyzbol şapkasını ters takmıştı.

Bu benim için çok zayıf bir nokta. Nedenini bile anlamıyorum. Mesela, erkekler şapkalarını ters taktıklarında neden bu kadar sevimli oluyorlar?

Temmuz ayının sonlarına doğru yaz için tekne kiralama yerlerinden birinde çalıştığını öğrendim. Ailemizin hiç gitmediği bir yer, gölün diğer tarafında, bu yüzden onu pek görmedim. Para kazanmakla meşguldü. Muhtemelen gelen her sevimli turist kızla da flört ediyordu.

Kıskandığımdan değil. Hayır, kıskanmıyorum.

Artık hepimiz okula döndüğümüze göre - ki aynı liseye bile gitmiyoruz - onu gerçekten hiç görmeyeceğim. Ki bu benim için sorun değil. O futbol oynuyor ve ben de maçlarda tezahürat yapıyorum, bu yüzden Cuma gecelerimiz önümüzdeki en az sekiz ila on hafta boyunca başka türlü meşgul olacak. Ayrıca her gün derslerimize girmek zorundayız ve ikimizin de neredeyse her gün antrenmanları var. Arkadaşlarım var ve birlikte takılmayı çok seviyoruz, bu yüzden boş zamanımın çoğunu bu alıyor. Sonunda bir erkek arkadaşım bile olabilir, yani

Eli Bennett'i düşünmenin gerçekten bir anlamı yok. Biz asla olmayacağız.

Asla.

Kendime sürekli bunu söylemem gerekiyor.

"Yine oturmuş hayal kuruyorsun, ha?" En iyi arkadaşım Ellie fazla sivri dirseğiyle kaburgalarımı dürtüyor.

"Ow. Dur." Ona pis bir bakış gönderiyorum ama ciddi olmadığımı biliyor. O benim dünyadaki en sevdiğim insan. Ona her şeyi anlatırım.

Evet. Çoğunlukla. Ona Eli'dan ve aramızda olanlardan bahsetmedim. İstedim, sadece...

Kelimeleri nasıl bulacağımı bilemedim. Bana öğüt vermesini ya da Eli hakkında düşünmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu söylemesini istemedim.

Yani bu benim küçük sırrım. İçimde Eli'nın da sırrı olduğuma dair bir his var ve bu benim için sorun değil. Arkadaşlarının ne yaptığımızı bilmesini istemiyorum. Geçmişte kalması en iyisi, değil mi?

Ben de kendime bunu söyleyip duruyorum.

Öğle yemeği vakti ve avluda, grubumuzun takılmayı sevdiği piknik banklarından birinde oturuyoruz. Jake'i arkadaşlarıyla birlikte görüyorum, hepsi gülüyor ve yanlarından geçen çeşitli kızları işaret ediyorlar.

Bunun ne anlama geldiğini bilmek bile istemiyorum ve sormayacağım.

"Bir söylenti duydum," diyor Ellie ve hemen sinirlerim geriliyor. Söylentilerden nefret ederim. Okulumuz küçük ve dedikodular hızla yayılıyor. Nedense insanlar benim hakkımda konuşmaya bayılıyor, özellikle heyecan verici bir şey yapmadığım zamanlarda bile. Yine de benim hakkımda asla bir birey olarak konuşmazlar. Benden genellikle Jake'in küçük kız kardeşi ya da Drew Callahan'ın kızı olarak bahsederler.

Bu neredeyse hayatım boyunca devam etti. "Ne duydun?" Dikkatlice sordum.

"Wyatt yarın onun formasını giymeni istedi." Ellie bana gülümsüyor, kahverengi gözlerinde heyecan dans ediyor.

"Evet. Söyledi. Bunu sana kim söyledi?" Onun gülümsemesine ayak uydurmaya çalışıyorum. Onun kadar heyecanlı görünmek istiyorum. Ama bunu biraz zorluyorum.

Tanrım, neden buna zorluyorum?

"Evet dedi. Sen de evet dedin, değil mi?" Ellie soruyor. "Tabii ki!" Sesim o kadar yüksek ki sahte gibi geliyor.

Ellie oturduğumuz bankta bir aşağı bir yukarı zıplayarak alkışlıyor. Sonra omuzlarımdan tutup beni sarsıyor. "Bu harika bir şey! Aylardır senden hoşlanıyor."

Kaşlarımlı çattım. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, sanki birden Wyatt'ın arkamızda durmasından korkmuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Yaz boyunca birlikte çalışmıştık, hatırladın mı?"

"Doğru," diyorum yavaşça, kafamı toparlamaya çalışarak. Wyatt'tan hep hoşlanmıştım ama onu sadece bir arkadaş olarak görmüştüm. Okulun futbol takımında olduğunu ve muhtemelen Jake tarafından sürekli tehdit edildiğini düşününce onun da beni böyle gördüğünü anladım.

"Birlikte vardiya tuttuğumuzda sürekli senden bahsederdi. *Her* zaman. Bir süre sonra açık açık senden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum ve sonunda hoşlandığını itiraf etti. Ama endişeliydi."

"Jake," diye bitiriyorum sözünü, içimi kızgınlık kaplıyor. Wyatt, Jake ve diğer arkadaşlarıyla oldukça yakın görünüyor. Jake'in "kankalarına" benim hakkımda bir sürü şey söylediğini, onları benden uzak durmaları için tehdit ettiğini biliyorum.

Çoğu zaman, ben iyiyim. Bence Jake'in arkadaşları bir avuç dangalak. Yine de hepsi çekici. Her biri.

Ama ilgilenmiyorum. Dangalaklar pek umurumda değil. Biri hariç.

Başımı arkaya yatırıp sonsuz mavilikteki gökyüzüne bakarak iç geçiriyorum.

"Evet," diyor Ellie küçük bir iç çekişle ve yemin ederim gözlerinde yıldızlar görüyorum. Sanki Jake'e aşık olmuş gibi. Ew. "Kardeşin her şeyi mahvediyor."

"O da öyle." İkimiz de gülmeye başladık ama ben biraz abartıyorum. Jake bana karşı çok korumacı, bunu takdir ediyorum. Arkadaşları pislik ve o da bunu biliyor. Arkadaşlarının hiçbirinin bana layık olmadığına inanıyor ki bu çok tatlı ama aynı zamanda sinir bozucu. Hiçbiriyle birlikte olmak istemiyorum ama Jake'in potansiyel erkek arkadaşlarımı elemesine de ihtiyacım yok.

Bir de babam var.

Herkesin gözünü korkutuyor. Bu kampüsteki neredeyse her erkek Drew Callahan'a derin bir hayranlık ve saygı duyuyor ve bu da bir başka engel. Futbol takımındaki çocuklar benimle konuşmaya korkuyorlar. Süperstar koçlarının gazabından korkuyorlar. Babam korkutucu biri.

Yine de bu Eli'ı istediği şeyin peşinden gitmekten asla alıkoymadı. Benim gibi.

"Bence siz ikiniz çok tatlı bir çift olurdunuz," diyor Ellie.

Ona göz kırpıyorum, olduğum yerde donup kalıyorum. "Kim?" Gözlerini deviriyor. "Sen ve Wyatt, şapşal."

Rahatlıyorum ve titreyerek nefes veriyorum. Ellie'nin ben ve Eli hakkında konuştuğunu sanmıştım.

Bu çok sinir bozucu. Eli. Ellie. Ellie. Eli.

Ellie onun gerçek adı. Ellie Mae Jessup. Kısa boylu, uzun siyah saçları ve aynı derecede siyah gözleri var. Çok sevimli, eğlenceli ve benim için çok değerli, tıpkı benim de onun için olduğum gibi. Buraya taşındığımdan beri çok iyi arkadaşız ve arkadaşlığı için ona minnettarım.

Ama Eli'yle aramızda olanları öğrenseydi, muhtemelen on tuğla sıçardı.

"O iyi biri. Birinci sınıftan beri arkadaşız. Her zaman bir sınıfta beraberiz," diyorum, sohbet etmeye çalışarak. Eli'ı unutmaya ve Wyatt'a konsantre olmaya çalışıyorum. Koyu kahverengi saçları ve aynı kahverengi gözleriyle sevimli, tatlı Wyatt.

"Doğru, muhtemelen o da sana karşı hep bir şeyler hissetmiştir. Sonunda bir hamle yaptı." Ellie su şişesinden bir yudum aldı. "Yarınki maçta onun için daha yüksek sesle tezahürat yapman gerekecek."

Avluya göz gezdirirken dikkatim dağılmış bir şekilde, "Oh, bakacağım," diyorum. "Wyatt nerede?"

"Bilmiyorum." Ellie omuz silkti. "Ama ağabeyini bir kızla konuşurken gördüm." Ellie Jake'e doğru bir el salladı.

Gözlerimi kısarak güneşe bakıyorum, sonra elimle gözlerimi gölgeliyorum. Hannah Walsh'la konuşuyor. Onu tanıyorum. Benimle birlikte liderlik yapıyor ve gerçekten iyi biri. Kardeşim gibi son sınıf öğrencisi. Utangaç bir sanatçı, kampüsün her yerine astığımız tabelaların çoğunu o boyuyor ve çok güzeller.

Dudaklarımın gerildiğini hissedebiliyorum. Ona iyi davranırsa iyi olur.

Ellie ve ben her zaman yaptığımız gibi her şeyden konuşuyoruz ama benim dikkatim dağınık. Eli'ı düşünüp duruyorum. O ne yapıyor? Neyin peşinde? Okulu nasıl gidiyor? Bu onun son yılı, bu yüzden kendini dünyanın zirvesinde hissetmeli. Kız arkadaşı var mı? Güzel bir kız mı?

Onu tanıyor muyum?

Önemsenmemesi gereken bir çocuk hakkındaki sapkın düşüncelerimden rahatsız olarak, onları ait oldukları yere, beynimin köşesine itiyorum.

"Yarın maça gidiyorsun, değil mi?" Ellie'ye sordum. Seçmelere katıldığımdan beri bininci kez Ellie'nin de amigo takımında olmasını diliyorum.

Ben. Ama bunun ona göre olmadığı konusunda ısrar etti ve ben de içten içe haklı olduğunu biliyorum.

Ellie bir koşucu. Sonbaharda kros, ilkbaharda da atletizm yapıyor. O uzun mesafe koşmayı seviyor, ben ise 50 metreyi bile zor bitiriyorum. Ne kadar formsuz olduğumu ilk kez yazın amigo antrenmanlarına gitmeye başladığımda öğrendim. Temmuz ayında lisede üç günlük bir kampımız vardı ve bu beni tamamen yıprattı. Sahip olduğumu bile bilmediğim her türlü kası kullanıyordum. Peki ya dublörlük? Pfft.

Bu bok çok *zor*.

"Kesinlikle maça gidiyorum," diyor Ellie başını sallayarak. "Seninle oturmayı özleyeceğim."

"Lütfen, beni özlemeyeceksin. Bir sürü arkadaşın var." Ellie çok sevilir. Herkese karşı sakın ve arkadaş canlısıdır. Oysa ben fikirlerimi iyi de olsa kötü de olsa biraz fazla dile getirme eğilimindeyim. Kötü olduklarında da insanlar benim hakkımda bir şeyler hissetmeye meyilli oluyor. Fikirleri olan bir kız olmak, insanların bazen sizin bir sürtük olduğunuzu düşünmesi anlamına gelir. Sırf kendimi ifade edebildiğim için.

Oh iyi.

"Ama aynı olmayacak. Birinci sınıftan beri maçları birlikte izliyoruz. Yedinci sınıftan beri," diye hatırlatıyor Ellie. Babam koçluk yapmaya başladıktan sonra hep lise futbol maçlarına gidiyordum. Callahan'lar her sonbahar 'Cuma Gecesi Işıkları' hayatını yaşarlar. "Belki biraz annenle oturabilirim."

"Buna bayılır. Beck'le birlikte orada olacak," dedim ona. Yedinci sınıfta hep annem ve Beck'le birlikte oturur, sürekli konuşarak maçı izlerdik. Sekizinci sınıfta, etrafta dolaşmaya ve atıştırma kulübesinin yanında takılmaya, orada bulunan arkadaşlarımızla konuşmaya başladık. Çocuklar da bize katılırdı.

Eğlenceli zamanlardı. Arkadaşlarımla kıkırdamak. Erkeklerle flört etmek. İçlerinden birinin beni fark etmesini dilerdim ama çoğu zaman fark etmezlerdi. Ya da babam veya Jake sayesinde uzak dururlardı.

Futbol maçlarına gitmekten her zaman keyif almışımdır. Cuma gecesi ritüeli. Bir Cuma gecesi alışkanlığı. Ama gerçekten maçı izlemek?

Hayır. Biraz sıkıcı. Bunu babama söyleyecek değilim. "Hey."

Ellie ve ben başımızı kaldırıp baktığımızda Wyatt'ın masamızın yanında durduğunu ve dudaklarında hafif bir gülümseme olduğunu görüyoruz. Lacivert bir tişört ve haki bir şort giymişti ve saçlarının tepesi biraz uzundu, bu yüzden alına doğru uzanıyor ve neredeyse sarkıyordu.

gözleri. Gülümsemesi nazik, bakışları kibar ve ben hemen yana kayarak ona yer açıyorum.

"Bize katıl," diyorum gülümseyerek ve Ellie'ye *tek kelime etme* diyen bir bakış gönderiyorum.

Beni utandırmasını istemiyorum. Ya da Wyatt'ı. Tüm bunlar çok yeni, çok kırılgan hissettiriyor. Söylenen ya da ima edilen yanlış bir şey her şeyi p a r a m p a r ç a edebilir.

Bunu gerçekleştirmek istiyorum. En azından bir dene. Belki Wyatt Eli'ı sonsuza dek unutmama yardım edebilir.

"Teşekkürler." Bankta yanıma yerleşiyor, katı sıcaklığı bana doğru yayılıyor ve beni içine çekiyor. Wyatt'ta çok sakin ve rahatlatıcı bir şey var.

Eli öyle biri değil. Sakin değil. Kesinlikle rahatlatıcı değil. Onu düşündükçe düşüncelerim ve kalbim karmakarışık oluyor.

"Yarınki İngilizce sınavına hazır mısınız?" Wyatt soruyor.

Ellie inliyor. "Yaklaşamadım bile. Kitabı okumadım. Okul yılının bu kadar erken bir döneminde bize sınav yaptığına inanamıyorum!"

Wyatt gülüyor. "Ama bu bir yaz göreviydi."

"Evet, yaz boyunca sıkıcı kitaplar okumayı pek sevmem. Yapacak başka, daha iyi işlerim var," diyor Ellie, Wyatt'ı hedef alan bir gülümsemeyle. "İş gibi."

Doğru. Çünkü birlikte çalıştılar.

Huh. Neredeyse flört ediyor gibi görünüyorlar. Yok canım. Ellie bunu yapmaz.

"Ben de hazır değilim," diye ekliyorum, sadece konuşmanın bir parçası olmaya çalışıyorum, ancak sınav konusunda endişeli değilim. Pek sayılmaz. Kitaba göz gezdirdim çünkü Ellie haklıydı - tamamen sıkıcıydı. Bayan Walters birinci sınıftan beri ileri düzey İngilizce öğretmeni ve onun sınav stratejisini çözdüm sayılır. O dersten her zaman A almayı başarıyorum.

Bazen bunun nasıl olduğundan bile emin olamıyorum ama şikayet etmiyorum.

Wyatt ve Ellie arasındaki flörtöz hisler konuşmaya devam ettikçe kayboluyor, bu da içimi rahatlatıyor. Eğer Ellie ondan hoşlanıyorsa, bana söylemeli. Mesela şimdi, ben onun formasını giymeden ve bunu daha ciddi bir alana taşımadan önce.

Wyatt hakkında onunla sonra konuşacağım.

Hepimiz dersler, sınavlar ve nihayet üst sınıf olduğumuz için ne kadar mutlu olduğumuz hakkında küçük sohbetler yapıyoruz.

Wyatt, "Belki gerçekten ciddiye alınırsınız," diyor.

"İnsanlar seni ciddiye almıyor mu?" Endişe içimi kemirirken soruyorum. Alt sınıf öğrencisi olduğum için kendimi hiç kötü hissetmedim. Kampüste neredeyse büyük bir köpek gibi hissetmek eğlenceli.

"Futbol takımında değil." Omuz silkiyor. "Jake'in kıdemli ekibi var ama ben daha çok kenarda duruyorum."

"Ah. Doğru. Kardeşim." Wyatt kardeşime yaklaşmak için beni kullanmıyor, değil mi? Hayır, bunu yapacak bir tipe benzemiyor. Böyle düşünmekten bile nefret ediyorum ama bu daha önce de oldu. Hepimizin Callahan çocuklarına.

"Anlıyorum. Onlar son sınıf öğrencisi, ben ise üçüncü sınıf öğrencisiyim. Yine de birinci sınıfın sonunda playofflarla as takıma girdiğimde bana büyük saygı gösterdiler," diyor Wyatt. "Jake ve ben teke tek oynarken her zaman iyi anlaştık. Diğer çocuklarla da aynı şekilde. Bana sürekli takılanlar çoğunlukla Diego ve Caleb."

"Onlar en kötüsü," diyorum, Ellie de başıyla onaylıyor. "O ikisinin seni rahatsız etmesine bile izin verme."

Jake onlara nasıl tahammül ediyor bilmiyorum. Caleb o kadar da kötü değil. Kızlara hiç saygısı olmayan bir erkek düşünün, bu yüzden bu büyük bir olumsuzluk, ama kaba değil. Aslında oldukça komik ve son derece yakışıklı.

Diego kız arkadaşı olmasına rağmen bir oyuncu. En azından Caleb bekar ve onunla anlaştığınızda ne elde edeceğinizi biliyorsunuz. Diego mu? O daha çok çimlerdeki bir yılan.

Zil çalıyor, öğle yemeğinin bittiğini ve sınıfa gitmek için yedi dakikamız olduğunu gösteriyor. Çöplerimi topluyorum ve geri kalan eşyalarımı alıp ayağa kalkıyorum ve sırt çantamı omzuma atıyorum. Çöp kutusuna gidip öğle yemeğinden kalan eşyalarımı atmaya hazırlanırken Wyatt omzuma hafifçe dokunuyor.

Döndüğümde Wyatt'ın bana gülümsediğini görüyorum; lacivert formasını parmaklarının arasına almış, elini bana doğru uzatıyor. "Bunu sana şimdi vereyim dedim, böylece yarın okulda giyebilirsin."

"Teşekkür ederim." Formayı ondan alırken gülümsüyorum, yanaklarım kızarıyor. Şimdi ikimiz yalnızken kendimi biraz garip hissediyorum. Biraz utanıyorum. Daha önce okulda hiç erkek arkadaşım olmamıştı, gerçi çok yaklaşmıştım. Birinci sınıfta bir çocukla sadece bir hafta çıkmıştım.

Arkadaşlarıma bizden bahsettiğim için bana kızdı ve ilişkimizi bitirdi. Birinci ve ikinci sınıf arasındaki yaz taşındı, yani güle güle ezik.

Başka erkekler de vardı. Flört ettiğim çocuklar. Snapchat'te çok konuşurdum. Yine de beni okulda tanıdıklarını asla kabul etmediler, bu garip ve kabaydı. Çoğu benden büyüktü ve ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden ben de çenemi kapalı tuttum.

Okulda *birden fazla* kızla konuştukları ortaya çıktı. Bu yüzden beni yüz yüze kabul etmediler. Pislikler.

Wyatt ve ben arasındaki bu anın büyük hissettirmesine şaşmamalı. Çok büyük. Öğle yemeğinde herkesin önünde bana ilgi duyduğunu söylüyor.

"Giydiğin için teşekkür ederim." Wyatt'ın yanakları kızarmış, sanki o da utanmış gibi ve bu çok sevimli. Gerçekten, çok sevimli.

Çok sevimli.

"Bekle." Çöp kutusuna koşup çöpümü attıktan sonra Wyatt'ı bıraktığım yere geri dönüyorum. Ellie zil çalar çalmaz sınıfa doğru yola çıkmıştı ve ben buna çok sevindim. Arkadaşımı seviyorum ama şu anda seyirciye ihtiyacımız yok. "Senin formanı giyeceğim için heyecanlıyım."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıyor, dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Çok tatlı. Gerçekten öyle. Ve bana karşı hep nazik olmuştur. Bu iyi bir şey, ben ve Wyatt. Sonsuz olasılıkları var. Kardeşimin ne dediği umurunda değil.

Çünkü hepimiz Jake'in bir şeyler söyleyeceğini biliyoruz. Her zaman söyler. "Evet." Öne doğru bir adım atıyorum ve Wyatt'a en hızlı sarılmayı yapıyorum. O da

Ben uzaklaşıp aptalca bir el sallamadan önce ancak beni sıkmaya fırsat bulabiliyor. "Yarın görüşürüz."

Aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan önce kalkıyorum, yine de Wyatt'ı kontrol etmek için son bir kez omzumun üzerinden bakıyorum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle onu bıraktığım yerde duruyor.

Sınıfa giden yolun geri kalanında gülümsedim.

ON

ELI

"ELIIIIII, lütfen yarın senin formanı giyebilir miyim?"

Döndüğümde Josie Price'ın bana nazlı nazlı gülümsediğini ve kirpik uzantılarını bana doğru salladığını görüyorum. Bu kızın hiç utanması yok. İsteddiği şeyin peşinden koşuyor. Ya da düpedüz istiyor.

Şimdi olduğu gibi. Yarın maç günü formamı giymek istiyorum.

Saçma olduğunu düşündüğüm bir lise geleneği. Çünkü hayatımda bir kez olsun, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir kızın bunu takmasını istiyorum.

Kahretsin, buraya bile gelmiyor.

Evet, *Mean Girls* filmini izledim. O yüzden beni dava et.

Bir an Josie'yi inceliyorum, onu düşünürken çenemi ovuşturuyorum. Sevimli bir kız. Hoş bir vücudu var. Büyük göğüsler. Koca ağızlı, bu da onun büyük bir dedikoducu olduğu anlamına geliyor. Kesinlikle kötü bir kız. Amigo kız. Okulu yönettiğini sanıyor.

Ondan hoşlanmıyorum. Benim formamı giymesini kesinlikle istemiyorum. "Üzgünüm. Birisi çoktan sahiplendi," diyorum ona.

Gözleri kısılıyor ve ellerini kalçalarına dayıyor. "Kim?"

Cevap olarak *seni ilgilendirmez* diye bağırarak istiyorum ama bunun yerine ona gülümsüyorum. Fazladan bir çekicilik katıyorum. "Yarın görürsün."

Bir hışımla çekip gitti ve ben o kadar rahatlardım ki neredeyse sarkacaktım. Piliçler. Siktir et onları.

"Josie'ye ne oldu?" Arkadaşım Brenden sanki Josie'den saklanıyormuş gibi sihirli bir şekilde ortaya çıktı. Belki de saklanıyordu. Geçen yıl bir şeyler başlatmaya çalıştılar ve başarısız oldular. Olağanüstü bir şekilde. Kadınlarla arası pek iyi değil. Oyununun olmadığını iddia ediyor ve ben de ona katılıyorum.

"Benim formamı giymek istedi," diyorum, sesim tiksintiyle dolu.

"Ve dur tahmin edeyim. Ona hayır dedin." Brenden başını sallıyor ve tam kendimi savunmak için bir şey söyleyecekken sözümü kesiyor. "Yazdan beri kızlardan hoşlanmıyorsun. Biri kalbini kırdı ve sen bize söylemiyor musun?"

Gerçeğe bu kadar yakın olmasından nefret ederek umursamaz bir ses çıkarıyorum. "Kalbimi kırmak mı? Siktir et onu. Benim bir kalbim yok, unuttun mu?" Brenden'ın sırtına bir tokat atıyorum ve okulun otoparkına doğru ilerlerken ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

Perşembe akşamı. Futbol antrenmanı biteli çok oldu ve takım yemeği yedik. Josie amigo takımında olduğu için o da oradaydı. Ve hepimiz yemekten ayrılırken, sanki beni binadan çıkarken gördüğünde saldırmaya hazır bir şekilde pusuya yatmış gibiydi.

Can sıkıcı.

Daha da mı sinir bozucu? Brenden'ın sorunumu tahmin etmeye ne kadar yaklaştığı. Kampüste kalpsiz bir orospu çocuğuymuşum gibi kasıla kasıla dolaşmayı seviyorum ama bu lanet şey Ava Callahan'ın beyaz Nike'larını üzerinde ezdiği için hâlâ ağrıyor.

Bunu aştığımı düşünebilirsin. Biliyorum, ben de öyle düşünmüştüm. Kız arkadaşlarım oldu, ama asla çok uzun sürmedi. Sıkıldım. Kızlar kızdır, pratik olarak değiştirilebilirler. Ve hazırda çok fazla kız var. Neredeyse 18 yaşındayım. Neden kendimi bağlayayım ki? Annem bunu hep söyler.

Gençsin, tatlısın, zekisin. Zamanın var. Sahada oyna!

Otuz yaşına geldiğinde yerleş.

Annem tam olarak bunu yaptı. Ve şimdi o ve babam kötü bir boşanmanın ortasındalar. Her şey birkaç yıl önce, ağabeyim Ryan mezun olduktan hemen sonra başladı. İşler sarpa sardığında o üniversiteye gitmek için evden erken ayrıldı, ben ise evde sıkışıp kaldım ve bir taraf tutmak zorunda kaldım. Annemle babam her gün kavga ediyordu. Annem babamı onu aldatmakla suçluyordu. Babam da annemi alkol problemi olmakla suçluyordu.

Çok çabuk çirkinleşti. Sanki tüm bu kızgınlıklarını yıllardır saklıyorlarmış da sonunda patlamışlar gibi.

Ryan'ın ayrılışından ve ardından gelen suçlama ve kavgalardan birkaç hafta sonra babam eşyalarını toplayıp taşındı. O şimdi bekâr hayatı yaşıyor, ben ise zor da olsa iki haftada bir onunla takılmak için elimden geleni yapıyorum. San Francisco'ya daha yakın olmak istediği için iki saatten fazla uzakta yaşıyor. Geçimini sağlamak için video oyunları tasarlıyor -şaka değil- ve bu sayede ailemizin çok parası var. Bu onun gitmesini kolaylaştırdı.

Beni annemle baş başa bıraktı. Annem hâlâ üzgün ve dağınık. Bu işin peşini bırakamıyor. Babamın onu terk ettiğine inanamıyor. Babam da haksız değildi, her gün şişeye vuruyor. Ne yaptığımı umursamayacak kadar sarhoş, ben de ne istersem onu yapıyorum.

Gerçekten iyi çalışıyor.

"Hâlâ bu gece video çekecek misin, çekmeyecek misin?" Brenden hevesle soruyor.

Tamamen durdum. "Kahretsin. Neredeyse unuttuyordum. Hâlâ buradalarsa birkaç kişiyi alalım. Sahada çekeriz."

Ava Callahan'ı kendime alamayacağıma göre, hayatta yeni bir görevim var.

Buna Jake Callahan'ın kafasını sikmek deniyor.

Çok kolay. Adam her şeye kızıyor. Ona şaşı gözlerle bakıyorum ve o gitmeye, dövüşmeye hazır. Bu çok gülünç.

Ve son derece eğlenceli. En azından benim için.

Belki ben de Ava'nın dikkatini çekmeye çalışıyorumdur. Futbol kampındaki karşılaşmamızdan beri benden epeyce uzaklaştı, ki bu çok kötü, ama ne yapmam gerekiyor? Peşinden mi koşayım?

Hiç sanmıyorum.

Dikkatimi dağıtmak için saçma sapan videolar hazırlayıp ilk başta Snapchat hikayemde yayınlıyordum, ancak Instagram'da daha fazla görüntülenme alıyorum, bu yüzden orada. Kızlar buna bayılıyor. Çok komik olduğumu düşünüyorlar ve hepsi bir sonraki videomda yer almak istiyor.

Cidden, hepsi bana DM'den soruyor. Bir şans için de her türlü güzelliği teklif ediyorlar.

Okulumdaki tüm çocuklar ertesi gün koridorda bana beşlik çakarak bir başka epik video için beni tebrik ettiler. Diğer liseden Jake'in söylediğim bir şey yüzünden sinirlendiğine dair bir dedikodu duyduğumda çok tatmin oluyorum.

Yeni olan başka ne var?

Onu kızdırmayı seviyorum çünkü bu çok kolay. O çok iyi bir futbolcu. Bunu ona vereceğim. Muhtemelen - kahretsin, bu acıtıyor - benden daha iyi. Tabii ki öyle olmalı. O bir mirastan geliyor, bir futbol tanrısından. Bu onun genlerinde var. Amcası da oynamış.

Jake'e karşı tek avantajım, alaycı sözlerimle onun beynine girmem. Buna gerçekten dayanamıyor. Ve belki de sonunda onların mezuniyet maçında birbirimize karşı oynadığımızda, Tanrı aşkına, onları alt edeceğiz ve sonunda zafer anımızı yaşayacağız.

Benim de son senem. Bunun olmasını çok isterim. Ama şu an gerçekçi olursam? Çok daha fazla çalışmamız gerekecek.

Takımdan birkaç kişiyle birlikte sahaya çıktığımızda, Brenden benim Jake hakkındaki saçma sapan konuşmalarımı kaydediyor. Bir dakika kadar devam ediyorum, onu rahatsız edeceğini bildiğim bir sürü saçma sapan şey söylüyorum. Tam elli metre çizgisinde duruyorum, güneş azalıyor ve dağlar arkamda beliriyor ve iyi görüldüğümün farkındayım. Onlardan daha iyi bir stadyumumuz var çünkü biz daha yeni bir okuluz. Bu yüzden burada kayıt yapmayı tercih ediyorum.

Bir konuda esnek olmalıyız, haksız mıyım?

Kaygısız ve rahat, işte ben buyum. Şu anda yarattığım kişiliği benimsiyorum. Gerçekle yüzleşmektense rol yapmak daha kolay - parçalanmış bir aile ve nerede olduğum ya da ne yaptığım kimsenin umurunda değil.

Daire şeklinde durup telefonundan videoyu izlerken Brenden "Kendini kaybedecek," diyor. "Belki yarın bok gibi oynar."

"Şansım yaver giderse," diyorum ve bu yorumumla kahkahalara boğuluyorum.

Jake'e olan nefretime tutunmak, tüm nefretimi ona odaklamak daha kolay. Özel hayatım boka sardı. En az bir yıldır, belki de daha uzun süredir bok gibiydi. Babam gitti, annem sarhoş, ağabeyim, idolüm, hepimiz yokmuşuz gibi davranıyor. Hoşlandığım kız, cızırtılı bir öpüşme seansından sonra beni geri çeviriyor. Başka hiçbir şey ilgimi çekmiyor. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Önemli olan tek şey oyun.

Okuldan eve dönüş yolum benim için çok uzun değil. Callahan ailesi gibi diğer mega zenginlerin yaptığı gibi kuzeyde göl kenarında yaşamıyorum. Tony Sorrento'nun evi daha da büyük. Her futbol sezonu boyunca verdiği partiler sayesinde daha önce de gitmiştim. Çoğu zaman maçtan sonra rakip takımın gelmesiyle ilgili bir sorun yaşamıyorlar.

Yine de bu sezon ortaya çıkabileceğimden pek emin değilim. Birincisi, Jake beni öldürmeye çalışabilir. İkincisi, Ava'nın bütün gece beni görmezden gelmesi beni öldürebilir.

Her iki durumda da öleceğim. Ve henüz bunu yapmaya hazır değilim.

Eve döndüğümde annemi kanepede oturmuş, üzerine bir battaniye örtmüş, yan masada dolu bir şarap kadehi ve kucağında kıvrılmış köpeği Muffin'i görüyorum. O köpekten nefret ediyorum. Küçük, ekstra tüylü ve benden nefret ediyor.

Şu anda anneme eve girdiğimi haber vermek için havlıyor. Küçük pislik daha önce de gizlice dışarı çıktığımda kimliğimi ifşa etmişti,

Ama neyse ki annem Ambien'in etkisinde, bırakın gittiğimi duymayı, köpeğin havlamasını bile duymuyor.

"Dur bebeğim, dur," diye mırıldanıyor köpeğe, sonra bana doğru zayıf bir gülümseme gönderiyor. "Antrenman nasıldı?"

"Güzel." Çenemi ona doğru salladım, havamda değildim. Koridordan odama doğru ilerlemek üzereydim ki başka bir şey söyledi.

"Yemek nasıldı? Takımının yarın akşamki maça hazır olduğunu hissediyor musun?" diye soruyor.

Perşembe gecesi olduğunun farkında olmasına bile şaşırdım. Çoğu zaman hangi gün olduğunu bilmiyor gibi.

"Olabileceğimiz kadar hazırız," diyorum omuz silkerek. Anneme böyle davrandığım için kendimi bok gibi hissediyorum, ama son bir yıldır ne yaptığımın ilgilenmiyordu, o zaman bu ani ilgi neden?

"Bu harika." Başını sallıyor, küçük pislik bana hırladığında Muffin'in kafasına hafifçe vuruyor. Köpeğe doğru bir hamle yapıyorum ve o da yeniden havlamaya başlıyor. Annem bana pis bir bakış atıyor ve kıymetli Muffin'ini sakinleştirmeye çalışıyor.

Bu gitmem için bir işaret.

Odama girmeyi başarıyorum ve annemin adımı çağırmasının tam ortasında kapıyı çarpıyorum. Kilidi çevirip sırt çantamı masamdaki sandalyeye bıraktıktan sonra yatağa yığılıyorum. Antrenmandan sonra soyunma odasında duş almıştım ama uyumadan önce bir duş daha alsam fena olmazdı.

Öncelikle, burada uzanıp hiçbir şey düşünmek istemiyorum. Insta'da gezinmek. Hatta belki birkaç dakikalığına Tik Tok'ta kendilerini aptal yerine koyan kızları izlemek, gerçi o uygulamayı gerçekten sevmiyorum. Şarkılar sinir bozucu ve en büyük zaman kaybı, yine de her zaman göz atılacak ateşli kızlar var.

Önce Snap'e girmeye karar veriyorum ama hiçbir şey olmuyor. Kızlar bana seksi görünmek için ekstra çaba sarf ettikleri fotoğraflar gönderiyor ve sonsuz bir soru soruyorlar: "Bir seri başlatmak ister misin?"

Hayır, teşekkürler.

Birlikte olmak istediğim tek bir kız var, o da Ava. Ama o beni kapı dışarı etti. Onu rahat bırakmamı ve bir daha onunla konuşmamamı söyledi. Bu da ne demek oluyor? Neden böyle bir şey yapsın ki? O gece yatakta yanımdaydı. O öpücüğü paylaşıyorduk. Tüm o öpücükleri.

Sadece bir geceydi. Belki onun için hiçbir şey ifade etmiyordur. Belki de ona ulaşmaya çalışan bir sürü erkek vardır, ki bu beni hiç şaşırtmaz. I

Yani, ona bir bak. Muhteşem biri. Gizemli. Zeki ve her zaman tartışmaya hazır.

Muhtemelen beni hiç düşünmüyordur.

Onu düşünüyorum. Paylaştığımız o anı. Sanki onu aklımdan çıkaramıyorum. Tadını. Onu öptüğümde çıkardığı sesler. Dilinin benimkine sürtünme hissi. Birbirimize nasıl da mükemmel uyuyorduk. Hepsi oradaydı, yorumsuz bir şekilde ona sunulmuştu. Biz...

Birbirleri için yaratılmışlar.

Yine de beni itti.

İçimi bir hüsrana kaplıyor, Instagram'ı açıp onun profiline giriyorum. Bir süre fotoğraflarına bakıyorum, bakışlarım güzel yüzüne takılıyor. Güzelliği bir bonus. Söylediği şeyler, davranışları beni çekiyor. Daha önce tanıştığım hiçbir kıza benzemiyor. Beni umursayabilir ve ben bunu seviyorum.

Neden her zaman sahip olamayacağımız şeyleri isteriz?

Profil fotoğrafının etrafındaki çemberden hikayesinde paylaştığını anlayabiliyorum ve hevesle açıyorum, kalbim daha da hızlı çarpıyor, ki bu aptalca. Onu gerçek hayatta görmüyorum ki. Ama şu anda bu bizim için olabildiğince yakın ve ne paylaştığını görmek için sabırsızlıkla bekliyorum.

İlk görüntüde amigo üniformasıyla bir aynanın önünde duruyor ve ben ona bakarken elimi göğsüme dayıyorum.

Telefonunu önünde tuttuğu için yüzünü göremiyorsunuz ama yirmi kere düşündüm, vücudu harika.

Keşke benim takımım için tezahürat yapsaydı. Benim için. Başka bir okula gitmesi berbat. Artık bir amigo kız olması ve benim maçlarıma asla gelemeyecek olması.

Bir sonraki görüntü, elini kalçasına koyup bacağını havaya kaldırarak sevimli bir poz verdiği bir Boomerang videosu. Son saniyede telefonu yüzünden uzaklaştırıp dilini çıkarırken ileri geri gidiyor.

O çok tatlı.

Son resim üzerinde biraz çalışmış. En üstte yarınki ilk iç saha maçının yanı sıra birkaç gif ve takımlarının renklerinde şirin girdaplı çizgiler yazıyor. Kızlar hikayeleri için bu tür şeyler yaratmayı severler.

Amigo üniformasının üzerine giydiği şey beni durduruyor. Bir forma.

Birinin forması. Seksen iki numara.

Kimin?

Çılgınca araştırma yapmaya başladım. IG'de her türden insanı araştırdım, çoğu Badgers'ın futbolcusuydu. Lisenin futbol sayfasına bakıyorum ama hiçbir şey yok. Bir liderlik IG sayfaları var ve bir grup diğer oyuncu arasında seksen iki numarayı görebiliyorum ama yüzünü seçemiyorum.

Sonra, altın vuruşu yaptım. Onu buldum. Gerçek numarası, seksen iki. Wyatt Cahill. Ava gibi bir genç. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözler. Ukala bir gülümseme. Pisliğin tekine benziyor. Kendime engel olamayıp ona Instagram'dan doğrudan bir mesaj gönderdim.

Umarım Snap'te yaptığı gibi beni engellemez.

Ne oluyor, Ava? Kampta öpüşürkenki anıların için geceleri kendini parmaklarken başka bir adamın formasını mı giyiyorsun? Kim bu pislik?

Fazla düşünmeden mesajı gönderiyorum, sonra hemen pişman oluyorum. Beni engelleyecek. Bunu hak ettim. Onu ikimizin anılarıyla kendini parmaklamakla suçladım, ki bu berbat bir şey. Öyle olduğunu biliyorum. Neden ona böyle şeyler söylüyorum ki? Neden sürekli onun küçük güzel kıcını kışkırtmaya çalışıyorum?

Çünkü onu öfkeli görmek hoşuna gidiyor. Öfkesi sana yöneldiğinde ondan zevk alıyorsun.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. Ben hasta bir sikim. Ciddiyim. Her seferinde beni uğraştırması hoşuma gidiyor.

Telefonum çalışıyor ve neredeyse düşürüyorum, DM'lerimi açmak için çok hevesliyim.

Mesaj kısa ve tipik Ava mesajı.

Aylarca konuşmadıktan sonra, bana söylediğin ilk şey BU????

Göğsümün tam ortasına vuran rahatlatma neredeyse kahredici. Hemen cevap veriyorum.

Özür dilerim. Çok heyecanlandım.

Açıkça.

Şu Wyatt denyosuyla mı birliktesin?

Şimdiden kimin forması olduğunu anladın mı?

Soruya nasıl cevap vermediğine dikkat edin. En son Haziran'da birlikteydik. Şimdi Ağustos sonu. Başka birini bulması için bolca zaman var. Benim de başka birini bulmam için bolca zaman var.

Ama yapmadım. Yapamam. Onun yeri doldurulamaz.

Ben: **Seninle ilgili olduğunda, bilmem gerek.**

Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Ben:

Dilimi ağzına soktum. Yani?

Ben: **Dilini ağzıma soktun.**

Aman ne önemli.

Ben: **Hayatımın en iyi öpücüğü.**

Ava: **Çünkü bir çeşit suçlu gibi kulübeye girdin.**

Sen de bu boktan zevk alıyorsun Ava. İnkâr etme.

Kesinlikle hayır.

Ben: Daha çok sana bunu yapan ben olduğumda bu boktan zevk alıyorsun gibi.

Cevap yok. Tam beş dakika boyunca.

Bilerek sessiz kalıyor. Bana işkence etmeye çalışıyor.

İşe yarıyor.

Sonunda bana cevap verdi.

İnanılmazsın.

Hayır, inanılmaz olan sensin. Aklını başına toplayıp bana asılmadığına inanamıyorum.

İlgilenmiyorum.

Yüksek sesle alaycı bir ses çıkardım. Kız düpedüz yalan söylüyor. Eğer ilgilenmiyor olsaydı, bana cehenneme gitmemi söylerdi. Kıcıımı engellerdi ve iş biterdi. Bu kadar kolay.

Yalancı. Söyle bakalım. Bu sikle birlikte misin, değil misin?

Wyatt'la birlikte değilim.

Henüz değil.

Elimi göğsüme sürüyorum. Ah, acıttı. Ben:

Yapma.

Neyi yapmayayım?

Wyatt'ın formasını giy. Konuş benimle.

Şu anda seninle konuşuyorum.

Ben: **Sen bir ukalasın.**

Ava: **Babam bunun en iyi özelliğim olduğunu söylüyor.**

Bir sürü harika özelliğin var bebeğim. Bunlardan biri de kıcın.

Gerçekten bana bebeğim mi dedin?

Hah. Kıç iltifatı için bana seslenmemesine şaşırdım. **Ben: Ben yaptım.**

Ben senin bebeğin değilim.

Her gün rüyalarım giriyorsun. Sen kesinlikle benim bebeğimsin.

Bu yanıt için göz kırpmaya emojilerinden başka bir şey almadım ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Beni sadece fiziksel olarak çekici buluyorsun. Beni tanımıyorsun bile.

Ben: Seni tanımak istiyorum. Güzelliğin sadece bir bonus.

Güzelliği büyük bir bonus, yalan söyleyemem. Ama evet. Onu daha iyi tanımak istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum.

Nedense bu bir iltifat gibi gelmiyor.

Güven bana, öyle. Hey, yarın akşam maçlarımızdan sonra buluşalım. Benimki de evde. Evime gel. Benimle takıl. On dakikadan fazla sessiz kaldı, beni terletti. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de suyu test etmek için? Bakalım ne diyecekti? Tamamen risk aldım. Eğer gelmek istemezse, bana hayır diyecekti, o kadar.

Hikaye.

Acele etmemesi iyiye işaret. Belki evet diyecek. Belki bunca aydan sonra beni görmek ister. Belki ağzımı tekrar onunkine dayayıp iyi bir fikir olduğumuza onu ikna edebilirim.

Gelebilir miyim bilmiyorum.

Ben: Sorrento'nun evine gitme.

Nasıl çalıştıklarını biliyorum. İç saha maçları, sonrasında Tony'nin yerinde bir partiye eşittir.

Çılgınlık başlar. İçki. Uyuşturucu. Sikişme. Kavga.

Ava'nın orada olmasını asla istemem. Onun güvende olmasını istiyorum. Benim yanımda.

Kesinlikle Sorrento'nun evine gitmeyeceğim.

Onun yerine benim evime gel.

Parti mi veriyorsunuz?

Ben: Evet. İki kişilik bir parti.

Ben ve sen.

Yanıtında bir duraklama daha. Sakince aklımı kaçırıyorum. Keşke evet dese. Büyük ihtimalle hayır diyecek.

Beni inkar edeceğine bahse bile girerim.

Ava: Sana cehenneme gitmeni ve beni sonsuza kadar yalnız bırakmanı söylemeliyim.

Bunu zaten yaptın. Ve bak. İşte buradayım, sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranıyorum.

Evet. Ciddiyim. İddia edecek bir şeyim yokken, onun iddiasını yapan bir pislik gibi davranıyorum. Ona böyle davranmaya hakkım yok. Tüm bu taleplerde bulunmaya. Ama...

Sanki kendime engel
olamıyorum. **Cazip geliyor
ama yapamıyorum.**

Ben: **Kardeşini kızdırmaktan mı korkuyorsun?**

Hayır. Bana ne yapacağımı söyleyemez.

Komik, hep yapabilirmiş gibi davranıyor. Bay Aşırı Koruyucu. Küçük Wyatt'ın senden formasını giymeni isteyecek cesareti göstermesine şaşırdım. Jake'in sana baktığı için onları çoktan parçalamış olacağını düşündüm.

Ne düşünürsen düşün, Jake benim patronum değil.

Ben: **Evet doğru.**

Onu bilerek kışkırtıyorum. Ben aptal değilim.

Tamam, belki de öyleyim. Onu kışkırtmak eğlenceli, ama onu fazla zorlamak hayatımdan çıkmasına neden olabilir ve ben bunun olmasını istemiyorum.

Siktir git. Yarın akşam gelmemi ister misin?

Tamam, yaparım.

Bu gerçekten oldu mu?

Cidden mi?

Bana cehenneme gitmemi söyleyeceğini düşündüm. Tartıştık. Uygunsuz bir şey söyleyecektim. Bana kaba ve iğrenç olduğumu söyleyecekti, konuşma bitecekti.

Ama gerçekten evet dedi.

Cehennem dondu.

Ben: **Ciddi misin? Gerçekten mi? Benimle gerçekten tanışacaksın-**

Bekle bir dakika. Hepsini geri sildim ve mesajımı yeniden yazdım.

Harika. Bana hemen mesaj at, sana adresimi vereyim. İşte numaram.

Telefon numaramı ekliyorum ve midemde aniden çalkalanan sinir karmaşasını görmezden gelerek ona gönderiyorum.

Ya da belki içgüdülerime kulak vermeliyim.

Yani, bunların hepsi sahte olabilir. Benimle oynuyor olabilir. Tam şu anda kardeşiyle gülüyor, beni oyalıyor ve yarın gece bir grup pisliğin evime gelip kıcımlı tekmelemesi için beni tuzağa düşürüyor olabilir. Bunu Jake ve arkadaşlarına hiç yakıştıramadım.

Konuşmamızı şimdilik DM'lerde tutalım.

Ben: Neden? Sana mesaj attığımı kimsenin görmesini istemiyor musun?

Doğru.

Telefonumu yanımdaki yatağa fırlatıyorum ve tişörtümü yırtarak doğruluyorum. Bir duş almalıyım. Bu bana yarın gece Ava'ya yapabileceğim ve söyleyebileceğim her şeyi düşünmek için zaman verir. Ona yapmak istediğim çok şey var. Ve ona söylemek istediğim çok şey.

Bir bildirim geliyor ve DM'lerimi kontrol ediyorum. **Bunu neden yaptığımı bilmiyorum.**

Yazmaya başlıyorum. Şu anda kendini bundan vazgeçirmeye çalışıyor olabilir. Ya da kardeşini evime gönderip beni kanlı bir posa haline getirmekten korkuyor.

Beni düşünmeden duramadığın için mi?

Kahretsin. Belki de yanlış bir şey söyledim.

Ben: Seni düşünmeden duramıyorum.

İşte. Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği. O geceden beri, onun isteklerine saygı duydum ve onu yalnız bıraktım, ama bir kez bile onu düşünmekten vazgeçmedim. Teninin kokusunu. Dudaklarının tadını. Saçlarının yumuşaklığını. Bana meydan okurcasına bakışı, sanki beni parçalara ayırmak ister gibiydi.

Ava: Unutulmaz bir akşamdı.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Demek o da hissetmiş. Ve belki hala hissediyordur. **Yarın o adamın formasını giyme.**

Yapacağımı söyledim zaten.

Ben: Bir bahane uydur. Ona yapamayacağını söyle. Kardeşini suçla. Önce seninle konuşmama izin ver. İkinci bir şans istiyorum.

Kız beni tam yirmi dakika asılı bıraktı. T-W-E-N-T-Y dakika. Dayanılmazdı. Sanki saat ve kalbim durmuş gibiydi. DOA, varışta ölü, bu benim.

Sonunda, *sonunda* cevap veriyor. **Söz vermiyorum.**

Ava: Ama o çılgın ağzınla bunu mahvetmesen iyi olur.

ON BİR

NE YAPIYORUM BEN?

Eli'nin DM yoluyla "cazibesine" kapılmakla kalmadım, onunla buluşmayı da kabul ettim. Her gece yatakta onu düşünürken kendimi parmakladığımı söyledikten sonra bile. Kim böyle bir şey söyler ki?

Aslında yalan da değil. Tabiri caizse bir şeyler denemiş olabilirim ama kendimi aptal ve beceriksiz hissettiğim için vazgeçtim. Hâlâ o geceyi düşünüyorum. Hem de çok. Yaşadığım ilk gerçek, büyük öpüşme seansıydı.

Hiç.

Wyatt'a onun formasını giyeceğime dair söz verirken Eli ile buluşmayı kabul ettiğim için yaşadığım suçluluk duygusu gerçek dışı. Ve bunaltıcı. Sonunda ona mesaj atıp yarın formayı giymeyeceğim için Jake'i suçlamak zorunda kalmadan önce bir saat boyunca bununla uğraştım. Jake'in kızgın olduğuna dair bir bahane uydurdum, falan filan ve Wyatt bu konuyu ona hiç açmasa iyi olur çünkü o zaman kardeşim daha çok kızacak, falan filan.

Berbat hissettim. Ben korkunç bir insanım. Wyatt sanki Jake'in Wyatt'ın formasını giydiğim için bana kızmasını ve şikâyet etmesini bekliyormuş gibi her şeyi normal karşıladı. Ki bu çok saçma. Kardeşimi severim. Oldukça yakınız. Ama kiminle görüşüp görüşmeyeceğimi belirlemesine asla izin vermem. Hayır. Boş ver onu. Ben kendimin kadınıyım, kim ne düşünürse düşünsün.

Okulda Wyatt'a söylediklerimin aynısını Ellie'ye de söyledim ve o da benim adıma öfkeleni. Ayrıca Jake'in bana ne yapacağımı söylemesine izin verdiğime inanmadı. Ona barışı koruduğumu söylemeye çalıştım ama bana inandığını sanmıyorum.

En iyi arkadaşım beni çok iyi tanır, tanınması da gerekir. Bu benim için normal bir davranış değil.

Ama tekneyi sallamak istemediğime dair ona güvence verdim. O da bana inandı.

Biraz.

Ben iyi bir yalancıyım. Düşündüğümünden daha iyiyim.

Maç başladığında başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Biz kazandık. Tezahürat yaparken sadece birkaç kez hata yaptım ve cehennemden gelen tezahürat kaptanı Cami'den sert bir bakış yedim. Maçtan sonra gidip kardeşimin üzerine salyalarını akıttı ve kusmak istememe neden oldu.

Bu ikisi ne zaman tekrar bir araya geldi? Bu görmek istediğim son şey.

Oradan çıkabildiğimde, ayrıldım ve Eli'nin evine doğru yola çıktım. Bana oyununun bittiğini ve evde olduğunu mesajla bildirmişti. Ayrıca ön kapıyı çalmak yerine geldiğimde ona mesaj atmamı istedi.

Yarım yamalak ama her neyse.

Eli'nin dik garaj yoluna girdiğimde hâlâ üniformamın içinde olduğumu fark ediyorum. Bir Mustang'in evine girmek üzereyken Badger renklerini yayıyorum. Ve bu oyun kurucunun evi. Jake bunu yaptığımı öğrenirse beni öldürür.

Bilmediği şey ona zarar vermez. Ya da bana.

Ha ha.

Arabamı park ettim ve bardaklıkta duran telefonuma uzandım, o sırada sürücü tarafındaki camdan bir ses geldi. Öyle bir irkiliyorum ki, telefon elimden düşüp döşeme tahtasına çarpıyor ve çığlık atıyorum.

Bu Eli, arabamın yanında duruyor ve yüzüne yayılmış bir gülümseme var. Düğmeye basıp camımı indiriyorum. "Ödümü kopardın." "Özür dilerim." Sesi pek üzgün gelmiyor. Bakışları yüzümün yanından geçip gidiyor.

gözleri açılıyor. "Lanet olsun, amigo üniformanı mı giyiyorsun?"

Bu büyük bir hataydı. "Gitmeliyim."

"Asla olmaz. Uh uh." Başını sallar. "Kalıyorsun. Bana ikinci bir şans vermelisin."

"Bunu hak etmiyorsun."

Sanki dua ediyormuş gibi ellerini önünde tutuyor. "Lütfen?"

Onun beni izlemesini izliyorum. Kendi iyiliği için fazla çekici. Bu hayatımın en büyük hatası olabilir. Bu çocuk kalbimi kıracak. Bunu garanti edebilirim.

Ama ben istediğim şeyin peşinden gitmeye çok inanırım. Pişmanlık duymadan.

Annem bana iyi öğretti.

"Üstümü değiştirmem gerek," diyorum sonunda.

"Oh, buyurun. Seni hemen odama götüreceğim." Kapı koluna uzandığında kapımın kilitli olduğunu fark etti. "Bütün gece arabanda mı oturacaksın?"

Bir iç çekiyorum ama kapıyı açmıyorum. Henüz açmadım. Sanki onu bir kalkan olarak kullanıyorum. "Neden buraya geldiğimde sana mesaj atmamı istedin?"

Boyunun hizasına kadar yükseliyor, ellerini kalçalarına dayayarak eve doğru bakıyor. Çok büyük, çok görkemli görünen evine. Bu bana onu bir an için süzme fırsatı veriyor ve adamım, ne kadar da güzel. Hafif esintide dalgalanan altın sarısı saçları, granit gibi keskin çenesi, delici bakışları. Oh, ve yemyeşil ağız. Öptüğüm bir ağız.

Düşüncesi bile tenimi karıncalandıran bir ağız
o.

Ona bu kadar kolay teslim olmamalıydım. En kötüsünü söylüyor. Ama yine de onun her isteğine evet demekten kendimi alamıyorum. Sanki sadece onun üzerimde tuttuğu garip bir büyüye kapılmışım gibi. Belki de öyleyimdir. Belki de o bir cadı, büyücü ya da her neyse, mistik güçleri var. Büyü yapıldı ve asla bozulamaz.

Aklımı kaybediyorum ve hepsi bu çocuk sayesinde.

"Annem evde. Ama uyuyor." Çenesini ovuşturuyor, bakışları benimkine dönüyor. "Son zamanlarda pek iyi durumda değil."

"Olamaz. Hasta mı?"

"Babamdan bıktım. Saçmalıklarından bıktım." Yüzünü buruşturuyor. "Boşanıyorlar."

"Ah. Özür dilerim." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Annemle babam birbirlerini hâlâ çok sevdikleri için şanslıyım. Birbirlerinin en iyi arkadaşı olduklarını her zaman söylüyorlar. Birbirlerini bu kadar sevmeleri çok tatlı ama ben küçükken babamın annemin poposuna dokunmasının ya da onu bu kadar tutkuyla öpmesinin ne kadar iğrenç olduğunu düşünürdüm hep.

Şimdi, bence bu harika bir şey. Hala birbirlerine deli gibi aşıklar.

"Sorun yok." Sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi elini sallıyor ve muhtemelen de istemiyor. "Annem bu gece Ambien'in etkisinde, o yüzden hiçbir şey duymayacak. Sadece kapı çaldığında onun lanet olası feryadını duyma riskini almak istemedim."

"Onun yipper'ı ne?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Köpeği. Muffin." Eli gözlerini deviriyor. "Kulağa geldiği kadar kötü."

Sadece gülüyorum. Eli Bennett'in bu son derece nadir insani bakışını da takdir ediyorum. Halk için her zaman gösteriş yaptığı bir kişiliği var. Ama şu anda, sadece ikimiz olduğumuzda farklı davranıyor.

Bunu sevdim.

Sırt çantamı kaptığım gibi arabadan iniyorum ve anahtarımınla kapıları kilitliyorum. Eve doğru döndüğümde, Eli'nin karşımda durduğunu görüyorum, bakışları başımın üstünden ayak parmaklarımın ucuna kadar vücudumu tarıyor ve biraz utanıyorum.

"Arkanı dön," diyor usulca, işaret parmağını bir daire içinde döndürerek.

Sırt çantamı yere bırakıyorum ve dediğini yapıyorum, tam etkisini görebilmesi için yavaşça dönüyorum. Tabii ki beni üniformamla görmedi, en azından şahsen görmedi.

Bu fotoğrafları ve videoları dün gece IG hikayemde paylaşarak onu kızdırıp kızdıramayacağımı görmek istediğimi itiraf etmem yanlış mı? Çünkü ben yaptım. İşte. Bu benim itirafım. Fotoğrafları ve Boomerang videosunu Wyatt için değil. Başkası için değil. Kendim için bile.

Hepsi Eli içindi.

Ve tam umduğum gibi, cevap verdi. Oldukça agresif bir şekilde. Bunu yapacağını biliyordum. İliklerime kadar benim için geleceğini biliyordum. Sahiplenici ve sinir bozucu bir şeyler söyleyecekti. Gizliden gizliye sahiplenmeyi seviyorum. Ne olursa olsun, utanmadan bana ulaşması. Hiçbir şey onu korkutmuyor. Ben korkmuyorum. Jake korkutmuyor. Babam korkutmuyor. O sadece beni istiyor.

Belki ben de onu istiyordum.

"Dün gece Instagram'da üniforma giydiğini görmek bir şeydi," diyor, derin sesi üzerimde dolaşüyor ve içimi ürpertiyor. "Ama bu şekilde evime gelip hâlâ onu giyiyor olman tamamen başka bir şey."

Saçımı hâlâ beyaz fiyonklu yüksek bir at kuyruğu yapıyorum. Üniformamızın eteği pileli, bu yüzden döndüğümde açılıyor ve bir kez daha ona baktığımda, sanki ben bir atıştırma mıyım ve o da açlıktan ölüyormuş gibi bana bakıyor.

"Dayanamıyorum," diyor ve sesi sanki benim yüzümden acı çekiyormuş gibi çıkıyor. "Kendi iyiliğin için fazla seksisin."

"Lütfen," diyorum başımı sallayarak. İçimden gülmek geliyor ama kendimi tutuyorum. Bazen bu adamı ciddiye almak zor oluyor, her ne kadar böyle şeyler söylediğinde içten içe hoşuma gitse de. "Hiçbir amigo üniforması seksi değildir."

"Bunu giydiğinde çok seksi oluyor. Sözüme güven." Eğilip sırt çantamı alıyor ve bakışları benimkilerle buluşurken omzuna atıyor. "Hadi gel. Arka kapıdan girelim. Muffin Top'un içeri girdiğimizi duyup havlaması için daha az şansımız olur."

Arka bahçeye girerken tahta bir kapıdan Eli'yi takip ediyorum ve her şeyi içime çekerek duruyorum.

Bahçesi kesinlikle muhteşem. Işıkları yanan, maviden yeşile, mordan tekrar mora dönen dev bir havuz var. Şu anda akıyor olsa da şelale olduğunu tahmin ettiğim dev bir kaya oluşumu var. Dış mekan ışıkları başımızın üzerinde çapraz bir şekilde dizilmiş ve tüm alana neredeyse ruhani bir parlaklık veriyor. Çevre düzenlemesi titizlikle yapılmış. Rengârenk çiçek grupları çeşitli ağaçları çevreliyor ve geniş çimenlikte kalın, tatlı yeşil çimenler var. Çit boyunca, her biri çiçek açmış bir dizi gül ağacı var.

"Bahçeniz harika." Annem buna kesinlikle bayılırdı.

"Teşekkürler. Peyzajcı arkadaşlara senin hayranı olduğundan bahsedeceğim," diyor Fransız kapısına yönelirken. Başımı sallıyorum, onun alaycı yanıtına karşılık verme zahmetine girmiyorum. Pencereden devasa bir mutfağa açıldığını görebiliyorum ve eve girdiğimizde ben de aynı derecede etkilendim.

"Eviniz çok güzel," diyorum ona her şeyi içime çekerken.

Buzdolabına doğru yürüdü ve kapılardan birini açarak her birimiz için birer su şişesi çıkardı. "Annemle babam birkaç yıl önce yeniden düzenlediler. Hayatlarındaki her şeyi yeniden yaparak evliliklerini kurtarmaya çalışmak için son bir çaba sanırım." Omuz silkiyor. "İşe yaramadı."

Eli'nin bir tür pislik olduğunu düşünsem de, kalbim onun için acıyor. Ailesinin boşanmasının onu rahatsız ettiğini söyleyebilirim. Benimkiler boşanıyor olsaydı, yıkılırdım.

Kızgın.

"Bu berbat bir şey," diyorum sonunda, onu teselli edecek doğru kelimeleri bulamadığım için. Ama cidden, şu anda ailesine olanlar gerçekten de berbat.

"Biliyorum." Yanıma sokuluyor ve soğutulmuş su şişesini uzatıyor. "Odama gitmek ister misin?"

Sesi yaklaşık beş oktav düştü ve ona baktığımda gözlerinin kapandığını ve ifadesinin çok ciddi olduğunu görüyorum. Belli ki bana karşı bir hamle yapmaya çalışıyor.

"Henüz değil," diye cıvıldıyorum suyum açıp yarısını boşaltırken. Bu kadar susadığımı kim bilebilirdi? "Bu gece kazandınız mı?"

"Evet, başardık," diyor hiç tereddüt etmeden, yüzünde yine o kibirli gülümseme. "Onları sudan çıkardık."

"Biz de kazandık."

"Max Preps'i kontrol ettim. Gördüm." Bu, tüm lise spor takımlarının istatistiklerinin tutulduğu bir web sitesi. İstatistiklerimizin bu kadar hızlı güncellendiğini bilmiyordum. "Takımınız bu sezon güçlü görünüyor."

"Çünkü biz güçlüyüz." Yakındaki bir bar taburesine otururken ukala bir gülümseme takınma sırası bende. "Eve dönüş törenimizde canınıza okumaya hazır olun."

Umursamaz bir ses çıkarır. "Sana iyi şanslar. Yıllardır takımınızı devirmek için çalışıyoruz. Bu maç sonunda bunu gerçekleştireceğimiz maç olacak."

"Buna gerçekten inanıyor musun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Mutfak adasının etrafında dönerek karşıma geçiyor ve eğilmeden önce dirseklerini mermer tezgâha dayıyor. Yüzü gittikçe benimkine yaklaşıyor, ta ki tam karşıma gelene kadar. Tam önümde. "Ben kendi takımına inanıyorum, tıpkı senin kendi takımına inandığın gibi."

Ağzılarımızın mükemmel bir şekilde aynı hizada olduğunu fark ediyorum. Kesinlikle öpüşme mesafesinde ve bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Eli'ı öpmek. Eli'ye dokunmak. Ellerini üzerimde hissetmek. Nefeslerim kısıyor ve kalbim çılgınca çarpıyor. Belki de ona geri çekilmesini söylemeliyim. Ya da belki kendim geri çekilmeliyim. Ama hareket etmiyorum.

O da bilmiyor.

"Cuma akşamı mutfağında olman çok garip." Uzanıp at kuyruğumun ucundan hafifçe çekti. "Badger kıyafetlerini giyiyorsun."

"Doğru." Beni ne kadar etkilediğini fark etmemesini umarak ürpertici bir nefes veriyorum. "Sana daha önce de söylediğim gibi, değişmem gerekiyor."

Kaşlarını kaldırarak, "Benim odamda üstünü değiştirebilirsin," diyor.

"Bu gece odana gitmeyeceğim Eli," diyorum sertçe. Bazı sınırlarım olmalı, yoksa sabah kendime saygı duymayacağım.

Ve o da yapmayacak.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" diye soruyor, hala pozisyonunu değiştirmeden. Hâlâ doğrudan yüzüme bakıyor.

"Mayo getirmedim," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak.

"Sorun değil. Mayoya ihtiyacımız yok." Gözleri dans ediyor, kendinden biraz daha memnun görünüyor.

"Seninle çıplak yüzmeyeceğim."

"Çok yazık. Çıplak Ava'yı bir anlığına görebileceğimi umuyordum."

Ha. Diliyor. "Rüyada görürsün."

"Çok haklısın," diyor iç çekerek. "Bilmiyorsun bile." Bilmek istemiyorum.

Bir bakıma öyle. Bunu ona söyleyeceğimden değil.

"Spor sütyenimi ve külotumu giyebilirim," diyorum ve kaşlarını çatığında devam ediyorum, "Yüzmek için."

Çatık kaşları kayboluyor, yerini umutlu bir ifade alıyor. "Gerçekten benimle yüzecek misin?"

"Evet, tabii. Elbette. Ama fazla elleşemezsin." Şimdi daha da yaklaşıyorum, ağızlarımız birbirinden sadece birkaç santim uzakta. "Ben o tür bir kız değilim."

Kıkırdıyor ve sesi sıcacık, her yanıma sarıyor. "Aldığın kadar iyi veriyorsun, değil mi?"

"Şanslıysan daha da iyi," diyorum, yavaşça ondan uzaklaşırken derin nefes alıyorum. Bu şeyleri nereden bulduğumu bile bilmiyorum. Yemin ederim içimden çıkarıyor. "Ama benimle şansının yaver gideceğini hiç sanmıyorum Bennett."

"Bana bu şekilde meydan okuyamazsın. Oyun devam ediyor." Kanka tokalaşması için elini uzatıyor ve ben de elini tutuyorum, ayrıntılı bir tokalaşma ritüeli yapmasına hazırım ama son anda beni kandırıyor.

Onun yerine elimi ağzına götürüyor, parmak eklemlerimi yavaşça öperken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Bir gün seni benim yapacağım Ava. İzle beni."

Aman Tanrım.

Başım çok büyük belada.

ON İKİ

AVA

Şelalenin diğer tarafındaki havuz evini nasıl olduysa kaçırmışım. Eli beni tekrar dışarı çıkarıyor ve aslında havuz malzemeleriyle dolu bir oda, eski bir koltuk ve bir banyodan ibaret olan küçük eve götürüyor.

"Orada üstünü değiştirebilirsin," diyerek açık banyo kapısına doğru el sallıyor.

"Ne giyeceksin?" Sırt çantamı koltuğun üzerine koyup fermuarını açarken ve aynı zamanda ayakkabılarımı çıkarırken ona soruyorum.

"Doğum günü takımım," diyor kayıtsızca.

Ağzım bir karış açık ona doğru dönüyorum. "Hayır. Olmaz."

Yüz ifadesi saf bir masumiyetten ibaret. Onu tanımlamak için kullanacağım en son kelime. "Oh. Bununla bir sorunun mu var? Tanrı'nın bana verdikleriyle yüzmem ve başka bir şey yapmamam?"

"Sana çıplak yüzmek yok demiştim."

"*Senin için*," diye vurguluyor. "Bunu benim için hiç söylemedin." Onu çıplak görmek istemem yanlış mı?

Evet, yanlış.

Evet, bu yanlış.

"O havuza çıplak girersen seninle yüzmeyi reddediyorum," diyorum sonunda.

Gülmekten kırılıyor. "Tanrım, şaka yapıyorum. Seni böyle rezil etmeye cüret edemem Ava."

Lütfen. Çok isterdi.

"Burada bir çift mayom var." Tereddüt ediyor, odanın etrafına bakıyor. "Bir yerde."

Çıplak bir Eli ile uğraşmak zorunda kalmayacağım için minnettarlık duyuyorum. Yoruldum. Bu gece burada olmam yeterince kötü. Ailemin nerede olduğuma dair hiçbir fikri yok ve 360 Life koruma uygulaması ya da her ne deniyorsa, arkadaşlarımla aileleri gibi değil. Ellie arabadayken hız sınırını aşarsa annesinden mesaj alıyor.

Çoğu zaman bu olduğunda Ellie bile araba kullanmıyor. Ailem beni bu kadar sıkı tutsaydı delirirdim.

Ailem Ellie ile birlikte olduğumu düşünüyor, çünkü Cuma geceleri genellikle orada oluyorum. Geceyi onun evinde geçiriyor, kıkırdıyor, erkeklerle mesajlaşıyor ve sabahın birinde ramen pişiriyorum. Yaptığımız şey bu. Ama bu gece, Ellie'nin nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Kimse beni bulamasın diye Snapchat'teki görünürlüğümü kapattım.

Çoraplarımı çıkarıp ayakkabılarımla içine sokarken ve sonra sırt çantama tıktırırken endişelenmeye başlıyorum. Onları tekrar giyip buradan kaçmak istiyorum. Bu bir hataydı. Arkadaşlarımla ve ailemin nerede olduğum hakkında hiçbir fikri yok ve Eli ile yalnız kalmak berbat bir fikir. Ayrıca, aileme yalan söylediğim için kendimi suçlu hissediyorum. "Belki de gitmeliyim."

"Ne? Sen ciddi misin?"

Beni izlediğini görmek için başımı kaldırıyorum. Yakışıklı yüzünde hayal kırıklığı okunuyordu. "Bu muhtemelen en iyi fikir değil."

Küçümseme. Akşamın bu saatinde Eli Bennett'in evinde olmam gereken son yer. Maçtan sonra buraya gelirken ne düşünüyordum? Kardeşimin düşmanı ile takılmak, etrafta kimse yokken onunla havuzda yüzmek. Aklımı kaçırdım. Cidden, tüm beyin hücrelerim kafamı terk etti.

"Gitmek istiyorsan," diyor sessizce, "o zaman gitmelisin."

Onun sözlerini düşündüm. Seçimimi düşünüyorum. Ayrıldığım için kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalışmadığı için minnettarım. Ya da kapıyı kapatıp gitmeme izin vermediği için. Onun böyle bir şey yapacağını tahmin etmezdim ve böyle davranması güven verici...

Saygılı.

Eli'ı tanımlamak için daha önce hiç kullanmadığım kelimeler.

"Yine de kalmanı tercih ederim," diye devam ediyor. "O gece kampta aramızda geçenleri düşünmeden edemiyorum" demeden önce bir an duraklıyor.

Ben *de*, demek
istiyorum. Ama
söylemiyorum.

"Kulübeye girdiğinde mi?" Meydan okuyorum.

"O öpücük. Hepsi," diye meydan okuyor. "Hayatımın en güzel gecesiydi Ava. Hissettin, değil mi?"

İtirafı beni şaşırttı.

"Neyi hissettin?" Huzursuzca sordum. Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Eli ile değil. Ama tabii ki o gece hakkında Eli'dan başka kimseyle konuşamam, çünkü başka kimse ne olduğunu bilmiyor.

"Bağlantı. Aramızdaki. Birbirimize uyuyoruz." Gülümsüyor ve gülümsemesinde biraz ukalalık var. "O öpücüğün seni azdırdığını biliyorsun."

"Ben boşalmadım," diye karşılık veriyorum, yanaklarım kızarıyor. Her zaman işi cinsel boyuta taşımak zorunda, yemin ederim. Tam bir erkek.

"Neredeyse yapıyordum. Çok ateşliydi." Bana doğru bir adım attı. "Belki de odana gizlice girdiğim içindir."

Kollarımı kavuşturuyorum, o yaklaştıkça kendimi savunmada hissediyorum.

"Ya da annenle babanın koridorun tam karşısında, mışıl mışıl uyuyor olmaları." Bir adım daha atıyor.

Birini geri alıyorum.

"Bir de kardeşinin benden ne kadar nefret ettiği var. Eğer böyle birlikte olduğumuzu bilseydi. Eğer şu anda birlikte olduğumuzu bilseydi..." Sesi dalgalanıyor ve başını sallıyor, içinden bir kıkırdama kaçıyor. "Kendini kaybederdi."

"Seni öldürür," dedim ona.

"Senin için ölmeye değer," diyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Beni rahat bırak."

"Hayır, *beni* rahat bırak Ava." Şimdi tam önümde duruyor ve ben kaçmak istiyorum.

Ayrıca kendimi ona doğru fırlatmak ve yatağıma gizlice girdiği zamanki gibi öpüp öpmediğini görmek istiyorum.

"Bana bir şans daha verin," diyor. "Tek istediğim bu. Dün gece sana bunu söylemişim, hatırladın mı?"

Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı arkaya eğiyorum. Ben annem ve Autumn kadar kısa değilim, Eli da Jake ve babam kadar uzun değil ama yine de 1.80 civarında olduğunu tahmin ediyorum. Tam omuzlarına geliyorum. "Şu anda sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Lütfen," diyor hemen. "Beni

korkutuyorsun." İşte.

Ben söyledim.

Gerçi beni korkutmuyor. Beni korkutan daha çok o etrafımdayken *hissettiklerim*.

"Sana asla zarar vermem," diyor ciddiyetle.

"Yatak odama zorla girdin."

"Benim en büyük hatam dürtülerimi kontrol edememem," diyor. "Senin en büyük hatan koca ağzın," diye hatırlatıyorum ona.

"İkisi el ele gider." Uzanıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Parmakları yanağıma zar zor değiyor ve ürperiyorum. "Şu anda benim için en değerli şey sensin."

"Eli..." Böyle şeyler söylüyor ve neden bilmiyorum ama ona inanmak çok zor. İyi bir oyun oynuyor. Söylenecek tüm doğru şeyleri biliyor.

Ama muhtemelen saçmalıyordur. Bir ünü var. Çekici, 'pantolonuna girmek için her şeyi yapar' Eli. Bunu biliyorum. Muhtemelen o da benim bunu bildiğimi biliyor. Bana söylediklerine inanırsam aptallık etmiş olurum. Eğer bu yolda devam edersem.

Canım yanacak.

Kalbimi kıracak.

"Bu iş fazla ciddileşmeye başladı, sence de öyle değil mi?" Gülümsüyor ve içten, 'sen benim her şeyimsin' diyen Eli'nin tüm izleri kayboluyor. Yerini kendini beğenmiş, 'Seni hissetmeye çalışacağım' Eli aldı. "Hadi yüzelim. Çok sıcakladım."

Ben onu izliyorum. O da beni izliyor. Bu gece gidecek hiçbir yerim yok. Bunun için Wyatt'tan vazgeçtim. Yine de bu gece aramızdaki ilişki yürümezse Wyatt'a geri dönüp bunun olmasını sağlayabilirim diye tahmin ediyorum. Wyatt'ı ikinci tercihim olarak tutmak korkunç ama...

Öyleyim.

"Tamam," diyorum iç çekerek. "Bana bir dakika ver, üstümü değiştireyim."

O daha cevap vermeden sırt çantamla banyoya dalıp kapıyı arkamdan kapatıyor ve kilitliyorum. Güldüğünü duyduğuma yemin edebilirim.

Aceyleyle üniformamın kabuğunu ve eteğini çıkarıyor, sırt çantama yerleştirmeden önce dikkatlice katlıyorum. Fiyonklu saç bağımı çekip çıkarıyorum ve onu da sırt çantama yerleştiriyorum. Etrafa göz gezdirirken, banyoda üzerinde bir çift siyah sörf şortu asılı olan bir havlu askısı olduğunu fark ediyorum ve bunların Eli'nin olması gerektiğini anlıyorum.

Telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde kardeşimden gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Mesajını okurken sinirlerim tepeme çıkıyor. Birkaç dakika önce göndermiş.

Evdesin, değil mi?

Hızlıca yazarak ona cevabımı gönderiyorum.

Arkadaşlarımla birlikteyim.

Hızlı cevap veriyor.

Hangi arkadaşlar? Şu anda tüm amigo takımına bakıyorum, sen hariç.

Ben: **Gerçek arkadaşlarım. Ellie'nin evindeyim. Sakin ol.**

Yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama neyse ki Jake başka bir şey söylemiyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor, kapıya gidip kilidi çevirmeden önce telefonumu sırt çantama atıyorum ve kapıyı açarken Eli'a sesleniyorum, "Sanırım sörf şortun burada."

Tam karşımda durduğunu fark ettiğimde duruyorum ve işte yine başlıyor, gözleriyle beni haritalıyor, lacivert spor sütyenim ve ganimet şortumla önünde dururken beni kontrol ediyor. Temelde bir mayoya eşdeğer. Muhtemelen beni sahip olduğum iki parçalı mayolardan daha fazla örtüyor.

Peki neden şu anda Eli'nin önünde kendimi bu kadar savunmasız hissediyorum?

Bana sırtıyor. "Seni bikinili görmeyi tercih ederdim, ama giydiğin şey şaplak bankası malzemesi olarak işe yarar."

Tanrım, ne zaman bırakacağını bilmiyor.

"Eli." Bir adım öne çıkıp parmaklarımı ağzının üzerine koyuyorum ve başka bir şey söylemek üzereyken onu susturuyorum. "Lütfen bunu bir daha asla söyleme."

"Yine ne diyecektin?" diye soruyor, sesi elimin arkasında boğuklaşıyor.

"Şaplak bankası." Yüzümü buruşturuyorum ve parmaklarımın altından gülümsediğini hissedebiliyorum. Eminim bunu söylediğimi duymak hoşuna gidiyordur. "Korkunç bir şey."

Gözleri büyüdü. "Beğenmedin mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Yani sana zaten şaplak bankamın bir parçası olduğunu söylememeli miyim?" İçimden bir ürperti geçiyor. "Hayır. Hiç de değil."

"Ve geçen gece bana sakso çekmeni hayal ettiğimi?" di y e soruyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Um, hayır."

Tam elimi bırakacakken elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor. "Daha önce bana ne diye bağıırıyordun?"

"Mayon burada," dedim ona. "Havlu askısında asılı."

"Harika." Büyük bir ciddiyetle, "Üstümü değiştirmeme yardım etmek ister misin?" derken bakışları benimkilerde sabit.

"Rüyada görürsün." Elimi onunkinden çekiyorum ve banyodan kaçıyorum. "Havuzda olacağım. Seni bekleyeceğim."

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diyor hevesle, kıyafetlerini çıkarmaya başlarken kapıyı kapatma zahmetine bile girmiyor.

Açık banyo kapısının önünde durup onu izliyorum. Gömleğini başından çekip tezgâhın üzerine fırlatıyor ve ben kendimi tutamayıp bakıyorum. Güzel bir vücudu var. Göğsü ve omuzları geniş ve zayıf kaslı. Çok hantal değil, ama çok sıska da değil.

Eli Bennett doğru kişi.

"Gösteri yapmamı mı istiyorsun?" Sesi beni düşüncelerimden koparıyor ve beni bakarken yakaladığı için utanarak göz kırpmıyorum. "İstersen senin için soyunabilirim." Elleri şortunun bel bandında, sanki çekip çıkarmaya hazırmış gibi duruyor.

Tek kelime etmeden uzaklaşıyorum, utanç beni oradan uzaklaştırıyor. Bu gece hayatta kalabilecek miyim?

Hayır diye düşünmeye başladım. Hayır, muhtemelen yapmayacağım. İçgüdülerim gitmem gerektiğini söylüyor. Eşyalarımı alayım, arabama atlayayım ve buradan gideyim.

Ama yapmayacağım. Yapmayacağımı biliyorum.

Çünkü derinlerde... Kalmak istiyorum.

DAKİKALAR sonra Eli yaklaştığında havuzun kenarında oturmuş, ayaklarımı suya sokmuştum. Bir yerlerde bir düğmeye basmış olmalı çünkü şelale başlıyor, su kayaların üzerinden dökülüyor ve çınlayan bir ritimle havuza düşüyor.

"Sana bunu getirdim." Omzumun üzerinden baktığımda onun orada durduğunu ve bana doğru kalın siyah bir havlu tuttuğunu görüyorum. Havluyu ondan alırken hafifçe gülümsüyorum.

"Teşekkür ederim."

Yanıma oturuyor, çıplak omuzlarımız ve kollarımız birbirine değecek kadar yakın ve teninin sıcaklığının benimkine sızdığını hissedebiliyorum.

"Atlayacak mısın?"

"Ben daha çok suda yüzen biriyim," diye itiraf ediyorum.

"Ah, bu en kötüsü." Başını sallıyor. "Sadece devam etmelisin, ne demek istediğimi anlıyor musun? Suya giremezsin. Bu pısırlıklar içindir. Atlaman gerekir."

"Atladığımı varsayıyorum."

Başını sallıyor. "Cannonball benim favorim. Ya da bir takla. Bunlarda oldukça iyiyimdir."

"Tehlikeliler," diyorum burnumu kırıştırarak.

Eli küçümseyici bir ses çıkarır. "Annem gibi konuşuyorsun."

Bu, onun gibi konuşmak isteyeceğim son kişi. "Bana nasıl zıpladığımı göster

içer

i." "İzlemek ister misin?"

Başımı salladım. "Benim için bir numara yap."

Sırtarak ayağa fırlar ve havuzun diğer ucuna gider, derin ucun nerede olduğunu. Birkaç adım geri gider, bakışları ciddidir, dişleri konsantre olmuş gibi alt dudağına batar. Sonsuza kadar sürer. Atlamak için çok uzun bir süre, ama sonunda atlıyor.

Koşarak havuzun kenarından atlıyor, havuza dalmadan ve büyük bir sıçrama yaratmadan önce bir şekilde vücudunu tam bir yuvarlanmaya dönüştürmeyi başarırken büyük bir hava yakalıyor.

Vurulduğumda içimden bir çığlık kaçıyor. Suyun altında süzülüyor, kafası tam önümde çıkıyor, havuzun ışıkları sayesinde yüzünde damlacıklar parlıyor. "Ne düşünüyordun?"

"Oldukça iyi," diyorum başımı sallayarak.

Ayağa kalkıyor, su karnının hemen üstüne vuruyor. İlk kez taktığı kolyeyi fark ediyorum. Küçük bir 1 numaralı kolyesi olan ince bir altın zincir. Tabii ki onu takıyor. Çünkü tabii ki forma numarası bir. "Hepsi bu mu?" diye soruyor. "Oldukça iyi mi?"

"Gerçekten uçmuşsun," diyorum ona.

"Güven bana. Nasıl kafayı bulacağımı biliyorum," diyor göz kırparak.

Muhtemelen uyuşturucudan bahsediyor. Ben kullanmıyorum. Hem de hiç. Jake'in içmeyi sevdiğini biliyorum. Arkadaşlarıyla balmumu kalemi ya da esrar içmiştir ama ciddi bir şey değil. Ben o şeylere dokunmam. İçki bile içmem. Annem beni küçük yaştan itibaren korkuttu.

"Sıra sende," diyor elimi tutup çekiştirerek. "İçeri girmelisin. Su iyi hissettiriyor."

"Eli, hayır. Eli!" Beni tam içine çekerken bağıriyorum. Sıcaklık şok etkisi yaratıyor ama sadece bir saniyelğine. Su aslında

oldukça sıcak. Tabii ki yaz sonu olduğu için genelde böyle oluyor, ancak yüksek bir yerde yaşadığımız için havuzumuz daha serin.

"Hey, kızma. En azından seni suya batırmadım," diyor, elleri belimde beni derine doğru yönlendirirken. Onunla birlikte gidiyorum, beni götürmesine izin veriyorum.

Elinden kurtulduktan sonra bir süre derin sularda yüzüyoruz, ben ona oyunu hakkında sorular sorarken ikimiz de suda yüzüyoruz. Konuşuyor, konuşuyor, bana tüm detayları anlatıyor ve birden Jake'e her şeyi anlatabileceğimi düşündüm. Ona Mustang'lerin ne kadar güçlü ya da nerelerde zayıf olduklarına dair bazı ipuçları verebilirdim. Sanki bir çeşit casusmuşum gibi.

Ama sonra bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Bunu yapamam. Eli'nin güvenini tamamen kırmış olurum. Ayrıca Jake tüm bu bilgileri nereden bildiğimi sorar ve ben de kendimi nasıl açıklayacağımı bilemem.

En iyisi bu fikrin peşini bırakayım.

"Benim için havuza atlamalısın," diye soruyor bir noktada. "Neyin var göster bana."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben bu işlerde iyi değilim. Numaralar ya da her neyse."

"Hadi ama Ava. Sen amigo takımındasın. Havuzda takla atamaz mısın?" diye takılıyor.

"Bu benim amigoluktaki ilk yılım, o yüzden... hayır."

Gülümsüyorum. O da gülümsüyor. "Bir dene bakalım."

Onu düşündüm. Sonra ne halt edeceğime karar verdim. Neden olmasın?

Havuzdan çıkıyorum ve Eli'nin bakışlarını üzerimde hissederek derin uca doğru yürüyorum. Muhtemelen mavi külot ve spor sutyeni içinde o kadar da çekici görünmüyorum. Annem ve kız kardeşim gibi büyük göğüslerim yok, bu yüzden her zaman bu konuda eksik olduğumu hissettim.

Ama Eli beni sanki hayatında gördüğü en güzel kadınmışım gibi izliyor ve itiraf etmeliyim ki...

Bir kız buna alışabilir.

Ama bir kız kendi kafasının içine de girebilir ve bu atlayışı yanlış hesaplırsa başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri düşünmeye başlayabilir ve sonunda... bilmiyorum. Kafasını mı kıracaktı? Havuzun kenarında gergin bir şekilde duruyorum. Bir ayağımdan diğerine zıplıyorum,

Eli'ı etkilemek için beni en az incitecek ne tür bir numara yapabileceğimi düşündüm.

Hiçbir şey bulamadım.

"Hadi," diyor cesaretle. "Sadece atla. Ben seni yakalarım."

"Yakalayacak mısın?" Sesim acınası geliyor. Ve bu ben değilim.

Hepimiz Callahans

Autumn o kadar da cesur değil. Jake'in kesinlikle korkusu yok. Gerçi Beck bu hızla giderse hepimizi utandıracak.

Autumn çok daha temkinli. Ağzı olan benim. Her zaman söyleyecek bir şeyi olan.

Şu anda ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Evet." Kollarını başının üzerine kaldırıyor ve ellerini cesaretle bana doğru sallıyor. "Devam et, Ava. Tuttum seni."

Ben gülünç biriyim. Havuzuma atlamaktan hiç korkmadım. Peki neden şimdi korkuyorum?

Bunu yapmaya karar vererek birkaç adım geri atıyorum, sonra havuza doğru koşuyorum ve Eli'nin olduğu yönü hedefliyorum.

Suya dalıyorum. O kadar derin ki, ayaklarım havuzun dibine değiyor, sonra yüzeyi itip yükseliyorum, yükseliyorum, yükseliyorum. Başım sudan çıktığında Eli'yi tam karşımda buluyorum, elleri belimi buluyor ve beni kendine doğru çekiyor. O kadar yakın ki, kollarımı boynuna dolamaktan başka çarem yok gibi.

Ve bacaklarımı onun kalçalarına doluyorum.

Elleri sırtımın alt kısmında ve sonra aşağı kayıyor. Daha da aşağıya. Ta ki kışımı kavrayıp beni kendine doğru çekene, onu hissedene kadar.

Sert olduğunu

hissediyorum.

Benim için zor.

Göğsüm inip kalkıyor ve ona bakmak zorunda kalmamak için başımı eğiyorum. Onun yerine göğsüne bakıyorum. Köprücük kemiğine. Su damlacıklarının tenine yapışmasına. Damlalardan birini yalamak için ani bir istekle doluyorum. Eminim teni sıcaktır. Eminim tadı da güzeldir.

"Ava." Boğazında duygu yoğunluğu var ve ona bakmak istiyorum. Ama sanki bakamıyorum.

Parmaklarımı ensesindeki ıslak saçlara geçiriyorum. Suyun içinde hareket etmeye başlıyor ve ben de onunla birlikte gidiyorum, asla bırakmadan, ta ki sırtım havuzun kenarına çarpıp beni korkutana kadar. Benden yumuşak bir ses çıkıyor ve başını kaldırıp beni izlediğini görüyorum, tam da başı aşağı inerken.

Ve ağız benimkine kondu.

Öpüşüyoruz. Ve hatırladığım kadar güzel. Belki daha da iyi. Şu an üzerimizde daha az kıyafet var, böylece onu hissedebiliyorum. Gerçekten hissedebiliyorum. Sıcak tenini ve altındaki sert kasları. Ağzımı kendi ağızıyla harap ediyor, sanki açlıktan ölüyormuş ve onu doyurabilecek tek şey benmişim gibi beni yutuyor.

Her nasılsa, artık derin uçta değiliz ve o suyun içinde duruyor, sırtım hala beton kenara dayalı, bacaklarım hala kalçalarına sıkıca sarılmış. Elleri belime döndü, bir dakikalığına orada durdu. Belki daha az. Yavaşça yukarı doğru hareket etmeye başlamadan önce. Yukarı. Yukarı.

Ta ki spor sütyenimin altından bana dokunana kadar.

Bunu denediğinde ağzımı onunkinden ayırıyorum, nefesim ağırlaşıyor, gözlerim odaklanmıyor.

"Gitmeliyim," diyorum ona.

Başparmağıyla ağzımın kenarını ovuşturuyor, bakışları dudaklarıma odaklanıyor. "Henüz değil."

"Seninle havuzunda seks yapmayacağım," diye fısıldadım.

"Seninle havuzumda seks yapmak istemiyorum," diye karşılık veriyor ve ben de kendimi tutamıyorum.

Onu kendimden uzaklaştırdım, neredeyse şiddetle.

Sözleri beni kızdırıyor. Hareketleri. Hiçbir anlam ifade etmiyorum. Bunu biliyorum, ama az önce olanlar.

Bunun olmasını istemedim. Sonunda incineceğimi ve kafamın karışacağını biliyordum. Onunla her birlikte olduğumda bana olan şey bu. Onu istiyorum. Ondan nefret ediyorum. Korkunç bir şey söylüyor ve ben ondan daha çok nefret ediyorum. Bana dokunmaya çalışıyor ve kendimi itilmiş hissediyorum. Çok fazla itiliyorum.

Gitsem iyi olacak.

Havuzdan çıkıyorum ve daha önce attığım havluyu alıp omuzlarıma sarıyorum. Titriyordum. Soğuktan değil, duygularımdan, öpüşmemizden, bana dokunma şeklinden. Az önce olanlar beni çılgına çevirdi. Üzdü. Eli söz konusu olduğunda böyle hissetmekten bıktım. Kendimi rahatsız olacağım durumlara sokmaktan yoruldum.

Savunmasız.

Şu anki gibi.

Sırtımı havuza dönerek, havuz evine doğru ilerlerken aceleyle kurulandım ve havluyu aceleyle saçlarıma sürttüm,

Gövdemin üzerinde. İçeri girdikten sonra sırt çantamı koltuğun üzerinde bıraktığım yerden alıyorum ve tişörtü giymeden önce temiz bir tişört çıkarıyorum. Sırılsıklam spor sütyenim ve külotum yüzünden hemen nemleniyor ama şimdi bunu dert edemem.

Buradan çıkmam lazım.

"Hey, hey, hey." Eli havuz evinin kapısında beliriyor, bana doğru koşmaya başlamadan önce sadece bir an duraksıyor. Son anda ondan sıyrılıp kapıdan kaçıyorum, ahşap kapıya doğru koşarken çıplak, ıslak ayaklarım kaldırıma çarpıyor.

"Gitmeliyim," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, beni takip etmemesini umarak. Ama umutlar ve dilekler aptallar içindir çünkü Eli bir çitadan daha hızlıdır. Saniyeler içinde bana yetişiyor, kolumu tutuyor ve beni tamamen durmaya zorluyor.

Garaj yoluna kadar gelebildim. Arabam durduğumuz yerden sadece birkaç adım ötede. Çok yakın.

Evet. Yakın.

"Beni öylece öpüp kaçamazsın." Sırılsıklam ve siyah şortu kalçalarına iyice oturmuş. Kalça kemiklerini görebiliyorum ve Tanrı yardımcım olsun, çok seksi görünüyorlar. Şort biraz daha aşağı inse kasık kıllarını görebileceğime bahse girerim. Ve daha önce sahip olduğu ereksiyon belirtisi çoktan gitmiş.

Her şeyi mahvettiğime eminim.

Tipik.

"Az önce tam bir kız gibi konuştum," diyor kıkırdamaya başlarken, yavaşça başını sallıyor. "Beni öp ve kaç? Ben kimim ki?"

Ben de kendime aynı soruyu sorabilirim.

"Geç oldu," diyorum ona güçsüzce. "Eve gitmem lazım. Sokağa çıkma yasağım var." "Ailen burada olduğunu biliyor mu?" Kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı birbirine bastırarak, tek kelime etmeden ona

bakıyorum. "Senin nerede olduğunu düşünüyorlar?"

Onu izlemeye devam ediyorum. Sabırla bekliyor, kolumu hiç bırakmıyor. Sıcak parmakları serin tenime bir damga gibi vuruyor ve ikimizden damlayan suyun ağır damlalar halinde kaldırıma düştüğünü duyabiliyorum. O biliyor. Bana bakışından saçmaladığımı bildiğini anlayabiliyorum.

"Ellie'nin evi," diye
fısıldadım. "En iyi
arkadaşın mı?"

Başımı sallayarak kendimi yavaşça onun elinden çekiyorum. "Şimdi oraya gidiyorum."

"Gerçekten mi?" Sesindeki şüphecilik çok açık. O inanmıyor

Be

n. Söylememeli. Şu an yalan söylüyorum.

"Evet. Nerede olduğumu biliyor," diyorum ona, daha dik durarak.

"En iyi arkadaşına partiden sonra evime geleceğini söylemişsin.

oyun," diyor, inançsızlığı açıkça belli oluyor.

"Evet, söyledim. Bunda büyütülecek ne var?" Kendimden emin olmak için çenemi kaldırıyorum.

Büyük ihtimalle başarısız olacak. "Ne olursa olsun beni destekliyor." "Ne olursa olsun... ne?"

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Seninle konuşmak daireler çizerek konuşmak gibi.

Onaylamıyor, tamam mı? Yaptığımız şeyin yanlış olduğunu düşünüyor."

Bu konuşmaya tamamen kendi duygularımı katıyorum ve onların Ellie'nin olduğunu söylüyorum. Bunu anlamak zorunda.

Benim aracılığım.

"Yanlış hissettiren şeyler yapmakla ilgili tuhaf şey," diye konuşmaya başlıyor, bir adım öne çıkıyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine yaklaştırıyor. Ellerimi sert göğsüne koyuyorum, hala havuzdan damlıyor olmasına rağmen sıcaklığını emiyorum. "Genelde o kadar iyi hissettiriyorlar ki, yine de yapmaya devam ediyorsun."

Başını eğdi. Ağzı kulağımın hemen üzerinde geziniyor. Nefes alışını duyabiliyorum, hissedebiliyorum. Saçından bir damla su düşüyor ve yanağıma çarpıyor. Başka bir şey söylemiyor ve ben bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

Başka bir şey yapmıyor. Sadece orada duruyor ve beni içine çekiyor. Elimde değilmiş gibi bedenim ona doğru yaklaşıyor. Kolu belimde sıkılaşıyor. Bir anda, sağlıklı bir dozda kafa karışıklığıyla birlikte panik beni ele geçiriyor. Artık ne istediğimi bilmiyorum.

Eli mı?

Emin değilim.

Üzerimdeki manyetik etkisinden dikkatlice kurtulmaya çalışıyorum.

"Benim için değil. Bu gece olmaz." Ondan uzaklaşıyorum, sırt çantamın ön cebini açıyorum ve anahtarsız uzaktan kumandamı çıkarıyorum. "Sonra görüşürüz."

"Bundan o kadar emin misin?" diye soruyor. Sesi kızgın geliyor.

Hayır, gelmeyeceğim. Buraya bir daha geleceğimden şüpheliyim. Seninle bir daha bir şey yapacağımdan şüpheliyim.

Düşüncelerimin acımasız dürüstlüğü bir bıçak gibi kesiyor.

"Bu bir hataydı," diye fısıldadım. "Olanları unutamam gitsin."

Hiçbir şey söylemedi. Arabama atlayıp yola çıkıyorum, eve dönerken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Garaj yoluna girip arabamı park ettiğimde, burnum hâlâ tıkalı olsa da nihayet ağlamayı bırakmıştım. Eli'dan mesajlar geldiğini görmek için telefonumu elime alıyorum.

Sorun şu ki seni unutamıyorum Ava.

Unutmak da istemiyorum.

Ve sen de beni unutamazsın. Biz

birbirimize aitiz.

Bunu bir gün göreceksin.

Ve gördüğünde.

Bu lanet gezegendeki en mutlu adam ben olacağım.

ON ÜÇ

Hafta sonunun geri kalanını yalnız geçirdim. Kızgın. Hayal kırıklığına uğradım. Ava Callahan tam bir baş belası. Utangaç davranıp benden kaçmaya çalışırken, havuzuma atlıyor ve sıcak küçük vücudunu benimkinin her yerine sürüyor, nefes alabilmesinin tek nedeni benmişim gibi beni öpüyordu. Elleri her yerimdeydi, bacakları kalçalarımın sıkıca sarılmıştı, neredeyse aletime sürtünüyordu. Sonra korkmuş küçük bir kız gibi bir daha haber alamamak üzere kaçıp gitti. Mesaj yoluyla ona karşı yüzde yüz gerçekçi olmama rağmen. Karşılığında sıfır yanıt aldım.

Saçmalık.

Öfkem hafta sonu boyunca beni besliyor, ta ki Pazar akşamı takımdan birkaç kişi yüzmeye ve takılmaya gelene kadar. Bu, havuz kenarında otururken içki içmek ve elden ele dolaşmak için bir kod. Annemin umurunda değil. Hiçbir zaman "*Ama bu bir okul gecesi!*" diyen biri olmadı.

Sanki yargılayabilirmiş gibi.

Sokağın aşağısındaki arkadaşının evine gitti, böylece üzüntülerini kırmızı şarapta boğabilecekler, acınası boşanmaları için ağlayabilecekler ve eski sevgililerini yok etmek için çeşitli dolambaçlı yollar bulabileceklerdi. En azından aynı şeyleri yaşayan bir arkadaşı vardır, böylece birlikte dertleşebilirler. Sonunda gece yarısı, içtiği şarap yüzünden dişleri garip bir morumsu renge boyanmış ve sarhoş olduğu ve mayalanıyormuş gibi koktuğu gerçeğini gizleyeceğini düşündüğü için parfüm kokan bir halde tökezleyerek eve gelir.

Eğlenceli gerçek anne: Aşırı güçlü parfümün sikini saklamıyor.

Brenden, gelmelerinden yaklaşık yirmi dakika sonra bana "Berbat bir ruh hali içindesin," dedi.

Bana uzattığı esrarı alıyorum ve keskin bir şekilde içime çekiyorum, dumanı ciğerlerimde mümkün olduğunca uzun süre tuttuktan sonra dışarı veriyorum. "Kötü bir hafta sonu," diyorum öksürerek.

Sesini alçaltıyor. "Annen mi?"

Omuz silkerek, futbol sezonunun çoğunda yedek kulübesinde oturan ama ne zaman bizimle takılsa yanında bir kasa bira getirmeyi başaran uzun boylu, sıska salak Cory'ye elimdeki blunt'ı uzatıyorum. "Sinir bozucu biri."

Ava Callahan da sinir bozucu.

"Son zamanlarda babandan haber aldın mı?"

Ailemle ilgili tüm saçmalıkları bilen tek kişi Brenden. "Onun evine gitmem gerekiyordu ama son dakikada aradı ve şehir dışında olduğunu söyledi. Sahilde. Sürtük kız arkadaşlarından birini sahile götürme kodu, böylece dalgaların ritmiyle onun beynini sikebilecek," diyorum acı bir şekilde.

Brenden başını sallar. "Baban lanet olası bir oyuncu. Tıpkı senin gibi. Tıpkı kardeşin gibi."

Evet. Ryan gibi. Tıpkı Ryan gibi. Tıpkı benim gibi. Aylardır Ava'dan başka kimseyle oynamadım ve bunun için gösterecek hiçbir şeyim yok. Kız beni yönlendiriyor ama sonra bırakıyor. Bundan nefret ediyorum.

Ondan nefret ediyorum.

"Jackson önümüzdeki hafta sonu bir parti veriyor," diyor Brenden, tam da bahsettiğimiz adamı işaret ederek. Jackson Rivers. Uzun sarı saçları ve parlak mavi gözleriyle okuldaki kadınları büyüleyen ruhlu orospu çocuğu. Ve bayanlar dediğimde, tüm kadınları kastediyorum. Müdürümüz, öğretmenlerimiz, ofis çalışanları, koçların eşleri ve tabii ki kızlar.

Bütün kızlar.

İyi bir oyun oynuyor, tıpkı benim gibi. Ben uygunsuz şeyler söyleyen sevimli bir ahmakken, o melodik sesiyle tüm doğru şeyleri söyleyen biri. Sonra bir bakıyor ki, yüzüne külotlarını fırlatıp kendilerini becermesi için yalvarıyorlar. Söylentilere göre ikinci sınıfta bir vekil öğretmenle yatmış ama bu hiçbir zaman tam olarak doğrulanmadı ya da yalanlanmadı.

Ayrıca gitar çalıyor ve kendi şarkılarını yazıyor. Tabii ki yazıyor.

Şanslı ki hepimiz onu seviyoruz. O iyi bir futbolcu ve sadık bir arkadaş. Hiçbirimizden bir bok almaz. Brenden dışında en yakın arkadaşlarımdan biri.

"Peki Jackson bu partiyi nerede veriyor?" Cory'nin bana uzattığı biralardan birini kapıp neredeyse bitirmek üzereyken soruyorum.

"Amcasının göl kenarında bir kulübesi var. Doğu tarafında, eski Johnson tatil köyünün yakınında," diye açıklıyor Brenden. "Cumartesi gecesi partiyi orada verecek."

"Neden daha önce hiç orada bir araya gelmedi?" Havuzun karşısında bağırıp Jackson'a kendim sormak üzereydim ki Brenden soruma cevap verdi.

"Amcası yeni satın almış sanırım. Tanıdığımız herkesi davet etmemiz gerektiğini söyledi," diyor Brenden.

Biramı bitiriyorum ve yanımdaki buruşuk kutudan bir tane daha alıyorum. Açıyorum ve uzun bir yudum almadan önce köpüğünü höpürdetiyorum. "Herkes, ha?" Yutkunduktan sonra soruyorum.

Brenden başını sallar. "Kesinlikle Kayla'ya gideceğim. Sence gelir mi?"

Alay ettim. "Uzun zamandır o kuyruğun peşindesin, kardeşim. Ne zaman vazgeçeceksin?" Yıllardır Kayla'ya karşı bir şeyler hissediyor. Kayla da tıpkı Ava gibi alaycı biri.

Hmm. Ava'yı davet etmeli miyim? Davet edersem bela aramış olurum. Muhtemelen gelmeyecektir bile. Ya da gelse bile onu bir süre öpmeme izin verirdi. Hatta belki onu okşamama bile. Sonra da eve kadar yuh çekerek kaçırdı.

Siktir et onu. Aştım artık.

"Evet, son senem ve Kayla ile geçireceğim zaman geldi. Bunu hissedebiliyorum." Brenden sırıtıyor. Kızıl sarı saçları ve çilleriyle biraz şapşal görünümlü bir orospu çocuğu. Koyu kahverengi gözleri ve büyük bir ağzı var. Yani, çok fazla saçmalayabiliyor. Sanırım bu onun en sevdiğim özelliği olabilir. İkimiz de boktan konuşuyoruz. "Ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim. Gelecek hafta sonu, partide. Belki sonunda birlikte olabiliriz, biliyor musun?"

Ağzı laf yapıyor ama kadınlar onun söylediklerine her zaman iyi yanıt vermiyor. Bu konuda biraz eksik. "Gerçekten mi? Çünkü bunu bir yıldan fazladır söylüyorsun."

"Siktir git," diye mırıldanıyor, bira kutusunu emmeden hemen önce. "Peki ya Tara? Sonunda ona dokunacak mısın?"

Tara Perkins. Diri göğüslü, diri yüzlü ve dudaklarını siktiğim kız. Geçen sene peşimden koşmaya başladı. Beni Sadie Hawkins dansına götürdü ve eğlendik. Onu biraz öpmüş olabilirim ama çok ileri gitmedik. Gerçek şu ki, hala eski erkek arkadaşının özlemini çekiyordu.

mezun oldu ve gitti. Sadie Hawkins dansından hemen önce ondan ayrıldı, böylece başka bir kız ona çıkma teklif edebilecekti.

Ne hıyar ama.

Benim yapacağım bir şeye benziyor.

"Belki," diyorum omuz silkerek. Tara fena olmazdı. Eminim sevişirdi. İkinci sınıftan itibaren kendisinden bir yaş büyük biriyle çıkması, kızın pek çok kez seks yapmış olmasını sağlar. Bana sataşmazdı. Kafamı da karıştırmazdı.

Ya da kalbimi.

"Senden hoşlanıyor. Bunu söylediğini bizzat duydum."

"Evet, ama geçen yıl benimle bir şansı vardı. Belki de yeni birinin peşinden koşmalıyım. İstedğim kişiye dokunabileceğimi biliyorsun," diyorum sevimsiz bir sırıtışla.

Brenden gülüyor. Cory de öyle. Ben de gülmeye başlıyorum. Üzülmektense gülmek daha kolay. Üzülmekten bıktım.

Sadece kalbimizi kırmak isteyen kızları sikeyim. Etrafına dikenli telden bir kafes kurup kendimi korumayı tercih ederim. Ona yaklaşan herkes zarar görür. Tam tersini yapmaktansa.

Kahkahalar dindiğinde Brenden, "Sen Jackson değilsin," diyor. "Artık istediği kişiyi elde edebilen kişi o."

"Her neyse," diyorum, Brenden'in söylediklerinin doğru olduğunu bilmeme rağmen küçümseyici bir ses çıkararak. Birinci sınıftan beri kızlarla sınıfımızın en iyisiydim. Ama Jackson bana sinsice yaklaştı ve şimdi başa baş gidiyoruz.

"Hey, Jake Callahan'ın Cuma gecesi bir kavgaya karıştığını duydun mu?" Cory aniden sordu.

Ona bakıyorum, boynunun ne kadar ince ve uzun olduğuna bininci kez hayret ediyorum. Futbol kaskını taktığında, görülmeye değer bir manzara. "Nerede?"

"Sorrento'nun evi. Mariposa Vadisi'nin burnundaki QB'yi kırdı." Cory başını sallıyor. "Bu olay bir kez oldu mu, her şey biter. Pek çok insanın hikayesinde vardı. Sorrento kendisi ayırana kadar herkes kavga etmeye başladı. Yine de biri Callahan'a iyi bir yumruk atmış. Biraz yıpranmış görüldüğünü duydum."

Birinin Jake'in kendini beğenmiş suratını pataklamasından duyduğum memnuniyet beni yumuşatıyor. Belki de esrardan olmuştur. Bira da olabilir.

Ne olduğunu bilmiyorum ama üçü de şu anda kendimi oldukça iyi hissetmemi sağlıyor.

"Ne salak herif," diye mırıldanıyorum içimden, telefonumu elime alıp bildirimleri kontrol ederken.

Bir de ne göreyim, Tara Perkins'ten bir tane var. Sanırım kulakları yanıyordu.

Snap'i açıyorum ve bana ağır filtrelenmiş bir fotoğrafını gönderdiğini görüyorum, göğüsleri dar bir atlele sergileniyor. Yemin ederim, meme uçlarının kumaşı dürttüğünü görebiliyorum.

Tabii ki, başlık şu: **Streak?**

Hemen bir selfie çekip cevap veriyorum.

Tabii. Seninle bir seri başlatacağım.

Bana sadece göğüslerinin olduğu bir fotoğraf gönderdi. Kapalılar ama yine de güzel bir manzara. Yakından ve kişisel olarak kontrol etmeyi umursamayacağım bir şey.

Ona bir selfie daha gönderiyorum ve yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor. Bana gösterdiği şey hoşuma gitti.

Daha fazlasına hayır demezdim.

Güzel manzara, benim başlığım.

Onun yanıtı, başlığıyla birlikte gülümsediği bir fotoğraf: **Flörtöz hissediyorum!**

Tamam. Bu benim gitmem gereken yol. Tara ile flört etmek. Ya da okulda ilgimi çeken başka kim varsa. Başka okuldan kız yok. Bu çok aptalca. Pazar geceleri arkadaşlarımla takılmak, bira içmek ve esrar çekmek. Okul haftasına hazırlanmak için küçük buluşmamıza böyle diyorum. Brenden'in dediği gibi, bu bizim son senemiz.

Siktir et.

Gelecek hafta Jackson'ın amcasının evinde parti var. Belki de bunu bir sikiş festivaline dönüştüremeliyiz.

Ben olsam üzülürdüm. Arkadaşlarımla da olacağına eminim.

"Jake Callahan'ın ağzını burnunu *kırmak* isterdim," diyorum aniden ve hepsi bir koro halinde *evet* diyor. "Biri beni kaydedebilir mi?" Telefonumu uzattım.

Brenden gülümseyerek onu kapar. "Git şurada dur." Elini havuza doğru sallıyor.

Ava'nın Cuma gecesi durduğu yerde duruyorum ve onu düşündüğümde kalbimin rahatsız edici bir şekilde ağırlaşmasından nefret ediyorum. Onu burada hayal etmekten. Artık böyle hissetmek istemiyorum.

Beni umursayacak bir kıza bu kadar takılmak istemiyorum. Bunu aştım artık.

Onun üzerinden.

Evet, doğru.

"Hazır mısın?" Brenden telefonumu kaldırıp beni kaydetmeye hazırlanırken soruyor.

Başımı sallayarak ellerimi kalçalarımaya koydum, bira için minnettarım. Büyük bir sıvı cesaretim var. Diğer tüm çocuklar Brenden'in arkasında toplanmış, benim harekete geçmemi izlemeye hazır bekliyorlar ve Brenden parmağıyla beni gösterip gösteri zamanının geldiğini işaret ederek geri saydığında, yüzümde yavaş bir gülümsemenin yayılmasına izin veriyorum.

"Efsanevi Jake Callahan'ın bu hafta sonu bir kavgaya karıştığına dair bir hikaye duydum. Ve bir adamın burnunu kırmış." Seyircilerimden gelen kahkahalar beni ateşliyor. "Şanslı atış Callahan. Baban sayesinde genelde balonlu naylonla kaplanırsın, böylece kimse değerli prene dokunamaz." Parmağımla kamerayı işaret ediyorum. "Siktir et onu. Benim için geldiğini görmek isterdim. Seni paramparça ederdim. Seni yok ederdim. Hiçbir şey beni daha fazla tatmin edemez."

Arkadaşlarım tezahürat yapıp beni cesaretlendirdikçe yüzümdeki gülümseme tam bir sırtışa dönüşüyor. Onlar da Jake'i yok edişime tanık olmak istiyorlar.

Acaba Ava bu konuda ne düşünecek?

ON DÖRT

AVA

"BU GECE BİR PARTİ OLDUĞUNU DUYDUM," diyor Ellie, bakışları telefonuna yapışmış bir halde.

Cumartesi sabahı ve benim odamdayız. Hala yatağında uzanıyoruz. İkimiz de telefonlarımızdayız, bildirimlerimizi, akışlarımızı kontrol ediyor, diğer insanların hayatlarına göz atıyoruz.

Başka bir deyişle, tipik bir hafta sonu sabahı.

Dün gece deplasmandaki bir maçta tezahürat yapmam gerekiyordu - kazandık - ve Ellie maça gitti ve bazı arkadaşlarımızla oturdu. Annem beni amigo koçuna yazdırdığı için ben de onunla eve gidebildim. Ellie'yle eve dönerken yol boyunca dedikodu yaptık, kim sevimli, kim değil diye konuştuk. Kim sürtük, kim değil. Kim pislik, kim değil. Amigo kaptanı ve ağabeyimin şirret eski kız arkadaşı Cami'den ne kadar nefret ettiğimi. Haftada üç gün antrenmanda ne kadar çok çalıştığımızı ama onun bize sürekli bağırdığını.

Berbat. *O* berbat. Ve Jake'in neredeyse onunla tekrar bir araya geldiğini düşünürsek.

Ama her neyse, arkadaşım ile baş başa vakit geçirmek ve geceyi onda geçirmek güzeldi. Evime döndüğümüzde sağlıksız atıştırmalıklarla karnımızı doyurduk, Tik Tok videoları izleyip kıkırdadık ve erkekler hakkında konuştuk.

Eli Bennett'in adını bir kez bile anmadım. Yine de onu düşündüm. Şu anda da onu düşünüyorum.

Sanki hiç aklımdan çıkmıyormuş gibi.

Aynı zamanda sinir bozucu. Kötü bir uyuşturucu alışkanlığını bırakmaya çalışmak ve zor zamanlar geçirmek gibi çünkü o kadar bağımlılık yapıyor ki asla bırakmak istemiyorsunuz.

Bu Eli. Sanırım ona bağımlı olabilirim.

Saat on biri geçti, neredeyse öğlen oldu ve annemle babamın çoktan gittiğinden eminim, ikisi de Beck'i öğleden sonraki gençlik ligi futbol maçına götürüyorlar. Jake'in nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Umurumda da değil. Muhtemelen kardeşlerinden biriyle birlikte. Ya da bir kız yüzünden surat asıyordur. Cami olmadığı sürece sorun yok. Gerçi bence Hannah'ya surat asıyor, onu asla eşleştirmeyeceğim bir kız.

Onda ne buluyor ki?

"Parti nerede?" Instagram'da gezinirken sonunda Ellie'ye soruyorum.

"Sanırım Jackson Rivers'in akrabalarından birinin sahip olduğu bir kulübede? Emin değilim.

kim. Bir önemi var mı bilmiyorum ama kulübenin eski Johnson Resort'un orada olduğunu biliyorum," diye açıklıyor Ellie.

Jackson Rivers. Eli ile aynı okula gidiyor. O da futbol takımında. "Böyle bir partiye katılmayacak mıyız?"

Yani en büyük rakibimiz olan okuldan insanların düzenlediği bir parti mi?

Olmayı bekleyen bir kavgaya benziyor.

"Herkesi davet ettiklerini duydum. Nereye gittiğinizin bir önemi yok, gelmenizi istiyorlar. Büyük bir parti olacak," diye açıklıyor Ellie.

Hah. Jackson parti veriyorsa, Eli'nin da orada olacağını garanti edebilirim. Tüm ekibi büyük ihtimalle orada olacak ve ben gerçekten bununla uğraşmak istiyor muyum?

Evet. Evet, biliyorsun.

"Daha önce de bana asılmıştı, biliyorsun," diyor Ellie kayıtsızca ve kaydırma yaparken duraksamama neden oluyor.

"Kim yaptı?" Eli diyeceğinden korkarak dikkatlice soruyorum.

Gerçi ikimiz de ondan bahsetmedik bile, bu yüzden zihinsel olarak kendime sakın olmamı söylüyorum.

"Jackson Rivers! Aman Tanrım, o çok seksi," diyor Ellie, gözlerinde hülyalı bir bakış ve eli göğsüne dayanmış.

"Dur bir dakika, Jackson Rivers'a bu kadar aşık olduğunu bilmiyordum." Omzunu iterek onu güldürdüm. "Ama *seksi*? Ciddi misin? On altı yaşındayız, El! Kimse seksi değil."

"Lütfen. Jackson seksin kişileşmiş hali. Hiç şarkı söylediğini duydunuz mu? Kendi sözlerini yazıyor!" Ellie heyecanla duyurdu.

Gitarını çalan ve sadece benim için yazılmış bir şarkının ev yapımı sözlerini mırıldanan bir çocuğun çekiciliği yok denecek kadar az. *Neredeyse* çok romantik, eğer

böyle bir şey var. Eğer bir çocuk aşk sözcüklerini söylerken bana baksaydı, muhtemelen kıvranır ve kendimi çok rahatsız hissederdim.

Belli ki benim kalbim yok. Benim sorunum bu olmalı.

"Jackson'ın bu gece tüm hanımlar için bir performans sergileyeceğinden eminim," diyorum ve devam etmeden önce bir an tereddüt ediyorum, "Ama gitmek istediğimi sanmıyorum."

"Ne?" Ellie telefonunu kucağına bıraktı ve ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Şu anda ciddi misin? Neden gitmek istemiyorsun?"

"Eh." Omuz silkiyorum. Ona Eli'la karşılaşmak istemediğimi söyleyemem çünkü aramızda ne olduğunu bilmiyor ve ben de ona söylemeyi hiç düşünmüyorum. Benim de kafam hâlâ karışık. Geçen Cuma gecesi onu ektim ve eve geldiğimde mesajlarını görmezden geldim. O mesajlarda bana söylediği her şey aşırı sahiplenici ama bir şekilde de... tatlıydı.

Ama hiçbir şey söylemedim. Doğru düzgün bir yanıt veremedim. Cevap vermem uzadıkça, bunu yapmak daha da zorlaştı, anlıyor musunuz? Şimdi bir hafta oldu ve ondan haber alamadım ve hepsi benim hatam.

Gitmeme izin verdiği için onu suçlayamam. Bunu hak ettim. Onu reddettim. Kimse reddedilmekten hoşlanmaz.

"Eh? Cevabın bu mu?" Ellie'nin sesi kuşkulu geliyor. "Hadi ama, eğlenceli olacak. Farklı insanlar göreceğiz ve ihtiyacımız olan şey de bu olabilir, anlıyor musun? Her gün aynı çocuklara bakmaktan bıktım. Biraz yeni kana ihtiyacımız var. Ayrıca bu parti seni kötü ruh halinden çıkarabilir." Beni ikna etmeye çalışmadan önce bir an tereddüt etti, "Asla bilemezsin. Wyatt gelebilir."

Sözde kötü ruh halimin Wyatt kaynaklı olduğunu düşünüyor. Onunla tartışmamaya karar verdim. Bir hafta önce Wyatt'ın formasını giymediğim için üzgün olduğuma inanmasına izin vermek daha kolay - bu üzüntü Wyatt'tan değil benden kaynaklanıyor. Bu hafta sorma zahmetine bile girmedim, bu da rahatlatıcıydı. Amigo takımındaki başka bir kıza geçti bile. Lindsey. Zeki, güzel ve iyi biri. Wyatt için mükemmel bir eş.

"Hem yeni bir kana ihtiyacımız olduğundan bahsediyorsun hem de aynı nefeste Wyatt'tan bahsediyorsun," diyorum başımı hafifçe sallayarak. "Peki ya Wyatt meselesi? Bu asla işe yaramaz."

"Emin değilsin," diye söze başladı Ellie ama sert bir bakışla sözünü kestim.

"Oh, biliyorum. Jake bunu imkânsız hale getirecek." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum. Eğer gerçekten Wyatt'la birlikte olmak isteseydim, hiçbir şey önümde duramazdı.

"Kardeşinin seni bu kadar kontrol etmesine izin verdiğine inanamıyorum," diye mırıldandı Ellie, telefonunu bir kez daha eline alarak. "Ve o partiye gidiyorsun. Umarım Jake gitmez, yoksa huysuz kıcı her şeyi mahveder."

Gerçek bu değil mi?

Snapchat'i açıyorum ve herkesin hikayesine bakmaya başlıyorum. O kadar yoğunum ki, bir sonraki hikayede kimin hikayesine bakacağımı bilemiyorum. İşte orada. Tam yüzümün önünde.

Eli.

Geçen Pazar gecesi evinde yaptığı hikayeyi gördüm, durmadan kardeşime sataşıyor ve temelde onu kavga etmesi için yemliyordu. Telefon ekranından onun üstü örtülü öfkesini hissedebiliyordum, o kadar öfkeliydi ki. Bu öfkenin bir kısmının doğrudan bana yönelik olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Ama muhtemelen fazla düşünüyordum. Ben artık onun hafızasında sadece bir parıltıyım.

En yeni hikayesini izliyorum, kardeşim için başka bir alaycı konuşma. Tüm futbol takımımız için. Onları yerden yere vuruyor, arkadaşları söylediği her şeyi onaylayarak bağırıyor. Kızların Jackson'a bayıldığını biliyorum ama Eli'a da bayılıyorlar. Ve o da tüm erkekleri büyüğü altına almış durumda. Nedenini anlayabiliyorum.

Ayrıca, çok iyi konuşuyor.

Sanki sözlerini sihirle örüyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum, ama o çok ikna edici. Kendime hayır dediğimde bile, söylediği hiçbir şeye evet diyemiyorum, bir şekilde kendimi onun önerilerine katılırken buluyorum. Çoğu zaman.

Bu yüzden ondan uzak duruyorum. Beni güçsüzleştiriyor.

"Senden *hâlâ* yanıt alamadığım için, hikâyelerimde her gece seni taciz edeceğim Callahan." Eli kameraya yaklaşıyor, böylece yüzü tüm ekranı dolduruyor, ela gözleri doğrudan bana öfkeli lazerler fırlatıyor gibi görünüyor. "Beni görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun? Hayatta olmaz. Ben tam buradayım, her zaman gözünün önündeyim. Kafanın içinde. Onunla uğraşıyorum. Seninle uğraşıyorum. Geceleri rüyalarına giriyorum bebeğim. Öyle olduğumu biliyorum." Geri çekiliyor, gülerken yavaşça başını sallıyor. "Sadece itiraf et. Beni düşünmeden duramıyorsun. Ben senin en kötü kabusunun hayata geçmiş haliyim."

Ekrana göz kırpıyorum, sözlerini özömsüyorum, hikayesini düşünmeden tekrar izliyorum.

Beni görmezden gelebileceğini mi sanıyorsun?

Ben tam buradayım, her zaman

yüzündeyim. Kafanın içinde.

*Seninle dalga geçiyorum.
Geceleri rüyalarına giriyorum
bebeğim. Öyle olduğumu biliyorum.
Beni dğinmeden edemiyorsun.*

"Yarın gece gl kenarında parti var. Eski Johnson's Resort'un bir parçası olan kulübelerden birinde." Tekrar ekranı işaret ediyor. "Saat dokuzda başlıyor. Umarım seni orada görürüm Callahan."

Hikaye bitiyor. Bir başkası başlıyor, ama ben onu izlemiyorum. Her şey yeniden başlamadan önce kahkahalar duyabiliyorum, sadece bir kısmını. Hikaye tekrarlanıyor ve bu sinir bozucu. Ama umurumda değil.

Benimle
konuşuyor. Eli
benimle
konuşuyor.

Kardeşimi arayıp o partiye gitmesini istemiyor. Beni orada istiyor.
Ben.

"Tanrım, Eli Bennett'in ağzı çok bozuk," diye mırıldandı Ellie. "Neden onun hikâyelerini izliyorsun ki?"

"Bilmiyorum," diyorum sinirli bir şekilde. Eyvah, sesim savunmacı ıktı. Boğazımı temizleyerek devam ediyorum: "Sanırım sadece... kardeşimi ve ailemizi her gün kimin tehdit ettiğini bilmek istiyorum."

"O bir sürüngen. Hep laf, icraat yok." diyor
Ellie. Bana bir sürü hareket gösterdi.

"Okulda neden başının belaya girmediğini anlamıyorum. Eğer Jake bunu yapsaydı, baban onun kıına tekmeyi basardı," diye devam ediyor Ellie.

Kız haklı. Babam sosyal medyada boktan konuşmasına izin vermezdi. Ama nasıl oluyorsa Eli istediği kadar konuşabiliyor ve kimse bir şey yapmıyor. Jake'in onu çoğunlukla görmezden geldiğini biliyorum. Ben de görmezden gelmeliyim.

Ama o son hikaye, benimle konuşuyor. Öyle olduğunu biliyorum. Herkes Jake'in bu gece partiye gelmesini ve kavga etmelerini bekliyor. Jake'in bunu riske atmasına imkan yok. O aptal değil. Bu onun son yılı ve iyi bir niversiteye girmek istiyor. Onu her gün tehdit eden bir adamla yumruk yumruğa kavga ederek bunu mahvetmeyecektir.

Ger kardeşim başka bir okulun oyun kurucusunun burnuna yumruk atıp kırmakta bir sakınca görmemişti. Belki o da gelir ve Eli'ın kıını tekmeler.

İkisi de gülünç-Eli ve kardeşim. şiddet çözüm değil. Boktan konuşmak da değil.

Ama Snapchat hikâyeleri aracılığıyla size gizli mesajlar gönderen çocukla yüzleşmek bir plan gibi geliyor. Yani temelde onların seviyesine düştüm.

"Partiye gideceğim," dedim Ellie'ye.

Bana bakmak için döndüğünde gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Aman Tanrım, gerçekten mi? Bu harika bir haber! Fikrini değiştiren ne oldu?"

Eli'nin gelmemi istemesi, ona söylemek istediğim şey.

"Bilmiyorum. Eğlenceli olabilir. Ve haklısın. Yapılacak farklı bir şey." Biraz omuz silktim.

Asıl cevabım kötü ama önemli değil. Arkadaşım gitmeyi kabul ettiğim için mutlu.

"Günün geri kalanında burada kalıp seninle birlikte hazırlanabilir miyim? Sorun olmazsa anneme yine geceyi burada geçireceğimi söylerim" diyor ve mesajlarını açıp yazmaya başlıyor. "Giyecek bir şey ödünç almama izin verir misin?"

"Elbette," diyorum ona, bu geceyi düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. "Sence parti kaç kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. Sokağa çıkma yasağın ne demiştin?"

Ailem bu konuda biraz katıdır çünkü ben onların küçük kızıyım. "En geç gece yarısı gibi ve bu da genellikle sadece özel bir durum içindir."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ellie yüzünü buruşturdu. "Annem hafta sonları gece yarısına kadar dışarıda kalabileceğimi söylüyor, sorun değil."

"Evet, telefonuma casus yazılım falan yüklemelerini istemediğim için tekneyi sallamıyorum," diyorum ona, bunun Ellie'nin uğraşması gereken bir şey olduğunu bilerek. "Belki onlara geceyi senin evinde geçireceğimizi söyleyebiliriz."

"Ama anneme geceyi yine burada geçireceğimi söyledim," diye hatırlatıyor Ellie.

Anlayacağını umarak ona bakıyorum. Ve birkaç saniye içinde, anladığını söyleyebilirim.

"Peki ya telefonum? Annem beni bu şekilde takip ediyor," diyor Ellie.

"Burada kalsın," diye öneriyorum. "Günün geri kalanında benim evimde olduğunu düşünecek gece."

Bu şeyleri nereden buluyorum? Gizlice kaçıp kötü şeyler yapan ben değilim. O Jake. Bir noktada, o da Autumn'du.

Sanırım daha önce gizlice dolaşmak için bir nedenim olmamıştı.

Ellie bir an sessiz kalsa da gözleri muziplikle parlamaya başlıyor. "Bu çok iyi bir fikir."

"Bilmedikleri şey onlara zarar vermez," diye şarkı söylüyorum.

"Çok haklısın." Ellie omzunu benimkine vuruyor. "Ve sen de çok kötüsün. En iyi arkadaşım ne zamandan beri böyle asi olmaya karar verdi?"

Eli Bennett'i öptüğüm an.

"Neredeyse on yedi yaşındayız," diyorum ona. "Pratikte yetişkin sayılırız. İstedığımız her şeyi yapabilmeliyiz."

Ellie'nin yüzündeki sinsî gülümseme beni güldürüyor. "Haklısın. Neredeyse yetişkin sayılırız. Belki de terk edilmiş eski kulübelerden birinde kamp kurabiliriz."

"Belki." Durumu düşünerek kelimeyi uzatıyorum. Neye bulaştığımız hakkında hiçbir fikrim yok. "Ya da benim arabamda uyuyabiliriz."

Ellie yüzünü buruşturdu. "Kulağa rahatsız edici geliyor."

"Battaniye ve yastık getiririz," diye önerdim. "Eğlenceli olur. Kamp yapmak gibi."

Ellie yanımda olmadan Eli'yle nasıl konuşacağım bilmiyorum ama bunu başarabilirim.

Yapmak zorundayım.

ON BEŞ

"NE DÜŞÜNÜYORSUN DOSTUM?" Jackson, amcasına ait eski, harap kulübeye girdiğimiz anda kollarını iki yana açıyor. "Oldukça güzel, değil mi?"

Çarpık bir döşeme tahtasına basıp onu yerine ittim. Bunu yaptığımda tüm zemin sarsıldı ve ben tüm ağırlığımı bile vermedim. "İçerisi biraz yırtık pırtık dostum. Ama bu gecelik idare eder."

Jackson, Brenden ve beni hızlı bir tura çıkardı. Üç küçük yatak odası, paslanmış bir lavabosu olan bir banyo. Mutfak, avokado renkli aletleri ve dar tezgahı ile eski zamanlardan fırlamış gibi görünüyor. Lavabo paslanmaz ve musluğu açtığımda püskürüyor, sabit bir damlamaya geçmeden önce su fişkirtiyor.

"Bu mutfak berbat," diyorum ona.

"Ne yapmayı planlıyorsun, bu akşam herkese yemek mi hazırlayacaksın?" Jackson gülmeye başlamadan hemen önce soruyor. "Kimin umurunda? Buzdolabı çalışıyor ve tamamen dolu."

Buzdolabına gidiyorum. Kısa. Üzerinde yükseliyorum ve kapağını açtığımda Jackson'ın yalan söylemediğini görüyorum. İçerisi çeşitli markalarda bira şişeleri ve kutularıyla dolu, kim neyi tercih ediyorsa. "Bu kadar birayı nereden buldun?"

"Amcam," diyor Jackson omuz silkerek. "Beni o ayarladı. Ayrıca Cory de bu akşam içecek bir şeyler getirecek."

Her zamanki gibi. Yemin ederim ki bizimle takılmasına izin vermemizin tek nedeni sağladığı alkol. Yoksa Cory çok sinir bozucu.

"Sence Callahan gelecek mi?" Jackson bana soruyor, kaşları soru sorar gibi havaya kalkıyor.

Bunu ona söylemekten nefret ediyorum -ve asla da etmeyeceğim- ama Cuma gecesinin Snap hikayesi Jake için değildi. Herkes öyle olduğunu düşünüyor ve bu sorun değil. Bu benim küçük sırrım. Eğer Jake gerçekten ortaya çıkarsa, harika. Getir onu. Yumruğumu onun güzel suratına indirmek bana büyük bir zevk verecek. Ama gerçekten mi?

Ava ortaya çıkacak mı diye bakıyorum. Hikayemi izledi. İzlediğini biliyorum. Teşekkürler Snapchat yaratıcıları, bu boku takip etmemize izin verdiğiniz için. Dedikleri gibi satır aralarını okudu mu? Doğrudan onunla konuştuğumu anladı mı?

Çünkü öyleydim.

Umarım ben onun rüyalarına giriyorumdur, çünkü o benimkilere giriyor. Bütün hafta boyunca okulda Tara Perkins'le takılmış olabilirim ama sıkılmıştım. Ve kesinlikle hiçbir hamle yapmadım. Her gece Snap üzerinden birbirimize fotoğraflar gönderiyoruz ama çok skandal bir şey yok. Sanırım elde edilmesi zoru oynadığına inanıyor.

Oynarken, umurumda bile değil.

Tara bu gece burada olacak. Benimle takılmak istedi ve ben de ona izin vereceğim. Ava Callahan'ı siktir et. Kaltak kıcı muhtemelen gelmeyecek zaten.

Benimle yüzleşmekten çok korkuyor.

Korkmak aptalcadır. Sürekli korkarsan yaşayamazsın. Anneme baksana. Babam onu terk ettiği için kendi gölgesinden korkuyor. Şimdi bütün gün eve kapanıp şarap içiyor ve babamın geri dönmesi için dua ediyor. Bu son kısmı asla kabul etmez.

Ama istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. İçten içe ben de istiyorum. Ailemi tekrar bir araya getirmek istiyorum. Hayatımın normale dönmesini istiyorum. Neden ailem bu kadar bencil olmak zorundaydı? Neden ben en azından liseyi bitirene kadar ayrılmayı bekleyemediler?

Annemle babam ve onların berbat evlilikleri hakkındaki tüm düşüncelerimi bir kenara iterek buzdolabının kapağını çarpıp kapatıyorum ve Jackson'a gülümsemek için döndüğümde sabırlı orospu çocuğunun hâlâ cevabımı beklediğini fark ediyorum.

"Jake gelirse gelir. O bir şey söylemeden hiçbir şey başlatmayacağım," diye onu rahatlatıyorum. Doğruyu söyleyip söylemediğimi bilmiyorum ama kulağa hoş geliyor.

Jackson bana inanmadığını belli eden bir ses çıkardı. "Ne yaptığın umurumda değil. Sadece amcamın evini dağıtma."

Dışarı çıkarken ona "Çıkmayacağım," diyorum.

Brenden derme çatma ön bahçede, ateş çukuruna bir sürü çubuk, odun ve kâğıt yığıyor. Güneş tamamen battığında, o bebeği yakacağız ve herkes orada takılacak. Elinizde soğuk bir bira ve kucağınızda güzel bir kızla ateşin etrafında oturmaktan daha iyi bir şey olamaz.

Hafıza bankamda Ava'nın yüzü beliriyor ve sinirleniyorum. Gelmeyecek. Muhtemelen gönderdiğim titreşimi bile anlamadı. Eminim her şeyin kardeşi için olduğunu düşünmüştür. Kardeşi umurumda bile değil.

Ben sadece onu önemsiyorum.

Acınası, değil mi? Tam bir aptala dönüştüm. Bunca yıldır dalga geçtiğim adam oldum. Bundan nefret ediyorum.

Bazen kendimden nefret ediyorum. Çok az tanıdığım bir kız için böyle davranacağımı kim bilebilirdi? Beni en çok üzen şey de bu. Ava'yı tanımıyorum. O kadar iyi tanımıyorum. Ama takıntılı bir adam gibiyim. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Her zaman.

Kabinin önüne bir araba yanaşiyor, park yerine döndüğünde ışıkları yüzümüzü kesiyor ve hepimizi kör ediyor. Eller otomatik olarak gözlerimizi kapatmak için havaya kalkıyor ve motor kapandığında kapılar açılıyor ve bir grup kız araçtan dışarı dökülüyor.

Parti zamanı.

Jackson kız grubunu büyük bir davette profesyonel bir ev sahibi gibi selamlıyor ve yemin ederim ki hepsi bir erkek grubundan güzel bir adam tarafından yaklaşılan fangirller gibi ciyaklıyor.

İçlerinden biri "Bu gece ateşin başında şarkı söyleyecek misin Jackson?" diye sormaya cüret ediyor, diğerleri de onun bu cüretine kıkırdıyor.

Öğürme hareketi yapmak istiyorum ama kendimi kontrol altında tutuyorum. "Eğer şanslıysan," diyor Jackson göz kırparak.

O anda hepsi kendini kaybediyor ve bir şekilde Jackson onları eve doğru götürürken tek bir birim olarak hareket ediyorlar.

Brenden yanımda beliriyor ve hepsinin kulübeye girişini izlerken başını sallıyor. "Bu nasıl bir şey?"

Ona bir bakış attım. "Neye benziyor?"

Brenden, "Sanki hiç yanlış yapamazmışsın gibi o kadar çok kızın peşinde dolaşması," diye açıklıyor. "Gerçi sanırım sen zaten biliyorsun. Hepsi de senin için böyle ciyaklıyordu."

Birinci ve ikinci sınıfta çok iyiydim. Kızlar bana akın ediyordu. Üçüncü sınıfın ortalarında, kenarlarda sertleşmeye başladım. Ailemin durumunu suçluyorum. Daha da sinirlendim.

Ve kendini göstermeye başladı.

Brenden'e "Başlarda harika," diyorum. "Ama bir süre sonra, karşılayamayacağın beklentiler içine giriyorlar."

"Oh, beni rahat bırak. Ne gibi?"

"Sanki senden mükemmel olmanı bekliyorlarmış gibi" diyorum. Ve bu benim olduğum en son şey.

Her biri insanlarla dolu daha fazla araba gelmeye başladı. Birisi küçük bir Bose hoparlör getirmiş ve telefonunu Bluetooth ile ona bağlamış, böylece melodiler çalmaya başlıyor, çoğunlukla country şarkılar, ki bunlara sadece kısa bir süre tahammül edebiliyorum. Cory elinde sürahiler dolusu ucuz votka ve litrelerce kızcılık suyu ile beliriyor ve yemin ederim kızların çoğu ilk görüşte donlarına krem sürüyor.

Ocean Spray'in kızları boşaltmak için gizli bir tonik olduğunu kim bilebilirdi?

Sinir bozucu olabilir ama Cory akıllıdır. Kızlar, henüz çalmaya başlamamış olsa da gitarını sırtına asmış dolaşan Jackson'ı bırakıp Cory'nin peşine takılır ve hepsi de votka/krank için yalvarır.

Brenden ve ben kulübenin sağındaki küçük bir tepenin üzerinde bulunan dev bir ağaç kütüğüne yerleştik. Sonunda Kayla ve Tara ortaya çıktı. Arkadaş oldukları için partiye birlikte gelmişler ve bizim oturduğumuz yere doğru ilerliyorlar.

"Selam çocuklar," diye sesleniyor Kayla el sallayarak, tüm dikkatini Brenden'a vermeden önce bakışları bana kayıyor. "Neden burada saklanıyorsun?"

"Sizi bekliyorum," diyorum yumuşak bir sesle, ki bu bir yalan.

Bu aptal partiye gelen herkesi görebilmem için mükemmel bir bakış açısı. Özellikle bir kıızı bekliyorum. Şimdiye kadar, hiç iyi değil.

Ama daha erken. Daha zamanı var.

"İyi görünüyorsun." Tara yanıma sokuluyor ve neredeyse kendini kucağıma bırakıyor. Son anda kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve yüzündeki hayal kırıklığını görmeme rağmen yine de kocaman bir gülümsemeyle gözlerini kamaştırmayı başarıyorum. "Bu gece takılacak mıyız, takılmayacak mıyız?"

Takılmak istediğine eminim. Ava gelmezse, ben yokum. Bu bastırılmış cinsel hüsrân için bir çıkış yolu bulmalıyım.

Ama şimdilik, sakın davranacağım.

"Elbette." Başımı eğip ona gülümsüyorum ve onu içime çekiyorum. "Sen de oldukça iyi görünüyorsun."

Üzerinde dar siyah bir kot pantolon ve kızların dünyevi görünmek için giymeyi sevdiği tüllü beyaz gömleklerden biri var. Kıvrımlarını sıyrıyor, düpedüz saklıyor ve bu hayal kırıklığı yaratıyor, ama hey, var olduklarını biliyorum.

Ve sanırım önemli olan da bu.

"Cory'nin votkası varmış diye duydum," diyorum Tara'ya ve yüzü aydınlanıyor. "Nerede o?" diye soruyor etrafına bakarken.

Kadınlarla dolu olan kulübeye doğru başımı sallıyorum. "İçeride, barmenlik oynuyor."

Kayla'ya bakar. "Hadi gidip bir şeyler içelim." Tara bana gülümsüyor. "Geri geleceğiz."

"Acele etme," diyorum kolayca.

Onlar gider gitmez, Brenden bana hançer fırlatıyor. "Ne oluyor lan? Neden onları gönderdin?"

"Böylece birkaç kadeh içki içebilirler. Bütün gece seninle takılmasını istemezsin, değil mi?"

"Evet, aslında biliyorum!" Brenden bir elini saçlarında gezdiriyor, sinirlendiği her halinden belli. "Ya başka bir adam onunla konuşursa?"

"O kulübede kızlardan başka bir şey yok. Ve Cory," diye hatırlatıyorum ona. "Hepsi votka istiyor."

"Yani gecenin geri kalanında hepsi Cory ile takılacak," diyor suratsızca.

"Şu anda kendini dinliyor musun? Onu sadece içki için kullanıyorlar." Brenden'in kafasının arkasına bir tokat atıyorum ve o da bana ölümcül bir bakış atıyor. "Onun umurlarında bile değil. Çok sinir bozucu biri ama bir bardak votka ve bir yaban mersini için ona yalakalık yapıyorlar. Piliçlerin asıl içmek istediği şey bu, bu boktan bira değil." Bira şişemi ona doğru sallıyorum, Brenden'in yüzünde büyük bir şaşkınlıkla beni izlediğini görünce başımı sallıyorum. "Sakin olmayı öğrenmelisin dostum. Bırak ne isterlerse yapsınlar, onları durumun kontrolünün kendilerinde olduğuna inanır. Eninde sonunda bize geri dönecekler ve gecenin geri kalanında yanımızdan ayrılmayacaklar."

Brenden birasını yudumlarken başını sallıyor. "Mantığın hiç mantıklı değil."

"Çünkü anlamıyorsun." Neredeyse boş şişemi kulübeye doğru tutuyorum. "Git peşinden git. Gecenin geri kalanında onu takip et ve seni ne kadar sık atlatmaya çalıştığını izle. Devam et."

Bana ters ters bakıyor. Sonunda anladı. Doğruyu söylediğimi biliyor. Birçok partide bunu yaptığına defalarca şahit oldum. "Hareket etmiyorum."

"Güzel. Ben de öyle. Bırak bize gelsinler, kardeşim. Eninde sonunda gelecekler. Sürece güven." Elimdeki boş bira şişesini yere atıp yanımda getirdiğim buzluktan bir tane daha aldım. Bu gece hazırlıklı gelmişim. Prezervatif bile getirdim.

Keşke.

Bir saatten fazla tepede oturduk. Ta ki hava iyice soğuyana ve Brenden'ı tişörtlerimizi bıraktığımız arabama gitmeye zorlayana kadar. Onlarla geri döndüğünde, Jackson ateşin yanında oturmuş, gitarını çalıyor ve sihirli kum ve plaj dalgaları hakkında şarkı söylüyor, tüm kızlar onu dikkatle izliyor.

Çok sevimsiz bir orospu çocuğu ama işine yarıyor, bu yüzden onu desteklemeliyim.

Tara ve Kayla bir ara yanımıza geldiler ve tekrar gitmeden önce bizimle biraz sohbet ettiler. Brenden ağlayacak gibi görünüyordu. Ona biraz taşak büyütmesini söyledim.

Ve hala bekliyoruz.

Nihayet saat on civarında kızlar da yanımıza yerleşti. Kayla, Brenden'ın kolunu omuzlarına dolamış bir şekilde ona sokulmuş durumda ve Tara da kucağıma tünemiş, sıksa poposu kalçama batıyor.

Kızlarımı daha kıvrımlı tercih ederim ama şu anda alabildiğimi alıyorum.

Kızların kafası iyi, benim de öyle. Brenden bir rahibe kadar ayık, zavallı adam. Saatler önce bir bira içti ve pes etti. Bu gece sorumluluk sahibi olmaya çalışıyor ki bunu takdir ediyorum. Ya öyle ya da Kayla yüzünden kendini aptal durumuna düşürmekten korkuyor.

Bu geceyi atlatmamın tek yolu zil zurna sarhoş olmak, o yüzden bir tane daha açıyorum.

"Benden gerçekten hoşlanıyor musun, Eli?" Tara işaret parmağını göğsüme vurarak soruyor.

Ona gülümsüyorum, kemikli poposunun kalçama aynı noktada batmaması için ağırlığını değiştiriyorum. "Elbette, senden hoşlanıyorum."

"Geçen sene sana çok kötü davrandım. Sadie dansında." Kaşlarını çatıyor, alt dudağını somurtuyormuş gibi dışarı çıkarıyor.

"Her şey affedildi." Elimi sallıyorum, ona olan hakimiyetimi kaybediyorum ve neredeyse kayıyor. Son anda kolumu beline dolayarak onu yerinde tutuyorum ve o da kollarını boynuma doluyor, gülerken yüzü neredeyse benimkine değişiyor. "Neredeyse seni kaybediyordum."

"Ben de öyle hissettim. Geçen yıl seni neredeyse kaybediyordum," diyor, bakışları dudaklarıma odaklanmış. "Şimdi seni elimde tutmak istiyorum."

Başımı arkaya yatırıp gözlerine bakıyorum. Gözleri mavi. Keşke yeşil olsalardı. Keşke sarışın olsaydı. Keşke Ava olsaydı. Beni tutmak istediğini söylemesi için her şeyi yapardım. "Gerçekten mi? Neden birden fikrini değiştirdin?"

"Eğlencelisin. Sevimlisin. Tehlikelisin." Alnımız birbirine değecek şekilde eğiliyor. "Sıkıcı olmaktan yoruldum."

"Sıkıcı değilsin." Ben bir yalancıyım. O biraz sıkıcı. "Tehlikeliyim de ne demek?"

"Ciddi kötü çocuk titreşimleri yayıyorsun. Çok tatlı." Kolları boynuma dolanıyor. "Ve seksi."

Aniden bir araba beliriyor, park ettiğinde ışıkları üzerimizden geçerek dikkatimi çekiyor. Tara'dan uzaklaşıp izliyorum, ne tür bir araba olduğunu anlamak için gözlerimi kısarak karanlığa bakıyorum.

Ama söyleyemem.

"Ne yapıyorsun?"

"Şışt," diyorum Tara'ya, gelen her kimse arabadan inmesini beklerken sözünü keserek. Tüm vücudum gergin ve Tara'nın hoşnutsuzluğunu tam anlamıyla hissedebiliyorum.

Ama umurumda değil.

Dudakların birbirine değme sesini de net bir şekilde duyabiliyorum ve Brenden ile Kayla'ya hızlıca baktığımda dudak dudağa olduklarını görüyorum. Dillerini gördüğüme eminim.

Bu boku özel bir yere götürmeleri gerek.

Arabanın iki kapısı da aynı anda açılıyor ve ben nefesimi tutarak bekliyorum. Tara elini yanağıma koymuş, yüzümü ona doğru çevirmeye çalışıyor ve ben de karşı koymak istemediğim için ona uyuyorum, ancak gözlerim hala açık kapılara yapışmış durumda.

Arabadan sadece iki kişi çıkıyor.

Onlar dişi. Şekillerinden ve boylarından anlayabiliyorum. İçlerinden birinin kıkırdadığını duyuyorum, sesi tanıdık gelmiyor. Koyu renk saçları var.

Kalbim batıyor.

Yükselmeden

hemen önce.

Diğeri sarışın.

İşte geldi. Geldi. *Biliyordu.*

Bu Ava.

Ateşin yanında oturan insanların oluşturduğu çembere yaklaşırken etrafına bakmıyor. Sanki birini arıyormuş gibi.

Benim için.

Bakışlarını kaldırmasını istiyorum. Tara'nın parmaklarının yanağında bıraktığı hoş hissi, konuşurken fısıltıyla dudaklarıma değen nefesini görmezden gelerek ona sertçe bakıyorum. Ne söylediğı hakkında hiçbir fikrim yok. Onu becermem için bana yalvarıyor olabilir ama hiçbir fikrim yok.

Bana bak, Ava. Gör beni.

Başını kaldırıyor, bakışları arıyor. Arıyor. Buluyor. Buldu.

Bakışlarımız kilitlendi. Bu kadar uzaktan bile onu görebiliyorum.

O da beni görüyor. Tara'nın ağzı benimkine değmeden hemen önce.

ON ALTI

Aman Tanrım, ondan çok nefret ediyorum. Öfkem beni boğuyor, nefes almakta zorlanıyorum. Bir tepede oturuyor, büyük bir ağaç kütüğünü başka bir adam ve iki kızla paylaşıyor. Kızlardan biri doğrudan onun kucağına oturmuş, yüzü onunkinin içinde, eli onun yanağında.

Şaşkınlıkla bana bakarken izliyorum, bakışları meydan okuyor, ifadesi sert. Sanki hem beni gördüğüne sevinmiş, hem de gitmemi istiyor.

Ben de aynı şekilde hissediyorum.

Dudaklarını yalıyor ve sanki ruhumu yaladıklarını hissedebiliyorum.

Kışkırtıcı

Be

n. Beni baştan çıkarıyor.

Sonra kız onu öpüyor. Ve

ben kırmızıyı görüyorum.

"Erkeklerden nefret ediyorum," diyorum acı bir şekilde ateşe doğru ilerlerken. Ellie peşimden geliyor. "Buna ne sebep oldu?" diye sesleniyor.

Sorusunu duymazdan geliyorum, tam karşımda duruyorum.

Jackson Rivers oturuyor. Gitarını çalıyor, etrafı bir sürü kızla çevrili, hepsi de hayran gözlerle onu izliyor. Tek kelime şarkı söylemiyor. Yine de hepsi sanki sütyenlerini ona fırlatacakmış gibi görünüyor.

Bu adam bu gece ekstra sihir yapıyor olmalı. "Hey chicas!"

Döndüğümde Marty Torres'in bize doğru geldiğini görüyorum. Onu hayal meyal tanıyorum. Hoş, sevimli. Diego'nun kuzeni. Hannah Walsh'ın en iyi arkadaşı, kardeşimin görüştüğü kız olabilir mi? Orada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve Jake de şu anda benimle bu konuda konuşmuyor.

"Marty! Burada ne işin var?" Ellie ona doğru koşup kollarını kocaman sarılırken soruyor.

"Bir çocuğun geleceğini duydum, o yüzden gelmek zorundaydım. Ayrıca kuzenimin burada olmayacağını biliyordum, bu yüzden onunla uğraşmak zorunda kalmayacaktım." Marty burnunu çekip başını sallıyor, Diego'dan tiksindiği her halinden belli. Bakışları bana kayıyor. "Jakey-poo'nun kız kardeşi, değil mi?"

Başımı salladım. "Ava Callahan."

"Doğru, doğru. Daha önce tanışmıştık. Hadi, sarıl bana." Dediğini yapıyorum ve sarılıyoruz. "Birkaç kadeh içtim, o yüzden bu gece daha sevgi dolu hissediyorum."

"Oooh içecekler nerede?" Ellie soruyor, yakındaki ateş sayesinde gözleri parlıyor.

"Benimle vaat edilmiş topraklara gel," diyor ve yakınlardaki küçük kulübeye doğru yürümek için dönüyor.

Marty ve Ellie uzun süredir görüşmedikleri arkadaşları gibi sohbet ederken ben sıranın en arkasında, onun arkasında yer alıyoruz. Birinin beni izlediğini hissediyorum ve kim olduğunu çok iyi biliyorum. Sanırım artık o kızı öpmeyi bırakmıştır. Kontrol etmemeliyim.

Hiçbir şekilde bakmamalıyım.

Ama sanki kendimi kontrol edemiyorum ve başımı Eli'ye doğru çeviriyorum, bakışlarımı kaldırdığımda onu hâlâ o ağaç kütüğünün üzerinde otururken buluyorum. Beni izliyordu. Kız kucağında, elleri omuzlarına yapışmış, yüzü boynuna gömülmüş. Beni bakarken yakaladığında gözleri kısılıyor ve kolu kızın omuzlarına dolanıyor, sanki bir hak iddia ediyormuş gibi onu daha da yaklaştırıyor. Bu gece kiminle olduğunu bilmeme izin veriyor.

Madem benimle konuşmak istemiyor, neden en başta beni bu aptal partiye gelmeye davet etti?

Bıkkın bir nefesle bakışlarımı onunkilerden ayırıp adımlarımı hızlandırıyorum ve kulübenin açık ön kapısına çıkan çürük ahşap merdivenlere neredeyse takılıyorum. Her yerde insanlar var, evin içine dolmuşlar ve verandaya dökülmüşler, hepsinin elinde kırmızı Solo bardakları ya da bira şişeleri veya kutuları var. Sıkışarak içeri girmeyi başarıyoruz ve onu kaybetmemek için Ellie'nin gömleğinin eteğinden tutuyorum.

Marty bizi mutfağa götürüyor, sıska bir adam dar tezgâhın yanında duruyor ve sürekli olarak taze bardaklara votka ve kızılıcık döküyor. Döktüğü anda kapış kapış gidiyor ve ben bunun ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Tek bildiğim bu gece votka olduğuna sevindiğim. Biradan nefret ederim. İçkiyi hiç sevmem ama tanık olduklarımdan sonra beynimi uyuşturmak için alkole ihtiyacım var.

Ve kalbim.

"Bu Cory," diyor Marty, parti barmenine el sallayarak. "O bir Mustang, ama bunu ona karşı kullanmıyoruz."

Cory, Marty'ye sinirli bir bakış atar ama başka bir şey söylemez.

Bir an için Cory'yi inceledim. Belli belirsiz tanıdık geliyor. "Futbol oynuyor musun?"

"Deniyorum. Okul takımındayım," diyor Cory omuz silkerek. "Ama çoğunlukla yedek kulübesinde oturuyorum."

Hiçbir şey söylemiyorum. Olay çıkarmak istemiyorum. Umarım Marty de anlar ve bir şey söylemez.

Kimsenin Jake Callahan'ın kardeşi olduğumu bağırmasına gerek yok. Eminim bir sürü insan beni tanıyordur. Sadece bu yüzden başımın belaya girmesini istemiyorum.

"Bize fazladan doldur, Cory," diyor Marty, onunla ilk karşılaştığımızdan beri elinde tuttuğu bardağı mutfak tezgahına vurarak. "Susadım ben."

Marty'nin bardağını dolduruyor, sonra da Ellie ve benim için birer bardak hazırlıyor. Bir yudum alıyorum, alkol boğazımın arkasına vurduğunda yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, bu çok sert."

Marty fincanından bir yudum alıyor. Belli ki çoktan birkaç tane içmiş. "Lezzetli," diyor dudaklarını şapırdatarak.

Kulübeden çıkıyoruz ama fazla uzaklaşmıyoruz, içki içip sohbet ederken gelip giden herkesi izliyoruz. Sanırım Marty tanıdık yüzler olduğumuz için burada olmamızdan memnun. Bu partideki insanların çoğunu tanımıyorum. Dağdaki herkesi davet etmiş olabilirler ama gördüklerimin çoğu bizim okula gitmiyor.

"Hangi çocuğu arıyorsun?" Ellie bardağını d o l d u r d u k t a n sonra Marty'ye soruyor. Meğer bu yıl Marty'yle aynı sınıfta okuyormuş ve yan yana oturdukları için arkadaş olmuşlar. Bu gece onları birbirine bağlayacak, eminim. "O grupta." Marty elini sallıyor, yanakları kızarıyor. "Sen onu tanımıyorum."

"Onu tanıyor olabiliriz," diyor Ellie. "Hadi, anlat bize."

Marty, Ellie'nin sorularından kaçmaya çalışıyor ve ben de arkama yaslanıp izliyorum, arada bir ona kızdığında gülüyorum. Marty'nin okulda genellikle çok sessiz olduğunu hatırlıyorum. Ya son sınıfta kabuğundan çıkmıştı ya da içki onu daha gevşek yapıyordu.

Belki de ikisinin bir kombinasyonudur.

"Kardeşin bu gece gelmiyor mu?" Marty ikinci içkilerimizi içtikten sonra sordu.

Omzumun üzerinden tepeye doğru bakıyorum ama Eli'nin hâlâ orada olup olmadığını anlayamıyorum. Tek bildiğim, yeni fahişesiyle kaçtığı ve şu anda onu becerdiği.

İçkime kaşlarımı çatarak, kendime böyle düşünmeyi bırakmamı söylüyorum. Onu suçlayamam. Benim varlığımdan haberi yok. Bu onun suçu değil. Eli'ı suçlamalıyım.

Kızmam gereken kişi o.

"Hayır, Jake'in geleceğini sanmıyorum. Kavga çıkarmak istemiyor," diyorum Marty'ye.

"O dangalak onu çağırıp durduktan sonra bile mi? Adamım." Marty başını sallıyor. "Güçlü bir iradesi olmalı. Sırf o herifin kışını tekmelemek için buraya gelmek isterdim ve okulumuzdaki en pısrık kişi benim."

Hepimiz gülmeye başladık, ben bile. Gerçi en zayıf kahkaha benimkiydi. "Jake, Eli'nin maskaralıklarından rahatsız olmuş gibi görünmüyor."

Jake şu anda kendim dışında tanıdığım en sinirli insan.

-Ve Eli'nin sosyal medyada kendisini eleştirmesinden bu kadar etkilenmemesi şaşırtıcı. Bu düpedüz garip. Ama bunu sorgulamıyorum çünkü kardeşimin başını daha fazla belaya sokmasına gerek yok.

"Evet Eli, adı bu. Mustangs'in oyun kurucusu, değil mi?" Ben başımı sallayınca Marty devam etti. "Sevimli biri ama hıyarın teki gibi görünüyor."

"O tam bir pislik," diyorum, büyük bir yudum almadan önce bardağımı şerefe işareti yaparak havaya kaldırıyorum. "Var olan her Callahan'ın nefret ettiği biri."

"Ah, bir aile savaşı! Ne kadar çekici. Bennett'ler Callahan'lara karşı. Bizim de aile savaşlarımız var, ama bunlar çoğunlukla tia'mın oğluna -o pislik Diego'ya- kızıp bir tatil buluşmasında tüm ailenin görmesi için kafasına bir tokat atmasından ibaret. Aslında oldukça komik," diye açıklıyor Marty.

Aile içi tartışmalardan bahsetmeye başlıyoruz, çılgın hikayelerle birbirimizi alt etmeye çalışıyoruz. Çok hareketliyim, ellerimle konuşuyorum, annemle babam daha evlenmemişken ve Owen henüz on dört yaşındayken amcam Owen'ın babamın suratına yumruk attığı hikayeyi anlattıkça sesim daha da yükseliyor. Her kelimemi yutuyorlar, özellikle de bu hikayeyi daha önce hiç duymadığını iddia eden Ellie.

Bazı şeyleri süsleyerek onların ilgisini çekiyorum ama diğer unsurların süslenmeye ihtiyacı yok. Ailem çılgınca şeyler yaptı. Dolu dolu bir hayat yaşadılar.

Bunu arzuluyorum.

Marty, annesi ve kız kardeşinin kedi köpek gibi nasıl kavga ettiklerine dair komik hikayeler anlatıyor. Senaryoları canlandırma şekli beni yanlarıma bastırıyor, o kadar çok gülüyorum ki. Onunla takıldığım için çok minnettarım ve hatta bir noktada bunu ona da söyledim.

"Sen benim yeni en iyi arkadaşımsın," diyorum Marty'ye, onu kocaman bir kucakla sarmadan hemen önce.

"Ayy," diyor Marty ve bana tekrar sarılıyor.

"Hey!" Ellie bağırıyor, sesi sinirli geliyor ama yüzündeki kocaman sırıtışı görüyorum.

O aldırıyor.

Marty'nin yanağına bir öpücük kondurduktan sonra onu bırakıp Ellie'ye sarılıyorum. Şu anda hiç kendim gibi davranmıyorum. Bu davranışımın alkolü sorumlu tutuyorum. Ben Ellie'ye sarılıp onu ne kadar çok sevdiğimi söylerken, Marty bize bir bardak daha dolduruyor ve bu bardağın çoğu votka.

Yine de içiyorum.

Durmadan gülüyorum. Çok komik. Hayatım gibi. Ayrıca çok fena işemem gerekiyor. Kabinin içine doğru ilerliyorum, küçücük yapıdaki insan kalabalığının arasından geri dönüyorum, sonunda banyoyu buluyorum ve mucizevi bir şekilde boş.

İşimi bitirdikten sonra ellerimi dağdan akan son derece soğuk suyun altında yıkıyorum ve daha iyi günler görmüş yırtık pırtık bir havluyla kuruluyorum, ardından eski, çizik aynada kendimi kontrol ediyorum.

Gözlerim kocaman. Yanaklarım kızarmış. Beni tanıyan ya da tanımayan herkes çok fazla içtiğimi söyleyebilir.

Boş ver. Daha fazlasına sahip olabilirim.

İçimi dolduran kararlılıkla kapıya doğru yürüyorum, kilidi çeviriyorum ve fırlatıp açıyorum.

Eli Bennett'i orada dikilmiş, ellerini kapının pervazına dayamış, uzun kaslı vücudunu bana yaslanmış halde bulmak.

Bir adım geri atıyorum, öfke içimi dolduruyor. İstekli ve dışarı dökülmeye hazır.

Eli'nin her yerinde.

"Çekil lan yolumdan," diye çıktım.

Kaşlarını kaldırıyor, ancak bunun dışında etkilenmemiş görünüyor ve sessiz kalıyor. Oh ve bunu itiraf etmek beni öldürüyor ama *harika* görünüyor. Üzerinde bir çift siyah jogger ve önünde arka ayakları üzerinde şaha kalkmış beyaz bir mustang olan siyah kapüşonlu bir tişört var, FUTBOL kelimesi kalın, blok halinde yazılmış

Atın altındaki beyaz harfler. Altın sarısı saçları dağınık, çenesi ekstra keskin ve aptalca öpülebilir görünüyor. Ve ela gözleri beni izlerken alışılmadık duygularla parlıyor.

"Çekil," diyorum ona, sesim zehir dolu, ona bakmak zorunda kaldıkça kalbim çatlıyor.

O kızı *öptü* ve bunu gördüğümü biliyordu. Bunu asla unutamam. Onu gözümün önünde öptü, sanki beni incitmek için bilerek yapmış gibi.

İşe yaradı. Canım yandı. Ama bundan daha fazlası... Kızgınım.

"Seni bu kadar heyecanlandıran ne?" diye soruyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi.

"Siktir git." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama son anda kapı çerçevesindeki tutuşunu bırakıyor, kollarını belime dolayarak beni banyoya geri götürürken o kadar hızlı hareket ediyor ki, çok geç olana kadar bunun farkına bile varamıyorum. Ben ona karşı mücadele ederken, göğsüne vururken ve aklıma gelen her türlü iğrenç şeyi söylerken kapıyı tekmeleyerek kapatıyor.

Tek kelime etmiyor. Sadece tekmelememe, bağırmama ve dövüşmeme izin veriyor. Beni kışkırtmasını istiyorum. Korkunç bir şey söylesin, ben de yüzüne vurayım istiyorum.

Ama sessizliği sağır edici ve sonunda, nihayet, hareket etmeyi bırakıyorum.

"Dün geceki mesajımı almışsın," diyor, sesi alçak, ağzı boynuma o kadar yakın ki konuşurken dudaklarının hareket ettiğini hissedebiliyorum.

"Dokunma bana," diyorum ona ama itirazım en iyi ihtimalle zayıf kalıyor. Ona sarılmış durumdayım. Onun tarafından kuşatıldım. Bundan nefret ediyorum.

Bayıldım.

"İşte sorun da bu. Ne zaman senin yanına gelsem, sana dokunmadan edemiyorum." Demek istediğini kanıtlamak için başını kaldırıyor ve parmaklarını saç çizgimde gezdirerek birkaç tutamı kulağımın arkasına hafifçe sıkıştırıyor. "Geleceğini düşünmemiştim."

"Buraya gelmem için bana yalvardın," diye karşılık veriyorum.

Bir kahkaha attı. "Yalvarma falan yoktu. Ben o kadar alçalmam."

"Hayır, ama benim önümde başka kızları öpecek kadar alçalacaksın." Sözcükler beni terk ettiği anda, keşke onları geri alabilseydim diyorum. Onun küçük öpüşme seansına tanık olmanın beni ne kadar üzdüğünü bilmesini istemiyorum.

"Hey, o beni öptü. Karşı konulmazsam elimden bir şey gelmez." Sırıttırıyor.

Öfke beni kör ediyor. U z a n ı y o r u m , elim hazır ve nazır, kolum sallanıyor. Sanki kendimi kontrol edemiyormuşum gibi olanları izliyorum.

Kolumu geri çekiyorum ve avucum onun mükemmel yüzüne doğrudan temas ediyor. Keskin bir çatırtı küçük banyoyu yırtıyor ve ardından nefes nefese kalıyorum. "Senden nefret ediyorum," diyorum ona, sesim titreyerek.

Kalbim keskin, sivri uçlarla parçalandı. kenarları, göğsümü deliyor ve ağrıtıyor.

Beni tutmayı bırakıyor, eli yüzünde bıraktığım kırmızı ize gidiyor ve onu kucaklıyor. Gözleri kocaman açılmıştı. Onu şok ettim.

Güzel.

"Bana vurdun." Sesi kuşkulu geliyor.

"Beni incittin," diye karşılık veriyorum ona. "Neden buraya gelmemi istedin ama geldiğimde başka bir kızla birlikte olmak için mi?"

"Gerçekten geleceğini düşünmemiştim."

Kollarımı havaya kaldırdım. "İşte buradayım! Gizli mesajları nasıl deşifre edeceğini bilen aptal kız. Sadece becermek için kandırdığın aynı aptal kız. Berbat Eli. Berbatsın." Onu geçip kapıyı açtım. Geçmeme izin veriyor, beni durdurmaya bile çalışmıyor ve ben de üzerime çökmekle tehdit eden hayal kırıklığı dalgasını görmezden geliyorum. "Benimle bir daha asla konuşma," diye omzumun üzerinden fırlatıyorum.

Banyodan çıkıyorum. Beni takip etmiyor. Adımı söylemiyor. Hiçbir şey yapmıyor.

İlgisizliği ruhumu eziyor.

Marty ve Ellie'yi bulmak için ön tarafa dönmedim. Bunun yerine, hâlâ kalabalık olan mutfığa doğru ilerleyip arka kapıyı buluyorum. Kapıyı iterek açtığımda bahçeye inen dar bir ahşap merdivenle karşılaşıyorum. Onun ötesinde sizi göle götüren bir patika var. Ay parlıyor, uzaktaki su ışığın altında parıldıyor ve ben kendi ayaklarımın üzerinde tökezliyorum, en üst basamakta öyle sert düşüyorum ki, birkaç kıymığın şimdi kışımın derinliklerine gömüldüğüne yemin edebilirim.

Umursayamayacak kadar sarhoş ve üzgünüm.

Gözyaşları fark ettirmeden geliyor. Yüzümden aşağı akıyor, çenemden damlıyorlar. Yüksek sesle burnumu çekiyor, sevimli flanel gömleğimin koluyla burnumun altını siliyor, sümkürüp sümkürmediğimi umursamıyorum. Yüzümü siliyorum ve başımı arkaya atıyorum, sanki ay gözyaşlarımı kurutacakmış gibi, ama gelmeye devam ediyorlar.

Ve geliyor.

Dakikalar sonra kapı gıcırdayarak açıldı, sonra usulca kapandı. Arkama bakmaya zahmet etmiyorum. Kim olduğu umurumda değil. Saniyeler içinde onun kokusunu alıyorum ve orada kimin olduğunu biliyorum. Hiçbir şey söylemiyor.

Ben de bilmiyorum.

Yanımdaki basamağa yerleşiyor, bakışları göle sabitlenmiş, benim bakışlarım da ona. Onu izliyorum, beni bulmasından nefret ediyorum. Bulduğu için minnettarım. İçimde savaşılan çelişkili duygular başımı ağrıtıyor.

Belki de alkol yüzündendir.

"Ben senin gözyaşlarına değmem," diyor sonunda, ama bana bakmıyor. "Olanlar için özür dilemeyeceğim. Önce sen bana yanlış yaptın."

Tanrım, sinir bozucu biri. Onda beni daha fazlasını istemeye iten şey ne? Başka tarafa bakıyorum, göle de bakıyorum. "İki yanlış bir doğru etmez."

Hiçbir uyarıda bulunmadan beni yakaladı. Vücudumun havaya kaldırıldığını hissettiğimde bir çığlık kopuyor ve sonra onun üstündeyim. Şimdi kucağında olan benim, ona binmişim, dizlerim kalçalarını kavırıyor, bedenim onunkinin üzerinde duruyor. Başını arkaya yatırıyor, bakışları benimkileri buluyor, o güzel ela gözleri yakın karanlıkta parlıyor.

Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

"Geldin," diye fısıldıyor, eli gizlice yukarı çıkıyor, boynumun arkasına dolanıyor ve başımı aşağı indiriyor. "Ve önemli olan tek şey bu."

Başımı onunkine doğru eğiyorum, bakışlarımız hiç ayrılmıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Dudaklarına bakıyorum. Ayrılmalarını izliyorum. Dili dışarı çıkıyor, ağzının köşesine dokunuyor ve ben onu ısırmak istiyorum.

Şu anda doğru zihniyette değilim. Çok açık.

Ağzı benimkine uzanıyor ve ben dudaklarının ayrılışını izlerken gözleri kapanıyor. Sanki her bir santimim *evet diye* bağılıyor gibi hissediyorum!

Ama bir de acıyan kalbimin derinliklerine gömülmüş, *oh olsun* diye bağırان küçük bir parça var.

Ben onunla giderim.

Son saniyede, dudaklarının zar zor dudaklarıma değdiğini hissettiğimde, gitmiştim. Kucağından fırlıyorum, basamakların dibine varmadan önce geriye doğru tökezlerken neredeyse aşağı düşüyorum. Onu izliyorum, gurur içimde kabarıyor, tenimi gergin hissettiriyor. Hâlâ en üst basamakta oturuyor ve aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor.

Belki de öyle.

"Cehenneme git, Eli Bennett," diyorum küçük bir hıçkırıkla, beni batırmak isteyen utancı bir kenara iterek. Sarhoşum ve bu belli oluyor. "Seni terk ediyorum ve asıl önemli olan da bu," diye bağıyorum. Dönüp göle doğru koşmadan hemen önce.

YEDİ

ELI

Tanrım, nereye gidiyor?

Ava'nın benden kaçtığını anlamam normalden birkaç saniye daha uzun sürdü. Bir kez daha. Onu öpmeden hemen önce. Bana tokat attıktan hemen sonra. Ben sarhoştum. Sanırım o da sarhoş. Ayık Ava bana asla vurmazdı.

Yapar mıydı?

Ava hâlâ koşuyor, gölün bu tarafını çevreleyen çam ağaçlarının sırasına doğru ilerliyor. Sarı saçlarının ay ışığında parladığını görüyorum. Ağaçların arasına girene kadar gittikçe küçülüyor.

Ve sonra o gitti. Hay
sikeyim.

Ayağa kalkıp kırık basamakları ikişer ikişer inerek koşuyorum, ta ki bir gümbürtüyle yere inene kadar. Çimlerin ve patikaların arasından, eski tatil köyünün büyük kısmını oluşturan diğer terk edilmiş kulübelerin yanından geçerek Ava'nın gittiği yoldan gitmeye çalışıyorum.

Önümde ağaçlar beliriyor, karanlık ve ürkütücü; hızlanıyorum, sanki futbol sahasındaymışım, top bendeymiş ve gol atmak için son bölgeye koşmam gerekiyormuş gibi davranıyorum.

Ava'nın adını haykırarak çamların arasından geçerken uzun dakikalar boyunca böyle oluyor. Beni sessizlikten başka bir şey karşılamıyor ve panik kalbimi acıtıyor.

Ya suya girirse? Kahretsin, ya boğulursa?

"Ava! Neredesin lan sen?" Ağaçların arasından fırlayıp kendimi kumsalda bulduğumda avazım çıktığı kadar bağıyorum. Eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koyarak etrafı tarıyor, yaşam belirtisi arıyorum. Duyabiliyorum

Kıyıya vuran suyun yumuşak sesleri, ağaçların keskin çam kokusu ve kulübedeki ateşten yayılan odun kokusu burnuma çarpıyor.

Ayrıca sol tarafımda bir yerden sarhoş bir kızın bitmek bilmeyen kıkırdamalarını duyabiliyorum.

Göl kıyısında ilerlerken içimi bir öfke kaplıyor, kıkırdamaları gittikçe arttığı için ona gittikçe yaklaştığımı biliyorum. Sonunda onu kumların üzerine çökmüş, muhtemelen kendisi kadar uzun eski bir kütüğe yaslanmış halde buluyorum, tam önünde durup ellerimi kalçalarımaya dayadığımda yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Şu haline bak, peşimden koşuyorsun," diyor, kıkırdamaya devam ederken kendini tutuyor. "Senden nefret ettiğimi bildiğin halde."

"Evet, ben de senden nefret ediyorum." Onun yanında kumun üzerine çöküyorum, sırtım aslında görüldüğünden daha yumuşak olan kütüğe dayanıyor. "Kendini boğabileceğini düşündüm."

"Senin için o kadar üzülmiyorum," diyor, bakışları benimkini keserken sesi keskinleşiyor. "Ben senin Juliet'in değilim."

O da öyle. Ben işkence gören Romeo'yum, o da benim aynı derecede işkence gören Juliet'im. Birbirimize tam bir sefalet yaşıyoruz, ve tüm bunlar ne için? Bir parça kış alabileyim diye mi?

Bundan daha fazlası var. Bunu biliyorum.

Sadece açıklayamıyorum.

"Az önce çok paniklemiş gibiydin, ağaçların arasından fırladığında adımı haykırıyordun." Tekrar gülmeye başladı.

"Hiç komik değil," diyorum kızgın bir sesle. Çünkü, tahmin edin ne oldu?

Çok kızgınım. Dünyaya kızgınım. Aileme kızgınım. Bu kıza kızgınım.

"Bu çok komik." Beni işaret etti. "Endişeliydin."

"Dediğim gibi, göle düşüp boğulacağımı sandım." Gözlerimi kaçırıp suya bakıyorum, dalgalanmasını izliyorum. Gölün aşağısı daha soğuk ve Ava'nın titrediğini fark ediyorum.

Umurumda değil. Umurumda olmamalı.

Donabilir. "Ben yapmadım. Sen ölmeye değmezsin."

Ona ters ters bakmak için başımı çeviriyorum. "Ben de sana bebeğim." Kahkahası kesiliyor ve sönüyor. "Bana bebeğim deme." "Bana karşı bu kadar kaba olmayı bırak o zaman."

"Sana *kötü* davrandığımı mı düşünüyorsun? Şu anda ciddi misin?" Bana bakarken ağzı bir karış açık kalıyor, sonra da kapatıyor. "Sen

başka bir kızı öperken yakaladığım kişi."

"Sana daha önce de söyledim, önce o beni öptü. Onu kontrol edemem." Omuz silktim. "Ayrıca, kimseyle birlikte değilken nasıl yakalanabilirim ki?"

Başını çevirip bakışları suya takılı kalırken sinirli bir ses çıkarıyor. "Senin kucağında oturuyordu."

"Evet, ne olmuş yani? Neden umursuyorsun ki zaten, ha? Bir hafta önce beni bir daha haber alamamak üzere evimde öylece bırakıp giden sensin. Küçük bir tavuk pisliğinden başka bir şey değilsin," diye mırıldandım.

Başını çeviriyor, bakışları da sesi gibi buz gibi. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Bir tavuk boku." Kelimeleri yavaşça söylüyorum, böylece onları gerçekten özümseyebilir. Oh, şimdi iyi ve kızgın. "Bilirsin, bok-bok tavuğu?" Kollarımı büküp kanat gibi çırpıyorum.

Sahip olduğu tüm güçle bana doğru hamle yaparken boğuk bir ses çıkarıyor, bu da beni yere sermeye yetiyor. Ay sarı saçlarından süzülüp yüzünde parıldarken ve bana sarışın bir prensesi anımsatırken üstümde yükseliyor, kalçalarımın üzerine oturuyor.

Kızgın bir prenses.

Prensesim.

Yumruklarıyla defalarca göğsüme vuruyor ama acıtmıyor. Ve nefesinin altında bana korkunç isimler takarken sinirli sesler çıkarıyor. Saksocu ve orospu çocuğu gibi şeyler. Kalem sık.

İlk ikisini daha önce birçok kez duymuştum ama sonuncusu yeni. Ve sikimi gerçekten hissettiğini düşünürsek, bunun doğru olmadığını bilmesi gerekir.

Onu durdurmaya çalışmıyorum. Daha önce banyoda olduğu gibi, her şeyi anlatmasına izin verdim. Bir yandan da gizlice onu izliyor, duygusal gösterisinden tamamen büyüleniyordum.

Sonunda enerjisi tükeniyor ve sonunda durana kadar bana gönülsüzce vuruyor. Ellerinin her biri eşofmanımı avuçluyor, orada otururken nefesi kesiliyor, sudan gelen esinti saçlarını yüzüne savuruyor. Bir hırıltıyla eşofmanımı yukarı çekip karnımı ortaya çıkarıyor. Soğuk hava tenime değdiğinde titremekten kendimi alamıyorum.

Tişörtü bırakıyor ve ellerini nazikçe karnıma koyuyor, tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Bana bakmıyor bile. Yani yüzüme bakmıyor. Sessizce vücudumun açıkta kalan kısmına bakıyor.

Başını eğip ellerini aynı anda hareket ettirmeden hemen önce, eşofmanımı daha da yukarı kaldırarak tüm göğsümü ortaya çıkarıyor.

Soğuk rüzgâr tenimde dans ediyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. Havadaki soğuktan mı yoksa bana dokunduğu, parmak uçlarını tenimde gezdirirken tüy kadar hafif olduğu için mi?

Bilmiyorum ama onu durdurmam gereken bir an. Kendimi yalnız hissettiğim ve Ava'nın artık hayatımın bir parçası olmadığı bir gece geri getirebilmek için hafızamda saklamak için.

O zaman kesinlikle geliyor ve durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok gibi.

o.

Tırnağını göbek deliğimin etrafında bir daire çizerek gezdiriyor ve tek düşünebildiğim

parmaklarını eşofmanımın altına daldırması. Kaburgalarımın izini sürüyor. Karın kaslarımı. Göğsümde uzayan birkaç kılı çekiştiriyor, irkilmeme neden oluyor ama onun dışında sesimi çıkarmıyorum.

İşaret parmağını meme ucumda hafifçe gezdirirken "Sertleşmişler," diyor.

Bir kahkaha attım, aniden istekli olan sikimi görmezden geldim. "Burası çok soğuk."

"Ama tenin gerçekten çok sıcak." Ağzını göğüs kaslarımın arasındaki noktaya bastırmadan hemen önce başını eğiyor, nefesi tenime değişiyor. "Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldıyor.

Ah lanet olsun. Bu kız. Ne bok yiyoruz biz? Benden nefret ediyor. Bana *tokat attı*.

Ve şimdi kalbimin olması gereken yeri öpüyor, bana düşündüğümünden çok daha fazlasını hissettirdiğini hatırlatıyor.

"Sadece gaz," diyorum ve başını kaldırıp uzun, acı verici bir an gibi gelen bir süre bana bakıyor, sonra yanağını göğsüme yaslıyor, poposu havada, dizleri kalçalarımın iki yanında.

"Beni deli ediyorsun," diye fısıldıyor.

Başının tepesine dokunuyorum, parmaklarımı altın sarısı saçlarının arasından geçiriyorum. "İyi anlamda mı kötü anlamda mı?"

"Mümkün olan en kötü şekilde." Tekrar göğsümü öpmeye başladı ve bu benim felaketim olacak. Bunu biliyorum. Kalbim, tenim, kanım sıcak ve hızlı bir şekilde pompalanıyor ve aletim joggers'ımın önünü zorluyor. Bu da ereksiyon halinde olduğum anlamına geliyor.

Vücudumdan aşağı kayıyor, dudakları tenime dokunuyor, elleri jogger'ımın bel bandını çekiştiriyor, sanki çıkarmaya çalışıyor. Kaldırıyorum

hafifçe kalçalar, umarım ipucunu alır. Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum. Burası bir cadı memesi kadar soğuk ama umurumda bile değil. Ava Callahan göl kıyısında bana sakso çekecek.

Sanki en çılgın hayallerim gerçek oluyor.

Dili göbeğimden joggers'ımın bel bandına kadar uzanan tüyleri gıdıklıyor ve ne kadar dayanacağımdan emin değilim, çok istekliyim. Ağzını pamuk kaplı aletimin üzerinde hissediyorum ve nefesimi verirken gözlerimi kapatıyorum. Yüzüyle ereksiyonumu okşuyor ve ben inliyorum, ellerim başının üstüne iniyor, onu istediğim yere yönlendiriyor.

Vay anasını. Bu gerçekten oluyor.

Direniyor. Tabii ki direniyor. Burada Ava'dan bahsediyoruz. Tutuşumdan kurtuluyor ve yukarı kalkıyor, böylece tekrar bana bakıyor, mağrur prenses alçakgönüllü öznesine alay ediyor.

"Çok şirin bir şekilde ifade ettiğin gibi sana sakso çekmeyeceğim," diyor.

Hayal kırıklığı beni sarkık bırakıyor. "Bu çok utanç verici. Ben ve aletim bunu gerçekten dört gözle bekliyorduk."

"Eminim." Üzerimden emekleyerek kalkıyor ve poposunu kuma yerleştiriyor. "Git küçük kız arkadaşından bir tane iste."

"Beni emip temizleyeceğinden şüphem yok." Yavaşça doğruluyorum, elimi saçlarımda gezdirip kumları temizlemeden önce eşofmanımı aşağı çekiyorum. "Ağzının vakum gibi olduğunu duydum."

Ava'nın yüzündeki iğrenmiş ifade çok şey anlatıyor. "Hiç kişisel deneyimin yok mu?"

"Hayır." Yavaşça başımı sallıyorum ve hemen yanına oturmak için yana kayıyorum. "Aylardır birlikte olduğum tek kız sensin."

Gözleri birazcık açıldı. Onu şaşırttım. Bunu söyleyebilirim.

"Saçmalık." "Gerçek bu."

"Bu geceye kadar," diye hatırlatıyor bana.

"Doğru. Bu geceye kadar." O öpücük olmamalıydı. Ama Ava'nın gelmesiyle dikkatim o kadar dağılmıştı ki durduramadım. Bildiğim bir sonraki şey, Tara'nın dudaklarının dudaklarımda, dilinin ağzımda olduğu, vücudunu benimkine bastırırken nefes nefese küçük bir inilti çıkardığıydı.

Hepsi bir gösteriydi. Sadece benim için. İçinde hiç kalp yoktu. Ya da sıcaklık. Tara'nın ağzı benim için hiçbir şey yapmadı. Kesinlikle hiçbir şey.

Ama Ava? Kız yüzüme tokat atıyor ve yemin ederim tüm kan güneye hücum edip sikimi dolduruyor. Acı çekmeye değer.

"Buna değdi mi?"

Ne oluyor lan? Kafamın içinde mi?

Kaşlarını çattığımda Ava devam ediyor: "Diğer kızın öpücüğü." "Hayır." Başımı sallıyorum, dizlerimi büküyorum ki kollarımı üstüne koyabileyim.

onlardan. "Seninle dövüşmeyi tercih ederim." "Bu delilik."

"Gerçek bu." Omuz silkiyorum ve başımı eğip doğrudan ona bakıyorum. "Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın?"

İltifatım karşısında şaşırmış görünüyor. "Öylesine söylüyorsun." "Hayır." Başımı sallıyorum. "Yok artık. Lanet olası bir Disney'e benziyorsun.

Prences, Callahan. Ve sen beni sandığından çok daha fazla yönetiyorsun."

Ava gülmeye başlıyor. "Lütfen. Eğer seni ben yönetseydim, ne zaman istesem emrime amade olurdun."

"İstediğin bu mu? Gerçekten mi?" Yerimi değiştiriyorum ve ona yaklaşıyorum. Hareket etmiyor, sadece o büyük yeşil gözleriyle beni dikkatle izliyor. İçinde mutlu bir şekilde boğulabileceğim gözler. "Her isteğini yerine getirecek birini mi istiyorsun? Karşı koymayacak birini mi?"

Ona bakıp cevabını bekliyorum ve cevabın gelmesi biraz zaman alıyor. "Belki."

Sesi şüphe dolu. Ne istediğini biliyorum.

"Belki de senin kadar ateşi olan birini istiyorsundur." Karşı koyamayıp ona dokunuyorum, parmaklarımı ipeksi yumuşak saçlarının arasından geçiriyorum. Göz kapakları yarıya iniyor ve ellerimin saçlarında gezinmesinin iyi hissettirdiğini biliyorum. Ona kendini iyi hissettiriyorum. "Sana nasıl meydan okuyacağını bilen biri. Nasıl karşılık vereceğini bilen biri."

O daha tek kelime edemeden ağzım onunkine değiyor. Onu bir kez öperim. İki kez. Elim hâlâ saçlarında, dudaklarından içerken başının yan tarafını kavırıyor. Çok kolay ayrılıyorlar, dilim içeri kayıyor, onunkinin etrafında dönüyor ve öpücüğü hafif tutmak için çaresizim. Onu zorlamamaya çalışıyorum. Onu zorlamamaya.

Adımı fısıldıyor ve bu bana bir şey yapıyor. Aletime bir yumruk gibi. Yüzüme inen bir tokat gibi. Onu kendime çekiyorum, kollarım onu sarıyor, elleri önüme gidiyor, karın kaslarıma dokunabilmek için eşofmanın altına dalıyor. Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz, diller birbirine dolaşıyor, zar zor hava alıyoruz ve elini eşofmanımın altından geçirdiğinde, o narin parmaklar boxer külotumun ön kısmına sürtünüyor, hemen bileğini tutuyorum ve keşfini durduruyorum.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Kısık sesle sordum.

Gözleri açılıyor ve benimkilere bakıyor. Nefes alış verişimiz hızlanıyor, göğüslerimiz yükselip alçalırken bedenlerimiz birbirine sürtünüyor. Parmakları hâlâ ereksiyonumun üzerinde duruyor ve onları aşağı doğru çekerek beni yukarı kaldırıyor.

Siktir, bu iyi hissettiriyor. Dudakları gerçekten sikime değerse neler olacağını hayal edebiliyorum.

Muhtemelen alevler içinde kalırdım.

O bir şey söylemeyince konuşmaya devam ediyorum.

"Eğer böyle devam edersek, asla geri dönmeyeceğiz. O dudakların sikime dokunuyor mu? Ben seninim. Parmaklarım bacaklarının arasından kayar ve seni boşaltırsa? Sen benimsin."

Gözleri kocaman. Bu işin nereye varacağını biliyor olmalı, değil mi?

"Buna hazır mısın?" Ona soruyorum.

"I-" Başını sallar. Gözlerini kapatır. Şişmiş dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bunu yapmamalıyız."

Onun kelimeleri silahtır. Bana söylediği son dört kelime? Sikime bir tekme daha gibi.

"Ne demek bunu yapmamalıyız?" Sesim kızgın geliyor. Tahmin et ne oldu? Öyleyim. Aşk ve delilik. Öfke ve şehvet. Hepsi içimde dönüyor, bir virüs gibi tüm hayati organlarıma yayılıyor. "Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Birlikte olmamız kaçınılmaz gibi geliyor. En azından bana öyle geliyor.

"Sadece kafamı karıştırıyorsun." Titrek bir nefes alıyor, dudakları titriyor ve bana düzenli olarak eziyet etmesine rağmen karşı koyamıyorum.

"Aramız çok iyi olacak," diye fısıldıyorum ağzına, onu nazikçe öperken, dilim alt dudağının ortasını yalamak için dışarı fırlıyor. Onu terk eden nefesi içime çekiyorum, keşke sonsuza kadar saklayabilseydim. Keşke bu sesi ezberleyebilseydim de hiç unutmasaydım. "Bunu biliyorsun, değil mi? Ne yaparsak yapalım, akıllara durgunluk verecek. Sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi."

Parmakları tekrar bana geliyor ve ürpermeme neden oluyor. "Ben hiç-" Onu bir öpücükle susturuyorum. "Biliyorum. Sorun değil."

O bir bakire. Eminim bir bok yapmamıştır. Şu ana kadar gördüğüm kadarıyla doğuştan yetenekli. Ona bilmesi gereken her şeyi göstereceğim.

Önemli olan tek şey, ben onun ilki olacağım. Onun ilklerinin her birine sahip olacağım. O benim olacak.

Ve ben de onun olacağım.

"Başım dönüyor," diye fısıldıyor, dişlerini dolgun alt dudağına geçirdiğinde bir nefes nefese kalıyor. "Tanrım, kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kıpırdamadan duruyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Başım." Benimle aynı anda gözlerini kırarak açıyor ve yana doğru yalpalamadan önce tüm vücudu garip bir daire hareketi yapıyor. "Başım dönüyor. Ve midem..."

Üzerimden atlıyor ve ben de ona izin veriyorum, sürünerek uzaklaştığında onunla aramda biraz mesafe yaratmak için geriye doğru kayıyorum, başını eğiyor...

Ve kumun üzerine kusuyor.

SEKİZ

AVA

Dizlerimin üzerinde kumun üzerine çökmüş, bağırsaklarımı deşiyor, ağzımın kenarlarından sarkan tükürükten kurtulmaya çalışıyorum. Çok kötü acıyor. Karnım sürekli şiştiği için ağrıyor. Ve daha önce tükettiğim tüm içkiler boğazımdan dökülürken ateşli bir yol açıyor.

Çok aşağılayıcı. İşte buradaydım, Eli'ı öpüyordum. Bu çocuk başka hiç kimsenin öpemediği gibi öpebiliyor.

-Karşılaştırma yapabileceğim pek bir şey yok. Dudaklarının dudaklarıma değdiği an hep daha fazlasını istememe neden oluyor. Sonra bir baktım, elim ereksiyonunun üzerindeydi ve Tanrım, çok büyük ve ateşliydi. Daha fazlasını görmek istedim. Daha fazla dokunmak. Ama sonra midem bulandı ve başım döndü ve...

Evet.

Kustum.

Son bir kez öğürürken gözlerim yaşıyor, öksürüyor ve kuma tükürüyorum ama başka bir şey çıkmıyor. Başımı biraz kaldırıyorum, serin esinti sıcak yüzüme çarpıyor ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor, ama sadece geçici olarak.

Gözlerimi kapatıyorum, buradan başka bir yerde olmayı diliyorum. Mahcubiyet beni yiyip bitiriyor ve gözlerimi kapatıp yok olmayı diliyorum. Eli benim zavallı olduğumu düşünüyor olmalı, çünkü öyleyim. Ben içkisini tutamayan zavallı bir eziğim. Ayrıca bir hamle yapmaya çalışan ve neredeyse birlikte olduğu en çekici çocuğun üzerine kusacak olan zavallı bir bakireyim.

Yani, gerçekten birlikte olduğum tek erkek.

"Hey." Birden yanıma geldi, elleri saçlarımda, omuzlarımdan geriye doğru tarıyor. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum ama ona cevap vermiyorum. Ne demem gerekiyor? Az kalsın o güzel yüzüne kusuyordum, özür dilerim mi?

Evet. Çok iğrenç.

"Votka yüzünden mi?" diye sorar, sesi alışılmadık derecede yumuşaktır.

Başımı salladım. Az önce kustuğum sıvının pembe olduğunu düşünürsek, tüm o votkayla birlikte tükettiğim kızılıcık suyu sayesinde oldukça açık.

Saçlarımı okşamaya devam ediyor ve bu o kadar rahatlatıcı ki, neredeyse önemseydiğine inanacağım. "Seni kulübeye geri götürelim ve içmen için biraz su bulalım."

Ayağa kalkmama yardım ediyor ve ayağa kalktıktan sonra ona yaslanıp yüzümü sıcak göğsüne gömüyorum. Gözlerim yaşıyor ve bu kusmaktan değil. Hayır, eski moda utançtan. Şu anda tam bir utanç sarmalı yaşadığımdan eminim ve şanslıyım ki Eli benim parçalanışıma tanık oluyor.

"Geri dönmek istemiyorum," diye inliyorum eşofmanının içine.

"Mecburuz," diyor Eli kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine doğru çekerken. Sesinin eğlenmiş gibi geldiğine yemin edebilirim. Belki de eğleniyordur. Belki de gerçekten ne kadar ezik olduğumu komik buluyor. Ellerini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor, sanırım beni rahatlatmaya çalışıyor ama üzerimdeki elleri tam tersini yapıyor. Bana burada olduğunu, az önce olanlara rağmen hala bana dokunduğunu hatırlatıyor ve tek yapmak istediğim kaçıp saklanmak. "Sanırım biraz uzanman gerekiyor."

"Nereye?" Ondan uzaklaşırken mırıldanıyorum. Başını eğip bana yaklaşıyor ve nefesimi koklamasını istemediğim için ağzımı kapatıyorum. Ağzımın tadı berbat.

Elimi dudaklarımın üzerinde tutarak başka tarafa bakıyorum. Bu gece daha kötü olabilir miydi?

"Sakızım var," diye teklif ediyor, koşu ayakkabısının cebini karıştırıp tanıdık folyo sarılı bir çubuk çıkarıyor. "İster misin?"

Ondan alıyorum. "Sıcakmış."

"Son üç saattir taşak torbama yaslanmış durumda, yani öyle olmalı," diyor kıkırdayarak.

Aman Tanrım, bu iğrenç.

Sakızı açıp yine de ağzıma atıyorum, ağzıma dolan serin ve naneli tat için minnettarım. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Taşak yorumum hakkında bir şey söylemeyeceksin, değil mi? Hâlâ kendini iyi hissetmediğin çok açık." Beni yönlendirdi, böylece şimdi

Kolunu hâlâ omuzlarıma atmış, yanında duruyordu. Ona yaslanıyorum, vücudunun katı ağırlığı için minnettarım. Aksi takdirde muhtemelen kumun üzerinde bir hiç gibi eriyip gidecektim. "Hadi partiye geri dönelim."

"Başarabilir miyim bilmiyorum," diye itiraz ediyorum, ondan uzaklaştığımda başım dönüyor.

"Yapabilirsin," diye beni cesaretlendiriyor. "Hadi prenses. Bu kadar kolay pes etme."

Eli beni çam ağaçlarının arasına geri götürüyor ve karanlık patikada bana rehberlik ediyor. Dallar o kadar uzun ve kalın ki, neredeyse tüm ışığı kapatıyorlar ve çalıların ve daha küçük ağaçların yanından geçerken her türlü garip sesi duyduğuma yemin edebilirim.

Ürpertici havadan habersiz, uzun bir iş gününün ardından Pamuk Prenses'in evine dönen yedi cüceden biriymiş gibi nefesinin altından ısıklık çalıyor. Keşke ben de onun şu anda davrandığı kadar soğukkanlı olabilsem.

Ama rahat davranmak hiçbir zaman bana has bir özellik olmadı. Bazen kendi iyiliğim için fazla gergin olduğumu düşünüyorum.

Sonunda ondan uzaklaşıp kendi başıma yürüyebiliyorum ama o elimi bırakmıyor, ben de bırakmıyorum. Parmaklarımızın birbirine kilitlenmesi beni rahatlatıyor. Bana güç veriyor. Ve umut veriyor. Bu gece bittiğinde beni bir kenara atmayacağına dair umut.

Ağaçların arasından çıktığımızda nihayet yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Derin nefes alarak başımı bir an için geriye atıyorum ve ayın ışığını içime çekiyorum.

"İyi misin?"

Gözlerimi açtığımda Eli'nın tam karşımda durduğunu ve beni dikkatle izlediğini görüyorum. "Sanırım öyle." Ona zayıf bir gülümseme sunuyorum, ihtiyacım olduğu anda beni terk etmediği için saçma bir şekilde minnettarım. "Teşekkür ederim."

"Kızım, başımı çok büyük belaya sokacaksın." Yanağıma dokunuyor. Eğildi ve dudaklarıma en hafif öpücüğü bıraktı. Az önceki kusma seansıma rağmen, onun beni en dip noktada görmesinden duyduğum utanç ve aşığılanmaya rağmen, parıldıyorum.

İğrenç bir şekilde kusuyordum ve hala Eli beni öpmek istiyordu.

"Bundan şüpheliyim," diye cevap veriyorum ve bakışları ölümcül derecede ciddi olsa da bir gülümseme atıyor.

"Bilmiyorsun bile, değil mi?" Kulübeye doğru eğmeden önce başını yavaşça sallıyor. "Hadi gidelim."

Kulübeye yaklaşıyoruz ve ateşin hala yandığını görebiliyorum, ancak etrafında çok daha az insan var. Kulübede de çok daha az insan var. Aslında, partiye gidenlerin çoğunun gittiğini tahmin ediyorum ve sonra aklıma geliyor.

Ellie nerede?

"Ellie'yi bulmam gerek." Eli'nın elini bırakıp kulübeye doğru koşmaya başladım, kendimi en boktan arkadaş gibi hissediyordum. Bir kez daha. Ben berbat bir insanım. Cidden, Eli Bennett yörüngeme girdiği anda neden hayatımdaki diğer herkesi unutuyorum? Bu sinir bozucu.

Korkunç bir şey.

"Ava, bekle," diye sesleniyor Eli arkamdan, ama ben durmuyorum. Eli'nın daha önce o eski ağaç kütüğünün üzerinde oturduğu noktaya doğru koşmaya başlıyorum ve en iyi arkadaşımı görüp göremeyeceğimi anlamak için etrafıma bakıyorum.

Kahretsin, muhtemelen yaptıklarımın sonra beni en iyi arkadaşı olarak terk edecek.

Bir gitarın tıngırtısını, şarkı söyleyen bir çocuğun yumuşak sesini duyuyorum. Jackson hâlâ ateşin başında oturuyor ve yanında sadece bir kız kaldı.

En iyi arkadaşım olduğunu fark ettiğimde gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

Ateşe doğru koşuyorum, oturdukları yerin karşısında duruyorum, gitar çalıp belli belirsiz tanıdık gelen bir şarkı söylerken Ellie'nin hayran gözlerle Jackson'a bakmasını şaşkınlıkla izliyorum.

Bu adama aşık olmasına imkan yok. Muhtemelen Eli'dan sonra okulundaki en büyük ikinci oyuncu.

"Ellie," diye çığlık atıyorum neredeyse.

Gitar durdu. Ellie sanki bir trans halinden uyanmış gibi sarsıldı, geniş bakışları ateşin karşısında benimkilerle buluştu. "Aman Tanrım, işte buradasın!"

"Özür dilerim," diyorum zayıf bir sesle, kendimi yeniden bir pislik gibi hissederek.

"Nereye gittin sen?" Jackson'ın yanında oturduğu yerden kalkıp bana doğru ilerledi, yaklaşırken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Sen iyi misin? İyi görünmüyorsun."

Ne kadar kibar bir ifade. Bok gibi görünüyor olmalıyım. "Ben... kustum."

"Ah." Kaşlarını çattı. "Votka yüzünden mi?"

Başımı sallıyorum, yeni bir gözyaşı dalgasıyla mücadele ediyorum.

"Hadi gidelim buradan," diyor ve bana dönmeden önce omzunun

üzerinden Jackson'a özlemle bakıyor. "Arabanı eve bırakacağım."

"Sarhoş değil misin?"

"Hayır, sen ve Marty kadar içmedim." Gülümsüyor, bakışları yine ateşin yanında oturan ve gitar çalmaya devam eden Jackson'a kayıyor. Bize bakmıyor bile.

Jackson Rivers söz konusu olduğunda bunun ortak bir tema olabileceğini düşünüyorum.

Tüm takdirleri topluyor ama karşılığında hiçbir şey vermiyor. "Marty nerede?" Ona sordum.

"Oh, bir süre önce ayrıldı. Aradığı gruptan bir çocukla eve gitti. Çok tatlı bir çift olabilirlerdi," diyor Ellie, bakışları bana dönmeden önce etrafına bakınırken. "Sen nereye gittin bu arada? Yanında biri var mıydı?"

Yakalandın.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, bunu nasıl açıklayacağımdan emin değilim. Söyleyebileceğim çok şey var ama çoğu bir anlam ifade etmeyecek. Tıpkı Eli ve benim gibi. Birlikte hiçbir anlam ifade etmiyoruz. Biz gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketiz.

Ve sanırım ikimiz de bunu biliyoruz.

"Ben-" Duraksadım ve başımı sola çevirdim. Sonra sağa. Karanlıkta gözlerimi kısarak tüm alanı tarıyorum ama...

Eli hiçbir yerde bulunamadı.

"Gölün aşağısında," diye bitiriyorum yüzümü buruşturarak. "Tek başına mı?" Ellie kuşkuyla soruyor. "Uh..."

"Çok tehlikeli, Ava! Boğulabilirsin!" Eli gibi konuşuyor.

"O kadar da sarhoş değildim," diye onu rahatlatıyorum.

Jackson bize yaklaşıyor, bakışları sadece Ellie'yi görüyor. "Bu gece bizi dinlediğiniz için teşekkürler."

Ugh. Tekrar kusmak istiyorum. Dinlediğin için teşekkürler mi? Sanki o bir fangirl ve adam da ünlü bir rock yıldızı? Sinir bozucu.

Ellie, "Harikaydın," diye övgüler yağıdırıyor.

Hayranlığını durdurmak için elimle ağzını kapamak istiyorum.

Gülümsüyor ve itiraf etmeliyim ki bu onun için iyi bir görünüm. "Ah, teşekkürler.

Belki bir ara tekrar bir araya gelebiliriz?"

"Elbette," diyor Ellie kolayca. "Kulağa harika geliyor."

Jackson bir şekilde bir kalem çıkarıyor ve Ellie'nin elini tutuyor. "İşte numaram." Avucuna yazıyor ve Ellie parmaklarını avucunun etrafına kapatıyor.

Sanki sonsuza dek saklamak istiyormuş gibi bitiriyor. "Bana mesaj at."

Ellie onunla kurnazca flört ediyor, çoğunlukla tüm konuşmayı daha önce hiç görmediğim bir soğukkanlılıkla idare ediyor. Etkilendim ve arabama döndüğümüzde bunu ona söyledim.

"Gerçekten soğukkanlılığını korumuşsun," diyorum.

Omuz silkiyor. "Eğer kendimi ona doğru atarsam, beni kenara iter. Yaptığı şey bu."

"Nereden biliyorsun?"

"Hikayeler duydum." Ellie arabamın yolcu kapısına doğru giderken omuz silkiyor. "Kovalamayı seviyor. Kovalanmak istemiyor."

"O adamdan gerçekten hoşlanıyor musun?" Ona sordum.

Benim için arabanın kapısını açtı. "Sana onun seksi olduğunu düşündüğümü söylemiştim."

Önceleri bunun... Bilmiyorum. Bizim yaşımızdaki kızlar için uygunsuz bir kelime seçimi mi?

Ama sonra Eli'ı öptüm ve elimi pantolonunun altına soktum ve şimdi anlıyorum. "Benim için hiçbir şey yapmıyor."

"Güzel, işte bu yüzden en iyi arkadaşız. Erkekler konusunda tamamen farklı zevklerimiz var," diye dalga geçiyor Ellie, arabamın kapısını çarparak kapatmadan hemen önce.

Bizi evime geri götürürken söylediklerini düşünüyorum. Erkekler konusunda farklı zevklere sahip olduğumuzu. Bu doğru ve arkadaşlığımız için faydalı. Aynı adamın peşinden giderek birbirimizi incitmeyeceğimiz anlamına geliyor. İki kız bir erkek için kavga ettiğinde arkadaşlıkların bozulup dağıldığını gördüm. Küçük lisemizde seçenekler sınırlı ve sosyal çevremizle çıkma eğilimindeyiz. Bu da daha da kısıtlı hale getiriyor.

Wyatt'ın iyi bir seçim olacağını düşündüm. Benim sınıfımda, aynı insanlarla takılıyor. Sevimli ve hoş biri. Ama...

Benim için hiçbir şey yapmıyor, *bu* şekilde değil. Wyatt'la konuştuğumda hiçbir şey hissetmiyorum.

Eli'ı düşünüyorum ve tenim ısınıyor. Midem uçuşmaya hazır bir kelebek sürüsü gibi çırpınıyor. Huzursuz hissediyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Bazen gerçekten ediyorum.

Ama daha fazlasını da istiyorum. Daha fazla Eli.

Kimse anlamayacak. Arkadaşlarım değil. Okuldaki hiç kimse. Amigo takımı değil. Kesinlikle kardeşim ve futbol takımının geri kalanı da. Ve kesinlikle ailem de. Düşmanla vakit geçirmeye can atan bir hain gibi görüneceğim.

Bunu gizli tutmak zorundayım. O benim sırrım. Yaptığımız şey yanlış. Ve şimdilik onu kendime saklamak ve kimseyle paylaşmamak istiyorum.

"Göl kenarında kiminle olduğundan bahsetmedin," diyor Ellie kayıtsızca, ama büyük bir itirafta bulunmam için can attığını anlayabiliyorum.

Olmaz öyle şey. Sessiz kalıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum. Dudaklarımı mühürlüyorum.

Eli'a ne olduğunu merak ediyorum. Tipik bir davranış, sanırım. Zarar görmeden kurtuldu.

Hayalet gibi.

Hayal gücümün bir ürünü gibi.

NINETEEN

Günler sanki üzerlerinde hiçbir kontrolüm yokmuş gibi akıp gidiyor ve sanırım yok. Her gün aynı şey oluyormuş gibi geliyor. Uyan. Okula gidiyorum. Arkadaşlarımla öğle yemeği yemek. Okuldan sonra amigo antrenmanı. Akşam yemeği evde çeşitli aile üyeleriyle ya da bazen yalnız, çünkü programlarımız çok farklı. Ev ödevi. Sosyal medyada gezinmek. Yatağa git. Her şeye yeniden başla.

Çarşamba günleri okuldan sonra kestiriyorum çünkü antrenmanımız yok. Cuma günü maç günü ve eve hep çok geç geliyorum. Cumartesi dinlenme günü. Pazar günü ev işleri ve ödev günü.

Pazartesi yine iş başındayım.

Kulübedeki geceden beri Eli'ı görmedim. Kustuğum geceden beri. Peşimden koşup beni öptüğü ve önemsiyormuş gibi benimle ilgilendiği zaman. O zamandan beri ondan haber aldım mı? Hayır. Sosyal medyada her gün kardeşime ve futbol takımının geri kalanına laf atıyor mu? Evet. Artık gizli mesaj yok, yine de paylaştığı her hikayeyi izliyorum, sadece benim için bir şey söylemesi umuduyla tekrar tekrar oynatıyorum.

Her şeyi berbat ettiğimi ve şansımı kaçırdığımı düşünmeden edemiyorum. Belki de kumun üzerine kusmamdan iğrenmiştir. Oldukça iğrençti. Açık ara en kötü anımdı ve Eli buna şahit olmak zorunda kaldı.

Utanç verici.

Bu Cuma iç saha maçımız var ve büyük bir maç. Üniversite gözlemcileri takımımızı izlemeye geliyorlar, özellikle de son sınıfları. Jake huysuz ve sinirli biri, bu yüzden onu rahat bırakıyorum. Antrenmanları çok sıkı geçiyor ve bu bir şekilde amigo takımına da yansıyor. Bizim antrenmanlarımız da yoğun geçiyor. Bu

Sürekli pratik yapmamıza rağmen takımdaki bazı kızların devre arası rutinini tam olarak anlamamasına yardımcı olmuyor.

Bu da kaptanımız Cami'yi ekstra şirret yapıyor.

"Aman Tanrım!" diye bağıyor müzik bittiğinde ve hepimiz hala yerimizde dururken, on beşimiz antrenman yaptığımız çim alana yayıldığımızda. Dönüp hepimize ters ters bakıyor. "Bunu anlamamız için daha kaç kere söylememiz gerekecek? Gösterimiz *yarın* millet. Kendinizi toparlayın!"

Hepimiz sessiz kalıyoruz, bir avuç zavallı takipçi gibi yerimizde kilitli duruyoruz. Cami'nin bu kadar otoriter olmasından nefret ediyorum. İnsanların kendilerini kötü hissetmelerini sağlamak için çabalıyor. Çoğu zaman, koçumuz etrafta yokken bu saçma sapan şeyleri söylüyor.

Şimdi olduğu gibi. Brandy telefonda, sırtı bize dönük. Konuşmaları ya da dikkat dağıtmaları asla uzun sürmez, ama her zaman Cami'nin birkaç laf sokmasına yetecek kadar uzun sürer.

"Son kısmı berbat eden sensin," demekten kendimi alamıyorum.

Cami bana doğru yürüyüp yüzünü yüzüme yapıştırırken gözleri kısılıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

Geri adım atmam. Vazgeçemem. "Her şeyi berbat ettin," diye tekrarlıyorum yavaşça, kaşlarımı kaldırarak. "Sağ ayağımızı tekmelememiz gerekiyordu. Sen sol ayağını tekmeledin."

Hareket etmiyor. Sadece gözlerinde öfkeyle bana bakıyor, dudakları o kadar gergin ki neredeyse yok olacaklar. Ben de hareket etmiyorum. "Sen kim oluyorsun da bana 'sözde' hata yaptığımı söylüyorsun? Hatırladığım kadarıyla bu senin amigoluktaki ilk yılındı."

"Sen kim oluyorsun da bu takımı yönetiyormuş gibi herkese bağılıyorsun? Bu koçun işi değil mi?" Ben de ona karşılık verdim.

Diğer kızlar arasında korkunun yükseldiğini hissedebiliyorum. Korku ve kızgınlık, biraz da cesaretle karışık.

Sanki Cami'ye bağırma devam etmemi istiyorlarmış gibi. Otoriter tavırlarından bıkan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Cami'nin küçük yardımcısı Baylee, Cami'ye göz kırpmaya yarışında eşlik edebilmek için bu anı seçer. "Haddini bilmen gerekiyor Callahan," diyor Baylee huysuzca.

"Sen de başkalarının işine burnunu sokmamayı öğrenmelisin," diye çıkışıyorum ve Baylee yavaşça geri çekilene kadar ona ters ters bakıyorum.

Ona da katlanamıyorum. Cami'nin kötü davranışlarını teşvik etmeye bayılıyor. İkiisi sanki bizim sahibimizmiş gibi bu takımın efendisi.

Bıktım bundan.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Brandy telefonu kapatınca bütün kızlar kafası kesilmiş tavuklar gibi etrafa dağılır. Baylee sıvışıyor. Büyük bir oyun oynayabilir ama başını belaya sokmaktan nefret eder.

Cami pozisyonundan geri adım atmıyor. Ben de öyle.

Cami, tam yanımızda durduğunda Brandy'ye "Ava bana tavr yapıyor," diyor.

"Cami tüm takıma karşı tam bir sürtük gibi davranıyor," diyorum, sesim şeker gibi tatlı.

Brandy benden Cami'ye bakarken kaşları havaya kalktı. "Siz ikiniz zamanınızı tartışarak mı harcayacaksınız, yoksa gerçekten bu devre arası rutinini uygulamaya geri mi döneceğiz?"

Cami, Brandy'ye döner, yüz ifadesi kuşkuludur. "Gerçekten bunu yanına bırakacak mısın? Az önce bana kaltak dedi!"

Brandy omuz silkiyor. "Eğer arkamdan kızlara bağırmayı bırakıp onlara gerçekten saygı duyarsan, belki onlar da sana saygı duyar."

Cami ona bakakaldı. Sırıtiyorum. Brandy beni yakaladığında, sırtışıımın düşmesine izin veriyorum ama artık çok geç.

Brandy bana "Ondan özür dile" dedi.

"Ne? Yok artık! Önce o bize bağırıyordu." İçimi dolduran kızgınlıkla savaşıarak ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Tüm ekipten özür dilemesi gerekiyor."

"Tamam." Brandy Cami'ye sert bir bakış gönderiyor. "Takımdan özür dile, sonra Ava senden özür dileyecek."

Oh, bu harika. Yapmak istediğim en son şey Cami'den özür dilemek.

"Sadece işimi yaparken neden takımdan özür dileyeyim ki? Ben kaptan değil miyim? Bu, takımı daha iyi hale getirmek için bazı sorumluluklarım olduğu anlamına geliyor," diye açıklıyor Cami, tartışmamızı izlemek için toplanan herkesi işaret ederek. "Anlaşmanın kendilerine düşen kısmını yerine getirmiyorlar. Bu kadar boktan oldukları için onlara bağırmayacaksan, ben bağıracağım!"

Brandy'nin yüzünde saf bir öfke var. Gözleri kısılır ve çenesi gerilir. Cami'yi dışarı çıkarmaya hazır görünüyor. "Git buradan."

"Az önce ne dedin sen?" Cami soruyor, sesi histeri sınırında.

"Git dedim. Git dedim. Bugün antrenmandan erken çıkıyorsun. Artık senin 'yardımına' ihtiyacımız yok." Brandy yüz yüze gelene kadar ona doğru yürür. "Yarın sabah ofisime gel, konuşalım."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz," diyor Cami, bana doğru sert bir bakış fırlatarak. "Hiçbiriniz söyleyemezsiniz!"

"Git Cami, beni yeterince kızdırmadan önce seni bu lanet takımdan sonsuza dek atacağım. *Benim* takımımından," diye vurguluyor Brandy.

Hepimiz ölüm sessizliğindeyiz. Yakındaki futbol sahasında antrenman yapan çocukları duyabiliyorum. Kros takımının uzakta bir patikada koştuğunu görüyorum. Hatta bando takımının odasında çalıştığını bile duyabiliyorum ve onlar lanet olası futbol sahasının diğer tarafındalar.

Ama amigo takımındaki tek bir kız bile ses çıkarmıyor. Hiçbirimizin nefes aldığını bile sanmıyorum.

Cami teslim oluyor. Tabii ki pes eder. Gürültülü bir hışımla eşyalarımızı bıraktığımız yere doğru yürüdü ve sırt çantasını yerden kaptığı gibi omzuna atarak tertemiz beyaz Hydro Flask'ını aldı. Hepimiz onu izliyoruz. Hatta Baylee ona doğru koşmaya başlıyor ama Brandy onu birkaç güzel sözle durduruyor.

"Yerinde olsam onunla konuşmazdım. Tabii sen de gitmek istemiyorsan." Baylee olduğu yerde kalır.

Cami gittikten sonra Brandy su molası vermemize izin veriyor. Minnettarlıkla sarkarak su mataramı kapıyorum ve ondan bir yudum alıyorum. Cami ile yüzleşmemden sonra tüm vücudum titriyor. Ona bunları söyleyecek cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum ama kendimi gerçekten...

Güzel.

"Hey, bir şey söylediğin için teşekkürler," diyor Dakota, takımdaki daha sessiz kızlardan biri. O da benim gibi üçüncü sınıf öğrencisi ve altı yaşından beri All Star spor salonunda amigoluk yapıyor, yani gerçekten harika. Hepimizi tam bir amatör gibi gösteriyor, harika. "Cami bize sataştığı için çok sinirli ama o kadar da iyi değil."

Kıkırdamaya başladım. İçimden gergin bir enerji akıyor gibi hissediyorum. "Değil mi? Brandy ne zaman başka tarafa baksa bize bağırmasına, sanki yetkili oymuş gibi davranmasına dayanamıyorum."

"Berbat biri," diye onaylıyor Dakota, ondan da küçük bir kıkırdama kaçıyor. "Bence özellikle senden nefret ediyor."

"Neden? Kardeşim yüzünden mi?" Dakota başını salladığında, umursamaz bir ses çıkarıyorum. "Lütfen. Onlar tarih oldu."

Dakota bana, "Yakın zamanda tekrar bir araya gelmeye çalıştılar," diye hatırlatıyor. "Doğru." Ugh. Buna hâlâ inanamıyorum. Jake ne düşünüyordu?

"Sonra Eli Bennett'le takıldı ve her şeyi mahvetti," diyor Dakota küçümseyerek. "Böyle bir adım aşağı, biliyor musun?"

Sözleri birbiri ardına göğsüme çarptı. Unutmuşum. I.
UNUTTUM.

Eli, ağabeyimin arkasından Cami'ye bulaşmıştı. Sözde, bu sadece bir kerelik bir şeydi ya da Cami öyle yemin etmişti, ama herkes daha fazlası olması gerektiğini düşündü.

Jake de dahil.

Bunu nasıl unutabilirim? Jake'in ondan bu kadar nefret etmesine şaşmamalı. Eli'in benimle birlikte olmaya çalışmasına da şaşmamalı. Onun için ne kadar önemli olduğumu ve birbirimize ait olduğumuzu söylüyor. Hepsi yalan.

Jake'ten intikam almak için benimle uğraşiyor. Her zamanki gibi. Eli kardeşimi alaşağı etmeye kararlı gibi.

Mümkün olan her şekilde.

Dakota'nın cevap vermeme beklediğini fark ettiğimde nihayet "Evet," diyorum. "Tam bir düşüş. Büyük bir düşüş."

Dakota gülümsüyor.
Gülüyoruz. İçim içimi
yiyor.

Antrenmanın geri kalanı sorunsuz geçiyor. Bu rutinin üzerinden o kadar çok geçtik ki, hareketleri uykumda yapabileceğimden eminim ve sonunda o kadar iyi gidiyoruz ki, Brandy bizi antrenmandan on beş dakika erken bırakıyor.

Bonus.

Hep birlikte otoparka doğru yürüyoruz, ben hariç herkes hararetli bir şekilde sohbet ediyor. Tek düşünebildiğim Eli'nin Cami ile birlikte olduğu. Eli'nin Cami ile *seks* yapması. Tanrım.

Midemi bulandırıyor.

"...son hikayesini gördün mü? Yine Jake'e seslenmiş!" Baylee bir yandan yürürken bir yandan da telefonuna bakarak neşeyle haykırıyor.

Bu kadar yetenekli olduğunu fark etmemiştim. Umarım bir direğe çarpar ve kendini bayıltır.

Ugh. Kendi kafamın içinde sinsilik yapıyorum. Durmam lazım.

Hangi hikayeden bahsediyorsa onu duyabiliyorum. Tanıdık sesin konuşmasını duyuyorum. Tanıdık sesin söylediği şeyleri duyuyorum.

Um.

Bekle bir
dakika.

Vay anasını.

Benimle ilgili olduklarına eminim.

"...ona kaç santim vermek istediğime rağmen bir santim bile vermeye istekli değil!"

Bu Eli. Kıcıyla gülüyor.

Hikâyesini izlemem gerekiyor ama etrafım tüm amigo takımıyla çevriliyken bunu yapmamın imkânı yok. Hiçbir sorun yokmuş gibi davranarak diğerleriyle birlikte gülümsüyor ve gülüyorum. Dışarıdan bakıldığında sakın ve dinginim. Ama içimdeki öfke büyüyor, yüzeye yaklaşıyor.

Eninde sonunda patlayacağım.

Arabama bindiğimde sırt çantamdan telefonumu çıkarıp doğrudan Instagram'a giriyorum ve Eli'nin kullanıcı adını giriyorum.

elibennettqnumber1

Çok iğrenç ama uygun.

Hikayesini açtım ve
bekledim.

Eli okulunun futbol sahasının ortasında duruyor, üzerinde kalçalarına kadar inen siyah bir spor şortu var ve başka hiçbir şey yok. O gece göl kenarında ona nasıl dokunduğumu hatırlayarak mükemmel karın kaslarına, dümdüz karnına bakıyorum.

Keşke bazı şeyleri geri alabilsem. Bu onlardan biri değil.

Takımdan diğer çocuklar yaklaşıırken gözlerini kısarak güneşe bakıyor, en az on tanesi düz bir çizgi halinde duruyor. Benzer şekilde giyinmişler, hepsi siyah şort giymiş, bazıları gömleksiz ya da takım tişörtü giymiş. Her birinin yüzünde ciddi bir ifade var. Gülümsemeye izin yok.

"Bugün hayatımızın en iyi antrenmanını yaptık." Kamerayı işaret ediyor ve ben biraz sırıyorum. Sanki doğrudan benimle konuşuyor gibi, ama aslında Jake'le konuşuyor. "Eve dönüş maçında Badgers'ı kendi sahalarında yeneceğimiz büyük maça sadece birkaç hafta kaldı!"

Ekibinin geri kalanı şimdi tam arkasında duruyor ve bazıları yumruklarını sallayarak onaylarını haykırıyorlar.

"O yüzden dikkat et, Jake Callahan. Seni ve takımını yok etmeye hazırlanmak için çok sıkı çalışıyoruz." Tekrar kamerayı işaret ediyor ve onun tam bir şovmen olduğunu düşünmeden edemiyorum. "O kendini beğenmiş kıcını tekmelemek ve maçtan sonra babanın bana gelip

sağlam bir galibiyet için bizi tebrik edin." Eli gülüyor. "Bunu yapacağını bilmek bile kışını yakacak, değil mi?"

Kameraya daha da yaklaşıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve karnım zangır zangır titriyor.

"Gerçekte neler olduğunu bir bilsen, ölürsün kardeşim. Sadece ölürdün!" Gökyüzüne bakar ve vahşi bir hayvan gibi ulur. Diğerlerinden bazıları da uluyor. Hatta birkaçı göğüslerini dövüyor. Bu şimdiye kadarki en garip şey.

Erkekler çok garip.

"Hayat bir gizemdir ve şu anda *senin* hayatından biriyle hayatımın en güzel anlarını yaşıyorum." Ellerini dua eder gibi birleştiriyor ve sırtarak kameraya doğru eğiliyor. Buz gibi soğuk bir korku omurgamdan aşağı kayıyor. "Çok lezzetli bir parça, hakkını vermeliyim. Çok şımarık ve ona ne kadar çok santim vermek istesem de bir santim bile vermek istemiyorum."

Eli da dahil olmak üzere hepsi yeniden gülmeye başlıyor. Yüzüm öfkeden kızarıyor ve dudaklarımı birbirine bastırıyorum, keşke Eli tam karşımda dursaydı da o kendini beğenmiş suratına bir tekme atabilseydim.

Ya da taşaklarını.

Tabii ki benden bahsediyor. O küçük piç sanki birliktymişiz ve ben de her gece ona veriyormuşum gibi hakkımda deli saçması şeyler söylüyor, bir yandan da gülüp Jake'e karşı birlikte komplo kuruyoruz.

Ve bu gerçeğe en uzak şey. Haftalardır onunla konuşmadım!

"Oh, dur bir dakika! Görüyorum ki kendine güzel bir kızıl saçlı bulmuşsun, onu kütüphanede beceriyorsun. Senin için oldukça taşaklı, Callahan," diye devam ediyor Eli. "Bana daha çok sıkıcı bir misyoner olduğun söylendi, ama belki de kampüsteki büyük son sınıf öğrencisi olduğun için daha maceracı olmaya başlamışsındır. Dokunulmaz. Bil bakalım ne oldu, göt herif? Adamlarım birkaç hafta içinde bütün gece *sana* dokunacak ve o güzel kızıl saçlı da seni sağlığına kavuşturamayacak. Boku yemiş olacaksın! Bizim tarafımızdan!"

Kahkahalar artar ve kardeşler "Boku yedik!" diye bağırmaya başlar. Boku yedik!"

Hikayeyi bırakıyorum ve telefonumu yolcu koltuğuna fırlatıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağımı şaşıyorum. Eli ile yüzleşmek istiyorum. Belki ona mesaj atarım.

Ama bunu yapmak umursadığımı gösterir ve ben umursamıyorum. Gerçekten umurumda değil.

Bir robot gibi arabayı çalıştırıyorum, geri geri çıkıyorum, otoparktan çıkıyorum ve beni evime götürecek otoyola dönüyorum. Yolumuza dönene kadar gözyaşlarımın yüzümden aşağı aktığını fark etmiyorum bile ve o zamana kadar yüzüm nemleniyor. Gözlerim kan çanağına dönmüştü. Ruh halim mi?

Kızgın.

Ve tüm öfkemi Eli Bennett adında birinden çıkarmaya hazırım.

YİRMİ

ELI

Odamda yatağında uzanıyorum ve sanki birinden sihirli bir şekilde bildirim gelecekmiş gibi telefonumu kontrol edip duruyorum. Bu gece her türlü bildirim alıyorum. Bir sürü insandan DM'ler, hiçbirisiyle konuşmak istemiyorum.

Ava'dan haber yok. Yeraltına çekildi.

Bu da canımı sıkıyor, çünkü hadi ama. Bugün onun hakkında o kadar şey söyledim, umarım bu onu kızdırır ve benim için gelir. Kız iki haftadır ortalarda yok. İki lanet hafta.

Bunu kim yapar?

Başta görmezden geldim. O gece partide çok içtikten sonra kumların üzerine kusan oydu. Onu geri götürdüğümde ve arkadaşını bulduğunda, onu rahat bıraktım, ancak gölgelerde saklanıyordum, eve sağ salım gidip gitmediğini görmek için bekliyordum. Çok ayık olan arkadaşının onu eve bıraktığını öğrendiğimde tek hissettiğim rahatlamak oldu.

Zamanımı bekler ve bir gün içinde ondan haber alacağımı düşünerek bana ulaşmasını beklerdim. Belki iki. Kendime sabırlı olabileceğimi ve onu bekleyebileceğimi söyledim.

Artık sabrım taşı. On dört gün oldu. Yeterince uzun değil mi? Benimle konuşmasına ihtiyacım var. Bir şey söylemesi için ölüyorum. Herhangi bir şey. Bana hayatında gördüğü en büyük pislik diyebilir, en azından bu bir cevap olur. Ama sessizlik?

Yavaş yavaş aklımı kaçırıyorum.

Onu her gün kampüste görememem çok kötü. En azından okula birlikte gitseydik, onu koridorda köşeye sıkıştırabilir ya da

ve konuşmamızı talep ediyor. Farklı okullara gitmek temelde iki farklı gezegende yaşadığımız anlamına geliyor.

Nefret ediyorum.

Şu anda her şeyden nefret ediyorum. Bu yüzden hikayemde onun hakkında böyle boktan şeyler söyledim. Sırf abisini kızdırmak için her gün onun güzel kışını beceriyormuşum gibi konuştum. Rüyalarımda.

Bir kız beni nasıl bu kadar delirtebilir, yine de onu istiyorum? Beni deli ediyor ama yine de burada oturup ona yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum. Daha da ötesi, sadece konuşmasını dinlemek istiyorum. Söyleyeceklerini duymak istiyorum. Konuşurken dudaklarının hareketini izlemek istiyorum ve durduğunda onu öpmek istiyorum. Tadına bakmak.

Onun içinde boğul.

Sorunlarım var, dostum. Ciddi sorunlar.

Telefonum çalıyor ve gizli aşkının cevap vermesini bekleyen on üç yaşındaki bir kız çocuğu gibi elime alıyorum. Brenden'den bir mesaj.

Bu cuma oynamayacağımızın farkındasın değil mi?

Kaşlarımı çatarak cevap veriyorum.

Evet aptal. Bu bir bye haftası.

Yine de bu hafta sıkı çalışacağız. Küçük bir ara verdik diye pes edemeyiz.

Brenden: **Ayrıca Badgers'ın bu cuma evinde bir maçı olduğunun farkındasınızdır.**

Neden bunu daha önce fark etmedim ki? Birden o kadar heyecanlandım ki, parmaklarım söylemek istediğim kelimeleri zar zor yazabiliyor.

Ben: **Maça gitmek ister misin?**

Brenden: **Tabii ki. Bence takımdaki her pisliği toplayıp maça gidelim. Sen ne dersin?**

Ben: **Sanırım bu uzun zamandır duyduğum en iyi fikir.**

Brenden: **Değil mi? O zaman onları izleyebiliriz. Analiz edebiliriz.**

Ben: **Evet.**

Brenden: **Belki oyun sırasında Jake'e bir sürü bok verebilirsin. Ağzını burnunu kırarsın.**

Ben: **Tabii.**

Dikkatim dağıldı. Jake'i düşünmüyorum ya da onun oyunlarını analiz etmiyorum. Cuma gecesi maçlarına gidersek - ki gideceğiz, hiç şüphe yok ki -Ava'nın tezahüratını kenarda izleyebilirim. Şirin kıyafeti içinde çok seksi görünüyor.

küçük üniformasıyla, kışını sallayarak ve gülümseyerek, ponponlarını sallayarak ve kalabalığa bağırarak.

Eminim beni gördüğünde bütün gece ateş püskürecektir. Kahretsin, harika olacak.

Kapım çalınıyor ve ben bir şey söyleyemeden annem biraz tökezleyerek içeri giriyor. Düşmemek için elini şifonyerime dayadı ve bana ters ters baktı.

Harika. Sarhoş eğlence dolu bir akşam daha.

"Mahkeme yarın sabah," diye anons ediyor, dimdik ayakta duruyor, ağırbaşlı bir görüntü vermeye çalıştığını ve başarısız olduğunu varsayıyorum. "Sana orada ihtiyacım var."

"Üzgünüm. Yapamam." Bakışlarımı telefonumdan ayırmıyor, eski DM'lerim arasında geziniyorum.

"Neden olmasın?"

"Oh, bilmiyorum. Belki de gerçekten okula gitmem gerektiği içindir?" Ona alaycı bir bakış gönderdim.

Yatağımın üzerinde durmak için bana doğru yürüyor. "Birkaç saat kaçırabilirsin. Sana orada ihtiyacım var."

"Yapamam. Okulu kaçırırım, antrenman yapamam. Kurallar böyle." Bu biraz yalan. *Tüm* gün okulu kaçıramam. Ayrıca devamsızlığımın mazeretli olması gerekiyor ve bu da genellikle tıbbi bir neden anlamına geliyor-doktor randevusu ya da her neyse. Mahkemenin sayıldığını sanmıyorum.

Belki de öyledir, ama bunu anneme söylemeyeceğim.

"Yarın görüşülecek konulardan biri de velayet anlaşması" diyor, sanki çok önemliymiş gibi.

Hiç önemi yok. Gerçekten gülmeye başladım. "Ne demek istiyorsun? İkinci şimdi benim velayetimi kimin alacağı konusunda kavga mı ediyorsunuz? Gerçekçi ol."

Ellerini kalçalarına dayıyor. "Tam olarak ne ima ediyorsunuz bayım?"

Tanrım, benimle sanki on yaşındaymışım ve dolaptaki ayak zulasının yanındaki gizli meyvemi bulmuş gibi konuşuyor.

Ayağa fırlıyorum ve yüzümü onunkine yapıştırıyorum. "On yedi yaşında olduğumu ve nerede yaşamak istediğimi seçebileceğimi *ima* ediyorum. Ayrıca, sen de dahil olmak üzere kimse beni sikine takmıyor. *Ve* babam."

Annem söyleyecek kelime bulamıyormuş gibi kekeliyor. Oh, ve sanırım benim küçük patlamam da onu çok kızdırdı. Umurumda değil. "Kullanma

Bu dili bana karşı kullanıyorsun. Baban ve ben seni seviyoruz. Senin için en iyisini istiyoruz."

"Gerçekten mi?" Sesim düz. Duygularım da düz. Son birkaç yıldır bu sözleri o kadar çok duydum ki.

Sizin için en iyisini istiyoruz.

Ve bunların tamamen saçmalıktan başka bir şey olmadığını çok çabuk anladım. "O zaman boşanma." Ellerimi havaya kaldırdım. "İşte bu benim için en iyisi olur. Tüm maçlarıma gelip bana tezahürat yapacak sakın ve normal bir aile. Okuldan eve döndüğümde günümün nasıl geçtiğini soracak. Havuz kenarında takılmak ve ailece barbekü yapmak isteyecek bir aile."

Bana göz kırpmıyor, kan çanağına dönmüş gözleri biraz odak dışı. Sadece görmek istediğini görüyor ve bunların hiçbirisi gerçek değil. "Bunların hepsini yapıyorum."

"En son ne zaman benim maçlarımdan birine gittiğini söyle." Kollarımı kavuşturuyorum. "Sen söyle. Ben beklerim."

Daha fazla kekeleme. Daha fazla mırıldanma protestosu. Ama gerçek bir cevap yok.

"Bana en son günümün nasıl geçtiğini sorduğun zamana ne dersin? Hmm, bir düşüneyim." Parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum, parmaklarımı şıklatmadan önce gökyüzüne bakıyorum. "Ah! Biliyorum. Sanırım birinci sınıftaydım. Ryan hala evdeyken."

Ağlamaya başlar. Kocaman gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanır, ardında siyah rimel izleri bırakarak cildini boyar. Annemi böyle üzgün görmek beni çok kötü hissettirirdi, özellikle de ağlamasına ben sebep olduysam.

Şimdi hiçbir şey hissetmiyorum.

"Elimde olsa ben de o zamana geri dönerdim Eli. Bunu biliyorsun," diye sızlanıyor.

"Evet ama geri dönemeyiz. Sorun da bu zaten. Olan oldu. Bu karmaşada ikinizi de destekleyemem. Yarınki küçük mahkeme randevunuza beni de getirip babama karşı kitle imha silahınız olarak kullanabileceğinizi sanmayın. Onun umurunda değil. Fahişelerini hafta sonu için sahile götürmekle ve onları kumda becermekle çok meşgul," diye tükürdüm.

Tokat birdenbire yüzüme geldi. Ayakları üzerinde tamamen dengesiz olan biri için, nasıl bir darbe indireceğini kesinlikle biliyor.

"Bu ne cüret!" diye mırıldanıyor, bakışlarım onunkilerle buluştuğunda gözleri öfkeyle parlıyor. "Bir daha asla baban hakkında bu şekilde konuşma. Beni anlıyor musun?"

Gölüyorum. Yanağımı avuçlarım. Elmacık kemiğimin ne kadar kötü zonkladığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Sanırım beni yüzüklerinden biriyle yakaladı. "Her zamanki gibi onu sonuna kadar savunuyorsun. Ne zaman öğreneceksin?"

"O senin baban."

"Ve artık ne seni ne de beni umursuyor! Ne zaman gözlerini açacak ve bunu göreceksin?" Onu geçip kapıya doğru ilerliyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye bağılıyor arkamdan.

Cevap vermedim. Onun yerine banyoya koştum ve kapıyı çarpıp kilitledim. Birkaç saniye içinde yumruğunu kapıya vuruyor, diğer eliyle kapı kolunu tıkırdatıyor ve içeri alınmayı talep ediyor.

Bunun gerçekleşme ihtimali çok düşük.

"Git buradan!" Ona bağııyorum ve neredeyse anında duruyor. İlk defa beni gerçekten dinliyor.

Bu bir mucize. Dikkat edilmesi gereken bir gün.

Yenilgi omuzlarımı çökertiyor, aynanın karşısına geçip yüzümü kontrol ediyorum, önce sola sonra sağa çeviriyorum. Sol yanağım kıpkırmızı, tam kemiğin üzerinde bir çizik var. Yarın bir çürük olacağından eminim.

Mükemmel. Herkese bir kavgaya karıştığımı söyleyeceğim. Hatta rakibim olarak Jake'in adını bile verebilirim. Belki bu sayede o herif sonunda bana cevap verir. Tüm o Callahanlar o kadar ketum ki, aklımı başımdan alıyorlar.

Kıyafetlerimi çıkarıyorum. Haşlayıcı sıcaklığa ulaşana kadar duşu açıyorum. Bir tıslamayla spreyin altına giriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, derin nefes alıp sakinleşmeye çalışırken suyun üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Hayatım darmadağın oldu. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Uzun zamandır da değil. Hiçbir şey iyi değil. İyilik için bir şansım vardı ve ben her şeyi mahvettim. Artık beni istemiyor. Onu suçlayamam.

Ben de artık kendimi istemezdim.

YİRMİ BİR

AVA

CUMA GECESİ. Maç gecesı. Takıma göre sezonun en önemli maçı. Koçlara göre de.

Aileme göre.

Benim için mi? Bu sadece başka bir oyun. Birkaç gün önce antrenmandan atıldıktan sonra, sözde kraliçe arı Cami *en iyi* davranışını sergiledi. Koç'a yalakalık yapıyor. Herkese karşı tatlı. Ne zaman biri bir şey yapsa cesaretlendirici sözler söylüyor. Hatta dün antrenmandan çıkarken hepimize tek tek sarıldı.

Bir şeyler dönüyor. Ona güvenmiyorum.

Takımdaki herkes benimle daha fazla konuşuyor ve sanırım bunun nedeni kimse Cami'ye karşı çıkmazken benim karşı çıkmam. Okul yılının başından beri kendimi pek kendim gibi hissetmiyorum. Daha sessizdim. Daha içine kapanık. Konuşamıyorum.

Cami beni sınırlarıma kadar zorladı. Kötü davranışları için ona seslenmek çok iyi hissettirdi. Çok normal. O zamandan beri uçuyorum.

Haftalardır Eli ile uğraşmamamın yardımı olabilir. Oturup kendime acımak yerine, onu aklımdan çıkardım. Onun hak ettiği öfkeye tutundum. Cami ile birlikte olduğunu bilmek, ki ondan nefret ediyorum. Çok iğrenç. Onun hakkında daha az düşünmeme neden oluyor.

Daha az ve daha az ve daha az.

Isındıktan sonra, amigo takımının geri kalanıyla birlikte tribünlere doğru yürürken kendimden emin hissediyorum. Küçükler takımının maçı neredeyse bitmek üzere ve takımımız kazanıyor. Tribünler insanlarla dolu ve oyuna girmek için uzun bir kuyruk var.

İçeri girmek için bekleyen bir grup çocuğu gördüğümde iki kez bakıyorum ve hepsi siyah, mor ve altın rengi giymiş.

Mustang renkleri.

Grubumuzun ön tarafındaki kızlar kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar ve meraklı bakışlarını oğlanlara yönelttiler.

"Neler oluyor?" Hemen önümde duran Dakota'ya soruyorum.

Yanımda yürüyebilmek için adımlarını yavaşlatıyor. "Mustang futbol takımı bu gece burada."

Midem alçalıyor ve hemen korkuyla doluyor. "Neden?"

"Haftayı boş geçiriyor olmalılar." Dakota omuz silkiyor ve Mustang çocuklarının durduğu yere bakıyor. Bazıları bizi fark etmişti ve bariz bir şekilde bakıyorlardı. "İçlerinde gerçekten sevimli olan birkaç tanesi var."

"Taze kan oldukları için böyle söylüyorsun," diye takılıyorum, sesimin hafif ve sıradan çıkmasını umarak.

İçimde ağır ve ciddiğim. Hiç şaşırmadım. Yine de şanslıyım ki öfkeyle dolup taşmıyorum.

Henüz değil.

"Doğru, ama cidden. Çok seksiler. Şu uzun saçlı sarışın adamın adı neydi?" Dakota soruyor.

Jackson Rivers. Yüksek sesle söylemiyorum.

Baylee onun yerine gürleyen tezahürat sesiyle anons ediyor ve tabii ki başını çevirip bize bakıyor.

Dakota, "Biraz daha yüksek sesle söyle," diye sesleniyor ve tüm ekibimiz kahkahalara boğuluyor.

Jackson sadece gülümsüyor ve el sallıyor. Dakota da el sallıyor. Birkaç takım arkadaşımız da öyle. Ben yapmıyorum.

Eli'ın burada olmaması için dua ediyorum.

Tribünlerin önünden geçiyoruz, uzun bir sıra halinde saha kenarına açılan kapıya doğru ilerliyoruz. Brandy arkamızda kalıyor ve içeri girdiğimizde kapıyı kapatarak kimsenin bizi takip etmesini engelliyor. Sadece belirli kişilerin saha kenarına girmesine izin veriliyor. Biz ve bando. Tabii bir de futbolcular ve koçlar, gerçi biz pistte tezahürat yapıyoruz. Takım sahaya çıktığında, tüm öğrencilerin aşağı inip onlara tezahürat yapmaları için kapıyı geçici olarak açıyorlar ki bu her zaman eğlenceli oluyor.

Kalbim heyecanla çarpıyor.

Hepimiz sırt çantalarımızı bir kenara koyar ve hemen fotoğraf çekmeye başlarız. Başka bir deyişle, Cuma gecesi maç başlamadan önceki olağan rutinimiz.

Amigo takımlarının sosyal medya hesapları için selfie ve Boomerang videoları ve ardından kendimiz için fotoğraflar.

Dakota ve diğer birkaç kızla fotoğraf çektiirmek için poz veriyorum, kameraya gülümserken başlarımız birbirine yakın, o sırada vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi.

Ama kalabalığı taramak için başımı kaldırdığımda tanıdık kimseyi göremiyorum, tribünlerin tepesinde oturmuş birkaç futbol destekçisi veliyle sohbet eden annem dışında özellikle beni izleyen kimse yok.

"Ava!"

Beck'in yüzünde kocaman bir gülümsemeyle çitin kenarında durduğunu görüyorum. Hemen yanında siyah saçlı bir çocuk duruyor ve ikisi de bakışlarında hevesli bir beklentiyle bana bakıyor.

Belki de beni incelediğini hissettiğim kardeşim ve onun küçük arkadaşıydı?

Bel yüksekliğindeki çite yaklaşıp ellerimi çitin tepesine doluyorum. "Ne var ne yok?"

"Bu gece şeker mi atıyorsun?" Beck soruyor.

Çoğu zaman iç saha maçlarında tribünlere şeker atarız. "Belki." Buraya ilk geldiğimizde spor müdürünün Brandy'ye kocaman bir çuval şeker verdiğini biliyorum. Şu anda Brandy'nin ponponlarımızı taşımak için maçlara getirdiği arabada duruyor.

"Eğer yaparsan, bize de biraz atmayı unutma, tamam mı? Biz tam şurada oturuyor olacağız." Beck başını çeviriyor ve tribünlerin sol alt tarafındaki çoğunlukla boş olan tribünü işaret ediyor. "Bize fazladan atın."

"Tamam, gideceğiz," diyorum Beck'e. "Sadece beladan uzak durduğunuzdan emin olun, tamam mı?"

"Annem gibi konuşuyorsun," der huysuzca, arkadaşı kulağına bir şeyler fısıldamadan önce. Gülüyorlar ve çekip gidiyorlar.

"Kardeşin çok tatlı."

Sağıma baktığımda Cami'nin yanımda durduğunu görüyorum.

"Beck'i mi kastediyorsun?" Bunun muhtemelen onu kızdıracağını düşünerek soruyorum. Zaten Jake'in çekici olduğunu düşündüğünü varsayıyorum. Merhaba, bir süre onunla çıkmıştı.

"Elbette, Beck'i kastediyorum." Bana kaşlarını çatıyor. Ben sakın kalıyorum. Duygusuz. Beni kızdırmaya çalıştığından eminim. Sadece nedenini bilmiyorum. "Bir gün o da bu kampüse gelecek. Jake'ten bile daha popüler olabilir."

Hiçbir şey söylemiyorum. Bana boktan ve korkunç bir şey söylemek istemediği sürece benimle kanka gibi davranması için hiçbir neden yok. Cami'yi tanıyorsam, planı tam olarak budur.

"Bu okula giden her Callahan saygı görür. Popülerdir. Başarılıdır." Sırıttıyor. "Sen hariç."

Bugüne kadar bu okul için yaptıklarımın listesini sıralamak istiyorum, ki bunların başında birinci sınıftan beri liderliğin bir parçası olmak geliyor, ama sessiz kalıyorum. Tek tepkim tek bir kaşımı kaldırmak.

"Autumn dört yıl boyunca amigo takımındaydı," diyor Cami. "Son yılında kaptanlık yaptı. Benim gibi." Cami gülümsüyor. Ön dişlerinin üzerinde parıltılı kırmızı bir dudak parlaticısı var. Ona söylemeyeceğim. Umarım şu anda çektiği her fotoğrafta bu bok görünür. "Kardeşin futbol takımının kaptanlarından biri. Saygı duyulan biri. Saygı duyulan biri."

Korktuğunu da eklemek istiyorum ama yapmıyorum. Jake'in öfkesi başını belaya sokuyor ama uzun sürmüyor.

"Duyduğuma göre Beck de mükemmel bir futbolcu. Eminim buraya geldiğinde ortalığı kasıp kavuracaktır." Gülümsemesi de sözleri kadar önemsiz. "Ve sonra... küçük, yaşlı, sıkıcı sen varsın."

Bakışlarımı onunkilerde sabit tutuyorum. Sebebi ne? Neden şimdi beni kışkırtmaya çalışıyor?

"Arkanda bırakacağın miras ne olacak? Okul için ne yapıyorsunuz? Bizim için?" Başını eğiyor, sesi küçümseyici. "Burada olman kimsenin umurunda mı? Tahminimce yarın ortadan kaybolsan kimse fark etmez."

Sırf orospuluk olsun diye orospuluk yapıyor ama sözleri yine de canımı acıtıyor. "Hayat bir popülerlik yarışması değildir Cami," diyorum ona, kendimi kontrol altında tutmaya çalışarak. Tüm vücudum titriyor, çok kızgınım.

Neden tekrar amigo seçmelerine katıldım? Evet, çünkü Autumn bunun iyi bir fikir olduğunu söyledi. Daha fazla dahil olmak için eğlenceli bir yol olacağını söyledi.

Kız kardeşim çok *yanılıyordu*.

Cami gülüyor. Daha çok kıkırdar. "Beni kandırabilirdin. Hayatta ne bildiğin değil, kimi tanıdığın önemlidir. Peki seni kim tanıyor? Gerçekten mi? Büyük bir arkadaş grubun yok. Çok fazla erkekle çıkmıyorsun. Hemen hemen içine kapanıksın. Kim olduğunu bilenlerin tek sebebi kardeşlerin. Bir de baban. Onlar olmadan..." Yakınına eğiliyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Sen bir hiçsin."

Bana söylediği şeylerden nefret ederek ona sırtımı döndüm ve hışımlla uzaklaştım.

Orada öylece durup uzun süre katlandığım için nefret ediyorum.

Daha da kötüsü, bana söylediği şeyler yüzünden şu anda hissettiklerimden nefret ediyorum.

Kardeşlerime kıyasla bile başarısız biri değilim. Çok fazla erkek arkadaşım ya da dev bir arkadaş grubum yoksa ne olmuş yani? Ben gerçek, anlamlı ilişkiler istiyorum. Sırf popüler görünmek için insan toplamaya ihtiyacım yok. Popüler olmak umurumda bile değil.

Bir bakıma öyle. Kim istemez ki? On altı yaşındayım, liseye gidiyorum ve elbette insanların beni sevmesini ve kim olduğumu bilmesini istiyorum. Ama soyadımın ne olduğundan ziyade kendi değerlerimle geçinmeyi tercih ederim.

Ve sorun da bu. Bu yüzden Cami'nin sözleri beynime kazınıyor ve kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Sadece derimin altına girmeye çalıştığını biliyorum.

İşe yarıyor.

"Hey." Koç Brandy yanından geçerken beni durdurdu. "İyi misin? Az önce Cami'yle konuştuğunu gördüm."

Onu ispiyonlayarak o kaltağın başını belaya sokmayı reddediyorum. Bu sadece takımda daha fazla drama neden olur ve ben uğraşmak istemiyorum. Ayrıca ne diyebilirim ki? Kötü şeyler söyledi ve duygularımı mı incitti? Ben küçük bir bebek değilim. "Sorun yok," diyorum Brandy'ye, sahte bir gülümseme takınarak. "Sadece farklılıklarımızı çözmeye çalışıyoruz."

Brandy'nin yüzündeki şüpheli ifade, benim saçmaladığımı düşündüğünü gösteriyor. "Eğer sana sorun çıkarırsa bana gelebilirsin, duydun mu beni?"

Brandy'nin bu yönünü seviyorum. O her zaman gerçekleri söyler. Hepimizle ilgileniyor ve kimseyi kayırmıyor. "Seni anlıyorum," diyorum başımı sallayarak.

Başlama vuruşundan önce on beş dakikamız daha var, bu yüzden daha fazla fotoğraf çekildi. Devre arası rutini ve Cami'ye göre bunu kesinlikle başarmamız gerektiği hakkında büyük bir tartışma. Annem gelip benimle birkaç dakika konuşuyor, Ellie de öyle.

"Gelen Mustang çocuklarını gördün mü?" diye soruyor bana.

"Onları içeri girmek için sırada gördüğümü sandım," diyorum etrafıma bakıp birilerini görmeye çalışırken.

Onu hala görmedim ama burada olmalı.

"Evet, neredeyse tüm as takımları bu gece burada. Sanırım haftayı bay geçiriyorlar," diyor Ellie. "Yani bizim maçımızı basmaktan başka yapacak

daha iyi bir şeyleri yok."

Başımı sallayarak "Ezik," diye mırıldandım.

"Değil mi? Bence acınası görünüyorlar. Neden bizim maçımıza gelsinler ki? Evde kal ve rahatla," diyor Ellie.

Bizi gözetlemek için buradalar. Takımımızın oyununu izlemek, onları birkaç video kliple izlemek yerine canlı ve aksiyon halinde görmek için. Hücumumuzu ve savunmamızı parçalara ayırmak ve tam bir hakimiyet kurmak istiyorlar. Bahse girerim koçları da buradadır.

Nasıl düşündüklerini biliyorum. Bizim takım da aynı şeyi yapıyor. Hoşça kal haftamız, eve dönüş maçından önceki hafta ve eminim ki çocuklarımız evlerinde oynayacakları maça onları izlemeye gideceklerdir.

"Jackson'ı gördüm," diye takılıyorum, odağı ona vermeye karar vererek. Ellie'nin yanakları pembeleşti. "Eminim etrafı kızlarla çevrilidir." "Son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Başını iki yana sallıyor. "Bunun bizim için tek seferlik bir anlaşma olduğuna eminim. Peşinden koşan bir sürü hayran kızı var. Ben sadece partide konuştuğu bir kıyım. Sanırım adımı bile hatırlamıyordur."

"Ah, pes etme. Belki de gidip ona yaklaşmalısın." Cesaretlendirici bir arkadaş olmak istiyorum ama cesaretlendirmenin bir parçası olmak istemiyorum. Yani Ellie Jackson'la konuşmaya çalışacaksa, Eli'nin de yanında olacağından eminim.

Ve onunla uğraşmak istemiyorum. Bu gece olmaz. Belki bir daha asla.

"Hey kızlar! Sahaya çıkın!" Brandy aniden bağırır.

"Gitmeliyim," diyorum Ellie'ye, ponponlarımı kapıp takımın geri kalanıyla birlikte futbol sahasına koşmadan önce. Kale direğinin yanındaki dev şişme futbol kaskının iki yanında sıralanıyoruz ve Dakota omuzlarımın üstüne oturup kendi ponplarını sallarken benimkiler de Dakota'nın dizlerine tutunarak ayaklarımın dibinde duruyor.

Bu bizim her iç saha maçındaki ritüelimizdir. Müzik çalmaya başlar, insanlar tezahürat yapmaya başlar, takım dev kaskından fırlar ve sahaya çıkarken gözyaşı pankartları arasından koşar. Tribünlerdeki insanlar buna bayılıyor. İtiraf etmeliyim ki her hafta bunu izlemek beni gururlandırıyor.

Hiç eskimiyor. Kardeşimi arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla birlikte koşarken görmek. Kalabalıktan gelen onay kükremelerini duymak. Babamın kenarda durup tüm olanları izlediğini ve takıma tezahürat yaptığını bilmek.

üzerinde.

İşimiz bittiğinde, oyun boyunca tezahürat yapacağımız yere geri dönüyoruz. Hepimiz bayrağa doğru döndüğümüzde ve bando çalmaya başladığında

"Star Spangled Banner "ı dinlerken yine birinin beni izlediğini hissediyorum. Dikkatle. Başımı yavaşça çevirip kalabalığa bakmadan önce birkaç saniye daha esintiyle dalgalanan bayrağa odaklanmaya devam ediyorum.

Eli Bennett'in bakışlarının bana kilitlendiğini görmek için.

YİRMİ İKİ

ELI

AVA ÇOK GÜZEL. Onu izlemek bile göğsümü ağrıtıyor. Neredeyse tam önümde duruyor ama aramızdaki mesafe bana onun benim olmadığını hatırlatıyor.

Daha mı kötü?

O tamamen dokunulmaz.

Küçük zorba Cami Lockhart bu gece çalışıyor. Ne yazık ki, tam görüş alanında oturuyorum ve dikkatimi çekmeye çalışmaktan vazgeçmiyor. Beni görmek muhtemelen geçmişteki ilişkimizin anılarını canlandırıyor. Bana böyle hissettirdiğini biliyorum ve o zamanlar, takıldığımızda, ona karşı hiçbir şeyim yoktu. Güzeldi, flört ediyordu, bana ilgi gösteriyordu? Evet, bundan bir parça istedim. O zamanlar Jake Callahan'la birlikte olduğundan haberim olmasa da sıradan bir ilişkiye başladık.

Bunu söylediğimde kimsenin bana inanmadığından eminim, ama bu doğru.

Gerçeği öğrendiğimde, ondan hemen ayrıldım. Zaten tipim olmadığını fark ettim. Çok şirret, çok sahiplenici, genel olarak çok fazla. Yine de seksi. Kız da bunu biliyor. Bu gece neden benimle flört etmeye çalıştığını bilmiyorum. Diego'yla yattığına dair dedikodular duydum. Artık ona karşı bir ilgim yok. Uzun zamandır da yok.

Ava bana doğru bakmıyor bile ve bu da canımı acıtıyor. Bu gece küçük kalbiyle tezahürat yapıyor. Olabildiğince yüksek sesle bağırıyor, hareketleri keskin, tekmeleri yüksek, sarı at kuyruğu zıplıyor. Bir tür dublör formasyonuna giriyorlar ve o küçük amigo kızı havaya fırlatabilecek kadar güçlü olduğunu fark ediyorum.

Etkilendim. Genelde tüm tezahürat takımlarını sporcuymuş gibi davranan bir avuç şaklaban olarak görüyorum ama sanırım bu benim hıyarlığım. Bu kızlar çalışıyor.

Brenden oyun sırasında bir ara eğilip "Cami sana bakıp duruyor" diyor.

"Oradaydım, yaptım, ilgilenmiyorum," diye cevap veriyorum, bakışlarım, ilgim, her şeyim sadece Ava için.

"Gerçekten mi? Çok seksi," diyor

Brenden. "Çok fazla drama."

Brenden gülmeye başlar. "Bu seni daha önce ne zaman durdurdu? Sen de fazla dramatik değil misin?"

Sözleri beni rahatsız ediyor. "Anlamıyorsun."

Kimse bilmiyor. Bu benim sorunum. Hayatım boktan. Dünyanın tepesinde oturuyormuşum gibi davranabilirim ama değilim. Önemli olan her şeyin elimden alınmasına bir milisaniye uzaklıktayım ve bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Sarhoş annemin ve onun değişken ruh halinin kaprislerine kalmış durumdayım. Telefonda benim hakkımda bağırıp çağırmasını dinledikten sonra babam artık benim sapkın bir pislik olduğumu düşünüyor. Kardeşim mesajlarıma zar zor cevap veriyor. Önemli aile bilgileriyle dolu bir mesaj yağmuruna tuttuktan sonra verdiği son cevap?

Sonra konuşuruz.

Bu kadar. Oh, ve bu iki gün önceydi.

FML.

Belli ki küçük kardeşi ve tüm ailesi hiç umurunda değil. "Kahretsin kardeşim. Son zamanlarda çok kötü bir ruh halindeydin," diyor Brenden.

düdük çaldıktan ve mola verildikten sonra. "Kıçına ne girdi ve öldü?"

"Annem." Birkaç gece önce yaşadığımız küçük olaydan sonra, babama - mahkeme işlemleri sırasında her şey yasal olarak belgelendi, çok teşekkürler anne - benim tam velayetimi almasını istediğini söyledi. Kötü davrandığımı ve ona sürekli tehditkâr bir şekilde davrandığımı ve kendi çocuğundan korktuğunu söyledi.

Hemen hemen doğrudan bir alıntı.

O akşam babamdan bir telefon aldım. Anneme saygılı davranmam konusunda bana çıkıştı. Ne şaka ama, yirmi yıldır evli olmalarına rağmen anneme hiç saygı duymuyor. Yine de ona karşı çıkmaya ya da kendimi savunmaya zahmet etmedim. Bir anlamı yoktu.

Dinliyordum. Bana "dik durmamı ve doğru uçmamı" söyledi, yoksa beni okuldan öyle bir atardı ki "başım dönerdi".

Beni okuldan alırsa ne kadar yıkılacağımı biliyor. Takımımından uzaklaştırırsa. Beni finansal olarak da kesmekle ilgili tehditlerle dolu o konuşmanın tamamını zaten duydum - birden fazla kez duydum. Ve bu saçmalıkla birkaç kez uğraştıktan sonra, kendi başıma yapmayı tercih ettiğimi hemen anladım. Hayatta kalmak için onun parasına ihtiyacım yok.

Hayatta kalmak için aileme de ihtiyacım yok.

"Yine sana bok mu atıyor?" Brenden beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Beni babamla yaşamaya göndermekle tehdit ediyor," diye mırıldanıyorum. Brenden gerçekten gülüyor. "Sanki öyle bir şey olacaktı gibi."

"Aynen öyle." Babam benimle uğraşmak istemiyor. Sadece annemin yolundan çekilmeyi ve işime bakmayı öğrenmem gerekiyor.

Göründüğünden daha zor.

İlk çeyrek tekrar başlıyor ve Ava'ya odaklanmayı bırakıp sahada olan biten her şeye konsantre olmaya karar veriyorum. Badgers iyi görünüyor. Güçlü. Çok fazla hata yapmıyorlar. Özensiz değiller. Koçlar kışklarını kaldırıyor ve Jake bir profesyonel gibi takımına komuta ediyor.

Bunu asla yüksek sesle söylemem ya da kimseye itiraf etmem ama zorlu bir rakip olacaklar. Pazartesi günü antrenmana geldiğimizde daha da sıkı çalışmamız gerekecek.

İlk yarının sonunda Badgers üç gol ve bir saha golüyle öndeydi. Bu maçı kaybetmeleri için sürekli hata yapmaları gerekecek. Ya da rakip takımın bir anda ortaya çıkıp canlarına okuması gerekecek. Bunun daha önce de olduğu biliniyor.

Göreceğiz.

Ava ve ekibinin geri kalanı sahaya çıkmadan önce düz bir çizgi oluşturup kollarını birleştiriyor ve rakip tezahürat ekibiyle yarı yolda buluşuyor. Bu ritüele aşinayım. Tüm tezahürat takımları bunu yapar ama ben soyunma odasında koçlar tarafından azarlandığım için bunu nadiren görürüm.

Ava'nın ekibi iki dakika içinde sahneye çıkacak ve bunu kaçırmamın imkanı yok.

Brenden bana "Hey, hepimiz atıştırmalık büfesine gidiyoruz," diyor. Başımı kaldırıp baktığımda birlikte geldiğim herkesi ayakta ve gitmeye hazır buluyorum. "Sen de geliyor musun?"

"Ben burada kalacağım," diyorum ayaklarımı önümdeki banka dayayıp öne eğilirken ve dirseklerimi dizlerime dayarken. "Bana bir su getirir misin?"

"Gitmek istemiyor musun?" Brenden kaşlarını çatar.

"Hayır." Kızların yerlerini almalarını izlerken bakışlarım sahadan hiç ayrılmıyor. Ava en sağ tarafta, hemen hemen önümde ama sahanın ortasında olduğu için onu pek iyi göremiyorum.

Her şey yolunda. Sarı saçları sayesinde izini kaybetmeyeceğim.

Brenden ve diğerleri konuşmaya devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Sonunda gidiyorlar ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Müzik başlıyor. Eski bir şarkı çalıyor. Fifth Harmony'den "Worth It".

Uydurma.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Müziğe zahmetsizce ayak uyduruyor. Her dönüşünde eteği havaya kalkıyor ve kıcını görebilmeyi umuyorum ama her zaman çok hızlı oluyor ve hiçbir şey göremiyorum. Görebildiğim tek şey gülümsüyor, ama aynı zamanda konsantre olduğunu da söyleyebilirim ve bu çok tatlı bir şey.

O bir dublör grubuna doğru ilerlerken ve onlar el ilanlarını havaya fırlatırken göğsümde gurur kabarıyor. Benim kızım bu işte çok iyi. Eminim bu onun da ilk tezahürat yılı.

Maç bittiğinde ellerimi çırpırmaktan ve ıslık çalmaktan kendimi alamıyorum. Bu, tribünlerdeki insanların birkaç meraklı bakışını kazanıyor ve zaten yerel rakip okuldan olduğum için çok şey kazanmıştım. On üç yaşlarında görünen bir grup kız kıkırdamaya ve fısıldaşmaya başladı. Yine de umurumda bile değil.

Şu anda gururlu bir erkek arkadaş gibi hissediyorum ve Ava'yla konuşmuyoruz bile. Ben bir aptalım. Bu kız için tam bir enayi.

Ve en ufak bir fikri bile yok.

Devre arası gösterisi biter bitmez ayağa kalkıp geriniyorum, kollarımı başımın üzerinde tutarak son bir saattir metal bir bankta oturmanın verdiği gerginliği atmaya çalışıyorum. Etrafta kimsenin olmadığını düşünerek arkadaşlarımı aramaya karar veriyorum. Belki onlarla birlikte atıştırmalık büfesinde sıraya girerim.

Onları bulmaya giderken, onun yerine bir bela buldum. "Hey Eli. Bu gece burada ne yapıyorsun?"

Cami ve yırtıcı arkadaşı Baylee. Ona yırtıcı diyorum çünkü sürekli birilerine saldırmaya çalışıyor. Ayrımcılık yapan biri değil.

"Çocuklarla birlikte *senin* çocukları izlemeye geldim." Ellerimi kot pantolonumun ceplerine sokarak gülümsüyorum.

Şu anda onunla gerçekten konuşmak istemiyorum ama kaba bir orospu çocuğu olup olay çıkarmak da istemiyorum. Cami'yi tanırım, olay çıkarmaya bayılır.

"İyi görünüyorsun," diyor Cami sıcak bir gülümsemeyle. Bana birkaç adım daha yaklaşıyor, beni tepeden tırnağa tararken gözleri parlıyor. "Seni özledim" derken sesi alçalıyor.

"Bana bu saçmalıkları anlatma bebeğim. Beni hiç özlemedin," diyorum ona kocaman bir sırıtışla.

Hoppala. Olay çıkarma konusundaki endişelerim boşa gitti. İfadesi bir an için duraksadı. "Bu doğru değil."

"Duyduğuma göre, geceleri seni sıcak ve kızarmış tutan biri varmış." Cevap vermeyince kaşlarımı kaldırıyorum. "Diego mu?"

Baylee Cami'ye döner ve koluna vurur. "Bana bunun doğru olmadığını söylemiştin." Sesi suçlayıcıdır.

"Değil," diyor Cami ağzının kenarından. Gülümsemesi yaklaşık yüz derece soğudu. Şimdi donma noktasının altındayız. "Bunu sana kim söyledi?"

"Okulunuzda casuslarım var ve bana her şeyi anlatıyorlar," diyorum, sesim uğursuz. Bu doğru değil. Dedikodular bir liseden diğerine yayılıyor. Herkes herkesin arkadaşı. Herkes birbiri hakkında konuşuyor. Onların tüm dedikodularını duyuyoruz, tıpkı onların bizimkileri duyduklarından emin olduğum gibi.

"Casuslar, Eli? Gerçekten mi?" Cami kollarını kavuşturur, tamamen savunma moduna geçer.

"Gerçekten. Dinle, arayı kapatmak güzeldi ama gidip bir şeyler yemem lazım. İkinizle sonra görüşürüz." Onlar başka bir şey söyleyemeden arkamı dönüyorum ve hızımı artırarak büfeye doğru ilerliyorum.

Yine de onlardan tamamen uzaklaşmak gibi bir şansım yok. Sırada Brenden'ı gördüğümde ona seslenmeme saniyeler kalmıştı ki Baylee'nin hemen yanımda koluna dokunarak bana ayak uydurduğunu fark ettim.

Yürümeyi bırakıp ona dönüyorum, tüm nezaketim kayboluyor. "Ne halt istiyorsun?"

"Çok düşmanca," diyor Baylee, gülümsemesi sabit bir şekilde. "Bekâr olduğumu duydum."

Direkt konuya girmek gibisi yok.

"Ne zaman bekâr değilim ki?" Ava'nın beni Baylee'yle konuşurken görmemesini umarak etrafıma bakınırken bir elimi saçlarımin arasında gezdiriyorum.

Muhtemelen çıldırırdı. Evet.

Eğer hala umursuyorsa.

"Bu gece Sorrento'nun evinde bir parti var," diyor Baylee imalı bir gülümsemeyle.

Bazı şeyler asla değişmez.

"Gitmek ister misin diye merak ediyordum?" diye soruyor, yüzünde umut var. Yeterince sevimli. Benim gibi yaşlı. Cami gibi tam bir sürtük. Hiç sadakati yok. Cami'yle geçmişte takıldığımızı biliyor. Kahretsin, muhtemelen gelip benimle konuşmalarını öneren Cami'ydi. Ve işte Baylee, en iyi arkadaşından gizlice kaçıyor, böylece daha sonra aramızda bir ilişki ayarlayabilecek.

Başımı iki yana sallayarak, "Hayır, o benim sahnem değil," diyorum. O aslanın inine girmemin imkanı yok. Hepsi kıcıımı tekmelemek isteyecektir.

Hayal kırıklığı çok açık. "Takımımızdan korkmadığını sanıyordum."

"Korkmuyorum." Daha yakına eğilerek kulağına mırıldandım, "Çok korkuyorum.

Ama senden. Söylentilere göre vajinanızda dişleriniz varmış."

Hayatımda Baylee hakkında böyle bir söylenti duymadım ama muhtemelen doğrudur. Kız ölümcül.

Nefes nefese kalıp hırslayarak benden uzaklaşıyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Sen tam bir pisliksin."

"Ve sen de tam bir baş belasısın." Ona bir bakış gönderdim. *Benden uzak durmasını* umduğum bir bakış. "Git bu gece takılacak başka birini bul. Tercihen en iyi arkadaşının ilgilenmediği ya da ilgilenmediği birini."

"Ha, bu elli mil yarıçapındaki herkesi dışarıda bırakır." Baylee hışımla uzaklaşıyor ve ben de yavaşça başımı sallayarak gidişini izliyorum.

Dediğim gibi, bela. İkisi de. Onlardan uzak duracağıma yemin ederim.

Arkadaşlarımı buluyorum ve onlarla birlikte devre arasında atıştırmalık büfesinde sıraya giriyorum, ancak üçüncü çeyreğin başında koltuklarımıza geri dönebiliyoruz. İnsanlar çoktan gitmeye başlamıştı - çoğunlukla yerel Cuma gecesi eğlencesi için gelen yetişkinler- ve çoğu insan düşman olarak görüldüğümüz için bize yakın bile oturmuyordu. Sonunda arkamdaki bank koltuğuna yaslanıp dirseklerimi dayayarak bacaklarımı önüme doğru uzatabiliyorum.

Ben rahatlığın timsaliyim.

Ama içimde başka bir şey hissediyorum. Gözlerimi sahaya dikmiş, Jake'in oyununu izliyorum. Hücum takımının geri kalanı sayı yapmaya çalışırken onları izliyorum. Doğal bir ritimleri var gibi görünüyor, sanki birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyorlar ve sahada herkesin her zaman nerede olduğunu biliyorlar. Oyun kitabını ezberlemiş durumdalar ve yeteneklerimize güvenmekle birlikte daha fazla hata yaptığımızı da biliyorum. Bazı oyuncularım yoldan çıkıyor ve kendilerini olmamaları gereken bir yerde buluyorlar.

Berbat bir şey.

Futbol takımlarının büyük çoğunluğu yıllardır -gençler ligi zamanlarından beri- birlikte oynayan yetenekli son sınıf öğrencilerinden oluşuyor. Biz ortaokuldayken iki yıl üst üste Mountain Bowl şampiyonu olmuşlardı. Birbirlerini anlıyorlar. Hatta bazıları birbirlerinden nefret ediyor ama sahaya çıktıklarında kişisel duygularını bir kenara bırakıp takımın iyiliği için oynuyorlar.

Sessizce etkilendim.

Ve sessizce
endişelendim.

Adamlarımın geri kalanına böyle hissettiğimi söyleyeceğimden değil. Onlara korku ya da endişe vermek istemiyorum.

Bunu kendi başlarına da gayet iyi yapabilirler.

Amigo takımı tezahürata başlıyor ve ben açıkça Ava'yı izliyorum. Pozisyonumu değiştirdim, böylece Cami'nin yerine onun görüş alanında oturuyorum ve o başımın üstünde ve hemen sağında bir şeye odaklanmaya devam ediyor. Bana bakmıyor. Neredeyse bana bakamıyor gibi.

İçimde yavaş yavaş ölüyorum.

Bana bak.

Ona dikkatle bakıyorum, zihnimle onun beni görmesini istiyorum. Benden başka herkese gülümsüyor. Ona baktıkça göğsüm daha da daralıyor.

Bu kız.

Onun benim olmasını istiyorum. Bu da iyi olmam gerektiği anlamına geliyor.

Her şeyden önce çenemi kapalı tutmayı öğrenmeliyim. Onu kızdıracak düşüncesizce şeyler söylememeliyim.

Çünkü şu anda benim sorunum bu. Hep düşünmeden konuşuyorum. Bana hep kızgın. Dişlerimin arasından yalan söylediğim son hikayemin onu kızdırdığına eminim.

Ateşli bir Ava'dan daha iyi bir şey yoktur. Çok seksi. Onun öfkesinden zevk alıyorum. Yani ben hasta bir sikim.

Hey, en azından itiraf edebilirim.

Pantolonumun arka cebinde telefonum çalarken aynı anda ağır bir iç çekiyorum. Elimi uzattığımda annemden bir mesaj geldiğini görüyorum.

Neredesin????????????

Ona hızlı bir cevap gönderdim.

Bir maça gittim. Rekabeti kontrol ediyordum.

O anda önümdeki sahada olup bitenlerin fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Çok çabuk cevap veriyor.

Eve ne zaman dönüyorsun?

Ona neden umursadığını sormak istiyorum ama onu kızdırmak istemiyorum.

Bana zaten yeterince kızgın. Ben:

Oyun bittiğinde. Anne: Seni

şimdi evde istiyorum. Ben:

Neden?

Geç saate kadar dışarıda kalmana gerek yok.

Anne: **Bu konuda benimle tartışma. Zaten ince buz üzerinde yürüyorsun.**

Gözlerimi deviriyorum. Ne zamandan beri gerçekten umurunda? Güvenliğim umurunda değil.

Ben: **17 yaşındayım ve futbol takımımın oyun kurucusuyum. Her cuma gecesi geç saatlere kadar dışarıdayım. Bunda büyütülecek ne var?**

Anne: **Maçtan hemen sonra eve gel o zaman.**

Ben: **Geceyi Brenden'de geçireceğim.**

Bu bir yalan. Geceyi Brenden'larda geçirme planım yoktu ama ya Ava'yı benimle konuşmaya ikna edersem? Ya benimle vakit geçirmesini sağlarsam?

Elime geçenin avantajını kullanmalıyım. Ayrıca, yapmak istediğim son şey eve gitmek.

En az on dakika boyunca cevap yok. Oyuna, Ava'ya konsantre olmaya çalışıyorum ama dikkatim dağılıyor. Endişeyle doluyum. Annem iyi mi? Neden eve dönmemi bu kadar çok istiyor? Genelde Cuma geceleri nerede olduğumu umursamayacak kadar sarhoş olur.

Bu ani fikir değişikliği neden?

Sonunda cevap veriyor.

Anne: **Tamam. Bu iyi. Bir dahaki sefere planlarını önce bana danış.**

Saçmalıyor. Son birkaç yıldır hiç umursamadı. Ryan mezun olup her şey boka sardığında, muhtemelen salonun ortasında çırılçıplak durup sikimi rastgele bir kızın ağzına sokabilirdim ve annem bunu fark edemeyecek kadar sarhoş olurdu. Ya da bana yeni kız arkadaşımın kim olduğunu bile sorabilir.

Ve bu lanet gerçek.

"Biliyor musun, yüzündeki kesiğin nasıl olduğunu bana hiç anlatmadın," diyor Brenden ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Parmaklarım otomatik olarak elmacık kemiğimdeki yaraya gidiyor. İnce ama derin. Güzel kırmızımsı mor bir çürükle öpülmüş. Annem bana bir numara yaptı. Çok sert görünüyorum. Kampüste morarmış ve hırpalanmış bir yüzle dolaştığınızda insanlar size daha farklı bakıyor.

Brenden'a gerçeği söylememin imkanı yok. Gezegendeki en büyük korkak gibi görüneceğim.

"Aile tartışması," diyorum, muğlak tutarak.

Brenden'in kaşları havaya kalktı. "Hadi canım? Baban şimdi de seni tokatlıyor mu?"

"Onun gibi bir şey," diyorum karanlık bir kıkırdamayla. Yeterince yakın.

"Dostum," diye gülüyor Brenden, başını sallayarak. "Sen olmak nasıl bir şey?" "Ölçülemeyecek kadar berbat," diyorum ona, aptal gibi sırıtarak.

Kahkahası büyür. "Yok artık."

Evet. Yok artık.

YİRMİ ÜÇ

AVA

OYUN BİTTİ VE ÇOK ŞÜKÜR KAZANDIK. Eli ile karşılaşmadan önce buradan kaçmak istiyorum ama önce etrafı temizlemeye yardım etmem gerekiyor. Ponponlarımı kaldırıyorum, tezahürat ve dublörlük için kullandığımız matları topluyorum ve arkadaşlarımla biraz sohbet ediyorum ama gitmek için can atıyorum.

İkiye bölündüm. Bir yanım kaçıp Eli ile konuşmamak için can atıyor. Onunla uğraşmak çok stresli. Ama diğer yanım.

Onunla konuşmak istiyor. Söyleyeceklerini duymak istiyor. Sürünmesini ve özür dilemesini izlemek istiyor. Ama yalvaracak mı?

Onu tanıyorsam, muhtemelen hayır.

O tribünden beni izlerken tezahürat yapmak zordu. İkinci yarı boyunca bakışları beni hiç terk etmedi. Etrafı arkadaşlarıyla çevriliydi, hepsi konuşuyor, gülüyor ve maçı dikkatle izliyorlardı. Arada bir içlerinden biri onu kaburgalarından dürtüklüyor ya da omzuna tokat atıyordu ama onları fark etmiyordu bile. Eli onların arasında bir heykel gibi hareketsiz oturuyor, gözlerini sadece bana dikiyordu. Ürkütücü hissettirmeliydi. Sanki bana kafayı takmış çılgın bir sapığım varmış gibi.

Bunun yerine, heyecan vericiydi. Aslında bir sapığım olmadığını bilmek, ama bana tamamen saplantılı olan muhteşem bir çocuk. Bakmadan duramayan. Birlikte olmamızı dileyen.

Ya da en azından beni becerebilmeyi diliyor.

Kendinizi gerçeğin yumuşak, bulanık bir versiyonuna sarmak yerine sert gerçekliğe tutunmanın özgürleştirici bir yanı vardır. *Beni istiyor ya da bana ilgi duyuyor* gibi şeyler düşünmek.

Gerçekçi olalım. Eli beni becermek istiyor. Hikayenin sonu.

Ve bunu bilmenin gücü var. Şimdi nihayet seksin neden bir uyuşturucu olduğunu anlıyorum.

Bakışlarım yüzünde çok uzun süre kalmazdı ama yanağındaki kesiği fark ettim. Hemen üstündeki renkli çürük. Kavga mı etmişti? Kiminle? Kardeşimle olamazdı. Öyleyse kimdi? Ve neden?

Merak korkunç bir şeydir.

Sakin davranmaya karar vererek tüm eşyalarımı topladım, Brandy'yi kontrol ettim ve sonra park yerine doğru yola çıktım. Otobüs durağının diğer tarafına park ettiğim için biraz yürümek zorunda kaldım. Normalde aynı yere park eden diğer kızlarla birlikte yürürdüm. Bu gece, arkadaşlarımla takılıp dedikodu yapmak yerine sadece buradan gitmek istiyorum.

Elbette, takımımdaki kızların çoğunun futbol oynayan erkek arkadaşları var, bu yüzden sahada onlarla fotoğraf çektiyorlar. Ben de o kızlardan biri olabilirdim ama şu anda Lindsey Wyatt'la fotoğraf çektiyor ve onun hemen yanına sokulmuş durumda. İkisinin de yüzünde aynı kocaman gülümseme var.

Kalbim özlemle çarpıyor. Wyatt'la birlikte olmayı dilediğim için değil. Keşke Eli ve ben böyle olabilseydik.

Duygularımı kalmaları gereken yere, derinlere iterek sırt çantamı omzuma atıyorum ve alandan ayrılp otoparka doğru ilerliyorum. Hala geride kalanlar var. Futbol destekçileri atıştırmalık kulübesini temizliyor. Çıkış kapısının yanında duran büyük bir birinci sınıf kız grubu var ve sanırım ailelerinin onları almasını bekliyorlar.

Yalnızlık üzerime çöküyor ve zihinsel olarak ona kıcımlı öpmesini söylüyorum. Ben yalnız değilim. Arkadaşlarım var. Bir hayatım var. Eğer akıllı olsaydım, bir çocuk bulurdum. Benim okuluma giden birini. Kibar, sessiz ve saygılı birini. Sevimli ve komik olan, beni güldüren ve zekasıyla beni etkileyen.

Bana tek boynuzlu at gibi geldi.

Arabamın bulunduğu otoparka giden köprüden geçmek üzereydim ki birinin adımı seslendiğini duydum.

Erkek biri.

Omzumun üzerinden bakarken, bana doğru gelenin Caleb olduğunu görünce duraksıyorum.

"Hey, Ava!" Koşarak durduğum yere geliyor ve tam önümde duruyor. Gençken ona aşıktım. Hemen hemen her kızın bir zamanlar olmuştur. Çoğunun hala var. Caleb muhtemelen lisemizdeki en çekici çocuk ve bunun farkında. Sorun ne?

O tam bir oyuncu. Bu kampüsteki hemen hemen her kızla bir şekilde karşılaşmış. Şaka yapmıyorum.

Ben hariç.

"Ne var ne yok?" Caleb'a gülümseyerek soruyorum. Dürüst olmam gerekirse burada olduğu için minnettarım. Otoparka tek başıma gitmek istemiyordum.

İkimiz de otoparka doğru ilerlerken, "Seni tek başıma gördüm ve seninle yürüyebileceğimi düşündüm," diyor. "Jake seni şu anda yalnız görse çok kızardı."

"Tek başıma idare edebilirim. Ben büyük bir kıyım," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle.

"Bunu biliyorum," diyor imalı bir şekilde ve beni güldürüyor. "Yine de bir şey olursa kendimi çok kötü hissederim." Bana utangaç bir bakış gönderiyor ve ben gözlerimi devirmek istiyorum. Caleb utangaç olmaktan çok uzak. Şu anda sadece benimle flört ediyor.

Maç hakkında havadan sudan konuşuyoruz. Caleb üniversite gözlemcilerinden bahsediyor ama ona gerçekten baktıklarından bahsetmiyor. Mezun olduktan sonra ne yapacağını merak ediyorum. Üniversiteye mi gidecek? Şüpheli. Caleb'in notlarının iyi olmasının tek nedeni, okulun sunduğu her sporu yapması ve katılmak için minimum not ortalamasını tutturmak zorunda olmamız. Hiçbir zaman aşırı hırslı olmadı. Ona tembel diyemem.

Bence o anı yaşamayı tercih eden bir adam.

Arabamın yanında duruyoruz, sırt çantamı bagaja atarken Caleb beni izliyor.

"Sorrento'nun evine mi gidiyorsun?" diye sordu bana.

Bagajı çarparak kapattım ve başımı salladım. "Hayır. Ben eve gidiyorum." "Neden seni hiç partilerde görmüyorum?" Caleb gülümsüyor ve cazibe için, sanırım.

"Pek partici değilimdir," diye cevap veriyorum, bu konuşmayı bitirebilmeyi dileyerek. Yoruldum.

Buradan gitmek istiyorum. "Ben öyle duymadım."

Başımı eğiyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Söylentilere göre birkaç hafta önce eski Johnson tatil köyündeki partideymişsin. Jackson Rivers'ın düzenlediği parti." Caleb'ın gülümsemesi sakindi ama gözleri şeytani bir parıltıyla parlıyordu. "Çok sarhoş olduğunu duydum."

Casuslar. Kelimenin tam anlamıyla her yerdeler. İnsanların sizi izlediğinin farkında bile değilsiniz ama izliyorlar. Her hareketinizi takip ediyorlar ve bir gün sizi ifşa edecekler.

Şimdi olduğu gibi.

"Bunu sana kim söyledi?" Kollarımı kavuşturup savunma moduna geçiyorum. "Önemli değil. Sadece merak ediyorum." Bir an duraksıyor ve

Uzaktan bir arabanın kapısının çarptığını duydum, sonra biri "Siktir git, Diego!" diye bağırdı. Jocelyn'e benziyordu, bir varmış bir yokmuş kız arkadaşı.

"Neden o partiye gittin ama her iç saha maçından sonra Sorrento'nun evine gitmiyorsun?" Caleb soruyor. "Sanki hiç orada değilsin. Hiç."

"Nedenini biliyorsun," diyorum sinirli bir şekilde kollarımı indirip anahtarsız uzaktan kumandaya basarak kapılarımı açarken. "Jake beni etrafta istemiyor."

"Doğru değil. Seni takip edebilmek için orada olmanı tercih ediyor. Farklı bir okula giden insanların düzenlediği partilere gittiğinde durum değişiyor. Neler olabileceğini kim bilebilir?"

Tek kelime etmedim.

Ben arabaya binerken Caleb, "Sanırım kardeşin bunu bilmek isterdi, değil mi?" diyor.

Kapıyı açık tutarak başımı Caleb'a doğru sallıyorum. "Ona orada olduğumu söyledin mi?"

"Hayır." Başını sallıyor, yüzünde hâlâ o rahat gülümseme var. "Şu ana kadar o partide gerçekten sen olduğuna inanmıyordum. Kaynağımın yanlış anladığını düşündüm."

Hiçbir şey söylemiyorum. Onun yerine arabanın kapısını çarpıp motoru çalıştırıyorum. Caleb sürücü tarafına yaklaşıp kollarını arabamın üstüne koyuyor ve ben de camı yarıya kadar indiriyorum. "Benden ne istiyorsun, Caleb?" Yorgun bir şekilde soruyorum. Sanırım bana bir şekilde şantaj yapmak istiyor, ki bu çok aptalca.

"Bu akşam partiye gelmelisin," diyor.

Gülüyorum ama seste mizah yok. "Neden?" "Böylece benimle takılabilirsin."

"İlgilenmiyorum," diyorum ona, elimi vitesin üzerine koymak için uzanırken. Caleb beni belli belirsiz rahatsız ediyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Onun olayı ne?

"Neden olmasın, Ava? Daha önce de flört ettik. Biraz eğlenmek istemez misin?" Caleb'in sesi biraz yükseliyor ve arabamı sürüp gitmek üzereyken

tanıdık bir sesin bana seslendiğini duyuyorum,
"Hey! Burada bir sorun mu var?"

Kısa bir an için gözlerimi kapatıyorum ve başımı koltuk başlığına vuruyorum. Bu sesi nerede duysam tanırım.

Eli.

"Cidden şimdi mi? Ne halt istiyorsun?" Caleb arabamdan uzaklaşıyor, Eli ve futbol takımının geri kalanıyla alay ediyor. "Peki sen neden buradasın?"

"Siz sıkıkların oyununu izlemeye geldim. Onun yerine seni bir kızı süzerken buldum." Eli çenesini bana doğru çeviriyor ve ben de gözlerimi devirmek istiyorum.

Bir kız mı? Önemsizmişim gibi mi? Ne pislik ama. Ya da belki... sadece beni kolluyordur.

Kalbim bu teoriye kapılıyor ve gitmesine izin vermiyor.

"Onu süzmüyorum. Onu tanıyorum," diyor Caleb. "Ve senin yerinde olsam onu rahat bırakırdım. O Callahan'ın kız kardeşi, salak."

Eli yavaşça Caleb'e yaklaşıp, maiyeti de hemen arkasından onu takip etmektedir. "Onun tam olarak kim olduğunu biliyorum. Callahan'ın en iyi arkadaşlarından birinin şu anda küçük kız kardeşinin iç çamaşırlarıyla flört ettiğini öğrendiğinde pek memnun olacağını sanıyorum."

Caleb küçümseyici bir ses çıkarıyor. Ben de öyle. "Onunla flört etmiyorum, sik suratlı."

Eli bakışlarını bana doğru çeviriyor, gözleri zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle dolu.

Ve yemin ederim, kıskançlık.

"Seninle flört mü ediyor?" Eli bana soruyor.

Cevap vermiyorum. Ona sadece bir bakış gönderiyorum, umarım "*Ne yapıyorsun?*" der.

"Neden işime burnunu sokuyorsun, orospu çocuğu? Ve sen neden buradasın? Kampüsümüzden defol git," diyor Caleb, tam Eli'nin ayaklarına tükürmeye çalışırken.

Tanrım, erkekler iğrenç.

Eli balgamdan sıyrılıp Caleb'a doğru ilerliyor ve yüzünü Caleb'ın yüzüne doğru iterken gömleğinin önünü avucunun içinde tutuyor. "Bu gece benimle uğraşmak istemezsin. Genelde iyi anlaşıyoruz ama senin boktan ağzından çıkan boktan şeyleri dinleyecek havada değilim. Arkadaşlarım da öyle."

Arabamda donmuş bir şekilde oturuyorum. Caleb yalnız. Desteği yok. Eli'nin etrafı arkadaşları ve takım arkadaşlarıyla çevrili. İsteseler onu eşek sudan gelinceye kadar dövebilirler. Park yerinde başka kimse yok, çünkü

Maçlar için buraya çok fazla insan park etmiyor. Caleb da genelde buraya park etmez.

Sanki beni yalnız yakalamak istiyor gibiydi. Bu da beni huzursuz ediyor. "Bu karşılaşmayı unutabiliriz, haksız mıyım?" Eli soruyor Caleb hala bir şey söylemediğinde, dudakları gergin ve gözleri kaynayan bir duyguyla parlıyordu. "Gitmene izin vereceğiz ve sen de Callahan'ın kız kardeşini rahat bırakacaksın."

Caleb'ın dudakları bembeyaz olur ve bir kez başını sallar. Eli tişörtünü hafifçe iterek bırakıyor ve Caleb etrafını saran, mor ve altın rengi kıyafetlerini gururla giyen çocuklara bakıyor.

"Bu konuda tek kelime edersen Snapchat ve Instagram'da onu becermeye çalıştığını yayarım." Eli beni işaret ediyor. "Jake senin için gelecek ve bunu biliyorsun."

"Ne oluyor lan? Sana inanmayacak," diyor Caleb alaycı bir ifadeyle. "Beni denemek mi istiyorsun?" Eli'nın kaşları havaya kalkıyor.

Caleb sessiz kalıyor. Sanırım bu hayır demek.

"Siktir et," diye mırıldanıyor Caleb, bana hızlı bir bakış göndererek. "İyi misin Ava?"

Başımı salladım. "Evet."

Kuyruğunu kıstırıp geldiğimiz yöne doğru koşmaya başlamadan hemen önce "Camını kapat ve buradan git" dedi.

Mustang futbol takımı Caleb ortadan kaybolduğu anda konuşmaya ve gülmeye başlıyor. Eli beni izliyor, elleri kalçalarında, üst dudağı tiksintiyle kıvrılmış. "O orospu çocuğu öylece kaçıp gitti," diyor bana, ses tonu inanılır gibi değil. "Sağ salim gittiğinden emin olmak için bile etrafta dolaşmadı."

"Yaptığın şey bu mu?" Ona dikkatle sordum. "Güvende olduğumdan emin olmak mı?"

"Şuraya park ettik." Ben camımı açmaya başlarken o da yaklaşmaya başladı. Caleb'ın az önce boşalttığı yerde duruyor, cam kapanırken bakışları benimkilerde. Oradan ayrılmıyor. Sadece bana bakıyor, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokmuş, yüz ifadesi... üzgün mü? Pencereden birbirimizi izlemeye devam ediyoruz ve Caleb'ın tavsiyesine uymam gerektiğini biliyorum. Arabamı vitese takıp gitmeliyim.

Ama ben bilmiyorum. Eli'nın bakışlarında bir şey var. Yüzünde. Çok savunmasız görünüyor.

Omzunun üzerinden bakar ve arkadaşlarına bağırır. "Gidin buradan."

Tek söylediği bu.

"Emin misin?" diye sorar
içlerinden biri. Eli başını sallar.

"Sadece git. Ben hallederim."

Araçlarına doğru ilerlerken bana meraklı bakışlar gönderiyorlar. Gidişlerini izliyorum, Eli hâlâ arabamın yanında duruyor, camım hâlâ açık. Hepsi arabalarına bindiğinde ve motorların çalıştığını duyduğumda, camımı bir kez daha indiriyorum.

"Ne istiyorsun?" Ona soruyorum, ses tonum sümüklü, sanki elimde değilmiş gibi. İçimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor.

"Neden kaldın?" diye soruyor bana.

Üzgün görüldüğü için ona kaldığımı söyleyemem. Ona acıdığımı düşünebilir ama öyle değil. Onu rahatsız eden bir şey var. Sanki-

Bana ihtiyacı var.

"Sen iyi misin?" Sesimi alçaltarak soruyorum.

Arabaya yaklaşıyor, sonra diz çöküyor, böylece yüzü benimkiyle aynı hizaya geliyor, uzun parmakları kapının çerçevesine dolanıyor. Bu kadar yakinken, yukarıdan gelen ışık ona doğru parlarken, kusursuz yüzündeki her küçük şeyi görebiliyorum. Gözlerindeki yeşil, kahverengi ve altın rengi girdabı. Çenesinin hemen altındaki eski, sivri yara izi. Kaşlarını çatığında kaşlarının arasında oluşan küçük kırışıklık, ki şu anda yaptığı da bu. "Hayır, değilim. Kendimi bok gibi hissediyorum Ava. Ve hepsi senin suçun."

Benim kaşlarım da onunkilerle aynı. "Bu nasıl benim hatam oluyor? Haftalardır seninle konuşmadım."

"Aynen öyle. Sorun da bu zaten. Benimle konuşmuyorsun. Neredeyse yüzüme kustuktan sonra seni sağlığına kavuşturuyorum ve sen beni terk ediyorsun. Saçmalık bu. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Kusmuğumun yüzünün yakınına bile gelmediğini iddia etmek istiyorum ama bu anlamsız olur. "İşte *benim* sorunum da burada. Sen bana diğer orospuların gibi davranırken ben neden seninle konuşayım?" Bu konuşmayı yaptığımız için sinirlenerek soruyorum. Hem de okulumun otoparkında.

"Diğer tüm fahişelerim mi?" Gülmeye başladı, piç kurusu. Parmaklarımı yumruk yapıp ona dik dik bakıyorum, içimi kaplamak isteyen aşağılanma ve utançla savaşıyorum. "Sen tanıdığım hiçbir kıza benzemiyorsun Ava."

Bu söz üzerine tüm vücudum yumuşuyor ve kendime zayıf olduğumu söylüyorum. Eli söz konusu olduğunda, ben zayıf, pısırik bir pisliğim ve bunu anlamıyorum. I

onu alma.

Bizi anlamıyorum.

Eli omzunun üzerinden bakıyor ve ben de aynı yöne bakıyorum. İkimiz de seslerin yaklaştığını duyuyoruz ve o başını çevirip bir kez daha bakışlarımla buluşuyor. "Bir yere gidip sadece... konuşabilir miyiz?"

Soruş şekli ve sesinin tonu beni etkiliyor. Sesi çaresiz geliyor. Sanki başka kimseyle değil de benimle olmak istiyormuş gibi.

Yine bir zayıflık. Ama kaygan parmaklarımla ona tutunuyorum ve onu birkaç dakika daha yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

"Tamam," diyorum usulca. "Ama sadece konuşuyoruz." Yalan. Ve ben bunu biliyorum.

"Evet. Konuşuyoruz. İşte bu." O da biliyor.

"Ciddiyim." Hayır, ciddiyim.

"Elbette." Eli ayağa kalkıyor ve arabamın önünden koşarak geçip yolcu tarafına biniyor. Alçak sesle ısıklık çalarak etrafına bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bu çok kaygan bir sürüş."

Ailem yaz boyunca bana çelik grisi bir BMW 7 serisi dört kapılı sedan aldı. Evet, kulağa sıkıcı bir araba gibi geliyor. Ama size söyleyeyim, değil. Hibrit, lüks ve motoru çok güçlü. İşte bu yüzden Jake asla kullanmaz. O pervasızdır.

Eli gibi.

"Sürmek ister misin?" Teklif ediyorum.

Babam şu an beni duysa, öldürürdü. Uykumda öldürürdü. Autumn ehliyetini ilk aldığı anda, bir keresinde futbol takımındaki çocuklardan birinin arabasını kullanmasına izin vermişti, bir maçtan sonra herkes otoparkta takılırken, Tanrı bilir ne yapıyorlardı.

Adam arabayı direğe çarpmış. Ailesinin sigortası yoktu. Hepimiz babamın kalp krizi geçireceğini düşündük.

Eli başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, beni bu teklifi yapmaya iten şeyin ne olduğundan emin değilim ama boş ver. Kimse öğrenmeyecek.

Aslında, sözümü geri alıyorum. Teklifi neden yaptığımı biliyorum. Çünkü bunun Eli'yi mutlu edeceğini biliyordum. Yüzüne bir gülümseme koymak istedim. Ruh halini hafifletmek. Bahse girerim bir süredir karanlık bir ruh halindeydi.

Anlayabiliyorum.

Elini uzatıp gösterge panelinin üzerinde saygıyla gezdirirken, "Evet, sürmek istiyorum," diye nefes alıyor.

Neredeyse burnumu çekecektim. Erkekler ve arabalar. Asla anlamayacağım.

Hemen yer değiştiriyoruz ve itiraf etmeliyim ki Eli direksiyonun arkasında otururken oldukça iyi görünüyor. Bir süre orada oturuyor, sanki gelmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi direksiyonu okşuyor. Okşayan parmaklarını izlerken ürperiyorum.

Onun da beni nasıl okşadığını hatırlıyorum.

"Nereye gitmemiz gerektiğine dair bir fikrim var," diyor arabamı sürerken.

"Nerede?"

"Bu bir sürpriz." Bana bakıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Var mısın?"

Ben çok...

Düpedüz korkutucu.

YİRMİ DÖRT

ELI

Anasını siktiğimin CALEB'i, Ava'nın arabasının her yerine asılmış ve ona lezzetli bir atıştırma olmuş gibi bakıyor. O pisliği ve güzel suratını sikeyim. Jake en iyi arkadaşlarından birinin kız kardeşiyle birlikte olmaya çalıştığını bilse çok kızardı dediğimde yalan söylemiyordum.

Ailesini, özellikle de Ava'yı koruduğunu biliyorum. Arkadaşlarının ne kadar ahmak olduğunu biliyor.

Düzelteyim, bütün gençler ne kadar da ahmak.

Ava ve Caleb'i otoparkta birlikte gördüğüm anda kıskançlık içimi kemirmeye başladı. Güzel bir çift olurlardı. Muhtemelen güzel bebekler yaparlardı. Hemen Ava'yı Caleb'in önünde dizlerinin üzerinde hayal ettim. Caleb onu becerirken altında yatıyordu.

Siktir et şu sesi. Siktir et, siktir et, siktir et.

Eminim Drew Callahan, Caleb'i aileye kabul etmek için kollarını açacaktır.

Callahan'ın kapısına gitmeye zahmet etseydim muhtemelen diri diri yakılırdım.

Bilin bakalım şimdi kim gülüyor? Şu anda Drew Callahan'ın küçük kızının arabasının sürücü koltuğunda oturan benim. Ayağım gaz pedalında, otoyolda ilerlerken motor kükrüyor, küçük boktan kasabamızı arkamızda bırakıyoruz.

Ava öne doğru eğiliyor, ayaklarının dibindeki sırt çantasının fermuarını açıyor ve bir çift eşofmana benzeyen bir şey çıkarıyor. "Bu üniformadan nefret ediyorum," diyor.

Üstünü çıkarmadan hemen önce, onu sadece kısa amigo eteği ve siyah spor sütyeniyle orada otururken bırakıyor.

Bir an duraksadım ve neredeyse arabayı otoyoldan çıkarıp bir setten aşağı sürüyordum.

"Eli!" Nefes nefese kaldı ve bana geniş gözlü bir bakış gönderdi. "Dikkat et!"

"Sen soyunurken normal bir insan gibi araba kullanmamı bekleyemezsin," diye uyarıyorum onu, sesim daha da sertleşerek. Yaptığı maskaralıklar yüzünden şu anda direksiyonu yumrukluyorum.

"Al sana uyarı o zaman," diyor, sesinde kızgınlık var. Yine de bir parça eğlence de duyuyorum. "Soyunuyorum."

Siyah eşofman altını silkeliyor ve bir ayağını bir bacağının içine sokuyor. Sonra diğerini. Dikkatim dağılmış bir şekilde izliyorum, bir gözüm yolda, diğer gözüm Ava'da, ki bu neredeyse imkansız. Araba sağa kayıyor, sola kayıyor, ben hep son saniyede direksiyonu düzeltiyorum.

"Öde. Dikkat. İçin. Yola. Yola" diye azarlıyor ve yemin ederim sesi bana gülüyormuş gibi geliyor.

Yemin ederim bu kız içimi burkuyor.

Pantolonu bacaklarından çekiştiriyor, poposunu koltuktan kaldırıyor ve eteğinin altından geçiriyor, sonra belinden çevirip düğmesini ve fermuarını açıyor. Eteğini çekip çıkarıyor, yer döşemesine bırakıyor ve şimdi sütyen ve eşofmanla orada oturuyor, gördüğüm en seksi kız gibi görünüyor.

Sırt çantasından bir tişört çıkardığında, ayağımı yere vurmak zorunda kalıyorum.

"Hayır."

Ava hareketlerinde duraksıyor. "Ne yok?"

"Kesinlikle hayır." Başımı sallıyorum. "Onu giymiyorsun. Uh uh."

Tedirgin bir nefes alıyor. "Neden?"

"Çünkü orada öylece otururken çok seksi görünüyorsun." Ona doğru bir el sallıyorum. Siyah spor sütyeni mükemmel göğüslerine yapışıyor ve bronz, düz karnını ortaya çıkarıyor. Bronzluk çizgilerini kontrol etmek istiyorum. Gerçekten ne kadar solgun olduğunu görmek. Ağzımı o gizli noktaların üzerinde gezdirmek.

Terlemeye başladım. O gülmeye başladı.

Onun kahkahalarıyla kafayı bulmuş bir halde, göl yolundaki virajları çok hızlı dönüyorum. Ava, virajları çok keskin aldığında lastiklerin yaptığı gibi gıcırıyor ve ben de onun bariz korkusuna gülüyorum. Bir manyak gibi.

Sanki ölmek istiyormuşum gibi.

Belki de öyle. Bu hafta bok gibiydi. Biraz özgür olmak iyi hissettiriyor. Annemden uzakta. Onun tehditlerinden uzakta. Her girdiğimde üzerime kapanan o evden uzakta.

"Beni korkutuyorsun," diyor bana bir virajı daha çok hızlı döndükten sonra. Elleri yumruk olmuş, kucağında duruyor ve ben kendimi kötü hissediyorum.

Sonra tekrar, hiçbir şey hissetmiyorum.

"Özür dilerim." Bu kelime dudaklarımdan çok kolay dökülüyor çünkü onu kastetmiyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sana söyledim, bu bir sürpriz." Sesim ölçülü. Eşit. Kendimi toparlamış gibi görünüyorum ama içten içe dağılmış durumdayım. Gerginim. Bu çok komik, çünkü kızlar beni korkutmaz. Genelde korkutmazlar.

Yolcu koltuğunda oturan bu adam beni çok korkutuyor.

Birkaç dakika içinde eski Johnson tatil köyündeyiz. Son suçumuzun işlendiği yer. Bölgeyi çevreleyen sarı polis şeridini ve en son nerede durduğumuzu gösteren bir tebeşir çizgisini görmeyi bekliyordum. Aslında o tebeşir çizgisi göl kıyısında, onu öptüğüm kütüğün hemen yanında olmalıydı.

Kusmadan önce.

Güzel zamanlardı.

"Neden burası?" diye soruyor pencereden dışarı bakarken. Dolunay gümüşü ışıltısını Jackson'ın amcasının kulübesi de dahil olmak üzere önümüzde duran her şeyin üzerine düşürüyor. Burada başka kulübeler de var, çoğu yırtık pırtık ve terk edilmiş. Zeminleri çökmüş ve çatıları yırtılmış. Diğerleri gelişirken bu tatil köyünün neden başarılı olamadığını bilmiyorum. Hâlâ gelişiyorlar. Burası hayalet kasaba gibi.

Sanırım takılmak için yeni favori yerim burası.

"Hadi," diyorum ona, kapıyı açmadan önce motoru kapatıyorum. Sorusuna cevap vermiyorum. Yakında onu neden buraya getirdiğimi anlayacaktır.

Arabadan çıkıyorum ve o da çıkıyor, eşofman altı ve spor sütyeniyle, ayağındaki tertemiz beyaz amigo ayakkabılarıyla yaklaşırken kendinden emin görünüyor. Normalde böyle kasıla kasıla dolaşmadığını söyleyebilirim. Pek çok kız kampüste ya da partilerde çok az ya da hiç kıyafet giymeden hoplayıp zıplarken, Ava'nın yaydığı hava bu değil.

O iyi bir kız.

Lise boyunca, iyi kızların gizlice kötü olmak istediklerini keşfettim. Bu görüntüyü sonsuza kadar koruyamazsınız, değil mi? Büyük bir gösteri yapıyorlar, herkesin tatlı ve masum olduklarını düşünmesini sağlıyorlar, ama gerçekte? Birinin onları kirletmesini isterler. Kötü bir çocukla birlikte olmanın heyecanını ararlar.

Ava'nın oyun planı bu mu? Ona bakmak bile beni şehvetle dolduruyor. Onu mahvetme isteğiyle dolduruyor. Onu soymak ve tekrar bir araya getirmek.

"Burası çok soğuk," diyor titreyerek ve kollarını kendine sarıyor. "Tişörtümü istiyorum."

"Siktir et." Kolundan tutup kendime çektim ve onu yakınımnda tuttum. Yanağını göğsüme bastırıyor, ben de çenemi başının üstüne koyuyorum. O mükemmel bir uyum. Kelimeleri yüksek sesle söylemek istiyorum ama bana siktir olup gitmemi söyleyebilir. "Seni sıcak tutacağım."

Başını sallıyor. Yüzünü göğsüme gömüyor, sanki derimin altına girmeye çalışıyor. Yapabilseydim, ona izin verirdim.

Jackson'ın amcasının kulübesine girdik. Çok kolay oldu ve içeride tökezlediğimizde ışıkları açmaya çalıştım ama çalışmadı.

Tuhaf.

Buzdolabının kapağını açtığımda içeride birkaç başıboş bira buluyorum ve iki tane alıp birini Ava'ya uzatıyorum. Başını hayır anlamında sallayınca birini açıyorum ve buzdolabının kapağını kapattıktan sonra diğerini de yanımda getiriyorum. "Susamadın mı?"

"Su şişem arabada." Evin önüne doğru bir bakış attı. "Gidip getirebilirim."

"Ben alırım. Sen burada bekle."

Dışarı fırlayıp sırt çantasını alıyorum, eve getirip şu anda sarkık kanepede oturan Ava'ya veriyorum. Aramızda fazla boşluk bırakmadan yanına yerleşiyorum, başımı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. Perdeler geri çekilmiş, pencereler açıkta kalmış ve ayın ışığı içeri girerek görmeyi çok daha kolaylaştırmış.

İlk fark ettiğim şey örümcek ağları. Bu küçük kulübenin sadece birkaç hafta önce bir Noel ağacı gibi ıslıl ıslıl olması ve şimdi her şeyin kapalı olması çok garip. Sanki yıllardır kullanılmamış gibi.

"Göle inmeliyiz," diye önerdim.

"Kıçım dunsun diye mi? Hayır, teşekkürler" diyor ve Hydro Flask'ının pipetinden bir yudum alıyor.

Dudaklarına bakıyorum. Onları aletimin etrafına sarılmış olarak hayal ediyorum. Göl kenarında olduğumuzu ve dudaklarını aletimin üzerine nasıl koyduğunu hatırlıyorum.

İyi. Aletimin üstünde, aralarında iki kat kıyafet var. Yeterince yakın.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra ona "Bir sorum var," diyorum. "Ne bilmek istiyorsun?"

Başımı çevirip ona bakıyorum, açık ve dostane ifadesini pervasızca inceliyorum. Ne düşündüğünü bilmek istiyorum, ama o zaman korkunç bir şey keşfedebilirim, bu yüzden...

Bu soruyu özellikle sormuyorum.

"Caleb sana asılıyor muydu?" Sözcükler beni düşmanca mermi noktaları gibi terk ediyor. Kıskanç bir pislik gibi konuşuyorum.

Belki de kıskanç bir pislik olduğum içindir.

"Hayır." Gülüyor. Başını sallıyor. "Kardeşimin arkadaşları benimle flört etmez. Ağabeyimden çok korkuyorlar."

Alay ediyorum. O pislik beni zerre kadar korkutmuyor. "Caleb sanki ikinizi sevişirken hayal edebiliyormuş gibi sana bakıyordu."

Bana iğrenmiş bir bakış gönderdi. "Ben de aynı şeyi düşünmüştüm." Bekle bir dakika. Az önce benimle aynı fikirde miydi?

"Ama o bütün kızlara böyle bakıyor," diye ekliyor. "Bu Caleb'ın cazibesinin bir parçası."

Gülüyorum. "Eğer gerçekten bunu kastediyorsan, o zaman benim Beyaz Atlı Prens olduğumu düşünüyor olmalısın."

"Ne diyorsun sen?"

Kahkahalarım ölüyor. "Hep sana bakıyorum ve nasıl olacağını hayal ediyorum." Tereddüt ediyorum. "Sikeyim seni."

Sessiz kalır. Hydro Flask'ından bir yudum daha alıyor. Parlak sarı renkte ve hepsi aynı renk şemasına sahip çıkartmalarla kaplı. Soluk sarı ayçiçekleri ve limonlar ile aslında hepsi saçmalık olan şirin sözler. Kızlar bu tür şeylere estetik diyorlar ve sanırım öyle, ancak tam olarak neden bahsettiklerini bilmiyorum.

"Eminim bir sürü kızla yatmışsındır," diyor sonunda ve mükemmel Ava'nın ağzından bir f-bombası çıkınca ağzım açık kalıyor. "Bana olan ilgini anlamıyorum. Jake yüzünden mi?"

Ona iki kez göz kırptım. Jake kim? Cidden, ne yapacağımı şaşırdım... Oh. Doğru ya. Onun pislik kardeşi.

"Yıllar boyunca sana her ne yaptıysa, ondan intikam almanın bir yolu mu bu? Ben bir çeşit intikam sikicisi miyim?"

Tanrım, bir f-bombası daha. Böyle devam ederse pantolonumun içine boşalabilirim. "Seni kardeşinden intikam almak için kullanmıyorum," diyorum ona, sesim

kasvetli. "Doğrusunu isterseniz, şu anda düşündüğüm son kişi Jake."

"Oh." Sertçe yutkunuyor. "Eğer beni sadece kullanıyorsan, bununla başa çıkabilirim," diye devam ediyor, sesi küçük, bu kelimeler f-bombalarından çok daha güçlü.

Ne dedin?

"Çünkü benim de bir tür çıkışa ihtiyacım var." Bana utangaç bir bakış attı ve ben de ona doğru eğildim, sanki o bir mıknatıs ve ben de dev bir çelik çubukmuşum gibi ona doğru çekildim.

Daha çok kotumun içinde dev bir çelik çubuk varmış gibi.

"Şu anda tam olarak ne söylüyorsun?" Çok emin olmam lazım.

Çok, çok emin.

Ava yüzünü bana dönüyor, ifadesi utangaç ve kararsızdan cesur ve her şeyi bilene doğru değişiyor. Çok sıcak. Çok ateşli. Onunla ilgili her şey beni etkiliyor. Ve sonra iki yıl önce onu tribünde annesiyle konuşurken ilk gördüğümünden beri duymak için can attığım sözleri söylüyor.

"Birbirimizi kullanabiliriz," diyor, sesi güçlü ve net. "Sen kendi intikamını bulabilirsin, ben de kendi..."

Sesi dalgalanıyor. Başka bir şey söylemiyor.

"Neyini bulmak?" Ben soruyorum.

YİRMİ BEŞ

AVA

MUTLULUĞUMU BUL. Amacımı bul. Odaklanabileceğim bir şey bul. Belki onu iyileştirebilirim. Belki o da beni iyileştirebilir.

Ama neyden iyileşmem gerekiyor? Hayatım mükemmel. Sevgi dolu bir ailem var. Erkek ve kız kardeşlerim bana iyi davranıyor. Okulda başarılıyım. Arkadaşlarım var. Liderlik yapıyorum, amigo takımındayım. Dünyanın zirvesinde olmalıyım.

Peki neden içim bu kadar boş?

Neden hep bu karmaşanın içinde kaybolmuş gibi hissediyorum? Ailem şu anda çok meşgul, onları zar zor görüyorum, özellikle de babamı. Çok fazla arkadaşım yok. Kimse beni gerçekte olduğum kişi olarak *görmüyor*.

Eli hariç.

"Fark etmez," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak ve başımı hızlıca sallayarak. "Ben sadece... hissetmek istiyorum."

Yüz ifadesi birkaç saniye içinde şaşkınlıktan saf sekse dönüşüyor. "Sana hissettirebilirim."

Sesi karanlık. Çakıllı. Başka bir şey söylemesini, başka bir şey yapmasını bekliyorum. Beklenti içimde kıvrılıyor, beni nefessiz bırakıyor.

"Neyi hissetmek?" Fısıldıyorum.

İri elini dizime koyup nazıkçe sıkıyor. "Tam olarak ne istiyorsun, Ava?"

Adımı söylemesini seviyorum. Bana şu anda beni inceliyormuş gibi bakmasını seviyorum. Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi. Yine de hala tamamen karanlıkta. Ben kimse için gizemli değilim. Herkes beni *çözdüğünü* sanıyor.

Eli hariç.

"Bilmiyorum." Sesim kısıldı. Tüylerim diken diken oluyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefesimi tutamayacakmışım gibi hissediyorum.

"Ah, ama bence sen biliyorsun." Dizimi bırakıyor ve parmaklarını boynumun yan tarafına bastırmadan hemen önce daha da yaklaşıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, her şeyi bağlandığımız o tek noktaya odaklıyorum. Orada öylece oturuyorum, nefes almak dışında tamamen hareketsizim. Hafif parmaklarıyla boğazımı okşuyor, tıpkı daha önce direksiyonuma dokunduğu gibi ve birden şehvetle doluyorum. Göğüslerim ağırlaştı. Meme uçlarım sertleşti. Bacaklarımın arası zonkluyor.

Ve sadece boynuma dokunuyor.

"Ne kadar uzağa gittin?" diye soruyor.

Gözlerimi kapalı tutuyorum, sorusu karşısında yüzümün ısınmasından nefret ediyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Cinsel olarak mı? Ne kadar ileri gittiniz?"

"Şimdiye kadar gittiğim en uzak yer..." Gözlerimi açıyorum. "Sen. Hatırladın mı?"

"Sadece tekrar söylediğini duymak istedim." Çok yakın. Sadece bir dakika önce olduğundan daha yakın. Bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğiyorum, gözlerindeki açlığı gördüğümde şok geçiriyorum.

Benim için açlık.

"Göldeki parti gecesi ne dediğimi hatırlıyor musun?" diye soruyor, kaşlarını çatığımda kaşları hafifçe kalkıyor.

Tabii ki hatırlıyorum.

Eğer böyle devam edersek, asla geri dönmeyeceğiz. O dudakların sikime dokunuyor mu? Ben seninim. Parmaklarım bacaklarının arasından kayıp seni boşaltıyor mu? Sen benimsin.

Eli yanağıma dokunuyor, parmakları aşağı inip dudaklarıma fısıldıyor ve sonra onları bırakıyor. "Her kelimesinde ciddiydim. Hâlâ da ciddiyim. Bu bir kez oldu mu, geri dönüşü yok. İstedığinin bu olduğundan emin olsan iyi edersin Ava. Oyun oynamıyorum."

Kendime engel olamayıp karşılığında yanağına dokunuyorum, parmaklarım derisindeki keşiğin üzerinden geçiyor. Kırmızı ve mor çürüğe dokunduğumda yüzünü buruşturuyor. "Burada ne oldu?"

"Bir tartışmaya girdim" derken bakışlarını başka yöne çeviriyor.

"Kiminle?"

"Annemle."

Hassas yaraya dokunmaya devam ederken içimden bir şok geçiyor. "Bunu sana annen mi yaptı?"

"Kimseye söyleme, tamam mı? Bana tokat attığında yüzüğü dönmüş olmalı ki beni de kesti." Bakışları benimkilere dönüyor ve orada bir endişe var. Onu koruyor. Neden koruyor?

"Sana *tokat* mı *attı*?" Sesim yükseliyor. Çok kızgınım. Ona vurduğuna inanamıyorum. O onun annesi. Onu koruması gerekirdi, incitmesi değil.

"Tartışıyorduk. İçkiyi biraz fazla kaçırmıştı. Bazı boktan şeyler söyledim. Bunu hak ettim," diyor kararlı bir şekilde, yüzü taştan bir maske gibi. Bu konu hakkında konuşmak istemiyor.

"Hiç kimse dayak yemeyi hak etmez," diyorum usulca ona yaklaşırken, parmaklarım hâlâ yüzünde. Annesinin ne kadar içtiğini merak ediyorum. Her zaman içiyor mu? Sanki içiyormuş gibi gösteriyor.

Peki babası nerede? Neden hiç ortalıkta yok, Eli'nin hayatına karışmıyor? Eli'nin maçlarına bile gidiyor mu? Babasından hiç bahsetmiyor. Sanki onu görmezden geliyorlar.

Bir şekilde bağdaştırabilirim.

Eli bana "Bir keresinde bana tokat attığını unutma," diye hatırlatıyor ve ben hemen kendimi çok kötü hissediyorum.

"Biliyorum." Sertçe yutkunuyorum, pişmanlık içimi dolduruyor. "Bu konuda ben de hâlâ kötü hissediyorum."

Gülümsemesi zayıf. "Sorun yok."

Eli'nin kolay affediciliği beni daha iyi hissettiriyor, yine de sanırım annesinden daha iyi değilim.

Çürüğe tekrar hafifçe dokunuyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Acıdı mı?" "Çok acıttı," diye itiraf ediyor.

Kanepede dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve ellerimle başının iki yanını kavıyorum, eğilip kesiğe hafif bir öpücük konduruyorum, dudaklarım tenine zar zor değiyor. Sert bir nefes alıyor ve bunu yapmama şaşırdığını tahmin edebiliyorum.

Bu an sembolik. Bunun onu iyileştirmeyeceğini biliyorum. Ama Eli'nin ne olursa olsun onun yanında olduğumu bilmesini istiyorum.

Onunla ilgilenmek istiyorum.

Gözlerini kapatıyor, dudakları aralanıyor, küçük bir zevk iniltisi çıkarırken yüzü yukarı doğru eğiliyor. Kesiğin hemen altındaki deriyi öpüyorum. Çürüğün. Burnunu. Alnını. Şakağını. Etine kelimeler mırıldanıyorum.

gerçekten ne söylediğim hakkında hiçbir fikrim yok. Tek yapabildiğim teninin tuzlu tadına, kokusuna, daha fazlasını nasıl istediğime odaklanmak. Çok daha fazlasını.

"Kahretsin, bana ne yapıyorsun?" diye soruyor ve sesi tam bir acı içindeymiş gibi çıkıyor.

Bu duyguyu biliyorum. Anlıyorum. Beni delirtiyor. Annesinin onun güzel yüzünü tokatladığı düşüncesi kalbimi acıtıyor. Annemin hiçbirimize böyle bir şey yaptığını hayal bile edemiyorum.

"Sana neden vurdu?" Ağzına yaklaşarak fısıldıyorum.

"Sarhoştı. Babam hakkında tartışıyorduk."

Sesi acı dolu. Bu şu anda olabildiğince gerçek. "Neden?"

"Ona saçmalıklarını söylediğim için bana kızdı. Beni onunla yaşamaya göndermekle tehdit etti. Beni okuldan almakla, takımdan çıkarmakla. Değer verdiğim her şeyi elimden aldı, böylece hayatımı çekilmez hale getirebilecekti" diyor.

Kalbim sıkışıyor. Hayır. O gidemez. Şimdi olmaz.

"Neredeyse on sekiz yaşındayım. Velayet konusunda benimle tartışamazlar. Ben çok yaşıyım." Başını çeviriyor, ağızlarımız aynı hizada. "Onlardan nefret ediyorum."

Konuşurken dudakları dudaklarıma değiyor ve vücudumun her yerine karıncalanmalar yayılıyor. "Ben de onlardan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Onları tanıımıyorsun bile," diyor hafif bir gülümsemeyle. Sanırım bunu söylemem onu memnun ediyor. Bu kadar kolay onun tarafını tutmam.

"Önemli değil. Sana zarar verdiler." Elimi yumuşak saçlarının arasına sokuyorum ve onu izlerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Saçlarını okşadıkça tüm yüzü rahatlıyor ve ona zevk vermekten heyecan duyuyorum. Bir kez daha eğiliyorum, "Onlardan çok nefret ediyorum" diye fısıldarken ağzım zar zor onunkine değiyor.

Eli'nin dudakları ayrılıyor ve serbest bırakmadan önce alt dudağımı dişleriyle yakalıyor. "Beni hayırseverlik davan olarak kabul edecek misin Callahan? Çünkü sana haberlerim var." Dudağımı tekrar yakalıyor, o kadar sert ısırtıyor ki yemin ederim kan çekiyor. "Senin hayırsever yardımını gerçekten istemiyorum."

"Sen bir hayır kurumu değilsin," diyorum, böyle hissettiğimi ima etmesine bile sinirlenerek.

"Dava açtığınızı duydum." Kelimeleri kayıtsızca söylüyor ama bakışlarında bir şey görüyorum. Sanki savunmaya geçmiş gibi.

"Hakkımda böyle şeyler duydun mu?" Şaşırdım. Ne yaptığım neden birinin umurunda olsun ki?

"Daha önce seni sormuş olabilirim." Omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor.

"Ne zaman?" Usulca soruyorum, elimi yanağına koyuyorum ve nazıkçe onu bana bakmaya zorluyorum. "Beni ilk ne zaman sordun?"

O çok yakın. İçimdeki her şey gergin hissediyor. Sanki beni yakalayacak bir ağ olmadan gökyüzünden düşmek üzereyim. "İki yıl önce," diye itiraf ediyor.

Şok oldum. "Neden?"

"Güzel yüzünü annenle otururken gördüm ve bilmem gerekiyordu."

İltifatı karşısında göğsümde oluşan kıpırtıyı görmezden geliyorum. "Neyi bilmek zorundaydın?"

"Eğer gerçekten bir Callahan olsaydın," diye cevap veriyor. Dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Ne yazık ki öylesin."

Onun da böyle biri olması büyük talihsizlik. "Bunu yapmamalıyız," diyorum ona.

"Oh, biliyorum. Ama mesele şu ki, bunu yapmak istiyorum." En yumuşak, en rüya gibi öpücükle ağzını ağzıma bastırıyor, gözlerimi kapatıp gerçekten içine giremeden çekiliyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Öne eğilip onu öpüyorum. Dudaklarını dudaklarımla ayırıyorum. Dilimi ağzının içine sokuyorum. Titreyen, aşırı istekli bir karmaşa haline gelene kadar onunkinin etrafında dönüyorum. Beni tutuyor, eli başımın arkasında kenetleniyor, parmaklarını saçlarımla arasından geçirmeden önce at kuyruğumu çekiyor. Dokunuşu sahiplenici ve bu hoşuma gidiyor. Bunu istiyorum.

Beni sahiplenmesini istiyorum. Beni kendisinin yapmasını.

Uzun, lezzetli dakikalar boyunca öpüşüyoruz, sonunda nefesimi tutmak için ayrılanaya kadar. Hiçbir şey söylemiyorum, o da söylemiyor ama bedenimi yeterince kaydırıyorum, böylece kollarını belime dolayabiliyor ve başını doğrudan göğsüme yaslayabiliyor. Ağzı sağ meme ucumdan sadece birkaç santim ötede ve sıcak nefesinin spor sütyenimde gezindiğini hissedebiliyorum. Tenimde. Meme ucum geriliyor. Ağrıyor. İçimdeki her şey bu kırık, öfkeli çocuk için acıyor.

Yanağımı başının üstüne bastırarak gözlerimi kapatıyorum ve ona sarılıyorum. Bana sarılıyor ve birkaç dakika böyle oturuyoruz, sonunda birbirimizden uzaklaşmaya başlıyoruz, ikimiz de aniden garipleşiyoruz. Birbirimizin bakışlarıyla karşılaşmıyoruz, sanki utanmışız gibi.

Normalde böyle çalışmıyoruz. O kendini beğenmiş, küstah bir erkek çocuğu ve ben de onun bana duyduğu bariz şehvetten gizliden gizliye etkilenen bir kıyım. Birkaç itiraf ve elektrikli bir öpüşme seansından sonra birbirimize zar zor bakabiliyoruz.

"Dışarı çıkmak ister misin?" Ben öneririm.

Kaşlarını çattı.

"Üşüyeceksin." Omuz

silkiyorum. "İyi olacağım."

Bana şüpheli bir bakış atarak koltuktan kalkıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor, tişörtü kalkıyor ve mükemmel karın kaslarının nefis bir şeridini ortaya çıkarıyor. O benimle konuşurken ben bu küçük ten parçasına hayranlıkla bakıyorum.

"Hemen döneceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Kulübenin arkasına doğru giderken soruyorum.

Dönüyor, geriye doğru yürüyor ve işaret parmağıyla beni gösteriyor. "Bana bir saniye ver."

Ne yapıyoruz biz? Sinirli bir şekilde odaya bakıyorum, sonra ayağa fırlıyorum ve volta atmaya başlıyorum, sinirlerim içimi kemiriyor ve beni huzursuz ediyor.

Eli saniyeler içinde geri döndü, bir kolunun altında kocaman bir battaniye vardı. "Gidelim," diyor kapıya doğru giderken yanımdan geçerken. Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden bana bakıp başını öne eğiyor. "Hadi gel."

Bir hışımla peşinden gidiyorum, serin hava çıplak tenime değdiği anda titriyorum. Gündüzleri hava hâlâ sıcak olabilir ama geceleri, özellikle de güneş dağların ardına çekildiğinde sıcaklık oldukça düşüyor. Eylül'den Ekim'e geçerken hava daha da soğuyacak.

Ve işte buradayım, eşofman ve spor sütyenimle etrafta zıplıyorum. Brandy beni şu anda amigo ayakkabılarımla görseydi muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Bize her zaman ayakkabılarımızı temiz tutmamız gerektiğini, onların üniformamızın bir parçası olduğunu söyler.

Tezahürat, ayakkabılar ve Brandy ile ilgili tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp kararlı adımlarla önümde yürüyen çocuğa odaklanıyorum. Ona yetişmek için koşarken kotunun arka cebine sakladığı bira şişesini fark ediyorum. Elimi tutup beni daha yakına çektiğinde hoş bir sürprizle karşılaşıyorum.

"Göle gidiyoruz," diyor. "Ve bir battaniye var." "Ve bira," diyorum ona.

"Sıvı cesaret, bebeğim." Bana sırtlıyor. "Sanırım buna ihtiyacım olacak." Hayır olmayacak, diye düşünüyorum sık çam ağaçlarının arasından ilerlerken.

Henüz bilmiyor ama.

Eli söz konusu olduğunda, ben her şeyden eminim.

YİRMİ ALTI

Çok gerginim ve nedenini bilmiyorum. Kızlarla birlikte oldum. Seviştim. Bir sürü ilişkim oldu. Genelde sadece takılıyoruz, hiçbir zaman ciddi sevişme aşamasına geçemiyoruz. Aslında sadece iki kızla seks yaptım. İkisinin de adı Cami Lockhart değildi.

O sürtük herkese onu siktiğimi söyledi. Evet, sikimi yaladı. Evet, onu parmakladım, ama orgazm taklidi yaptı ve bu beni rahatsız etti.

Her neyse, şu anda bırakın dokunmayı, öpebilecek kadar şanslı olduğum en güzel kızla yürürken neden geçmişte birlikte olduğum tüm kızları düşündüğümü bilmiyorum. Şu anda elimi tutuyor ve üzerinde geniş kalçalarına oturan eşofman altı ve tam ortasında beyaz Nike swoosh'u olan siyah spor sütyeniyle çok seksi görünüyor.

Bir kızda daha büyük göğüsleri sevmeye eğilimindeyim, ama lanet olsun Ava'nın göğsü mükemmel. Tıpkı diğer her şeyi gibi. Saçında hala fiyonk var, ki bu çok hoş.

Ağaçların arasından yürürken elini elimde sıkarak onu kendime yaklaşıtıyorum. Burası daha soğuk ve o titriyor. Dişlerinin takırdadığını duyabiliyorum. Onu kendime çekip elini bırakıyorum ve kolumu çıplak omuzlarına doluyorum. Mutlu bir şekilde bana yaklaşıyor, kıyıya doğru ilerlemeye devam etmeden önce kısa bir an için başını göğsüme yaslıyor.

Ağaçların arasından çıktığımızda, durduğumuz yerin sağ tarafında kumun üzerinde uzanan eski bir kütük görüyorum; Ava'nın birkaç hafta önce kustuğu yerin tam tersi. Oraya gitmezsek onun kurumuş kusmuğuyla karşılaşma riskini almayacağımızı düşünüyorum.

İğrenç ama insan bunları düşünmek zorunda.

"Şuraya oturalım," diyorum, battaniyeyi silkeleyip omuzlarıma sarmadan hemen önce.

Kaşlarını çatıyor. "Neden battaniye sana veriliyor da bana verilmiyor?"

Sırtımı kütüğe dayayıp yere yerleşirken ona, "Beni takip et prenses," diyorum. Bacaklarımı açıyorum ve aralarındaki noktayı okşuyorum. "Buraya otur."

Bana temkinli bir bakış atarak mükemmel poposunu tam önüme yerleştiriyor ve ben de battaniyeyi de yanıma alarak kollarımı ona doluyorum. Bana doğru eğildi, sırtı önüme dönüktü, vücudu kulübedeki eski yataklardan birinden kaptığım battaniyeyle tamamen örtülmüştü. Biraz sağa kayıyor, sonra gülümseyerek bana bakıyor.

"Bu iyi bir fikirdi."

"Ve sen benden şüphe ettin," diye takılıyorum ona.

Başını eğip yere doğru gülümsüyor. "Haklısın. Ben yaptım." "Bir sürü iyi fikrim var." Yanağımı onunkine bastırıyorum, sonra ikimiz de Aynı anda gökyüzüne bakıp yıldızların içinde kaybolmak.

Bu gece o kadar çok parlayan yok, çünkü ayın ışığı onları yok ediyor. Ama yine de çok güzel. Gökyüzü karanlık ve başınızı geriye doğru eğerseniz, yukarı doğru yükselen çamların silüetini görebilirsiniz. Bana yaklaşıyor, kıcı kasıklarına yaslanıyor, ben de onu sıkıyorum, yanağımı onunkine bastırıp derin nefes alıyorum.

Cennet gibi kokuyor. Hindistan cevizi ve adını bilmediğim süslü tropik çiçekler gibi. "Hala fiyonkunu takıyorsun," diyorum fiyonk yüzüme çarptığında.

Ava gülüyor. Çok güzel bir ses. "Kaybedersem koçum beni öldürecek."

"Bende kalabilir mi?"

"Hayatta olmaz." Bana ters ters bakıyor.

"Lütfen?" Çekiştiriyorum ve siyah bir saç lastiğine bağlı olduğunu görüyorum. "Onu istiyorum."

"Bununla ne yapacaksın?" Şimdi kaşlarını çatıyor. Bahse girerim onu bana vermesi için ikna edebilirim.

"Belki de bilmek istemezsin," diyorum sırtarak.

"Çok iğrençsin." Burnunu kırıstırıyor.

"Şaka yapıyorum." Eğilip hâlâ kırışik olan burnuna bir öpücük konduruyorum. "Sadece sana ait olan bir şeyi almama izin ver."

Benden uzaklaşıyor, başını öne eğiyor, atkuyruğunun uçları boynunun kenarına doğru kayıyor. "Al şunu," diyor.

Söylediği gibi yapıyorum, saçından çözüyorum, altında başka bir saç bağı olduğunu fark ediyorum, böylece at kuyruğu bozulmadan kalıyor. Siyah elastik bandı bileğime doluyorum ve elimi ileri geri sallıyorum, beyaz fiyonkun uçları etrafta uçuşuyor. "Ne düşünüyorsun?"

"Bence sen tuhafsin," diyor sesi mizahla karışık.

"Dediğim gibi, sana ait bir şey istiyorum. Sadece sana ait olan bir şey," diyorum ona.

Ava bana bakıyor, yeşil gözleri ekstra koyu. "Eğer sadece bana ait bir şey istiyorsan, külotumu istemeliydin."

Böyle şeyler söyleyip tepki vermememi bekleyemez. "Ve onları bana verecektin, öyle mi?" Sesim şüpheyile dolu çünkü hadi ama.

Burada Ava'dan bahsediyoruz. Bana asla külotunu vermez.

O iyi bir kız.

"Belki." Gülümsemesi tatlı ama biraz da şeytani. "Eğer nazıkçe sorarsan." "Bir dahaki sefere birlikte olduğumuzda, onları isteyeceğim," diyorum, sanki orada

bir dahaki sefere olacak.

Başımı eğip onu öperken "Anlaştık," diye fısıldıyor.

Yüzüne dokunuyorum. Dilimi ağzına sokuyorum. Tadı muhteşem. İzin verse onu bütün gece göl kenarında öpebilirdim. Gidecek hiçbir yerim yok.

Öyle mi?

"Ailen nerede olduğunu sanıyor?" Mükemmel dudaklarından ayrıldıktan sonra soruyorum.

Gözleri açılıyor ve bana tembelce gülümsüyor.

"Ellie'nin." Burnunun ucunu öpüyorum. "Sen kötüsün."

"Annen senin nerede olduğunu sanıyor?" diye soruyor bana.

"Arkadaşım Brenden'in evinde," diye itiraf ediyorum.

"Sen kötüsün," diye

tekrarlıyor. Bana

saldırmadan hemen önce.

Sonunda birbirimize dolanıyoruz, kısmen kumun ve kulübeden çaldığım dev battaniyenin üzerinde yatıyoruz. İnce ve biraz küf kokuyor ama kocaman ve bizi nispeten sıcak tutuyor. Ve gizlenmemizi sağlıyor.

Dışarıda bizi izleyen biri olduğundan değil.

Onun üzerinde yükseliyorum, battaniye omuzlarımın üzerinde, vücudu benimkinin altında yere uzanmış. Bana gülümsüyor, dudakları öpüşmelerimizden şişmiş, göğsü kızarmış. Genellikle böyle bir şey yaptığımızda, aramızda bir mücadele varmış gibi hissederiz. Bir kavga.

Bu gece değil. Gözlerindeki ışıltı davetkâr. Vücudu rahatlamış. Beni istiyor. Belki de benim onu istediğim kadar. Spor sütyeninin altında meme uçları sertleşiyor ve kendime engel olamayıp uzanıyorum, göğsünü avuçluyorum, başparmağım üzerinde geziniyor.

Gözleri kapandı, dudakları aralandı. "Eli."

Ona dokunmadan duramıyorum. Sanki yapamıyorum. Tenini okşuyorum. Kaburgalarını. Düz karnını. Titriyor. Siktir, ben de titriyorum. Başımı eğiyorum, ağzım spor sütyeninin yakasında geziniyor, oradaki çıplak teni öpüyorum, ağzımı gerçekten istediğim yere koymaya cesaret edemiyorum.

Henüz değil.

Elleri otomatik olarak başımın arkasına gidiyor, beni kavıyor. Beni orada tutuyor. Onu tekrar tekrar öpüyorum, göğüslerinin arasındaki çukuru yalamaya cesaret ediyorum. İnliyor ve parmağımı spor sütyeninin altından geçirip kumaşın altından kaydırarak göğsünün alt tarafına dokundurduğumda titriyor.

"Çıkarmak istiyorum." Ondan uzaklaşıp bakışlarıyla buluşuyorum. Beni izliyor, dişleri alt dudağına batıyor. Gergin görünüyor. Emin değil. Tam olarak benim hissettiğim gibi. "Yapabilir miyim?"

Ben soran biri değilim. Ben sadece...yaparım. Ama Ava ile bir hata yapmak istemiyorum.

Bunu mahvetmek istemiyorum.

Başını sallıyor ve ben de aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi, çıkarılması imkansız sıkı kumaşı kim icat ettiyse ona küfrederek sütyenini çekip çıkarıyorum. Göğüslerinin üzerinden çekiştiriyorum, o da aynı anda kollarını sutyenden çıkarmaya çalışıyor ve bir noktada sutyen kafasına ve bir koluna dolanarak hareketini kısıtlıyor.

Gülmeye başladık. Bu da daha önce bir kızla hiç yaşamadığım bir şey. Böyle bir şey yaparken gülmek. Her zaman çok ciddidir. Ya da aceleci. Evet, bu daha doğru. Aceleci ve hızlı, sanki oraya yeterince hızlı varamıyormuşum gibi. Ve bittiğinde neredeyse her zaman hayal kırıklığına uğruyorum.

Ya da daha kötüsü, hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Kolunu spor sütyeninden nazikçe ayırmadan önce Ava'ya "Dayan," diyorum, sonra sütyeni kafasının üzerinden çekip çıkarıyorum. Tekrar uzandı, kolları yanında

Yan tarafları, çıplak göğsü tamamen benim için sergileniyor ve ben sadece uzun, sessiz bir an boyunca ona bakıyorum.

Evet. Konuşamam. Muhteşem bir kız. Meme uçları minicik. Göğüsleri de öyle, gerçi ben ona asla düz demezdim. Kendime engel olamayıp uzanıyorum ve ikisini de avuçlarımın içinde tutuyorum.

Mükemmel.

Gözleri kapanıyor ve ben yeni açığa çıkmış tenini öpüyorum, ağzımı her yerinde gezdiriyorum, meme uçlarından bilerek kaçınıyorum. Daha da sertleşiyorlar, ta ki gökyüzünü gösterip benim için adeta yalvarana kadar. Sonunda onlara dokunuyorum. Parmaklarımla daire çiziyorum. Parmak eklemlerimin arkasını üzerlerinde gezdiriyorum. Keskin bir nefes alıyor, sanki huzursuzmuş gibi altımda biraz kıpırdanıyor. Kalçası sikime sürtünüyor ve ne kadar sert olduğumu hissedebildiğini biliyorum.

Ama kendimi dizginlemek için elimden geleni yapıyorum. Bu gece her şey onunla ilgili. Benimle değil.

Ağzını öptüm ve acıktı. Açgözlü. Dillerimiz birbirine dolanıyor, öpüşme özensizleşiyor. Dağınık. Çok seksi.

Ondan ayrılarak nemli ağzımı boğazında, köprücük kemiğinde ve göğsünde gezdiriyorum. Sol meme ucunu dilimle daire içine alıyorum.

O kıvranan, tutarsız bir karmaşa olana kadar bu saçmalığı saatlerce sürdürüyorum. Bacağımı kaldırıyorum, dizimi kalçalarının arasına bastırıyorum ve saniyeler içinde, ben göğsüne taparken o da amını bana sürtüyor. Nefes alışları hızlanıyor ve dizimi ona doğru sertçe bastırıyorum, bacağımla boşalabileceğini umuyorum.

Onu boşaltmak istiyorum. Onun parçalanmasını izlemek istiyorum. Küçük Bayan Mükemmel'in kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum. O an sadece benim olacak, başka kimsenin değil.

Adımı bir ilahi gibi haykırıyor. Sanki benden daha fazlasına ihtiyacı varmış gibi... Göğsünden kalkıp yüzümü onunkinin içine sokuyorum. Gözlerini açıyor ve kocamanlar. Çaresiz. "Ne istiyorsun?" Kabaca soruyorum.

"Dokun bana," diye fısıldıyor ve ben tereddüt etmiyorum.

Elimi bacaklarının arasına koyuyorum, oradaki sıcaklık beni şaşırtıyor. Çıplak tenine dokunmak istiyorum ama bana izin verir mi bilmiyorum. Bunun yerine ona bu şekilde, ince kumaş katmanlarının arasından dokunuyorum. Parmaklarımı ona doğru bastırıyorum, güzel ve sıkı. Başparmağım tam klitorisinin olması gereken yerde, ovmaya başlıyorum. İleri geri. Yukarı ve aşağı. Sıkı küçük daireler.

Kalçalarını iterek benimle birlikte hareket ediyor. Bir şeyleri doğru yapıyor olmalıyım diye düşünüyorum çünkü nefes alış veriş hızlanıyor ve ona doğru gerilirken seksi küçük inlemeler çıkarıyor. Ona uzanıyor.

İçgüdülerim bana çok yakın olduğunu söylüyor.

Onu öpüyorum. Bacaklarının arasındaki parmaklarımla ritim tutarak dilimi ağzına sokuyorum. İşte o zaman kendini bırakmaya başladığını hissediyorum. Titremeye ve sarsılmaya başlamadan hemen önce tüm vücudu kısa bir an için sertleşiyor, dudaklarından bir inilti dökülüyor. Öpüşmeyi kesiyorum ve gözlerimi açıyorum, onu izlemek istiyorum. Hiç şaşırmadım, çok güzel bir manzara.

Güzel küçük Ava Callahan parmaklarımın altında parçalanıyor, boncuklu meme uçları hala ıslak ve ağzımdan parlıyor, kalçaları elimi sıkıca kavırıyor. Sersemlemiş bir şekilde lanet olası yayın hâlâ sol bileğimde olduğunu fark ediyorum. Ne yazık ki hâlâ tamamen giyinik durumdayım ve aletim o kadar sert ki acı veriyor. Ama sorun değil. Daha önce düşündüğüm gibi, bu gece benim için değil. Ava için. Ava'ya onunla birlikte olmak istediğimi kanıtlamak için. Onu iyi hissettirmek istediğimi. Ama şu anda.

Bu asla ama asla unutamayacağım bir an.

Titreme durduğunda Ava göz kapaklarını aralıyor, ısıltılı yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor, dudaklarını memnun bir gülümseme kaplıyor. "Um," diye başladı.

Bu kadar. Tek söylediği bu.

"Um?" Elim yavaşça kalçalarının arasından çekerken kaşlarımı kaldırarak tekrarlıyorum. "Nasıldı, ha?"

Gülüyor. Sesi derin ve seksi ve bana doğru uzanıyor, beni kendine çekiyor, ağızlarımız aynı hizaya geliyor. "Vay canına," diye fısıldıyor beni öpmeden hemen önce.

Vay canına. Tek
anladığım bu. Ama
bu kadar yeter.

YİRMİ YEDİ

AVA

Her gün antrenman yapıyor musunuz?

Eli'dan gelen Snapchat mesajı Pazartesi sabahı ilk derste ortaya çıktı. Sonraki Pazartesi aramızdaki her şey değişti. Tüm konuşmalarımızı Snap'te tutuyoruz çünkü... Kimsenin benimle konuştuğunu bilmesini istemiyorum. Ailem, arkadaşlarım ya da her kim olursa olsun bildirimlerimi kontrol ettiğinden ya da telefonumu aradığından değil, ama üzgün olmaktansa güvende olmayı tercih ederim.

Snap kendini güvende hissediyor. Birkaç hafta önce adını sildim. Şimdi bir bildirim aldığımda, çoğu siyah kalp olan bir dizi bildirimden olduğunu söylüyor.

Ona hızlı bir cevap gönderdim.

Dersteyim.

Hemen cevap verir.

Ben de öyle. Söyle bana. Hiç amigo antrenmanından izin aldın mı?

Dudağımı ısırarak sınıfa göz gezdiriyorum. Kimse benimle ilgilenmiyor. Öğretmen konuşuyor ama ben pek dinlemiyorum. Başka kimse de dinlemiyor. Hepsi ya yarı uykulu görünüyor ya da telefonlarıyla uğraşıyorlar. Arka sıradakilerin hepsi hararetli bir konuşma yapıyor ve kızlardan biri gülmeye devam ediyor. Çok yüksek sesle.

Cidden, kimsenin umurunda değil.

Telefonumu kucağıma alıp Eli'ye cevap veriyorum.

Çarşamba günü amigo antrenmanı yok.

Eli'nin yazdığına dair bildirim alıyorum ve sonsuza kadar sürüyor. Sanki bir kompozisyon yazıyormuş gibi. Bekliyorum, bekliyorum, ta ki huzursuzlanıp elimi kaldırıp tuvaleti kullanıp kullanamayacağımı sorana kadar.

Telefonum bir bildirimle çaldığında hemen odadan çıkıyorum.

Eli: arşamba akşamı futbol antrenmanımdan sonra buluşalım. Benimle okulumda buluşabilirsin ve takılabiliriz. Belki bir şeyler yeriz. Ne dersin?

Beni bir randevuya götürmek istiyor gibi. Ama nereye? Umarım yakınlarda bir yerde değildir. Yanımda Eli varken yerel bir restorana gitmek riskli. Ve onun okuluna öylece gidemem. Kampüs küçük. Ya insanlar beni görürse?

Antrenman bittikten on dakika sonra benimle orada buluş. 6:10. Ne düşünüyorsun?

Bunu yapmak istiyorum. Onu görmek istiyorum. Cuma gecesi birlikte kulübede kaldık ve bu saf bir mutluluktu. İkimiz dar bir yatakta birbirimize sarıldık, gece boyunca öpüştük ve dokunduk. Sonunda derin, rüyasız bir uykuya dalana kadar konuştuk. Cumartesi sabahı erkenden uyandık ve ilk başta aramızda bir gariplik olduğunu hissetsem de Eli beni hemen rahatlatı.

Bu konuda çok iyi oldu.

Saat dokuz gibi yollarımızı ayırdık. Ayrılmak konusunda isteksizdim. Ona sarıldım. Ama eve gitmesi gerektiğini çünkü annesinin ona mesaj attığını söyledi ve ben de ona inandım. Annesi şu anda onun peşinde. Aralarında buna neden olacak ne oldu tam olarak bilmiyorum ama anne ve babasının boşanmasıyla yükselen tansiyonla bir ilgisi var.

Berbat bir şey.

Tamam. arşamba görüşürüz.

Eli: Seni görmek için sabırsızlanıyorum □

Kızlar tuvaletine girerken gülümseyerek telefonumu kot pantolonumun arka cebine sokuyorum. Aslında kullanmam gerekmiyor ama yine de gidip aynadaki yansımanı kontrol ediyorum. Saçımı düzeltiyorum. Ellerimi yıkıyorum. Tuvaletin sifonu çekiliyor ve bölmelerden birinin kapısı açılıp Baylee ortaya çıkıyor.

Ugh. Bugün benim şanslı günüm.

Lavabo sıralarına yaklaşp ellerini yıkamak için benimkinin hemen yanındakini seçerken bana dudak büküyor. "Neye bakıyorsun sen?" diye tersliyor.

Açık düşmanlığı karşısında şaşırarak bir adım geri çekildim. "Sana da günaydın Baylee."

Sanki ameliyata girecekmiş gibi ellerini kuvvetlice ovalarken iç çekiyor ve başını sallıyor. "Özür dilerim. Kötü bir sabah oldu."

Özrü beni daha da şaşırttı. "Sanırım tipik bir pazartesi." Hafif tutmaya çalışıyorum.

"Söyleyeceğim." Su kapanıyor ve havlu dispenserine gitmeden önce lavaboda ellerini silkeliyor. "Erkek arkadaşın var mı Ava?"

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor. Resmi bir ilişkimiz olmamasına rağmen varmış gibi hissediyorum. Olsaydık bile ona söylemezdim. "Hayır."

"Güzel." Kağıdı dağıtıcıdan çekip alıyor ve ellerini kuruladıktan sonra havluyu buruşturup çöp sepetine atıyor. "Erkekler berbattır. Hem de çok."

"Ne oldu?" Ona soruyorum, sesim endişe dolu. Yani, onun için üzülüyorum.

Sayılır.

Peki, tamam. Pek sayılmaz. Baylee ne zaman benim için kötü hissetti?

Hiçbir zaman.

Merak ettiğim için soruyorum, lanet olsun.

"Kimseye söylemeyeceğine söz verir misin?" Kaşlarını kaldırıyor, ifadesi sertleşiyor.

Kalbimin olduğu yere bir x işareti koyuyorum. "Söz veriyorum."

Cidden, kime söyleyeceğim? Eli'ye mi? Eli'ye mi? Hayır. Amigo takımındaki arkadaşlarıma mı?

Çifte hayır. Ellie mi? Olabilir. Ama gizlilik yemini ederdi.

Baylee iç çekerek aynaya dönüyor ve bir süre kendine bakıyor. Kocaman, karanlık bir kalbi olan kampüsteki en güzel kızlardan biri. Kötü bir kızdır ama bunu şekerli bir tatlılıkla taklit eder. Bu da onun acımasızlığını daha da kötüleştiriyor.

"Bunu kimseye söyleyemem. Cami aptallık ettiğimi söyleyecektir. Bütün arkadaşlarım öyle diyecek." Baylee yüzünü bana döndü. "Beni sadece seks için kullanan birine aşığım ve bu berbat bir şey."

Ona göz kırpıyorum. "Kim o?"

İtirafını yapmadan önce sert bir nefes daha alıyor. "Caleb."

Oh, Tanrım. Neredeyse gülmek istiyorum, ama yüzündeki ciddi ifadeyi görüyorum ve lanet olsun, ciddi.

"Gerçekten mi?" Ciyak ciyak bağırdım. Sesimdeki şoku ben bile duyabiliyorum. Eminim o da duyuyordur.

"Bu aptalca, değil mi? Kampüsteki en büyük oyuncu o. Buraya gelen kızların çoğu artık onunla uğraşmıyor, her ne kadar herkesle takılmak için elinden geleni yapsa da. Ama eninde sonunda, her Cuma gecesi maç olduğunda, birlikte oluyoruz. Genellikle Tony'nin evindeki bir yatak odasında, ve her zaman kimsenin bizi görmediğinden emin olur.

birlikte," diye açıklıyor Baylee, yüz ifadesi üzgün. "Sanki ben onun küçük kirli sırrımışım gibi."

Ahh. Bu beni tam kalbimden vurdu. Ben de Eli'a böyle davranıyorum. O da bana öyle davranıyor. "Ona aşık olduğumu mu söylüyorsun?"

Baylee başını sallar ve havlu dispenserine dönerek küçük bir parça daha koparır ve gözlerini silmek için kullanır. Kahretsin, ağlıyor mu? "Kesinlikle. Aylardır ara sıra takılıyoruz. Geçen yıldan beri. Ama aramızda bir şeyler olabileceğini kabul etmiyor."

"Özür dilerim Baylee," diyorum ona ve bunda ciddiym. Kendini tekrar tekrar birine vermek ve onun seni kendinden uzaklaştırması canını yakıyor olmalı.

Ya da daha kötüsü, seni görmezden gelir.

Kendimi onun yerine koydum, özellikle de Cuma gecesi Eli ile aramızda olanlardan sonra. Fazla bir şey olmadığını ve karşılığında onun için hiçbir şey yapmadığımı biliyorum ama o an... özeldi. Daha önce hiç kimse beni orgazm etmemişti. Eli benim ilkim.

Sonra onun da Cami'yle takıldığını hatırladım ve acaba ilk o muydu diye düşündüm. Hayır, sanırım o benim kardeşimdi.

Bu daha fazla çarpık olabilir mi?

"Sorun yok." Bana zayıf bir gülümseme sunuyor. "Erkekler tam bir aptaldır. Kalbinizi alır ve üzerinde tepinirler ve daha da kötüsü? Bunu yaptıklarının farkında bile olmazlar. Acımızdan bihaberdirler."

Onun sözlerini sınıfa geri götürüyorum. Bütün gün aklımdan çıkmıyorlar. Antrenman sırasında bile aklımdan çıkmıyorlar, bu yüzden nihayet saat altı civarında eve vardığımda, ne olursa olsun Eli'nin kalbimi kıracağı fikrine kapılmış bir zombi gibi eve giriyorum.

O gidiyor. Şuraya. Kıracak. kıracak. Kalbimi.

Ve ona izin vereceğim. Muhtemelen bunu ona dev bir beyaz kurdeleye sararak vereceğim. Hediye açtığı anda bekaretim olduğunu göreceksin ve onu da alacak. Bu çocuğu asla unutmayacağım. Bunu biliyorum.

Peki ben ne yapıyorum?

Cami ve seks yapmaları hakkında onunla hiç konuşmadım bile. *Ugh.* Geçmiş geçmişte kaldı biliyorum ama onun geçmişinde olması gerçekten can sıkıcı. O korkunç bir insan. Birçok insan Eli'nin da berbat biri olduğunu düşünüyor.

Bazen beni kandırıyor mu diye merak ediyorum. Sadece ikimiz olduğumuzda farklı biri oluyor. Tatlı ve sevecen. Ama başkalarının yanında tam bir pislik. Belki de ona güvenmemeliyim.

Mutfağa girdiğimde annemi çoktan sebze doğrarken buluyorum.

"Selam tatlım," diye selamlıyor.

"Selam." Sırt çantamı bir sandalyeye atıp mutfak tezgâhımızdaki bar taburelerinden birine oturuyorum.

"Okul nasıldı?"

"İyi idi."

"Ve pratik?"

"Tamam."

Omuz

silkiyorum.

Bıçağı doğrama tahtasının üzerine koyuyor ve kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Sen iyi misin?"

Tekrar omuz silkiyorum.

"Bekle." Buzdolabına gidiyor ve kapılardan birini açıyor, bir şey çıkarıp kapıyı kapatmadan önce içeriği karıştırıyor. Bana getirdiğinde bunun kocaman bir kare Hershey çikolatası olduğunu fark ediyorum. "Senin için."

Bakışlarımı onunkilere kaldırmadan önce avucunun içinde duran çikolataya bakıyorum. "Nereden aldın bunu?"

"Buzdolabında her zaman gizli bir zula bulundururum. Ne zaman acil çikolataya ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz." İşaret parmağını dudaklarına götürüyor. "Bu bizim sırrımız. Kardeşlerine söyleme. Ya da babana."

Çikolatayı alıp ısıyorum ve kremsi tatlılığın dilimde erimesine izin veriyorum. "Çikolataları soğukken seviyorum."

"Ekstra lezzetliler." Oturduğum yerin yanında duruyor, dirseklerini tezgâha dayıyor. "Kötü bir gün müydü?"

"Pazartesi günüydü." Çikolatadan bir ısırık daha alıyorum. İnsanlar pahalı çikolatalar hakkında övgüler yağıdırıyor, ama gerçekten mi? Çikolata aşerdiğimde bir Hershey çikolatası her zaman işe yarıyor.

"Neler oluyor? Okulda sorun mu var? Amigolukta mı?" Gözlerinde endişe var ve kendimi kötü hissediyorum. Ondan bir şeyler saklıyorum ama ona Eli Bennett'le çıktığımı nasıl söyleyebilirim? Babama söyler, o da çıldırır, sonra Jake'e söyler ve çok büyük, devasa, korkunç bir cehennem olur. Bunu riske atamam.

"Okul iyidir. Zaten sıkıcı." Gülümsüyor. Çikolatayı kemirmeye devam ediyorum. "Neşe daha iyi. Cami'yi azarladığımdan beri çok iyi davranıyor."

O antrenmanla ilgili her şeyi anneme anlattım, olaydan hemen sonra. Cami'nin Cuma gecesi maçta bana söylediklerinden bahsetmedim. Şunlar

kelimeler de hala varlığını sürdürüyor. Aslında, son zamanlarda herkes bana yüzüme vurulmuş gibi hissettiren şeyler söylüyor.

En azından gerçek anlamda suratıma tokat yemiyorum. Eli gibi. Annesinden tokat yediğini düşünmek bile onun adına beni sinirlendiriyor.

"O zaman seni rahatsız eden ne, tatlım? Sakın bana bir sorun olmadığını söyleme, çünkü sana inanmıyorum. Birkaç dakika önce mutfağa girdiğinde en iyi arkadaşın ölmüş gibiydi," diyor annem, kelimeler ağzından çıktığı anda gözleri büyüyor. "Ellie'nin hiçbir şeyi yok, değil mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Gözyaşlarımın tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Onları tutmaya çalışırken çenem titriyor ve o bunu görebiliyor. Görebildiğini biliyorum. Annem başını eğiyor, yüzünde merhamet ifadesi var ve sonra gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor. Artık onları kontrol edemiyorum. Tamamen ağlamaya başladım. "Sana sorunun ne olduğunu söyleyemem," diye hıçkırıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Neden olmasın?"

"Babama söyleyeceksin. O da Jake'e söyleyecek. Sonra da ortalık karışacak." Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve gerçekten kendimi bırakıyorum. Yüzüm gözyaşlarımla ıslanıyor ve annemin hareket ederek tam yanımda durduğunu, kolunu omuzlarıma doladığını ve beni rahatlatıcı bir şekilde sıktığını hissediyorum. Ona doğru dönüyorum ve yüzümü göğsüne bastırıyorum, üzüntüm gömleğini ıslatıyor, gözyaşlarım durmadan akıyor.

Ağlamayı sevmiyorum. Bu bir zayıflıktır ve kimseye zayıf olduğumu göstermeyi sevmem. Bu yüzden içimde tutarım. Küçükken bile fazla ağlamazdım. Düşüp yaralandığımda ve kanadığımda bile. Annem hep baraj gibi olduğumu söyler. Gözyaşları içimde ne kadar çok kalırsa, barajı o kadar çok zorluyorum, ta ki sonunda gevşeyip yarılana kadar. İşte o zaman tüm gözyaşlarım akar.

Öfkeyle tepemin tasını attırmak yerine üzüntümden hüngür hüngür ağlıyorum.

Aptal, *aptal* çocuklar.

"Her neyse," diyor birkaç dakika ağlamama izin verdikten sonra. "Bana anlatabilirsin. Babana söylemem."

"Evet yapacaksın." Gömleğinin içine doğru inliyorum, daha çok ağlarken omuzlarım titriyor.

Elini sırtımda aşağı yukarı gezdirerek beni rahatlatıyor. "Yapmayacağım. Ne olduğuna bağlı olarak aramızda bir sır tutabilirim Ava. Eğer bir şeyse

Ciddi bir şeyse, yani birisi yasaları çiğnemişse, o zaman babana söylemem gerekir."

"Kimse yasaları çiğnemedi," diyorum sefilce, yüzümü hâlâ gömleğine bastırarak. Bazen annenize hayatınızın ne kadar korkunç olduğunu hüngür hüngür ağlayarak anlatmaktan daha iyi bir şey yoktur.

"O zaman ne oldu? Arkadaş sorunu mu?" Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Erkek sorunu mu?" Başımı sallıyorum. Sadece bir kez.

"Ah." Elini başımın arkasına dayıyor, sonra da atkuyruğumun ucunu çekiştiriyor. "Jake'in takımdaki arkadaşlarından biri, ha?"

"Hayır," diyorum hırıltılı bir sesle. Kim olduğunu söylersem onun yüzüne bakamam. Tanrım, şu anda gerçekten itiraf edeceğimi düşünüyorum.

"Jake'in nefret ettiği biri o zaman," diyor, ses tonuna mizah karışıyor. Kaskatı kesildim. Gözyaşlarım sihirli bir şekilde durdu ve yüksek sesle kokladım. Çok yakınımda. "Hadi ama Ava. Kardeşinin nefret ettiği biriyle görüşmezsın,

Yapar mıydınız?" diye soruyor.

"Bunun olmasını istememiştım. O da istemedi," diyorum ama Eli'yle ilgili bu son cümleyi merak ediyorum. Bazen beni kim olduğum için takip ediyormuş gibi hissediyorum.

"Kim o?" diye sorar.

"Eli," diyorum, sesim kısık. "Eli Bennett."

Annem omuzlarımdan tutuyor ve gözlerimin içine bakabilmek için beni nazikçe itiyor. Yüzünde saf bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Hayır."

Çekiniyorum. "Evet."

"Ava," diye azarlıyor başını sallayarak. "O..."

"Biliyorum, biliyorum," diye neredeyse feryat ediyorum, gömleğine tekrar ağlayabilmeyi diliyorum, ama beni oldukça sıkı tutuyor.

"Bu ikinizin arasında ilk ne zaman başladı? Nasıl başladı?" Sanırım bu itirafımla annemin aklını başından almıştım.

"Bu yaz futbol kampındayken," diye itiraf ediyorum. "Aramızdaki ilişki oradan sonra da devam etti."

"Ona aşık mısın?" diye soruyor, ifadesi son derece ciddi.

Bir an için ona bakakalıyorum, aşk kelimesini beynimde tekrar tekrar çalıştırıyorum. Ona *aşık* mıyım? Sanmıyorum. Henüz değil. Hâlâ çok yeni, çok taze. Ona aşık olduğumu hissedebiliyorum. Bazı nedenlerden dolayı, bunu gerçekten kolaylaştırıyor.

"Tanrım, ona sıırıslıklam aşıksın," diyor inleyerek, yavaşça başını sallayarak beni bırakıyor. Zahmet etmiyorum

İnkar ediyorum. İnkar edersem bana inanmaz ve dürüstçe söyleyebilirim ki ona aşık olup olmadığımı zaten bilmiyorum. Daha önce hiç gerçek romantik aşk yaşamamıştım. "Ava. Eli Bennett'in çok tatlı olduğunun farkındayım."

Çok şirin.

Gerçekten

muhteşem.

Ve ateşli. Onu gömleksiz gördüm. Karın kaslarına dokundum. "Ve gördüğüm kadarıyla iyi konuşuyor," diye devam ediyor annem.

Harika bir oyun, ona söylemek istiyorum.

"Mükemmel bir futbol oyuncusu. Okulunda popüler." Bana bir bakış gönderdi. "Ama sosyal medyada her gün kardeşinle alay ediyor. Korkunç, berbat şeyler söylüyor."

Kaşlarımı çattım. "Onun hikayelerini ne zaman gördün?"

"Baban bana birkaç tane gösterdi." Yavaşça başını sallıyor. "Muhtemelen en iyi seçim o değil."

"O kesinlikle en iyi seçim değil," diyorum ona. "Bunu biliyorum. Böyle olmasını istememiştik. *Ben* böyle olmasını istemedim. Ama o çok kararlı."

Annem belli belirsiz gülümsüyor. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim."

Babamın onun peşinden koşmasını duymak istemiyorum. Yüzde yüz normal olmadığını biliyorum ama onlara odaklanmak istemiyorum. Onlar mutlu. Yıllardır mutlular.

Bu konuşma bana odaklanmalı. Ve Eli'a. Böyle düşünmek bencilce geliyor ama elimde değil.

"Bazen Jake yüzünden beni kullanıp kullanmadığını merak ediyorum," diye itiraf ediyorum, sesim kısık. "Bunu ona hiçbir zaman açıkça sormadım ama düşünmeden de edemiyorum. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Eli her zaman onu kızdırmaya çalışıyor."

"Ona sormalısın," diyor annem, sesi ve bakışları nazik. "Konuş onunla tatlım. Nasıl hissettiğini söyle."

Mutfak tezgâhına bakıyorum, granit tezgâhtaki parlak gümüş parçalarına bakıyorum. "Öyle olmadığına dair bana güvence verdi bile. Ama bu çok zor çünkü farklı bir okula gidiyor. Birbirimizi her gün görmüyoruz. En büyük rakibimiz için oynuyor. Bu çok karmaşık."

"Kulağa karmaşık geliyor." Başını eğiyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Kendi gözlerimin içine bakıyormuşum gibi hissediyorum. Bu çok tuhaf. "Baban bunu öğrendiğinde muhtemelen hiç memnun olmayacak."

Panik boğazımda yükseliyor ve boğulacakmışım gibi hissetmeme neden oluyor. "Ona söylemeyeceksin, değil mi? Söz vermiştin."

"Ona söylemem. Siz ikiniz yasaları çiğnemediğiniz sürece." Sert anne bakışı belirir. "Kaç yaşında?"

"On yedi," diye cevap verdim.

"Siz ikiniz... bilirsiniz. Seks mi yapıyorsunuz?"

"Anne! Hayır!" Yanaklarım yanıyor. Umarım aşırı tepkim yalan söylüyormuşum gibi görünmez. Çünkü Eli ve ben seks yapmadık.

Henüz.

"Eğer öyleysen ya da öyleysen, korunduğundan emin ol." Bu garip konuşmaya itiraz etmek için ağzımı açıyorum ama elini kaldırarak beni durduruyor. "Duymak istemediğini biliyorum ve bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ama yine de bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyorum. Kendini kaptırmak istemezsin ve bir de bakmışsın ki hamilesin."

"Anne." On iki yaşındaymışım ve aşağılanmışım gibi kelimeyi çekiyorum. Ki şu an öyle hissediyorum.

"Dinle." En yakın bar taburesine yerleşiyor ve omzunu benimkine çarpıyor. "Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Eğer seni mutlu ediyorsa, bu harika. Harika. Ama seni dibe çekiyorsa, terk et onu Ava. Bir lise ilişkisi eğlenceli olmalı, drama ve saçmalıklarla dolu değil."

Bir kahkaha patlattım. "Anne, gerçekçi ol. Tüm lise ilişkileri drama ve saçmalıklarla doludur."

"Oh, biliyorum." Annem gülümsüyor. "Ama drama ve saçmalıklardan uzak durabilirsen çok daha mutlu olacaksın. Güven bana."

YİRMİ SEKİZ

Eli'nin okulunun otoparkına 6:05'te, beş dakika erken girdim. Eli bana futbol sahasına en yakın olan en uzak park yerine, güneş panellerinin altına park etmemi söyledi. Aynen söylediği gibi yaptım, motoru kapattığım anda koltuğuma kıvrıldım.

Mustang amigo takımından bir grup kız birkaç metre ötedeki otoparkta yürüyor. Antrenmandan bizden daha geç çıktıkları kesin. Umarım beni görmezler.

Neyse ki beni fark etmiyorlar ya da arabama doğru bakmıyorlar bile. Yürümeye devam ederken kahkahalarını duyabiliyorum ve görüş alanımdan çıktıklarında bir kez daha dik oturup rahat bir nefes alıyorum.

Eli'nin gelmesini beklerken midem taklalar atıyor. Takımından çocukların sahadan çıkıp otoparka doğru yürüdüklerini görüyorum. Terli ve yorgun görünüyorlar ve Eli'nin ne kadar terli olacağını merak ediyorum. Ve acaba beni öğrendirecek mi yoksa sıcak mı bulacağım?

Onun hakkında ne hissettiğimi bildiğimden, eminim dışarıdan öğreneceğim ama içten içe seveceğim.

Yakında, saat 6:10 olacak. Sonra 6:15. Gittikçe daha fazla çocuk ayrılıyor, ama hiçbiri Eli değil. Birkaçının yüzünü tanıyorum. Jackson Rivers'ı görüyorum ve beni fark etmesini istemediğim için eğiliyorum. Arabama yaklaşıp sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi benimle konuşacak ve ben bunu riske atamam.

Nihayet Eli'nin otoparka doğru yürüdüğünü gördüğümde saat neredeyse 6:20'ydi. Neyse ki yalnızdı. Sanki beni arıyormuş gibi etrafına bakıyor ve ben de fırsattan istifade ona utanmadan bakıyorum. Üzerinde siyah bir spor şortu ve önünde mor bir numara olan beyaz bir futbol forması var.

onun. Sırt çantasını omzuna doğru kaldırıp bana karnını gösteriyor ve içimdeki her şey kasılıyor.

Eğer bu akşamki sözde randevumuz için böyle giyinmişse, keşke kıyafetim için bu kadar çaba sarf etmeseydim diyorum.

Arabamı gördüğünde tüm yüzü aydınlanıyor. Ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, aramızdaki bu kadar mesafeye rağmen gözlerinin parladığını görebiliyorum. Kendimi tutamayıp ona gülümsüyorum. O da bana gülümsüyor. Adımlarını hızlandırıyor ve ben camımı indirirken arabama doğru koşuyor.

"Gelmişsin," diyor sürücü kapısının hemen yanında dururken.

"Geleceğimi düşünmedin mi?" diye soruyorum.

"Bu konuda hep endişeleniyorum," diyor, beni düşünürken başını öne eğerek. "Elbise mi giyiyorsun Callahan?"

"Evet." Birden utandım. Özellikle de beni iyice kontrol edebilmek için neredeyse tüm vücudunu açık pencereden içeri soktuğu için. "Bugün hava biraz sıcaktı."

Sonbahar yaşadığımız yerde büyük bir alay konusu. Birkaç gün daha serin bir hava olacak ve ardından bir sonraki hafta doksanların ortasında yüksek sıcaklıklar getirecek. Berbat bir durum. Okuldan sonra antrenman yapmak bazen tam bir eziyete dönüşüyor.

Bu hafta çok sıcak geçti. Bu yüzden yaz boyunca American Eagle'dan aldığım bir elbiseyi giyiyorum. Soluk mavi ve beyaz çiçeklerle noktalı, V yakalı ve önü düğmeli. Seksi ve sevimli ve içinde kendimi güzel hissediyorum.

Eli'nin şu anda beni inceleme şekli, kendimi daha da güzel hissettiriyor.

"Lanet olsun." Islık çalıyor, sıcak bakışları üzerimde geziniyor.

"Bacaklarına bak.

Açıkça bana işkence etmeye çalışıyorsun."

"Eli," diye azarlıyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok çılgınca şeyler söylüyor. "Bacaklarımı daha önce gördün."

"Bu elbiseyle olmaz." Bakışları minnettar bir parıltıya bürünüyor. "Gerçi şu anda sana karşı dürüst olmak gerekirse amigo eteğini tercih ederim."

Sadece gülüyorum çünkü başka ne yapabilirim ki? O bana sırtıyor, ben de ona gülümsüyorum ve bu kadar rahat hissettiğime inanamıyorum.

Onunla birlikte.

"Arabayı alalım. Olur mu?" diye soruyor vücudunun büyük bir kısmını pencereden çekerken.

"Elbette." Ona bir bakış gönderdim. "Sen sürmek ister misin?" Sırtıyor. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Orta konsolun üzerinden sürünerek yolcu koltuğuna geçtiğimde ve Eli eşyalarını arka koltuğa attığında, yola çıkıyoruz. Otoparktan çıkarken Eli arabayı manyak gibi kullanıyor, yola dönerken lastikler gıcırıyor. Ona annemin birlikte olduğumuzu bildiğini söylemeyi düşünüyorum ama bunun onu çıldırtacağından korkuyorum. Bu beni hala korkutuyor, çünkü açıkçası annemin bu kadar büyük bir sırrı babamdan nasıl saklayabildiğini bilmiyorum. Şimdiye kadar bana tek kelime etmedi.

Tanrıya şükür.

"Nereye gidiyoruz?" Bizi otoyola götürecek olan sağ yerine sola, ana yola döndüğünde soruyorum.

"Sana bir sürprizim var," diyor bana gülümseyerek. Konsolun diğer tarafına uzanıyor ve iri elini dizime koyuyor, uzun parmakları hafifçe sıkıyor. "Sanırım hoşuna gidecek."

"Tamam." Beni henüz bir sürprizle hayal kırıklığına uğratmadı. Ona güveniyorum.

Ve bu baş döndürücü bir farkındalık. Eli'a güvendiğimi. Onunla okulunda korkmadan buluşabilecek kadar rahat olduğumu ve sonra arabamı kullanmasına izin verdiğimi. Anneme ilişkimizden bahsettim. Bunların hepsi önemli anlar ve belki yakında bir gün halka açık olabiliriz.

Belki yakında bir gün gerçek bir çift olabiliriz.

Doğuya, dağlara doğru ilerlerken güneş arkamızda batıyor. Burası seyrek nüfuslu bir yer, çoğunlukla geniş arazili büyük evler var. Bazılarının sığırları ya da atları var. Yolun sol tarafında küçük bir ilkokulun yanından geçiyoruz ve Eli okulu işaret ediyor.

"Orada okula gittin mi?" diye soruyor.

Çok küçük bir okul, sadece birkaç bina ve çok amaçlı bir oda var. Ön tarafta park etmiş üç sarı otobüs var ama onun dışında otopark boş. "Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ben burada büyüdüm." "Doğru ya. Baban buraya geldiğinde San Francisco'da ya da başka bir yerdeydin. futbol oynadı," diyor Eli.

"Evet, kesinlikle." Sadece bir an duraksıyorum. "Burada mı büyüdünüz?"

"Hayır. Buraya birinci sınıftan önceki yaz taşındık. Benim Kardeşim son sınıftaydı. Adamım, çok kızmıştı." Eli kıkırdayarak yavaşça başını sallar.

"Ailen neden taşındı?"

"O zamanlar bize manzara değişikliğine ihtiyaçları olduğunu söylemeye çalıştılar. Geriye dönüp baktığımda annemin muhtemelen babamın taşınmasına neden olduğunu fark ettim.

Arkadaşlarımdan birinin annesiyle ilişkisi varmış," diye açıklıyor Eli, sesi acıyla karışık.

"Ah." Kucağımda kıvrılmış olan ellerime bakıyorum. "Bu korkunç bir şey."

"Evet. Biliyorum. Manzara değişikliği yardımcı olmadı." Tekrar gülüyor, ama tamamen mizahtan yoksun.

Konuyu değiştirmek isteyerek ona "Yüzün daha iyi görünüyor," diyorum. Eli otomatik olarak iyileşmekte olan kesiğe dokunmak için yukarı fırlıyor. "O kadar acımıyor."

"Evde işler nasıl?"

"Gergin." Bakışlarını yola odaklıyor. "Bana y a ğ çekmeye çalışıyor."

"Annen mi?"

Başını
sallıyor.

"Baban nerede?"

"Fresno'da bir dairede yaşıyor. Beni görmekle hiç ilgilenmiyor. Tabii beni arayıp anneme bok gibi davranmayı bırakmamı söylemediği sürece." Gülüyor ama seste hiç mizah yok. "Düzenli olarak annemin üstüne sıcıyor, o yüzden konuşacak yeri yok."

Hiçbir şey söylemiyorum ama onu izlerken yüzümdeki sempatiyi hissedebiliyorum. O da hissetmiş olmalı, çünkü bana hızlıca bir bakış gönderiyor, güzel yüzünde bir kaş çatma var. Solan morluğu ve iyileşen kesiğiyle daha da sert görünüyor. "Senin acımanı istemiyorum prenses."

"Hissettiğim şey acıma değil," diyorum ona. "Sadece bunu yaşıyor olmandan nefret ediyorum."

"Bu benim son senem. Sanırım mümkün olduğunca berbat etmek istiyorlar," diyor omuz silkerek.

"Gerçekten bunu sana bilerek yaptıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Gerçekten, beni düşündüklerine hiç inanmıyorum. Onlar bencil pislikler. Kardeşim de dahil," diyor sinirli bir şekilde. "Sence ona olanları anlattığımdan beri beni aramış ya da mesaj atmış mıdır? Bu bir hayır olurdu."

Bu acıtmış olmalı. İşte Eli bu yüzden böyle davranıyor. Bay Sert Adam, herkesi sözde boklarıyla çağırıyor. Çılgın hikayeler uydurur ve okuldaki en kibirli adammış gibi davranır. Bu bir cephe, bir paravan. Derinlerde bir yerde acı çekiyor.

"Özür dilerim," diyorum gerilim dolu sessiz birkaç dakikanın ardından. "Kendi sorunlarına gömülmüş gibiler."

Homurdanıyor. Başını sallıyor. Parmaklarıyla düzensiz bir ritimle direksiyonun kenarına vuruyor. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Artık ailesi hakkında konuşmak istemiyorum. Belli ki onu mutsuz ediyorlar ve muhtemelen sorunlarının kaynağı da onlar. "Antrenman nasıldı?" Ona sordum.

"Harika," diyor, yüz ifadesi ve tüm tavırları rahatlıyor. "Bu Cuma zorlu bir takımla oynayacağız. Sizinkinden daha sert."

"İyi şanslar," diyorum ona sevimsiz bir gülümsemeyle.

Sırıttıyor. "Bebeğim, şansımı garantilemek için senden daha fazlasına ihtiyacım var."

Sözlerindeki vaat karşısında tüm vücudum karıncalanıyor. Eminim benden çok daha fazlasını bekliyordur. Geçen Cuma günü takıldığımızda ona hiç cinsel anlamda dokunmamıştım. Herhangi bir talepte bulunmadığı, hatta benden bir şey yapmamı istemediği halde kendimi kötü hissettim. Hâlâ kötü hissediyorum.

Ama sonra Cami'yi hatırlıyorum ve tüm suçluluk duygularım pencereden uçup gidiyor.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" "Elbette," diyor kolayca.

"Cami Lockhart ile kaç kez seks yaptınız?" Ses tonum şeker gibi tatlı ve tamamen masum.

İçimde tatlıdan başka bir şey hissetmiyorum. Daha çok öfkeyle patlamaya bu kadar yakınmışım gibi.

Direksiyonu sarsıyor, neredeyse yoldan çıkıyordu. Elimde olmadan çığlık atıyorum, bileklerinin hızlı bir hareketiyle arabayı düzelttiğinde minnettar oluyorum. "Ne demek istiyorsun?" diye dikkatle soruyor.

"Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum," diye aynı dikkatle karşılık veriyorum. "Cami ile kaç kez seks yaptınız?"

"Cami ile hiç gerçek seks yapmadım."

Alay ediyorum. Ses sanki kontrolüm yokmuş gibi içimden dökülüyor. "Sana inanmıyorum."

"Çok kötü, çünkü bu doğru. Biraz takıldık ama Cami'yle aramızda gerçek bir penetrasyon olmadı" diyor.

Penetrasyon kelimesini kullanmasından iğrenerek yüzümü buruşturuyorum. "Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

Frene basıyor, yolun kenarına çekerken lastikler gıcırıyor. Arabayı park eder, emniyet kemerini çözer ve arabadan iner,

Bana tek kelime etmedi.

Tek bir kelime bile.

Arabamda tek başıma oturuyorum, ağzım bir karış açık, sessizlik sağır edici. Az önce ne olmuştu? Omzumun üzerinden baktığımda onun geldiğimiz yoldan geri yürüdüğünü görüyorum. Nereye gidiyordu?

Arabadan inip ona seslendim. "Ne yapıyorsun?"

"Okula geri dönüyorum," diye bağıyor. Adımları kararlı. Hızlı. Benden gittikçe uzaklaşıyor.

Lisesinden 10 mil kadar uzaktayız. Belki daha fazla. "Gerçekten oraya yürüyecek misin?"

Geriye doğru dönüp kollarını uzatarak yürüyor. "Öyle görünüyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Dönüp yoluna devam ediyor, kafası biraz aşağıya sarkıyor. Bir araba yaklaşıyor, dişlerimi takırdatan bir rüzgarla yanımızdan geçiyor ve hiç düşünmeden -Eli'nin yanındayken her zamanki davranışım- onun peşinden koşmaya başlıyorum.

"Neden beni yolun kenarında bıraktın?" Ona yaklaşırken soruyorum.

"Sana doğruyu söylemeye çalıştığımda neden bana inanmıyorsun?" diye omzumun üzerinden fırlatıyor.

Adımlarım titriyor ve neredeyse küçük bir kayaya takılıyorum. "Sen neden bahsediyorsun?"

Döndü ve bana doğru gelmeye başladı, adımları emin, ifadesi...

Kahretsin. *Öfkeli.*

Eli tam önümde durdu. Ondan biraz korkarak bir adım geri çekildim. Az önce söylediklerime vereceği tepkiden korkuyorum. Eskiden çatışmacı bir insan olduğuma inanırdım ama Eli ile kıyaslanamazdım. Ben düpedüz uysal ve

O sürekli olarak benimle yüzleşirken, ılımlı.

"Sana Cami ile gerçekten seks yapmadığımı söylüyorum çünkü bu doğru Ava. Yapmadım. Neden sana yalan söyleyeyim ki? Duygularını kurtarmak için mi? Beni rahat bırak. Sana karşı olabildiğince gerçeğim. O yüzden o güzel arabanda oturup iyi bir insanmışsın gibi arabayı sürmeme izin verme ve sonra da beni yapmadığım şeylerle suçlama. Bana inanmıyorsan, artık birlikte vakit geçirmemize gerek yok. Evinin yolunu kendin bulabilirsin. Arabanın senin olduğunu ve çekip gidebileceğini düşünürsek, oldukça cömert davrandığımı düşünüyorum. Sür ve beni terk et. Kampüse kadar yürümek zorunda olan benim."

Konuşmasını bitirdiği anda dudakları kapanıyor ve bir an için bana dik dik bakıyor. Elleri kalçalarında gevşek bir şekilde duruyor ve bakışlarını kaçırarak uzaklara bakıyor. Sanki bana bakamıyormuş gibi.

Sanki ondan iğreniyormuşum gibi.

Azalan güneş onu güzel bir altın ışıltısına büründürüyor, göğsü hızlanan nefesleriyle yükselip alçalırken boynuna taktığı 1 numaralı kolye parıldıyor.

Delirmiş.

O muhteşem.

Duygularını incittim.

Kendimi tam bir sürtük gibi hissediyorum.

"Geçmişimde gurur duymadığım şeyler yaptım, tamam mı?" Dönüp bir kez daha bana bakıyor, sesi daha yumuşak, ifadesi o kadar da öfkeli değil. "Cami de bunlardan biri ama Jake'i öğrendiğimde ondan ayrıldım. Ben aldatan biri değilim."

Sadece bir an tereddüt ediyor ve ikimiz de birbirimizi dikkatle izliyoruz.

"Bazı kızlar oldu," diye devam ediyor. "Benim sayım o kadar yüksek değil

Herkesin düşündüğü gibi. Flört ederim. Bu benim kişiliğimin bir parçası. Bana istediğimi veriyor."

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve açıp soruyorum: "Yani senin için sadece bu muyum? Flört edilecek biri mi?"

Başka bir araba hızla geçerken saçlarım yüzümde dalgalanıyor ve eteğim havalanıyor. Saçlarımı ağızımdan uzaklaştırmadan önce kumaşa bastırarak boyun eğdiriyorum.

Ve Eli hala soruma cevap vermedi.

"Bunu bana sorduğuna inanamıyorum bile," diyor sonunda, kollarını bir kez daha havaya kaldırıp bana dümdüz karnını bir kez daha gösteriyor. "Peki neden aramızda hep bir mücadele var?"

Güzel soru. Her şey kolay olmalı. Ben birinci sınıftayken ve bir çocuk için ağlarken annem bana bunu söylemişti. Lisedeyken biriyle ilişki kurmanın eğlenceli olması gerektiğini bana birden fazla kez söylemişti.

Babamla tanıştığında kaç yaşında olduğunu sorduğumda on dokuz demişti. İlişkilerinin eğlenceli olup olmadığını sorduğumda, yüzünde komik bir ifade belirdi ve hayır, hiç de eğlenceli olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı.

Başlarda çok zordu. Ama o buna değerdi, bana güvence verdi. Çok değerdi.

Her şey her zaman kolay olmayabilir. Bazen istedikleriniz için savaşmanız gerekir.

Ve Eli'nin buna değeceğine inanıyorum.

"Seni kızdırdığım için özür dilerim," diye itiraf ediyorum, devam etmeden önce alt dudağımı ısııyorum. "Ve sana inanmadığım için de özür dilerim."

Yüz ifadesi vurdumduymaz. Okunamaz. Bu benim alışık olduğum Eli değil. "Affedildin," diyor sertçe.

"Ve bu konuşmayı yolun kenarında yaptığımıza inanamıyorum," diyorum ona, yanımızdan bir araba daha vızır vızır geçmeden hemen önce. Eteğim tekrar havalanıyor ve kıyafet seçimime zihinsel olarak küfrederek kabarık kumaşı aşağı indiriyorum.

Ciddi görünmeye çalışıyor ama saklamaya çalıştığı gülümsemeyi görüyorum. "Sen başlattın."

"Kenara çeken sendin," diye belirttim. "Çünkü bana hakaret ettin."

"Size hakaret ettiğim için özür dilerim," diyorum ciddiyetle.

Bana doğru yürüyor. Tam önümde durdu. Uzanıp ellerini kalçalarımın koyuyor, sıcak parmakları elbisemin ince kumaşını yakıyor. "Az önce söylediğim gibi, affedildin."

Bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı kaldırıyorum, yüzünün yaklaştığını, ağzının benimkine yerleştğini görünce bir nefes çekiyorum. Kısaca.

Çok kısa.

"Seni otoparkta ilk gördüğümünden beri bunu yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor beni tekrar öpmeden önce dudaklarıma karşı.

Elleri belimden sırtımın alt kısmına doğru kayıyor ve popomun üzerinden aşağıya iniyor. Eteğimin kenarıyla oynarken parmakları kalçalarımın arkasını okşuyor. Öpüşmeyi kesiyorum ve yavaşça başımı sallayarak onu tuttuğu yerden çekiyorum. "Yolun kenarında bana dokunmana izin vermeyeceğim, Bennett."

"Lanet olsun." Gülümsüyor. "Bunu kesinlikle daha önce hiç yapmadım."

Dönüp arabaya doğru yürümeye başladım. O da peşimden geliyor. "Acele etsen iyi olur yoksa arabayı ben kullanacağım," diye sesleniyorum.

Beni güldürerek yanımdan hızla geçti. Ama sürücü kapısına gitmek yerine yolcu tarafına geçiyor, kapıyı açıyor ve Beyaz Atlı Prens gibi selam veriyor. "Leydinin arabası bekliyor."

Önünde durduğumda içimden bir kıkırdama kaçıyor. Beni izliyor, dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor ama bakışları ciddi. Çok ciddi. Kahkahalarım

ölüyor ve elimi göğsüne koyarak kalbinin ne kadar hızlı attığını fark ediyorum.

"İyi misin?" Sessizce sordum.

Elini benimkinin üzerine koyuyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Sonunda yüksek çam ağaçlarının arasına sıkışmış çok küçük bir Meksika restoranına vardık. Buranın önünden daha önce de geçmişim ama hiç fark etmemiştim. Bir kere bile. Park yeri dolu, küçük yemek alanı tıka basa dolu, ancak gitmek için yemek sipariş edebileceğiniz bir pencere var. Eli'nin yemeğimi seçmesine izin veriyorum, onu beklerken arabama yaslanıyorum ve camın arkasındaki kızla konuşmak için eğilmesini izliyorum, dirsekleri pencerenin çıkıntısına dayanmış, yüzünde hoş bir gülümseme uzanıyor.

Çok çapkın. Ama yolun kenarında aramızda olanlardan sonra, bunu dert edemem. Benden hoşlanıyor. Beni buraya o getirdi. Sırf gülümsüyor ve paket serviste çalışan kızla rahatça sohbet ediyor diye, Tanrı aşkına, onunla yatmak istediği anlamına gelmez.

Kemikle onu. Kardeşimin arkadaşlarından biri gibi konuşuyorum.

Eli arabaya yaklaşırken başparmağını omzunun üzerinden sallayarak az önce siparişimizi verdiği kızı göstererek, "O piliçle aynı okula gittim," diyor. "Birkaç yıl önce mezun oldu."

"Harika," diyorum başımı sallayarak. "Onunla arkadaş mıydınız?"

"Hayır. Pek sayılmaz. Çok az konuştuk ama beni tanıdı. Belki de ağabeyimden dolayı, bilmiyorum. Ben onu tanımadım." Yüzünü buruşturdu. "Liseden sonra hayat ona pek nazik davranmadı."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, arabamın arkasına kolaylıkla atlıyor ve poposunu bagajımın üstüne yerleştiriyor. Beni izliyor, dudakları muzip bir şekilde kıvrılmış, ağzı kapalı gülümsüyor. "Elbisenin içinde dönmelisin."

"Neden sürekli arkamı dönmemi istiyorsun?"

"Umarım kalçalarına bir göz atabilirim," diyor bana hiç utanmadan.

"Cuma gecesi onlara yeterince iyi bakamadın mı?" Alay ediyorum.

Kaşları o kadar havaya kalkıyor ki, saç çizgisinde olmamalarına şaşıyorum. "Şu şımarıklığa bak."

Başımı yana eğip ellerimi kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Eee?"

"Bilmeni isterim ki, hayır, Cuma gecesi onlara yeterince iyi bakamadım," diyor, lezzetli ve derin sesi ona birkaç adım daha yaklaşmama neden oluyor. "Bir dahaki sefere onları yakından ve kişisel olarak kontrol edeceğimi umuyorum, ne demek istediğimi anladıysan."

Yanaklarım kızarıyor ama utancımı bastırmaya çalışıyorum. "Benim için hecele."

Kıkırdıyor, beni düşünürken eliyle çenesini ovuşturuyor. "Tamam. Umarım bir dahaki sefere o güzel kalçalara iyice baktığımda yüzüm onların arasında olur."

Sözlerinin çağrıştırdığı görüntü karşısında sertçe yutkunuyorum. "Oh."

"Evet. Oh." Elim tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor, bacaklarını açıyor, böylece ben de bacaklarının arasında duruyorum. Uzanıp yanağıma dokunuyor. Başparmağını ağzıma sürüyor. Dudaklarımı ayırıyorum ve parmağının kenarını ısırdığım gibi başparmağını dudaklarımın arasına bastırıyor. İlk başta hafifçe. Sonra biraz daha derine iniyorum.

"Bu biraz acıtıyor." Başını eğiyor. "Hoşuna gitti mi?"

Başımı sallayarak daha da sert ısıyorum, dişlerimi derisine geçiriyorum. Biraz tuzlu. Ve bakışları dudaklarımın başparmağına dolandığı noktaya yapışmış durumda. Muhtemelen dudaklarımın onun başka bir şeyine dolandığını hayal ediyor.

"Keşke şu anda yalnız olsak," diye mırıldanıyor.

Onu dişlerimden kurtarıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Ama açlıktan ölüyorum." "Ben de öyle," diyor saçlarını alnından uzaklaştırarak. "Kızım, beni terletiyorsun." "Bütün hafta sıcaktı."

"Şu anda oldukça ateşlisin," diye bana karşılık veriyor.

"Sen de öylesin." İlk başta kırpılmış tişört ve şortun içinde biraz gülünç görüldüğünü düşündüm, ama dürüst olmak gerekirse? Bunu başarabilir. Karın kasları mükemmel. Kalçaları oldukça sağlam olsa da tüm vücudu yağsız ve kaslı. Bacakları, göbeğinden şortunun bel bandına kadar uzanan kıllarla aynı renkte, altın sarısı kıllarla kaplı.

O gizemli yolu düşünürken birden nefesim kesildi.

Başka hiçbir erkek beni böyle düşündürmüyor. Böyle hissettirmiyor. Bu...garip. Aynı anda hem rahatsız edici hem de heyecan verici. Şu anda onu izlerken, tamamen çıplak nasıl görüldüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bu beni sapık gibi hissettiriyor.

Sayılır.

Tamam, pek sayılmaz.

Ama cidden, onu çıplak görmek istiyorum. Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum. Tadının neye benzediğini bilmek istiyorum.

Her yerde.

"Hey." Parmaklarını şıklatarak beni gerçeğe döndürüyor ve tüm bedenim sarsılıyor, bakışlarım suçlulukla onunkilerle buluşuyor. "Az önce ne düşünüyordun?"

"Hiçbir şey." Gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. Bu arada yanaklarım yanıyor.

"Uh huh." Öne doğru eğildi, elimi tekrar tutup beni kendine doğru çekerken neredeyse arabamın arkasından k a y a c a k t ı . "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, boğazına kadar pis düşüncelere dalmışsın."

Sessiz kalıyorum. Masum bir ifade takınarak onu izliyorum.

"Oh evet." Gülümsemesi iğrenç. Sanki o da benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi. "Şu anda bok gibi suçlu görünüyorsun, Prenses Ava."

"Bana öyle deme." Kalçasına vurmak için uzandım, elim kaya gibi sert bir kasla temas etti. Son anda bileğimi yakalıyor ve elimi yukarı kaydırarak kasıklarına değmesini sağlıyor.

Ereksiyonuna karşı.

Gözlerim kocaman oldu. Onunki eğlenceyle dans ediyor. Beni şok etmeyi seviyor olmalı. Bunu her zaman yapıyor.

"Eli," diye nefes alıyorum.

"Senin yanında olmak bana bunu yapıyor, yani hepsi senin suçun," diyor hafifçe, parmakları hala bileğime sarılı. Karşı koyamıyorum, ona tekrar dokunuyorum. İşaret parmağımı onun başı boyunca çekiyorum-OMG.

Şu anda bunu yaparken kendimi on altı yaşında hissediyorum. Çoğu zaman daha sofistike ve pratik olarak bir yetişkin olduğuma inanmayı seviyorum ama şu anda kendimi çok ama çok genç hissediyorum.

Ve çok, çok deneyimsiz.

"Gerçekten otoparkta bana el muamelesi mi yapacaksın?" Son derece eğlenmiş görünüyor.

"Tabii ki hayır," diyorum titreyerek, ellerinden kurtulmak için çabalıyorum.

"Eğer istediğin buysa itiraz etmiyorum," diye devam ediyor, parmakları bileğimin etrafında gevşiyor.

Ama elimi çekmiyorum. Onun yerine, elimi tamamen kasıklarının üzerine koydum ve bir adım daha yaklaştım.

arabamın arkasında oturuyordu.

Üzerime eğiliyor, eliyle çenemi yakalıyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Boku yedim, biliyor musun? Konu sen olunca, tamamen, yüzde yüz boku yedim."

Ben bir şey söyleyemeden Eli beni öpüyor. Ben itiraz edemeden ya da onunla tartışmadan. Ve bu öpücük daha önce bana verdiği hiçbir öpücüğe benzemiyor. Aç. Talepkâr. Dili ağzımı didik didik arıyor ve parmakları çenemi sıkıca kavıyor, gitmeme asla izin vermiyor. Parmaklarımı ereksiyonunun etrafında kıvrıyorum ve o da ağzımın içinde inliyor.

Ona dokunmak uyuşturucu gibi. Ona böyle hissettirdiğimi bilmek...

Bunu açıklayamam. Ama daha fazlasını istiyorum. Çok daha fazlasını.

Hepsini

istiyorum.

Eli ile.

YİRMİ DOKUZ

Ava'yı yemek yerken izlemek seksin başlangıcı gibi. Ön sevişme gibi. Varlığından bile haberdar olmadığım tüm gizli fantezilerimin hayata geçmesi gibi.

Bana yaptığı şey bu. Beni bakakalan, sesi çıkmayan bir aptala dönüştürüyor. Ufalanan taco'yu ağzına götürüp büyük bir ısırık almasını izliyorum, çiğnerken dudakları parlıyor. Tabağındaki marul, et ve peynirden bir parça koparıyor ve başını arkaya yatırarak ağzına atıyor.

Oh ve çıkardığı sesler. İnlemeler, homurdanmalar ve sızlanmalar. "Bu çok iyi" ve "Aman Tanrım" gibi yumuşakça fısıldanan ünlemler.

Evet. Hala terliyorum. Yemeğime sürdüğüm acı sostan da değil. Ya da daha önce parmaklarını aletimde gezdirdiğinden de değil.

Hayır. Sadece bu kızın Tanrı aşkına yemek yemesini izliyoruz. Bu kadar erotik bir performans olacağını kim bilebilirdi?

Yemeğimi yutuyorum. Zorlu bir antrenman ve daha zorlu bir tartışmadan sonra açlıktan ölüyorum. Kız her seferinde beni sinirlendiriyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor.

Ama gizliden gizliye de seviyorum. Bunu seviyorum. Tartışıyoruz. Barışıyoruz. Cami'yi becermediğimi söylediğimde bana inanmadı ve bu beni incitti. Kimse bana inanmıyor. Her zaman saçmaladığımı düşünürlər. Çatışmacı tavrım ve sürekli böbürlenmem yüzünden bazen böyle bir muamele görüyorum ama kahretsin. Ne olursa olsun bana inanacak en az bir kişiye ihtiyacım var. O kişinin Ava olmasını umuyordum.

Öyle görünmüyor. En azından şimdilik.

"Son taco'mu ister misin?" diye soruyor, sorusu beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Ona göz kırpıyorum. İkimiz de arabasının arkasında oturmuş, yemeğimizi yiyoruz. Restoran hâlâ dolu ve arabalar gelip gidiyor, yerli halk paket yemeklerini alıyor. Otoparkın uzak tarafında oturmuş kola içiyor ve lezzetli Meksika yemekleriyle karnımızı doyuruyoruz. Ben tıka basa yedim. Şimdi Ava'yı ele geçirilmiş bir adam gibi izliyorum.

Son takosuyla ilgili söyleyebileceğim tüm edepsiz şeyleri düşünüyorum. O taco'nun bacaklarının arasında olduğunu iddia ediyorum. Evet, bunu söyleyebilirim, kulağa ne kadar yapışkan gelse de.

"Açlıktan öldüğünü sanıyordum," diyorum, sesim eşit. Sanki beni rahatsız eden bir şey yokmuş gibi.

İçeride, bir dizi çınlayan zil ve ekstra yüksek sesli alarm çalıyor gibi hissediyorum. Kaçmam için beni uyarıyorlar. Bu kızdan uzaklaşmam için. İçimde sürünerek ilerliyor ve onu atlabilecek miyim bilmiyorum.

Bu çok korkutucu, dostum.

"Doymaya başladım." Taco'yu eline aldı, kocaman bir ısırık aldı ve tabağına bırakıp bana uzattı. "Al bakalım."

Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, tabağını kapıyorum ve taco'yu alıp dişlerimi geçiriyorum. Çiğnedim, çiğnedim, bakışlarımız kilitlendi ve yutkunduktan sonra dudaklarımı yaladım. Şapırdama sesi çıkarıyorum. "Lezzetli."

Lanet olası bir taco'yu cinselleştirdiğimi kabul etmiyor ve ben de buna izin veriyorum. Sodamın son kalanıyla yıkamadan önce onu boğazımdan aşağı dolduruyorum. Alüminyum kutuyu avucumun içinde eziyorum, sonra da akşam yemeğimizden kalan diğer çöplerle birlikte torbaya atıyorum.

"Bu gerçekten çok iyiydi," diyor. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Çantayı aldım ve arabanın arkasından atladım. "Hemen döneceğim."

Restoran binasına doğru yürüyorum, poşeti çöp kutusuna atıyorum. Birlikte okula gittiğim kız, paket servis penceresinin arkasından bana gülümsüyor ve pencereyi açıp başını dışarı uzatıyor.

"Seni tekrar görmek güzeldi."

"Evet. Sen de." Adını çoktan unuttum. Daha önce siparişimizi verirken de bana söylemişti.

"Bir ara beni aramalısın."

Ava'nın arabasına bakıyorum. Bagajın üstünde oturan Ava'ya, elbisesinin eteği genişçe açılmış, elleri dizlerinin üzerinde, sarı saçları üzerinde yükselen dev elektrik direğinden parlıyor. Bakışlarımla buluşuyor ve

Gülümsüyor ve içimdeki her şey kasılıyor. Kalbim garip, tanımlanamayan bir duyguyla dolup taşıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

Lanet olsun, bana ne yapıyor?

"Bir kızım var." Ava'ya doğru bir el sallıyorum. "Ama sana iyi geceler, tamam mı?"

"Sen de," diyor adını çoktan unuttuğum kız, pencereyi kapatırken melankoli dolu bir sesle.

Ava'nın beni beklediği yere doğru koşuyorum ve tam önünde duruyorum. "Göle gitmek ister misin?"

"Bu taraftan mı?"

Başımı sallıyorum. Biz gölün güneydoğu tarafındayız, Ava ise kuzeybatı tarafında yaşıyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor. Hâlâ sürmek istiyor musun?" Bir kez daha başımı salladım.

"Tamam Bay Konuşkan." Arabanın arkasından kaymaya başladı ve ben de belinden tutarak onu aşağı indirdim. Ellerini göğsümde birleştiriyor ve ben de başımı eğip herkesin önünde onu öpüyorum. Umarım okula birlikte gittiğim o kız iddiamı görüyordur. Çünkü yaptığım şey bu.

Ava Callahan benim.

Başka kimsenin değil.

Göle varmamız yaklaşık otuz dakika sürüyor ve nihayet günübirlik kullanım alanının otoparkına girdiğimde hava tamamen kararmış oluyor. Çok uzakta olmayan bir kamp alanı var, ancak yaz bittiği için kapasite dolu değil. Yine de orada birkaç kampçı var ve pencerelerimizi açtığımda kamp ateşlerinden çıkan dumanın kokusunu alabiliyorum. Hatta uzaktan konuşmalarını bile duyabiliyorum.

"Güzel bir gece," diyor Ava.

"Öyle," diye kabul ediyorum, birden kendimi garip hissediyorum. Şimdi gerçekçi olalım.

Bir kızı arabanızla -yani onun arabasıyla- su kenarına oturmaya getirmenizin tek nedeni arka koltukta meşgul olmaktır. Biraz yiyişmek. Belki de çok fazla yiyişmek. Eller gömleğin üstünde. Eller eteğin altında. Ben aldırmazdım.

aslında bu gece külotun altında biraz parmak hareketi olacak, ama bilmiyorum. Ona saygı duymak istiyorum ve bunda ciddiym. Aramızdaki her şeyin seksle ilgili olmasını istemiyorum.

Ama lanet olsun. Onun yanına gidiyorum ve tek düşünebildiğim şey seks. Ava ile nasıl olacak? Çıplakken neye benzediğini bilmiyorum ama boşalırken neye benzediğini biliyorum.

Çok güzel bir kız.

İçinde ben varken geldiğinde nasıl görünecek? Tadı neye benzeyecek? Hiç üzerine inmeme izin verecek mi? Oral seks yapar mı? Hiç oral seks yaptı mı? Tahminimce hayır.

Kız arkadaşım daha önce sikime dokundu ve bu harikaydı. Hem de park yerinde. Daha önce de düşündüğüm gibi, o iyi bir kız ama içten içe kötü olmak için yanıp tutuşuyor.

Onun kişisel kötü çocuğu olmaya çok istekliyim.

"Dışarıda oturalım mı?" diye soruyor, başını çevirip bana bakarak.

Bakışlarını karşılıyorum, onunla gözlerim aracılığıyla iletişim kurmaya çalışıyorum. Yapmak istediğim son şey dışarı çıkmak. Ne yani, bir piknik bankının üstüne oturup balıkların suda zıplamasını mı dinleyeyim? Bunu daha önce de yaptım. Sıkıcı bir şey.

Ava ve benim şu anda yapabileceğimiz çok daha ilginç başka şeyler var.

"Hadi arka koltuğa atlayalım," diyorum, sesimin hafif ve rahat olmasını umarak, oysa hiç de öyle hissetmiyorum.

Bana bakıyor, gözleri kocaman ve kırışmıyor. "Tamam."

Kapıların kilidini açıp arabadan iniyorum, arka kapıyı açıp içeri giriyorum. O da aynı şeyi yapıyor. Kapılarımız aynı anda çarpıyor ve tereddüt etmeden birbirimize uzanıyoruz, dudaklarımız çarpışıyor.

Tadı salsa ve Ava gibi. Hiç de fena bir karışım değil. Elleri saçlarımda ve uçlarını çekiştiriyor, sanki benden daha fazlasını istiyormuş gibi. Ne olduğunu bilmiyorum ama öpücüğü ilk başta oldukça uysal tutuyorum. Ağzını yalayıp yutarken ellerim belinde sıkıca duruyor. Ona doyamıyorum. Asla.

Aramız hep böyle mi olacak?

Uzun, lezzetli dakikalardan sonra öpüşmeyi ilk o kesiyor, sanki nefes almaya ihtiyacı varmış gibi başını koltuğa yaslıyor. Bir an onu izliyorum, göğsünün baştan çıkarıcı iniş çıkışını inceliyorum. Dudaklarını yalayışındaki baştan çıkarıcılığı. Bana ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Karşı koyamayıp, çenesinin hemen altından başlayarak boğazının uzunluğu boyunca ağzımı gezdiriyorum. Oradaki hassas deriyi öpüp yalıyorum ve o da titriyor. Parmaklarımı boynunun kenarından geçirip tüylerinin diken diken oluşunu izliyorum. Yumuşak bir iç geçiriyor, sesi doğrudan sikime gidiyor.

Tipik.

Göğsünü öpüyorum, elbisesinin yakasının açıkta bıraktığı teni. Köprücük kemiğini öpüyorum. Elimi kalçasına, uyluğuna koyuyorum. Parmaklarımı elbisesinin eteğinin altından geçirip çıplak dizine, dizinin iç kısmına dokunuyorum. Teni sıcak ve pürüzsüz. Onunla ilgili her şey sıcak ve pürüzsüz. Ve çok güzel kokuyor. Her zamankinden daha tatlı, vanilya gibi. Yutmak istediğim bir kurabiye gibi.

Kendime engel olamayarak parmaklarım elbisesinin önüne gidiyor ve yavaşça düğmelerini çözüyorum. Teker teker, parmaklarım tenine sürtünerek. Kumaş kendiliğinden açılıyor ama ben biraz yardım ederek dantelli beyaz sütyenini ortaya çıkarmak için kenara itiyorum. Pembe meme uçları narin dantelin altında geriliyor.

Bir kez göz kırpıyorum. İki kere. Aletim kabarıyor. Bu gece saf bir masumiyet içinde. Tek yapmak istediğim onu kirletmek.

Gözlerini açıyor, düğmelerini kendisi çözmeyi bitirirken bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Düğmeler elbisesinin tamamına yayılıyor ve ben donup kalıyorum. Etkilenmişim. Son düğme de çözüldüğünde kumaşı açıyor ve beyaz dantel külotu ortaya çıkıyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum şaşkınlıkla, onu içime çekerek. Benim için uyumlu bir takım almış olmalıydı, değil mi? Hangi on altı yaşındaki kız her gün aynı külot ve sütyeni giyer ki? Tanıdığım hiç biri değil.

Ava elbiseden sıyrılıyor ve sadece sütyeni ve külotuyla orada oturuyor. Tüm o pürüzsüz, parlayan teni sergileniyor. Ona ilk nerede dokunacağımı bilemiyorum.

"Gömleğini çıkar," dedi ve tereddüt bile etmedim. O kadar hızlı çıkarıyorum ki, neredeyse kendime kamçı darbesi indiriyorum. Kolyem tişörtümün yakasına dolanınca neredeyse boğuluyordum.

Yaşayan en ateşli kız sana soyunmanı söylediğinde, yaparsın. Neredeyse kendini öldürecek olsan bile.

Eğilip boynuma taktığım 1 numaralı kolyeye dokunuyor ve işaret parmağıyla hafifçe gezdiriyor. Tamamen hareketsiz kalıyorum. Nefes aldığımı bile sanmıyorum.

"Bunu sana kim verdi?" diye soruyor, sesi yumuşak, bakışları boğazıma kilitlenmiş.

"Babam. Doğum günüm için, on altı yaşına girdiğimde ve aptalca egoist olduğumda." Üstünlüğümün zirvesindeydim ya da ben öyle sanıyordum. İkinci sınıftayken oyun kurucu olmak büyük bir olaydı ve bu doğrudan kafama gitti.

"Artık aptalca bir egoist olmadığına inanıyor musun?" Bakışları benimkine kayıyor, dudakları zoraki bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Uzun zamandır hayalini kurduğunuz kızı karşınızda bembeyaz bir dantelle otururken görmekten daha güzel bir şey yoktur. Çok ateşli. "Hâlâ büyük bir egom var."

Gülümseme büyür. "Söylemiyorsun."

"Sana göstermek istediğim çok büyük bir şey daha var." Elimle sikimi kapattım ve bir sarsıntı verdim.

Bir kahkaha patlatır. "Saçmalıyorsun. Cidden." "Öyle mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırıp ona doğru eğildim.

Ava başını sallıyor, gözleri parlıyor. "Kesinlikle."

Onu bir kez öpüyorum, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. "İkinci yılımda üniversite takımımızın oyun kurucusuydum."

Kıdemli oyun kurucumuzun sakatlandığı ve benim onun yerine geçmek zorunda kaldığım kısmı atlıyorum. Böylesi daha havalı. Sanki onlar beni seçmiş de ben şanslıymışım gibi.

"Çok etkileyici." Elini uzatıp parmaklarını göğsümün ön kısmında hafifçe gezdiriyor. Hiç de etkilendiğini sanmıyorum. Ailesine baksana. Onun efsanevi babasının yanında ben sadece bir enayiyim. "Başka ne etkileyici biliyor musun? Karın kasların."

"Ah, sonunda vücuduma verdiğim emeği takdir ediyor," diye takılıyorum ona.

"Bir süredir bunun değerini biliyordum." Parmakları karnımda geziniyor ve dokunuşuyla kaslarımın kasılmasına neden oluyor. Elini en çok istediğim yere çok yakın.

"Gerçekten mi? Hiçbir fikrim yoktu." Ben bilmiyordum. Bana çok fazla imalı sözler söylemez ya da iltifat etmez. İltifatlara ya da müstehcen sözlere ihtiyacım olduğundan değil, ama sanırım buna alıştım.

"Omuzların geniş." Elini omzumda gezdiriyor. "Ve pazıların kocaman." Parmakları kolumun uzunluğunu takip ediyor. "Ve göğsün..."

Sesi dalgalanıyor ve beni itiyor. İsteyerek koltuğa geri düştüm, zar zor dizginlenen bir hayranlıkla onun üstüne tırmanışını izledim.

Beni. Sadece külotu ve sütyeniyle üzerime oturuyor, ellerini omuzlar ma koyuyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor: "Kalçaların beni biraz  ıldırtıyor."

Ne?

O.

Sikey
im.

Bir şey söylemeye çalışıyorum ama ağzım çok kuru. Boğazımı temizliyorum. Dudaklarımı yalıyorum. Ellerimi hafifçe ince beline koyuyorum. şu anda ona böyle bakarken şortumun içinde patlayacakmışım gibi hissediyorum.

O benim hayalimdeki k z. Kulağa aptalca geliyor ama doğru. Ve bu Tanrı'nın suçu.

" ok büyükler," diyor her iki kalçasını da benimkilerden birinin etrafına yerleştirip yavaşça ona s rt n rken. " ok kaslılar."

"Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun," diye mırıldanıyorum, başının arkasını kavrıyorum ve zar zor tutunduğum kontrolümü kaybetmeme neden olacak başka bir şey söylemesini engellemek için onu öpüyorum.

Bana kolayca açılıyor. Artık Ava'nın utangaç, tereddütlü öpücükleri yok. Artık cesur. Tıpkı o gece evimde bana söz verdiği gibi, aldığı kadar iyi veriyor. Parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum, s tyenin kop asında bir an tereddüt ettikten sonra yavaşça   z yorum. S tyen teninden ayrılıyor ve ağzımdan ilk o ayrılıyor, dantel parçasını hızla atıyor.

"Bir dakika bekle." Beni bir kez daha öpmesine engel oluyorum, ellerim omuzlarında, onu gerçekten görebilmek için kendimden uzak tutuyorum. Bakışlarımı onunkilere dikiyorum, sesim son derece ciddi, "Yanımda prezervatif getirmedi ," diye itiraf ediyorum. Sadece bir saniyeliğine tereddüt ediyorum. "Ve ilk seferimizin bir arabada olmasını gerçekten istemiyorum. Sonunda senin içine girdiğimde, bir yatakta olmalıyız."

G z kırpıyor. Yanakları pembe pembe kızarıyor. " nemli değil. Bu gece başka şeyler yapmayı tercih ederim."

Vay canına. İhtiyacım olan tek davet bu.

O bu sözleri söylediğinde, başlarız. Resmen birbirimize saldırıyoruz. Ağızlar kilitli, diller savaşta, eller her yerde. Kollarımda neredeyse çıplak ve onu soymak istesem de, dantelli külotunu kalçama s rtt ğ n  hissetmek oldukça ateşli. Kumaş gittikçe daha da sertleşiyor ve beni istediğini biliyorum. Parmaklarımı içine sokarsam sırlıklam olacağını biliyorum.

Ama işleri çok ileri götürmek ve geceyi çok erken bitirmek istemiyorum. Şu anda çok ateşli ama işler değişebilir. Kızlar bu konuda hassas olabilirler. Ve bu benim cinsiyetçi bir pislik olduğum anlamına da gelmiyor. Doğru söylüyorum.

Saygılı olmaya çalışıyorum.

Yine de adımları fısıldayıp duruyor. Çaresizmiş gibi beni sıkıca kavıyor. Göğüs uçlarının göğsüme değdiğini hissedebiliyorum ve bu harika bir şey. Sanırım kızıma aradığı rahatlamayı vermenin zamanı geldi.

Sağ elimle zaten kalçasını kavıyorum, o yüzden dikkatlice, yavaşça bacaklarının arasına kaydırıyorum. Avucumu amına bastırıyorum. Hay aksi. Tam da şüphelendiğim gibi, sırlıslıkla olmuş. Ayrılmış dudaklarından boğuk bir inilti dökülüyor ve işaret parmağımı yavaşça külotunun içine sokarken asla başka yere bakmadan onu izliyorum.

Ava gözlerini sıkıca kapatıyor, ben okşamaya başladığımda dişleri alt dudağına batıyor. Alay et. Okşamak. Diğer elimle kalçasını destekliyorum, onu yerinde tutuyorum, cildini yavaşça ele geçiren pembe kızarıklıktan büyüleniyorum. Kalçalarını uyluğuma, parmağıma doğru nasıl salladığını. Daha fazla parmağımın karışma katılmasına izin veriyorum, ta ki elime binene kadar ve bu gerçekten en güzel manzara. Bu muhteşem kız bir Çarşamba gecesi arabasının arka koltuğunda parmaklarımla boşalıyor.

En çok ses çıkardığı yeri ovarak hızımı artırıyorum. Dinle, henüz uzman bir kedi işleyicisi değilim. On sekiz yaşında bile değilim. Ama ipuçlarına dikkat etmen gerektiğini öğrendim. Bazıları sana ipucu veremeyecek kadar utangaç ya da çekingen, anlıyorum. Hepimiz bu işte yeniyiz. Bu bir öğrenme deneyimi.

Kızım şu anda hiç de utangaç ya da çekingen davranmıyor. Bunun nedeni benim yanımda rahat olması mı? Umarım öyledir. Kısa sürede çok şey atlattık.

"Eli," diye soluk soluğa bağılıyor ve içimden bir ses yaklaştığını söylüyor. "Oh benim-Eli'm."

Sonra üzerimde titriyor, parmaklarım sularıyla sırlıslıkla, vücudu titriyor. Elimi külotunda tutuyorum ve diğer kolumla onu kendime çekiyorum, onu sıkıca tutuyorum ve orgazmıyla sarsılırken onu anlamsızca öpüyorum. Ağzımda inliyor, titremesi azalmaya başladığında başı boynuna düşüyor, kalbi dört nala koşan bir at gibi atıyor. Hissedebiliyorum. Onu hissedebiliyorum. Beni çevreliyor.

Bayıldım.

"Aman Tanrım." Öpüşmeyi bitiriyor ama ağzını benimkinden ayırmıyor. "Bana ne yapıyorsun?"

Elimi külotundan çekerken kendimi kendini beğenmiş bir piç gibi hissediyorum. "Seni yok ediyorum."

Gülümsüyor. Dudaklarının gerildiğini hissediyorum. "Çok doğru."

"Beğendin mi?" Şişmiş dudaklarına tek, nazik bir öpücük konduruyorum.

Ondan uzaklaşıyorum ve ıslak parmaklarımı ağzıma götürüp yalıyorum. İzlerken gözleri kocaman oluyor. Tuzlu, tatlı ve biraz da misk kokuyor.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor, sesi belli belirsiz dehşete düşmüş gibi çıkıyor. Ve biraz da tahrik olmuş.

"Seni tadıyorum." Orta parmağımla alt dudağında iz bırakıyorum ve ağzını açıyor. "İşte." Parmağımı dudaklarının arasında emiyor, dili parmağımın etrafını sarıyor ve lanet olsun, neredeyse şortuma boşalacaktım. "Ne düşünüyorsun?"

Cevabı bir iç çekiş oluyor, ben parmağımı ağzından çekerken eli sikimin üzerine düşüyor. "Sıra sende."

Tamam. Şimdi heyecanlanma zamanı. "Önce özel bir isteğim var." Ava gözlerimin içine bakabilmek için biraz uzaklaşıyor. "Ne istiyorsun?"

"Senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?" Sesi temkinli.

"Gömleğimi giydiğini görmek istiyorum." Biraz eğildim ve tişörtü döşeme tahtasından alıp ona uzattım.

Tişörtü benden alıyor ve hiç tereddüt etmeden kafasına geçiriyor. Ona büyük geliyor ve benden küçük olduğu için onu tamamen örtüyor, ama kahretsin. Onu okulumun renklerini giyerken görmek kadar güzel bir şey yok. Göğsünde benim numaram yazıyor. Üzerinde *Eli Bennett'in malı* da yazıyor olabilir.

Alçak sesle ıslık çalarak ona bakıyorum, aniden yüzümde beliren sırıtmayı engelleyemiyorum. "İyi görünüyorsun, güzel kız."

Ava başını kaldırmadan önce kendine bakıyor, tek bir kaşını kaldırıyor. "Sanki senin gömleğini giymem senin hak iddia etmenmiş gibi hissediyorum."

"Sen söyledin, ben değil."

"Sosyal olarak kabul edilebilir bir şey olsaydı, eminim beni kendi bölgen olarak işaretlemek için üzerime işerdin," diyor gülerek.

Kaşlarımı çattım. "Bu iğrenç." Duraksadım. "Ama evet. Muhtemelen yapardım."

Daha sert gülüyor. Göğüs uçları gömleğimin kumaşına batıyor ve göğsüne baktıkça ağzım kuruyor. Sonunda kahkahası azalıyor. Yüz ifadesi ciddileşiyor. Bakışlarımızı birbirimizden ayıramıyoruz. "Gömleğini giymeyi seviyorum," diye fısıldıyor.

"Seni gömleğimin içinde görmek hoşuma gidiyor." Onu kendime çektim ve kulağını öptüm. Dilimi boynunun kenarından geçirip onu kıvrandırıyorum. "İşte. Seni tekrar sahiplendim."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor nefes nefese.

"Seni yaladım." Tekrar yapıyorum, dilimi yavaşça teninde gezdiriyorum, titrediğini hissediyorum. "Yani sen benimsin."

OTUZ

Telefonumdaki saati hızlıca kontrol ediyorum ve saatin dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. Saat on birde evde olmalıyım, "istisna yok." Arkadaşlarımla dışarı çıkacağımı söylediğimde annem öyle demişti. Özellikle özel bir arkadaş olup olmadığını sordu ve ilk başta ona Eli ile buluşacağımı söylemek istemedim.

Ama sonra bizi zaten bildiğini ve beni henüz ispiyonlamadığını hatırladım, o yüzden evet anlamında başımı salladım.

Güvenli seks ve dikkatli olmak hakkında kısa bir konuşma yaptım ve sonra beni yoluma gönderdi. Eli ile buluşmaya giderken, kendime henüz sekse hazır olmadığımı söyleyip durdum. Hayır. Uh uh. Onu öpmeyi seviyorum. Ona dokunmayı. Geçen Cuma gecesi aramızda olanlar büyüleyiciydi. Ama gerçek seks?

Bu biraz korkutucu.

Şimdi beni parmaklarıyla boşalttıktan sonra arabamın arka koltuğundayım, üzerimde onun gömleği ve beyaz dantel külotum var, başka bir şey yok. Elim ereksiyonunun üzerindeyken, daha önce prezervatif unuttuğunu nasıl söylediğini düşünmeden edemiyorum.

Keşke biraz getirseydi. Sanırım ben hazırım.

"Bebeğim, bunu yaparken tişörtünü çıkarmazsan..." Şu anda elimle örttüğüm kasıklarını işaret ediyor. "Yapmayı planladığın şey her neyse, muhtemelen normalden daha sert boşalacağım."

Tüm vücudum kızarıyor. Utançtan mı yoksa tahrikten mi, emin değilim. Ya da belki ikisinin bir kombinasyonudur. "Um, tamam."

"Sen." Ellerini gömleğinin eteklerinin altından geçiriyor, parmakları kalçalarımı sarıyor ve beni kendine çekiyor. "Yaşayan en ateşli şeysin."

Öpücüğünün içinde eriyorum. Parmaklarını omurgamda gezdirdiğinde içimi bir ürperti kaplıyor, dili ağzımın derinliklerini yalıyor. Kucağındayım, elim ereksiyonunun üzerinde duruyor ve yavaşça, çekingen bir şekilde okşamaya başlıyorum.

Gerçekten mi? Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok.

Birkaç dakika sonra elinin benimkinin üzerine yerleştiğini hissediyorum. Elimi kaldırırken parmakları bileğimin etrafında kıvrılıyor ve eli ereksiyonunun üzerinde olacak şekilde yer değiştiriyor. "Bunun gibi," diye mırıldanıyor, düzensiz sesi tüm tenimi dalgalandırıyor.

Şortunun kumaşından sıkıca kavradığını izlemek için hafifçe geri çekiliyorum. Biraz sert davranıyor. Bu acıtacak gibi görünüyor. Ama acı içinde bağırıyor ya da başka bir şey yapmıyor, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak alıyorum. "Belki de şortunu çıkarmalısın," diye öneriyorum, cesarettime bir kez daha şaşıracak.

Bu gece sürprizlerle doluyum.

Eli tereddüt bile etmez. O şort saniyeler içinde gitti, yerde buruşuk bir yığın oldu. Şu anda tüm erkeklerin sevdiği boxer külot markasını giyiyor. Çılgın baskıları var. Bunu biliyorum çünkü kardeşimde olanları görüyorum ve onlar her zaman biraz sıra dışı oluyor.

Tabii ki Eli'inkiler daha da fazla.

Önlerinde dev bir Amerikan kartalı yüzü var ve kartalın gözleri kırmızı, beyaz ve mavi çizgili. Arka planda havai fişekler patlıyor gibi görünüyor ve bazı beyaz yıldızlar var. Çok vatanseverce. Kartalın gagası ön ve orta kısmı kaplıyor, bu yüzden Eli'nin ereksiyonu gagayı uzatarak daha da büyük görünmesini sağlıyor.

"Beğendin mi?" diye soruyor, ses tonunda eğlence var.

Bakışlarıyla karşılaştım. Bana bir aptal gibi sırtıyor. Çok sevimli, çok tatlı bir aptal. "Biraz çılgınlar."

"Benim gibi," diyor elini başımın arkasına geçirip beni bir öpücük için daha kendine çekerken. Dudaklarımın tadına bakmadan uzun süre duramıyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor. Ben de aynı şekilde hissediyorum. "Benim daha çılgın çiftlerim var."

"Eminim biliyorsundur," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, elimi bir kez daha üzerine koyarken. Tıpkı bana gösterdiği gibi avucumu ereksiyonuna bastırıyorum. Ama bunu kıyafetlerle yapmak yeterli olmayacak. Boxer külotu ekstra esnek bir malzemedir yapılmış, bu yüzden gerçekten çok sıkı.

Sanırım, Tanrım, onları çıkarmak zorunda kalacak.

Öpüşüyoruz, öpüşüyoruz ve ben onu okşamaya devam ediyorum. Dudaklarından çekildiğimde nefes alış verişini artırıyor ve ona bakıyorum,

yüzündeki ifadelerin değişimini hayranlıkla izliyorum. Gözleri kapalı,
kaşları çatık

Birbirlerini sıkıştırmadan önce daha aşağıya. Parmaklarımı boxer külotunun bel bandının hemen altından geçirdiğimde göğsünden derin bir inilti yükseliyor. Parmaklarım aşağı doğru iniyor ve yumuşak kasık kıllarıyla karşılaşıyor. Ne renkti? Saçları gibi altın kahverengi mi yoksa biraz daha koyu mu? Bir dakika içinde göreceğim. Parmak uçlarımla kalın başını sıyrıyorum, oradaki ıslaklığı hissediyorum ve tam parmaklarımı şaftın etrafına sarmak üzereydim ki-

Arabamın sürücü tarafındaki kapısı yüksek sesle çalındı ve ardından beyaz bir ışık huzmesi tam kapıma yöneldi.

Tam bize dönüktü.

Bu bir el feneri. Ve bir adamın sesini duyabiliyorum.

"Siktir git," diyor Eli sinirli bir şekilde, elimi şortundan çekip parmaklarını saçlarında gezdirirken camı aşağı indiren düğmeye uzanıyor.

Ama açılmıyor. Arka koltuktayız. Motor tamamen kapalı. Yani, arabada hiçbir şey çalışmıyor.

Arabamın ön koltuğuna tırmanıp çalıştırma düğmesine basarken bana "Burada kal," diyor ama ayağını frene basmıyor. Gösterge panelinde ışıklar yandı. Dışarıdaki adam neler olduğunu soruyor ve Eli olabildiğince hızlı bir şekilde camı indiriyor, el fenerini hâlâ Eli'nin yüzüne tutmakta olan şerif yardımcısını selamlarken sesi hafif ve rahat.

"Merhaba memur bey," diye selamlıyor gözlerini kısarak ışığa bakarken.

"Burada neler oluyor?" Şerif yardımcısının sesi çok şüpheli geliyor.

Ölmek istiyorum. Sadece... koltuğun içinde eriyip kaybolmak. Tanrı'ya şükür en azından üzerimde Eli'nin gömleği var. Eğer şerif yardımcısı on dakika önce gelseydi, neredeyse çıplak olacaktım.

"Hiçbir şey." Eli gülümsüyor. Üzerinde tişört yok. Şort da yok. Sadece çılgın vatansever kartal iç çamaşırı. Hadi ama, şerif neler olduğunu sanıyor?

"Bayan?" El fenerini bana doğru tutuyor ve beni kör ediyor. Işığı engellemek için elimi kaldırdım. "İyi misiniz? Buradasınız çünkü burada olmak *ister misin?*"

"Öyleyim," diyorum, sesim yumuşak. "Ben iyiyim, efendim."

Şerif yardımcısı el fenerini bırakır. Eli'ye bakar, bakışları serttir. Eli da ona bakıyor. Sonunda arabamın üstünü birkaç kez tokatlayarak, "Çocuklar eve gitmelisiniz," dedi. "Geç oldu. Ve okul gecesi."

"Emredersiniz efendim," diyor

Eli, onu selamlayarak. Bu çok utanç verici.

"Siz Mustangs'te oynamıyor musunuz?" diye sorar şerif yardımcısı. "Oğlum oraya gidiyor. Birinci sınıf öğrencisi."

"Aslına bakarsanız var efendim. Ben oyun kurucuyum." Eli gururlu görünüyor. "Böyle devam et evlat. Birkaç mağlubiyet aldığını biliyorum ama

Bu." Şerif yardımcısı sırtıyor. "Ve gidip şu Porsukların kıcını tekmeleyin!"

Eli, "Yapacağım efendim!" diye bağırırken şerif yardımcısı arabanın üstünü bir kez daha tokatlıyor.

Sonra da gitti.

İkimiz de şerif yardımcısının arabasına geri dönmesini, içine girmesini ve motoru çalıştırmasını izlerken hareketsiz kaldık. Arabasını çektiğini bile duymadım. Arabama gelmeden önce kim bilir ne kadar zamandır orada oturuyordu.

Sonunda park yerinden çıkıp otoparktan ayrıldığında Eli nihayet dönüp bana bakıyor. "Ne. Ne. Siktir."

Bir kahkaha patlattım. Elimde değil. Sinirlerim bozuldu. Yıpranmış. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Ben de," diyor Eli. Elini yüzünde ovuşturuyor. "Ereksiyonum çoktan gitti."

Seçtiği kelimelere biraz daha gülüyorum. "Özür dilerim."

"Senin hatan değil. Doğru iz üzerindeydin. Şerifin beni engellediğine inanmıyorum," diye mırıldanıyor.

Kahkahamı elimle bastırıyorum.

"Saat neredeyse on," diyor. "Ne zaman evde olman gerekiyor?"

"On birde," diyorum pişmanlık içinde. Benim de hâlâ ödevlerim var.

Hay aksi.

"Seni eve götüreceğim. Ama önce okuluma uğramamız gerekecek."

"Sorun değil."

Eğilip yolcu koltuğuna vuruyor. "O güzel kıcını buraya getir." İstedğini yapıyorum, koltuğa zıplıyorum ve yerleşiyorum. Üzerimde hâlâ sadece onun gömleği ve külotum var. Bu belki de en iyi seçim değildi. Araba kullanıyor. Dikkati dağılabilir. "Elbisemi giymeliyim."

"Hayatta olmaz," diyor, elbiseyi arka koltukta bıraktığım yerden almak üzereyken kolumu tutuyor. "Kampüse dönene kadar orada öylece otur."

Ona kaşlarımı çatıyorum.

"Emin misin?" "Kesinlikle,"

diyor kararlı bir şekilde.

Yol boyunca bana işkence etti. Dokunuyor ve elini kalçalarımın arasına sokuyor. Parmaklarını bana sürtüyor. Beni acıtıyor. Beni

Zonklama.

Ben de ona dokunmaya devam etmeye, ona işkence etmeye karar verdim. Gerçi araba kullandığını ve yolda bir direksiyon olduğunu düşünürsek bu biraz daha zor.

"Araba kullanırken bana oral seks yapmayı hiç düşündün mü?" Eli basit bir sohbet ediyormuş gibi kayıtsızca soruyor. "Bu son zamanlarda en büyük fantezilerimden biri. Parmaklarım saçlarında, sikim ağzındayken kucağında domalmışsın."

Sözleri canlı bir imge yarattı.

"Daha önce hiç kimseye oral seks yapmadığım için emin değilim," diye cevap verdim.

Bana bir bakış gönderiyor, bu durumdan gerçekten memnun olduğunu belli eden bir bakış. "Bir gün sen de yapmalısın. Eğlenceli olur."

"Uh huh." Bana baktığında ona bilmiş bir bakış gönderiyorum. "Senin için eğlenceli olacağına eminim. Arabayı mahvetmediğin sürece."

"Senin kıymetli bebeğine asla zarar vermem. Ya da benim kıymetli bebeğime." Direksiyonu okşuyor ve parmak uçlarıyla arabamı okşamasını izlerken tüm vücudum ısınıyor. "Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum."

"Şerif yardımcısı mı?"

"Evet! Elini boxerımın içine soktuğunu unutma, bebeğim. Kelimenin tam anlamıyla parmakların aletimin üzerindeydi. Bana hayallerimin el işini yapmaya hazırdın. Sonra o pislik ortaya çıktı ve bizi korkuttu." Başını sallıyor. "Hayatımda hiç bu kadar hızlı ereksiyon olmamıştım."

Yine gülüyorum. "Başımız belaya girmediği için minnettarım."

"Biliyor musun, bana hep gülüyorsun," diyor Eli, sesi kızgın gibi çıkmasa da. "Genelde bundan hoşlanmam."

Sessizleşiyorum, ona bir bakış atıyorum. "Sana gülmüyorum."

"Hayır, biliyorum. Sana gülenin sen olmasının farklı olduğunu anlatmaya çalışıyorum. Eğlendiğini söyleyebilirim. Bunun çılgınca olduğunu düşünüyorsun. Şu anda aramızda olanlar oldukça çılgınca" diye açıklıyor, eli dizime gidiyor ve onu iffetli bir şekilde sıkıyor. Daha bir dakika önce külotumu ovmaya çalıştığını düşünürsek, bir diz sıkma ne kadar iffetli olabilirse o kadar iffetli. Bu dokunuş kesinlikle saf ve masum.

"Çok vahşi," diye kabul ediyorum, sesim yumuşak, kalbim onu incelerken hızla çarpıyor. Hissediyorum

-Şu anda onun için çok fazla. Şu anda. Pencere kapalı ve

M¼zik bangır bangır, r¼zgâr saçlarımı savuruyor, onunkini de. O gömleksiz, ben pantolonsuzum ve bu geceyi, bu anı asla ama asla unutmak istemiyorum.

Ve eminim ki asla yapmayacağım.

OTUZ BİR

"GELEN ADAYLAR BUGÜN AÇIKLANACAK," diyor Ellie.

Öğle yemeğinde.

"Biliyorum. Ben liderim, unuttun mu?" Ona takılıyorum ve o da bunun farkında. Bana bir çip fırlatıyor ve Marty bir protesto sesi çıkarıyor.

Öğle yemeği sırasında bizimle takılıyor. En iyi iki arkadaşının -Hannah ve Sophie- futbol oynayan erkek arkadaşları için onu terk ettiklerini iddia ediyor. Bunlar kardeşim Jake ve arkadaşı Tony Sorrento. Neden yeni erkek arkadaşlarıyla mümkün olduğunca çok vakit geçirdiklerini anlıyorum. Eğer yapabilseydim, şu anda Eli ile birlikte olurum. Avluda oturur, kucağına oturur, parmaklarımı saçlarında gezdirir ve herkesin onun bana ait olduğunu bilmesini sağlardım.

Ama Marty'nin nereden geldiğini de anlıyorum. O incindi. Arkadaşları onu terk etmiş gibi hissediyor ve öyle de oldu. Ayrıca bir çocukla konuşuyor.

-O gece Jackson Rivers'ın verdiği partide aradığı kişiyle aynı. Adı Thomas ve gerçekten iyi biri. Sevimli. Sessiz. O ve Marty birbirlerine her yaklaştıklarında kalp gözleriyle bakıyorlar ve bu benim romantik kalbimi mutlu ediyor.

"Aday gösterileceğini düşünüyor musun?" Ellie umutlu bir ifadeyle soruyor.

Kaşlarımı çatıyorum, yavaşça başımı sallıyorum. "Neden biri beni aday gösterebilir ki?" "Ah, bilmiyorum. Liderlik yapıyorsun. Sen bir amigo kızsın. Herkes

kim olduğunu biliyor."

"Şimdiye kadar yaptığım hiçbir şey yüzünden değil," diye belirtiyorum.

Şimdi kaşlarını çatın kişi en iyi arkadaşım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Cami'nin hakaretleri hâlâ kafamda çınlarken, "Kim olduğumu sadece akrabalarım sayesinde biliyorlar," diye açıklıyorum. O maçtan sonra başka bir şey söylemedi ama arada bir bana bakışlar gönderiyor. Ne kadar ezik olduğumu hala düşündüğünü belli eden bakışlar.

Ellie yüzünü buruşturdu. "Bu hiç doğru değil."

"Evet, öyle sayılır." Bir avuç Skinny Pop patlamış mısır alıp çiğniyorum. Bu benim yeni favori atıştırmalığım. "Eğer ünlü bir futbol koçunun kızı ya da Autumn ve Jake'in küçük kız kardeşi olmasaydım, kimse beni umursamazdı. Hem de hiç."

"Ava, hadi ama. Okulda çok şey yapıyorsun. Liderlik yapıyorsun. İyi notlar alıyorsun. Akademisyenler topluluğunun bir üyesisin. Aslında bir sürü kulüpte yer alıyorsun, hatırladın mı?" diye soruyor.

"Meşgul olmayı seviyorum," diyorum omuz silkerek.

"Ve sen de amigo takımındasın. Bu okulda tanıdığım en aktif insanlardan birisin," diyor Ellie, sesi yumuşak. "Bunun kardeşlerinle hiçbir ilgisi yok."

"Evet, izle. Aday gösterilmeyeceğim. Beni o kadar da önemsemiyorlar. Muhtemelen Dakota ve Lindsey olacak," diyorum. İkisi de çok popüler.

"Ve sen," diye ekliyor Ellie gizemli bir gülümsemeyle. "Seni aday göstermiş olabilirim."

"Ne?"

"Ben de," diye ekliyor Marty, kocaman bir sırıtışla. Thomas da utangaç bir gülümsemeyle,

"Ben de," diyor.

Bakışlarım hepsinin üzerinde gezinirken içimi bir şok kaplıyor. Pis futbolcularla takılmak yerine onlarla oturmak güzeldi. Zaten onlarla yemek yemekten hoşlanmıyorum. Her zaman kaba ya da aptalca şeyler söylüyorlar.

Yeni öğle yemeği grubumu tercih ederim.

"Bu sadece üç oy," diyorum sonunda, beni ele geçirmek isteyen ani gerginliği bastırmaya çalışarak. "Aday gösterilmem için yeterli değil."

"Göreceğiz," diyor Ellie gizemli bir şekilde.

Komik olan şu ki, adayların açıklandığı gün son dersimde oturdum. Ve bir de ne göreyim, Dakota ve Lindsey ile birlikte benim adım da küçük kız adaylar arasında yer alıyor. Hiç şaşırmadım.

Ama ben? Şaşkına döndüm. Aday gösterme işlemi bittiğinde sınıftaki herkes beni ve aynı zamanda Wyatt'ı alkışlıyor çünkü o da sınıfta ve o da adaylardan biri. Son zil çaldığında ve odadan çıkarken bana yaklaşıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Hey Ava, seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Elbette." Onu sınıftan çıkana kadar takip ediyorum, insanlar yanımdan geçerken tebriklerini sunarken gülümseyerek teşekkür ediyorum. Binanın köşesini dönüyoruz, Wyatt bakışları bana takılmadan önce sanki birini arıyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Adaylık için tebrikler," diye başlıyor.

"Teşekkürler. Ben de sana," diyorum.

"Merak ediyordum da... birlikte koşmak ister misin?"

İnsanlar aday gösterildikten sonra bir çiftin eşleşmesi ve birlikte koşması normaldir. Böylece mezuniyet haftası etkinlikleri sırasında, temalı günler için birlikte giyinebilir, öğle yemeğinde aptalca oyunlar oynayabilir ve taç giyme töreni gecesinde birlikte durabilirler.

"Lindsey ile birlikte olduğunuzu sanıyordum," diyorum kaşlarını çatarak.

"Bir hafta önce benden ayrıldı." Kaşlarını çatıyor, üzgün görünüyor. Gerçekçi olmak gerekirse, oldukça sevimli görünüyor. Gerçekten iyi biri. Büyük bir egosu yok ve harika bir futbolcu. Okulda da başarılı. Muhtemelen peşinden gitmem gereken çocuk tipi bu. "Ve hiçbir şekilde onunla eşleşmek istemiyorum."

"Anladım." Ona gülümsedim. "Elbette. Seninle koşacağım."

"Harika. Tamam. Teşekkürler." Gülümsemesi saf bir rahatlamaydı.

"Lindsey'nin kendini benimle eşleştirmeye çalışmasından korkuyordum."

"Senden ayrıldığını sanıyordum."

"Evet, ama hala her gece bana mesaj atıyor, hata yaptığını düşündüğünü söylüyor. Ertesi gün onunla burada konuşmaya çalıştığımda ise ben yokmuşum gibi davranıyor. Benden ayrılmayı sorun etmeyen ama duygularıyla oynamaya devam eden bir kızla uğraşmak istemiyorum," diyor Wyatt kendinden emin bir şekilde.

"Bu çok mantıklı bir düşünce tarzı," diyorum ona. Eli ve ben gibi değil. O her zaman benim duygularıyla oynar. Ben de ona aynı şeyi yapıyorum.

"Evet, eskidi. Çabuk." Başını sallıyor. "Ama Lindsey hakkında bu kadar konuşma yeter. Benimle koşmayı kabul ettiğin için mutluyum. Temalı günler için bir araya gelip kostümleri ve diğer şeyleri konuşmamız gerekecek."

"Tabii ki." Başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

"Antrenmana gitmem gerek." Bana gülümsüyor. "Sonra görüşürüz."

Başka bir şey söyleyemeden gitti. Kampüste şaşkın şaşkın yürüyorum, amigo antrenmanına gidiyorum. Sırt çantamdaki telefonum çalmaya başlıyor, yan cebimi açıp telefonumu çıkarıyorum ve dalgın dalgın cevap veriyorum.

"Adaylık için tebrikler."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpmaya başladı. Bu Eli. Ve o görünüyor...

Üzgün müsün?

"Teşekkür ederim," diyorum. "Nasıl bu kadar çabuk öğrendiniz?"

"Haberler hızlı yayılır, bebeğim. Bunu biliyorsun. Bana ne zaman söyleyecektin?" Sesi gergin. Evet, sesi kesinlikle sinirli geliyor. Eğer acele edip ona olanları hemen haber vermediğim için kızgınsa, saçmalıyor demektir.

"Ben de yeni öğrendim," diye hatırlatıyorum telefonu sıkıca tutarak. "Bana kızgın falan mısın?"

Sert bir nefes üflüyor ve şu anda yüzünün nasıl göründüğünü sadece hayal edebiliyorum. Sıkı dudaklar. Daralmış gözler. Kaşlarını çatıyor. "Hayır. Ben sadece senin başkasının prensesi olmanı istemiyorum. Sen *benim* prensesimsin."

"Eli," diye azarlıyorum onu, çok ama çok alçak sesle, belki yakınlarda biri vardır ve beni duyabilir diye. "Aday gösterilmemi gerçekten kışkırtıyor musun?"

"Evet. Hayır. Siktir, bilmiyorum." Sesindeki duyguyu duyunca midem bulanıyor. Sesi saçlarını yolmaya hazırmış gibi geliyor. "Etrafta gizlice dolaşmaktan, aslında bir kız arkadaşım varken yokmuş gibi davranmaktan bıktım."

Kalbim yerinden çıkacak. Az önce bana kız arkadaşım mı dedi? "Ne diyorsun sen?"

"Aynı okula gitmediğimiz için nefret ettiğimi söylüyorum, böylece ders aralarında ve öğle yemeklerinde seninle takılabirim, kolumu omzuna atarak dışarıdaki diğer tüm orospu çocuklarına benim olduğumu bildirebilirim. Seni her gün görememek beni öldürüyor." Duraklıyor ve nefes nefese kaldığına yemin edebilirim. "Bu seni öldürmüyor mu?"

Ses tonundaki sefalet çok açık. "Evet," diye fısıldıyorum. "Ama zaten söyleyemeyeceğimizi biliyoruz."

"Siktir et," dedi sözümü keserek. "Bu dağdaki herkese senin benim kızım olduğumu söylemeye hazırım."

Sertçe yutkunuyorum, boğazımdaki ani yumruyu geçiyorum. Hazır değilim. Hazır değilim. Yapmam ve söylemem gereken çok şey var.

Aileme. Babama ve Jake'e.

Ellie. Tüm amigo takımı. "Biraz daha zamana ihtiyacım var."

"Elbette biliyorsun. Huh. Sanki benimle görölmekten utanıyormuşsun gibi."

Öfke aniden içime doluyor ve kanımı kaynatıyor. "Bu doğru değil-"
"Doğru ve bunu sen de biliyorsun." Sözümlü kesip duruyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. At

Hepsi. "Bu saçmalıktan bıktım, Ava. Benimle olmak istiyorsan, bunu kanıtla." Aramayı sonlandırıyor.

Aman Tanrım, tam bir pislik.

Tepeden amigo odasına doğru yürüyorum, kızların çoğunun zaten orada olduğunu fark ediyorum ve hepsi dışarıda takılıyor, atıştırmalıklar atıştırıyor ve su içiyorlar. Bugün ilerleyen saatlerde sahada olacağız, akrobasi hareketleri ve mezuniyet balosu devre arası rutini üzerinde çalışacağız. Lindsey ve Dakota birlikte duruyor, sessizce konuşuyorlar ve binaya doğru ilerlediğimi fark ettiklerinde ikisi de koşarak yanıma geliyor, tebriklerini sunuyorlar.

"Elbiselerimizi almak için hep birlikte alışverişe çıkmalıyız!" Dakota benim ve Lindsey'nin kolunu tutup zıplayarak aşağı yukarı yürürken haykırıyor.

"İyi fikir! Böylece hepimiz aynı elbise ya da rengi giymeyiz," diye ekliyor Lindsey kocaman bir gülümsemeyle.

"Tamam, elbette," diyorum dalgınca, bir elbise bulma konusunda endişelenmiyorum. Eli'nın bana bu kadar kızgın olmasından dolayı çok korkmuştum.

"Kiminle koşuyorsun?" Lindsey masum bir ses tonuyla soruyor. Zaten bildiği hissine kapılıyorum.

İşte burada işler çok hızlı bir şekilde gariipleşebilir.

"Çünkü eğer Wyatt'sa, benim için sorun yok," diyor kolayca, ama bakışlarında bir kıvılcım görüyorum. Sanki gerçekten mutsuzmuş gibi. "Ne de olsa ondan ayrılan bendim. Ne yazık ki aramızdaki ilişki yürümedi. Eğer şu anda gerçekçi olursam? Her zaman sana biraz aşık olduğunu düşünmüşümdür, ancak onunla yüzleştüğimde bunu hep inkar etti."

Hay aksi. Bu duymak istediğim son şey. Gerçekten de ilişkilerinde bir gerilim kaynağı mıydım? "Biz sadece arkadaşız. Ve bana onunla koşturmayı teklif etti, ben de kabul ettim." Küçük bir yüz ifadesi takındım. "Umarım sorun olmaz."

Lindsey ve Dakota dikkatlerini bana çevirmeden önce birbirlerine hızlıca bakıyorlar. Lindsey sıkı bir gülümsemeyle, "Sorun yoktan da öte," diyor. "Her zaman ikinizin sevimli bir çift olacağınızı düşünmüşümdür."

"Onunla bu şekilde ilgilenmiyorum," diye başlıyorum ama ikisi de

elbiseler, ne kadar uzun olmaları gerektiği ve hangi renklerden hoşlandıkları hakkında konuşmaya başlayınca sözümü kesiyorlar.

Bilirsin işte. Şu anda pek de umurumda olmayan şeyler.

Onlardan ve durmak bilmeyen sohbetlerinden uzaklaştıktan sonra amigo odasına gidip antrenman kıyafetlerimi giyiyorum, ardından biraz Japon balığı atıştırıyorum ve koçumuz binaya girdiğinde daha dik oturuyorum.

"Takımın yarısının mezuniyet balosuna aday olduğunu duydum" diyor. Bu yalan değil. Çoğumuz öyle.

"Devre arası rutini için işleri biraz zorlaştıracak ama gerçekte kimin kazandığını ya da Cuma günü törene kimin katılacağını öğrendikten sonra ayarlamalar yapmamız gerekecek. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz," diyor Brandy.

Hepimiz bir sonraki söyleyeceği şey için kendimizi hazırlıyoruz.

"Eğer kazananlardan biriyseniz, Cuma gecesi yapılacak törende üniformanızı giymeniz gerekecek," diye sözlerini bitiriyor.

Herkesten bir sürü sızlanma ve protesto. Çenemi kapalı tutuyorum. Muhtemelen kazanamayacağım, bu yüzden çok endişelenmiyorum.

"Üniformanı çıkarıp bir elbise giyecek ve sonra tekrar üniformanı giyecek vaktin olmayacak," diyor Brandy, mızımızlanmayı kesmek için sesini daha da yükselterek. "O yüzden bunu duymak istemiyorum. O köprüyü geçeceğiz, eğer geçerse ve ne zaman geçerse. En azından birkaçınızla birlikte geçeceğimizi tahmin ediyorum."

Son kısmı nefesinin altında mırıldanıyor.

Telefonum çalıyor ve kontrol ediyorum. Eli yine arıyor. İletişim bilgilerinde adı yazmıyor. Onun yerine Snapchat kullanıcı adı gibi uzun bir emoji listesi var, yani kimse bilmeyecek. Cevap vermek için ekrana bakıyorum. Daha neler söyleyeceğini duymak için.

Gerçi sözlü tacize bayılıyor olmalıyım, çünkü muhtemelen bana biraz daha bağırarak. Ve bu tamamen berbat.

"Telefonunu yere bırak." Brandy tam yanımda duruyor, burnunun ucuyla bir şahin gibi bana bakıyor. Antrenman sırasında telefon kullanmama konusunda çok titizdir. "Esneme zamanı.

Telefonumu sırt çantama atıyorum ve Eli'nin önümüzdeki iki üç saat boyunca benden haber alamayınca çok sinirlenmemesini umuyorum.

Anlaşmak zorunda kalacak.

OTUZ İKİ

Hiç sebepsiz yere kızdığınız oldu mu? Dünyaya kırgınsınız ve hıncınızı en çok değer verdiğiniz kişiden mi çıkarıyorsunuz?

Evet, şu anda ben buyum. İyi ve öfkeliyim ve telefonda hıncımı Ava'dan çıkardım, aslında bunların hiçbirisi onun suçu olmasa da. Yani hissettiklerim onun suçu değil, yine de içimdeki mantıksız bir parça onu suçlamak istiyor.

Başka bir okula gittiğin için.

Mezuniyet balosu prensesi adayı gösterildiğim için. Tatlı olduğun için.

Güzel olduğun için.

Gerçekten benim olmadığı halde benimmiş gibi hissettiğim için.

Sanki başka bir yere aitmiş gibi. Sanki başka *birine* aitmiş gibi. Ben buradayken, artıkları topluyor ve sessizce daha fazlası için yalvarıyorum. Daha fazla gülümseme, daha fazla kelime, daha fazla öpücük. Onun her şeyini istiyorum. Ama o bana sadece küçük bir parça veriyor gibi geliyor.

Belki de açgözlülüğümdendir. Belki de götlük yapıyorumdur.

Sinirimi ondan çıkardım ve özür dilemeye çalıştığım da telefonlarıma cevap vermiyor. Mantıklı tarafım amigo antrenmanında olduğunu ve konuşamayacağını söylüyor. Koçu tam bir telefon zorbası. Bunu bana daha önce de söylemişti.

Bu yüzden ona muhtemelen bir pislik gibi göründüğüm bir mesaj bıraktım ve bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Olan oldu. Ve bir kez o yıkıcı yola girdim mi, tüm benliğimi o yola koyma eğiliminde oluyorum.

Aptal gibi.

Antrenmanlar benim sayemde çok acımasızdı. Sahada kendi oyuncularımı boktan oyunlar yaptıkları için koçlarımıza ispiyonladım ve onlar da bizi fazladan koşturdular.

antrenmanlar. Sonra kolarım tam bir sıçan olduğum için bana fazladan bir mil koşturdular.

"Sen bir takımın parçasısın," dedi hücüm koçumuz, koşmayı bitirdiğimde, ter içinde ve nefes nefese, şişman parmağı yüzümdeydi. "Öyle davran." Antrenman bittiğinde arkadaşlarımdan özür diledim ve günlük 'Jake-sen-boksun' hikayemde bana yardım etmek isteyen olup olmadığını sordum. Çoğu beni affetti. Birkaçı yardım edebileceğini söyledi. Birkaçı da bana ters ters baktı.

soyunma odasından çıkmadan önce.

Sanırım onların aşağılamasını hak ediyorum. İspiyonladım. İspiyonculara dikiş atılır, değil mi? Sanırım kıımı tekmelemelerine hazırlıklı olmalıyım.

Yine de yapmayacaklar. Çoğu benden korkuyor.

Yeni hikâyemde bana yardımcı olacak bir ekip kurduktan sonra, hikâyeyi değiştirmeye karar verdim. Jake yerine Caleb'i etiketledim.

şu anda Caleb kendini savunmasız hissediyor. Küçük kankası Diego herkese, özellikle de o zavallı kız arkadaşına karşı ekstra büyük bir hıyar gibi davranıyor. Jake ve Diego'nun da araları pek iyi değil. Arkadaş grubu kargaşa içinde. Caleb, eminim, arada kalmış hissediyordur. Bir takımın içine eden klasik saçmalıklar.

Umarım bu onları daha da zorlar.

Brenden amigo takımımızdan birkaç kızın gelmesini sağladı ve ponponlarını da yanlarında getirdiler.

"Kamera önünde hepsini birden sallayabilir misin?" Hayalim beynimin içinde canlanırken soruyorum. Bir gün yönetmen olmalıyım, lanet olsun.

Josie amigo takımında ve her zaman maç günü benim formamı giyip giyemeyeceğini soran kişi o. Kız pes etmiyor, bu yüzden onu desteklemeliyim.

Kesinlikle ilgilenmediğim halde.

Üzerinde deve burnunu andıran minicik siyah bir şort ve her yerinde askıları olan aynı derecede minicik mor bir sporcu sütyeniyle bana yaklaşıyor. Meme uçları sertleşmiş. Neredeyse böyle görünmeleri için onları sıkıştırıp sıkıştırmadığını merak ediyorum. Yanlış bir fikre kapılmasını istemediğim için bakışlarımı yüzünden ayırmıyorum.

Kız arkadaşım onun dünyasında var olduğumu zar zor kabul ederken bana bak, asil falan oluyorum. Berbat bir şey.

"Pek çok şeyi sallayabiliriz Eli," diyor Josie, gözlerini yavaşça kırpıştırarak. O kadar yavaş ki kirpik uzantıları birbirine dolanıyor.

Vay canına. O şeylerin hep örümceğe benzediğini düşünmüşümdür. "Tek görmek istediğim ponponlarınız," diyorum kararlı bir şekilde.

Göğüslerini ponpon gibi sallıyor ve sonra diğer kızların onu beklediği yere doğru koşuyor. Şortunun kıcını nasıl yukarı kaldırdığını ve popo yanaklarını nasıl gösterdiğini fark etmeden edemiyorum. Kızın pes etmeyen bir vücudu var, ama yine de.

Kıvılcım yok. Hem de hiç. Yanlış ağaca havlıyor.

Brenden ve ben sahneyi hazırlamak için birkaç dakika harcadık ve sonunda, Brenden tezahüratçı kızlara ponponlarını kameradan uzaklaştırmadan önce tekrar tekrar sallamalarını işaret ederken, JV oyun kurucusu telefonumu tutuyor.

En sevdiğim güneş gözlüklerimle kendi sahamda dururken, dağlar arkamda belirirken, güneş üzerime parlarken beni ortaya çıkarıyor. Takımımın renklerini giyiyorum ve kendini beğenmiş bir orospu çocuğu gibi gülümsüyorum.

İçten içe kendimi beğenmiş hissetmiyorum. Huzursuzum. Sanki birinin suratına yumruk atmak istiyorum. Herkes olur.

"Mezuniyet balosu adaylığını tebrik ederim Caleb," diyorum en iyi yarışma programı sunucusu sesimle, ellerimi kalçalarımdayayarak. Caleb'i seçmemin bir nedeni de onu son gördüğümde Ava'yla flört ediyor olmasıydı. Ve bu beni hâlâ kızdırıyor. "Önümüzdeki Çarşamba gecesi taç giyme töreninde en iyi kankalarınız Callahan ve Garcia'ya yenildiğinizde çok kötü olacak."

Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği konusunda hiçbir fikrim yok, ancak bir bahis adamı olsaydım, paramı buna yatırırdım.

Jackson gülmeye başlar ama Brenden hemen onu susturur.

"Ortaokul ve lise son sınıftaki tüm kızları çoktan ezmiş bir oğlan çocuğu olmasaydın, belki birkaç oy daha alabilirdin." Sırıtiyorum. Bunun doğru olduğunu hepimiz biliyoruz. O kadar çok düzüşüyor ki, artık kimse onunla düzüşmek istemiyor.

Amigo takımındaki kızlar söylediklerime kıkırdıyor ve ben de onlara göz kırpmak için gözlüklerimi hızla kaldırıyorum.

"Kahretsin, Sorrento'yu nasıl unutabilirim?" Başımı sallıyorum. "Yeni hayırsever kız arkadaşıyla kazanabilecek biri var. Taç giydiklerinde sahada çok tatlı görünürler, haksız mıyım?"

Tony'nin kimsenin pek tanımadığı bir kızla çıktığına dair söylentiler duydum ve Brenden'e biraz araştırma yaptırdım. Meğer kız Jake'in yeni sevgilisinin en iyi arkadaşymış ve dördü için ne kadar da samimi değil mi? Umarım birlikte bir sürü çifte randevuya çıkarlar.

Gag.

"Callahan kazanamadığı için babasına ağlayacak ve Diego da hala Cami'yle takıldığını düşünerek rahatlayacak, ama her neyse! Hepinizin dikkati o kadar dağılacak ki odaklanamayacaksınız. İşte o zaman galibiyeti burnunuzun dibinden çalacağız."

Bu az önce açığa çıkardığım dev bir bomba. Eminim herkes bu ikisinin ne yaptığını biliyordur. Cami ve Diego okulda olmadıkları sürece bunu saklamaya çalışmazlar. Orada birbirlerini tanımıyormuş gibi davranıyorlar. Söylentilere göre her Cumartesi gecesi yerel sinemanın arkasında öpüşüyorlarmış. Kız arkadaşı için üzülüyorum ama ev kızı neler olduğunu göremeyecek kadar kör.

"Mezunlar gününde çocuk oyunlarınızla eğlenin. Biz burada futbol antrenmanı yapıyor ve canınıza okumaya hazırlanıyor olacağız." Kameraya yaklaşıyorum, güneş gözlüklerimi kaldırıyorum ve göz kırpiyorum. "Tebrikler, göt herifler!"

Tam boyuma yükseliyorum ve parmağımı evrensel "kes" işaretiyle boynumda gezdiriyorum ve JV QB telefonumu bana vermeden önce kamerayı kapatıyor. "Çekmeme izin verdiğin için teşekkürler," diyor hevesle, sanki bu onuru ona ben bahşetmişim gibi.

"Evet, tabii," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde videoyu oynatmaya başlarken. Herkes etrafıma üşüşüyor, izleyebilmek için en iyi pozisyonu kapmaya çalışıyor. Josie hemen yanımda, göğüsleri koluma dayanmış bir şekilde duruyor ve ben ona bir bakış attığımda bebeklerini daha da yakınımına sokuyor. Meme uçlarını hissedebiliyorum.

Çok da umurumdaydı.

Hepimiz videoyu izledik ve evet, iyi oldu. Kısa ve kesinlikle tatlı değil. Söylediğim her şey onları kızdırmak içindi ve bu sefer Ava hakkında tek kelime etmemeyi seçtim.

Ona sebepsiz yere kızmış olsam bile, bir şekilde barışı korumaya kararlıyım.

Video bittiğinde Josie "Bayıldım," diyor. "Çok komiksin Eli."

"Teşekkürler." Sesimdeki alaycılığı duyup duymadığını merak ediyorum. "Buradan çıkmam gerek."

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor yanıma gelirken.

Brenden onun diğer tarafındaydı ve ona şöyle bir bakış attım

Bu kaltaktan kurtul.

"Hey Josie, sanırım arkadaşların seni çağırıyor," diyor Brenden.

Sinirli bir ses çıkarıyor ve diğer yöne doğru yürüyor. O gittiğinde Brenden'a "Teşekkürler dostum," diyorum. "O piliç Elinden gelse tırnaklarını sürekli sikime geçirir."

"Evet, o konuda. Tara seni sorup duruyor," diyor Brenden.

"Umurumda değil," diyorum ona. O yola geri dönmek istemiyorum. "Çok acımasızsın dostum. Neden böyle davranıyorsun?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Umurumda değil."

"Neden olmasın? Bir ay önce onunla aran iyiydi. Hatta onu öpmüştün bile," diye hatırlatıyor bana Brenden kibarca.

"Beni öptü," dedim ona. "Büyük fark var."

"Nasıl? Ondan hoşlandığını sanıyordum. Tara da öyle düşündü. Jackson'ın göldeki partisinden beri ona hiçbir şey söylemediğini söyledi. Yine de her zaman gizlice kaçıp birileriyle takılıyormuşsun," diyor Brenden, gözlerini kısarak. "Kimmiş o?"

Ona *Ava Callahan* diye bağırarak istiyorum. Ayrıca ona kendi işine bakmasını söylemek istiyorum.

Onun yerine, hiçbir şey söylemiyorum.

"Neyin var senin?" Brenden alanın kenarında durdu.

Onun önünde durdum. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen. Benden sır saklıyorsun. Hepimizden." Brenden parmağını göğsüme sokuyor ve bu beni çıldırtıyor. "Genelde bana her şeyi anlatırsın, kardeşim. Ama şimdi ağzın bir rahibenin amından daha sıkı. Bu saçmalık. Neyin peşindesin sen? Bir kez olsun bana karşı dürüst ol."

Ona karşı *gerçek* olmak mı? Brenden'la birlikteyken olabildiğim kadar gerçeğim. Diğer şakacıların hiçbirine yakın değilim. Hayatımda neler olup bittiğini biliyor. Ailemin ailemi nasıl mahvettiğini. Ve benden bir kez olsun ona karşı gerçek olmamı mı istiyor?

Çok sinirli biri.

"Beni rahat bırak," diye mırıldanıyorum uzaklaşmaya başlarken.

Brenden geri çekilen sırtıma, "O dev dildoyu kışından çıkarır çıkarmaz çıkaracağım," diyor.

Etrafımda dönerek ona doğru ilerledim. Kaynıyor. Öfkeliyim. Öfkeden kör olmuşum. Yumruğum en iyi arkadaşımın çenesine çarpana kadar bunu yaptığının farkında bile değilim. Bir yumrukla yere düştü, sersemlemişti. Başında dikiliyorum, zor nefes alıyorum, ellerim yumruk olmuş, kollarım

yanlarımda asılı. Tanrıya şükür koçlar gitmiş, yoksa bu haftaki maç için kıcıma tekmeyi basacaklardı.

Olasılık hâlâ var. İçlerinden biri beni ispiyonlayabilir ve ben de bunu hak etmiş olurum.

"Ne oluyor lan?" Brenden eliyle çenesini kavırıyor ve ayağa fırlıyor. "Bana *vurdun*."

Hiçbir şey söylemiyorum. Özür dilemeye de zahmet etmiyorum. Özür dileme konusunda hiç iyi olamadım.

Hikâyemi çekmeye yardım etmek için etrafta kalan çocuklar koşarak yanıma geliyor, hepsi birden konuşuyor. Kızlar da koşarak geliyorlar, Josie de dahil, bana sesleniyor.

Hepsini görmezden geliyorum ve bir kez bile arkama bakmadan otoparka doğru ilerliyorum. Kendimi bok gibi hissediyorum. Arkadaşıma sebepsiz yere vurdum. Kızgındım ve öfkemi birinden çıkarmam gerekiyordu.

Brenden'in yüzü olması çok kötü oldu.

OTUZ ÜÇ

AVA

Evdeki odamda oturmuş, Eli'nin sesli mesajını bir kez daha dinliyorum.

Cevap vermedin. Bu berbat bir şey. Aday gösterildiğin için kızmamam gerektiğini biliyorum ama Ava, sanki yakınlaşmak yerine daha da uzaklaşıyoruz. Ve bundan nefret ediyorum. Adaylıkları başkasından duymak zorunda kaldığım için daha çok nefret ediyorum. Keşke ilk senden duyabilseydim. Belki de arkadaşlarıyla konuşmakla meşguldün. Amigo takımıyla. Lanet olası kardeşinle. Bilmiyorum. Seni sonra ararım. Sanırım.

Sanırım. Mesajı böyle bitirdi. Pislik.

Onu geri aramayı reddediyorum. Ya da mesaj atmayı. Snap atmayı. Her neyse işte. Önce benim ona yaklaşmamı hak etmiyor. Tüm o boktan şeyleri söyleyen oydu. Sözde harika ve heyecanlı günümün içine etmeye karar veren oydu.

Cehennemden gelen stresli bir gün oldu. Adaylığım sadece Eli'ı kızdırmakla kalmadı, Lindsey'i de üzdü. Buraya eski erkek arkadaşını ondan çalmaya gelmedim. Wyatt tatlı biri ama bana göre biri değil.

Ve benim için tek erkek şu anda tam bir pislik gibi davranıyor, bu yüzden onunla konuşamıyorum.

Hayat bazen gerçekten adaletsiz olabiliyor.

Saat çoktan dokuz oldu ve genellikle şu ana kadar Eli ile Snap üzerinden bir saatten uzun süredir mesajlaşıyorduk. Onu özlüyorum. O kadar çok ki kalbim ağrıyor. Instagram'da paylaştığı hikayeyi izledim ve bu beni hayal kırıklığına uğrattı. O

Diego ve Cami hakkındaki söylentiler de dahil olmak üzere kışkırtıcı şeyler söyledi. Acaba doğru mu?

Hah. Kiminle konuşup öğreneceğimi çok iyi biliyorum.

Yatak odamdan fırlayarak Jake'in odasına gidip kapıyı çalıyorum ve o tek kelime edemeden içeri dalıyorum. Jake şifonyerinin üzerinde asılı duran aynanın önünde durmuş, parmaklarını koyu renkli, nemli saçlarında gezdiriyordu. Taze ve temiz kokuyor ve üzerinde onu daha önce gördüğümünden farklı giysiler var.

Huh.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Ne istiyorsun?" diye karşılık veriyor ve bana yan gözle bakıyor.

Yatak odasının kapısını kapatıyorum ve kapıya yaslanıp onu izliyorum.

"Diego/Cami dedikodusu da neyin nesi?"

Jake iç geçirerek başını sallıyor ve bana dönüyor. "Bu doğru."

Ağzım açık kaldı. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Sanırım bir süredir ortalıkta dolanıyorlar." "Peki ya Jocelyn?"

"Bilmiyorum. Onları bildiğini ama görmezden gelmeyi seçtiğini duydum. Ayrıca tamamen karanlıkta olduğunu ve hiçbir fikri olmadığını da duydum," diye açıklıyor Jake.

"Ne kadar korkunç," diyorum üzüntüyle. Eli'nın beni aldattığını öğrenseydim ölürdüm.

Ben.

Olabilir. Kolayca. Onu her zaman takip edemem, özellikle de Farklı okullara gittiğimiz için. Gün boyunca kiminle takıldığını bilmek zor ve eminim kızlar her zaman peşinden koşuyordur. Yani...

Şuna baksana.

"Bunu nereden duydun?" Jake soruyor.

"Eli Bennett." Aptal gibi adının üzerine basıp geçiyorum. Boğazımı temizleyerek devam ediyorum, "Daha önce yayınladığı hikâyesi."

"Evet. O pislik. Kafamızı karıştırmak için çok uğraşıyor," diye mırıldanıyor Jake, yüz ifadesi asık.

"Ona izin verme," diyorum, Eli'ye olan kızgınlığım ortaya çıkıyor.

"Sadece seni kışkırtmaya çalışıyor."

"İşe yarıyor," diyor Jake.

Umutsuzca konuyu değiştirmem gerekiyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyorum.

Masum yüzünü takınarak daha dik durur. "Hiçbir yerde." "Hadi ama." Kollarımı kavuşturuyorum.

Jake biraz sarkar. "Ben Hannah'lara gidiyorum." "Oooh Hannah," diye takılıyorum.

"Kapa çeneni," diyor kapıya yaklaşırken, açabilmesi için beni nazikçe kenara itmiyor. "Adaylığın için tebrikler."

"Ben de sana," diye şarkı söylüyorum. "Evet.

Sabırsızlanıyorum." Gözlerini deviriyor.

Jake'i koridorda takip ediyorum, o merdivenlere yönelirken ben de odama doğru ilerliyorum. "Kazanacağını sanmıyorum," diye takılıyorum ona.

"Evet, senin de kazanacağını sanmıyorum," diyor ve yanımdan geçerken koluma vuruyor. "Görüşürüz."

"Seni seviyorum!" Arkasından sesleniyorum, ama o bu duyguya karşılık vermiyor. Tipik bir durum.

Uzun, sıcak bir duş alıp sinirli duygularımdan arınmaya çalışıyorum ama işe yaramıyor. Önceki konuşmamızın ve sesli mesajının üzerinde durdukça Eli'a daha da kızıyorum. Mezuniyet balosuna aday gösterildiğim için bana gerçekten kızgın. Bunu kim yapar ki?

Onun nesi var?

Ancak saat on biri geçtiğinde ve ben yatakta uzanmış tavana bakarken bir telefon geliyor. Telefonumu elime alıyorum, aslında bir FaceTime araması olduğunu görünce şaşırıyorum.

Eli'den.

Yatakta doğrulup saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum ve cevap veriyorum, yüzümü kötü bir kaş çatma şekline sokuyorum ki yüzüm görüldüğünde ilk gördüğü şey bu olsun.

"Ben bir pisliğim."

Beni böyle selamlıyor. "Evet," diyorum sıkıca. "Öylesin."

Başını eğiyor, saçları gözlerinin içine düşüyor. Işıklar parlak ve yatak odasında oturuyor, sanırım yatağında. Üstü çıplak. Saçları ıslak görünüyor, sanki duştan yeni çıkmış gibi. Ayrıca çok üzgün görünüyor.

"Bugün bir kavgaya karıştım," diye itiraf ediyor.

Bugün şok edici haberlerin bitmek bilmediği bir gün. "Ne? Kiminle?" "En iyi arkadaşım. Brenden," diyor sefilce.

"Neden?"

"Bilmiyorum. Adil bir kavga bile değildi. Beni kızdıracak birkaç şey söyledi ve ben de ona vurdum," diye açıklıyor, hâlâ yere bakarak. Bakışlarımla karşılaşmaktan utanıyormuş gibi.

"Nerede?"

"Futbol sahasında. Hikayemi filme aldıktan sonra," diyor.

"Hayır, yani ona tam olarak nerede vurdunuz?"

"Çenede." Eli sonunda başını kaldırıyor ve acınası bakışları benimkilerle buluşuyor. "Bok gibi hissediyorum."

"Muhtemelen yapmalısın. Etrafta dolaşıp durup dururken en iyi arkadaşına vuramazsın," diyorum ona.

"Mezunlar günü prensesi adayı gösterildiğin için sana kızamayacağım gibi mi?" diye soruyor.

"Evet," diyorum sakince. "Aynen böyle."

Başını çeviriyor ve uzaklara bakarak sert bir nefes veriyor. "Berbat bir gündü."

"Evet. Aynen," diyorum ona.

"Adaylık konusunda mutlu değil miydin?"

Telefonumun ekranında onun güzel yüzünü inceliyorum, ona Wyatt ve Lindsey'den ve bunlarla birlikte gelen tüm saçmalıklardan bahsetmek istiyorum. Ama ruh hali iyi değil. Yangına körükle gitmeme gerek yok. "Bu beni gerçekten şaşırttı."

"Neden? Sen harikası. Pamuk şeker kadar tatlısın." Gülümsüyor ama zoraki bir gülümseme.

"Doğru, benim de pamuk şeker kadar özüm var," diyorum. "Ah, hadi ama. İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Her neyse. "Adaylıklar hakkında konuşmak istemiyorum. Daha önce bana neden bu kadar kızgın olduğunu bilmek istiyorum," diyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım, tamam mı?" Elini saçlarının arasında gezdiriyor. Sonra iki elini başının üstüne koyuyor, saçlarının uçlarını çekiştiriyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu saçmalıktan bıktım."

"Ne boku?"

"Senin orada olman ve benim burada olmam. İlişkimizin nasıl büyük bir sır olduğunu." Ellerini indiriyor. "Bizi gizli tutmaktan nefret ediyorum."

"İstedığinin bu olduğunu sanıyordum."

"Belki ilk başta öyleydim. Ama şimdi herkesin bilmesini istiyorum ki sen benim kızımsın ve senin için oyun oynayamazlar. Sen bana aitsin." Başparmağını göğsüne vuruyor, ifadesi ciddi.

"Elimde olsa üzerine işerdim" saçmalığına devam ediyor. Bazen hoşuma gidiyor. Diğer zamanlarda ise bunu kadın düşmanı ve zehirli bir davranış olarak görüyorum.

Şimdi olduğu gibi.

"Ben kendimden başka kimseye ait değilim," diyorum ona sakince. "Ve eğer bana gelip makul bir şekilde 'hey Ava, kız arkadaşım olmanı istiyorum ve bu arada herkese söyleyelim' deseydin, kabul ederdim. Önce aileme ve arkadaşlarıma söyledim, böylece birdenbire ortaya çıkmazdı."

Sanki alnımda boynuzlar çıkmış ve yabancı bir dilde konuşuyormuşum gibi bana göz kırpmıyor. "Bebeğim, bunun benim tarzım olmadığını biliyorsun."

"Sinirlenmek ve bana ne yapacağımı söylemek o zaman?" Kaşlarımı kaldırıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Şu anda sütyen giymiyorum. Sadece Autumn'un amigo takımının eski atletlerinden biri üzerimde asılı duruyor -onun göğüsleri benden çok daha büyük- ve bir çift külot. Hepsi bu. Yorganla örtülü olduğum için külotu göremiyor ve ben de bundan memnunum.

Başka bir gece olsaydı, müstehcen bir yorum yapardı ve ben de kızardım ve ona durmasını söyledim. Ama içten içe buna bayılırdım ve sonra bana onu düşünerek mastürbasyon yapmamı söylediler ve evet, muhtemelen yapardım.

Bu gece değil. İlk defa, davranışları beni hayal kırıklığına uğrattı. Mantıksız davranıyor. Sinirini benden çıkarıyor.

Ve ben buna katlanmayacağım.

"Hayır. Kahretsin. Bilmiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum." Bir süre bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, ikimiz de susuyoruz. "Seni özledim," diyor sonunda.

Birbirimizi görmeyeli birkaç gün oldu. Geçen hafta deplasmanda bir maçımız vardı ve Cumartesi sabahı erken saatlerde lisede bir geçit törenine katılacaktık. Hafta sonu boyunca onu hiç görmedim.

"Bunu göstermek için komik bir yöntemin var," diyorum, sesim kısık.

"Bunu bir şekilde berbat edeceğim konusunda seni en başından uyarmalıydım," diyor. "Önemsediğim her şeyi eninde sonunda mahvederim."

Ben başka bir şey söyleyemeden görüşmeyi sonlandırıyor.

Wyatt Perşembe günü okuldan sonra bana "Bu Cuma akşamı Mustang'lerin maçını izlemeye gidiyoruz," dedi. "Benimle gelmek ister misin?"

Sınıfımızın hemen dışında duruyorum, su şişemi beni koruyacakmış gibi göğsüme bastırıyorum. Wyatt'tan mı? Bir tehdit olamayacak kadar iyi biri. "Amigo takımı çoktan gitmek için plan yaptı."

Gerçek bu. Bugün erken saatlerde grup sohbetimizde bunu tartıştık. Bu öğleden sonraki antrenmanda ayrıntıları kesinleştireceğiz. Takımımızın bay haftası olduğu için hayatımızda ilk kez bir Cuma akşamı boşuz. Ve Mustang'ler maçımıza kendi haftalarında geldikleri için biz de bu iyiliğe karşılık veriyoruz.

Kuvvetle. Tüm futbol takımımız da gidiyor.

"Evet, bu iyi bir fikir." Kolayca gülümsüyor. "Belki birlikte oturabiliriz."

"Belki," diyorum kaçamak bir şekilde. Onu cesaretlendirmek ya da yönlendirmek istemiyorum. Ona şimdi haber vermeliyim. "Dinle Wyatt, bence sen gerçekten iyi bir adamsın."

."

"Bana yine hayal kırıklığı konuşması mı yapıyorsun?" Başını eğiyor. Biraz kıkırdar. "Bu yoldan daha önce de geçtik."

"Özür dilerim." Uzanıp koluna hafifçe dokunuyorum. Seçtiğim kelimelerden dolayı pişmanlık duyuyorum. Benden hoşlanıyor gibi görüldüğü için üzgün değilim. Sadece onu hayal kırıklığına uğratmak ya da duygularını incitmek istemiyorum. "Başka biriyle görüşüyorum."

Neredeyse tüm hafta boyunca konuşmadığım biri ama bu konuyu açmayacağım.

"Gerçekten mi?" Wyatt başını kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor. Orada dönen kafa karışıklığını görebiliyorum. "Kim?"

"Buraya gelmiyor," diye cevap veriyorum ve itiraf edeceğim tek şey bu.

"Ah." Başını sallıyor. Etrafına baktı. Bakışlarını benimkilere çevirmeden önce belli belirsiz rahatsız görünüyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bu adam gelecek hafta taç giyme töreninde canıma okumayacak, değil mi?"

"Ha. Hayır." Sinirli bir şekilde gülüyorum. Yine de bunu garanti edemem. Eli'ı tanıyorsam, zavallı Wyatt'ın kıcını tekmelemek isteyebilir, özellikle de taç giyme törenindeyse. Özellikle de Wyatt ve ben kazanırsak.

Eli'nin o gece bizim sinemaya geldiğini hayal edebiliyorum. Bunun pek iyi gitmeyeceğine eminim.

"Güzel." Wyatt gülümsüyor. "Biliyor musun? O şanslı bir adam." Ve bununla birlikte, döner ve uzaklaşır.

Bir dakika boyunca gidişini izliyorum, kalbim ağırlaşıyor. Wyatt'ı sevmek çok daha kolay olurdu. İyi biri. Sevimli biri. Muhtemelen harika bir erkek arkadaş olurdu. Herkesin onaylayacağı biri, hatta ağabeyimin bile.

Eli tamamen başka bir konu.

Annem henüz bir şey söylemedi, ama aramızda saatli bir bomba varmış gibi hissediyorum ve her şey ona yaptığım itirafla ilgili. O bomba eninde sonunda patlayacak -AKA babama söyleyecek- ve o zaman kıyamet kopacak. Jake benden nefret edecek. Hiç hoş olmayacak.

Şimdi bitirebilirim. Eli ve ben kavga ediyor gibiyiz ama bu daha çok sessiz bir çekişme gibi. Şu anda ondan ayrılabilirim -gerçekten birlikte miyiz ki? -Ve kendimi haklı hissediyorum.

Ama ben istemiyorum. Aramızda çöküp giden tipik bir lise ilişkisinden daha fazlası var. Onu önemsiyorum. Sanırım ona aşık oluyorum. Bu kelimeleri düşünmek bile göğsümü acıtıyor. Kendimi aptal gibi hissediyorum.

O aşık olmam gereken son çocuk. Kalbimi alıp paramparça edecek.

Tabii henüz yapmadıysa.

OTUZ DÖRT

Aklım başımda değil.

Bütün hafta gitmedim.

Bugün Cuma. Maç günü. Takımım benimle pek konuşmuyor. En iyi arkadaşım hala kin tutuyor ve sağlam sağ kroşem sayesinde çenesinde büyük bir çürük var. Kız arkadaşı Kayla -evet, sonunda onunla anlaştı, yeterince uzun sürdü- Salı günü İngilizce dersimizin ortasında bana aklının bir parçasını verdi ve bu da onun müdür yardımcısının odasına gönderilmesiyle sonuçlandı.

O gün öğle yemeği sırasında küçük arkadaş grubuna buna değdiğini söyleyerek böbürlendiğini duydum.

Brenden'e yumruk attığım ve özür dilemediğim söylentisi hızla yayıldı, bu yüzden bir pislik gibi görünüyorum. Daha da kötüsü, şu anda okulumda istenmeyen adam ilan edildim ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Her şeyi bu kadar berbat etmek istememiştim. Ve tüm bunları şu anda benimle konuşmayan bir kız için yaptığım gerçeği?

Bu çok aptalca.

Yeter artık diyerek Brenden'ı öğle yemeğinde aramaya çıkıyorum ve onu Kayla, Tara ve Tanrım, Josie ile otururken buluyorum. Jackson da orada, takımımından birkaç çocukla birlikte ve hepsi yuvarlak bir piknik masasında bir araya gelmiş, bu akşamki maç hakkında konuşuyorlar. Badgers'ın bizi izlemeye geleceğini duymuşlar.

Ava gelecek mi merak ediyorum. Muhtemelen gelmez.

Konuşmalarından anladığım kadarıyla oyunu mahvetmemden endişe ediyorlar. Daha önce kimsenin benim hakkımda böyle bir şey söylediğini duymamıştım. Kibirli görünmek istemem ama kimse benim

yetenekler. Diğer herkes hakkında kötü konuşuyorlar. Hücum. Savunma hattı. Lanet olası koçlar.

Bunu hemen tersine çevirmeliyim.

"Hey." Jackson'ın arkasında durmuş, doğrudan Brenden'a bakıyorum, o da bakışlarıma meydan okurcasına karşılık veriyor. Küçük dostumun suratına yumruğu indirdiğimden beri taşakları büyümüş. "Bir dakika konuşabilir miyiz?"

"Hiç zahmet etme," diyor Kayla erkek arkadaşına ve bana alaycı bir bakış gönderiyor. "Siktir et onu, B."

Sesindeki zehir çok açık. Tara da bana ters ters bakıyor. Josie de öyle ve o hatun yıllardır sikime binmek istiyor.

Jackson omzunun üzerinden bana bakıyor, çok güzel yüzünde sempatik bir ifade var. "Doğru olanı yap ve ondan özür dile."

"Ben de bunu yapmaya çalışıyorum," diyorum bıkkınlıkla.

"Seninle konuşacağım." Brenden piknik bankından inmeden önce Kayla'nın büzülmüş dudaklarına bir öpücük kondurur. "Hadi gidelim."

Peşinden gidiyorum, kafeteryanın köşesinde durduğunda minnettar oluyorum. Tartışmamızın herkesin gözü önünde olmasını istemiyorum ve görünüşe göre o da istemiyor.

"Ne söylemek istiyorsun?" Brenden yüzünü bana dönüp kollarını göğsünün önünde kavuşturarak soruyor. Yüz ifadesi herhangi bir duygudan yoksun ve dudakları gergin. Çenesindeki morluk çok çirkin; morumsu sarı renkte ve tokat yediği çok belli. Bu konuda iyi hissetmiyorum.

Hem de hiç.

"Sana vurduğum için özür dilerim." Bütün hafta bu kelimeleri söylemeye çalıştım. Beş kelimelik bir diziyi söylemenin benim açımdan bu kadar çaba gerektireceğini kim bilebilirdi? Ama özür dilemeyi sevmiyorum. Bu son birkaç yıldır, annemle babam ayrıldıklarını açıkladıklarından beri uğraştığım bir şey. Bu gerçekleştiğinde, özür dileycek hiçbir şeyim yokmuş gibi hissettim. Hareketlerim kendi adına konuşuyor. Kızgınım, tepki veriyorum. Bu illa ki akıllıca mı?

Hayır. Ama tamamen haklı olmadıkça davranışım için özür dilemeyeceğim.

En iyi arkadaşına sebepsiz yere vurmak mı? Haklısın.

"Bana vurduğun için tam bir pisliksin," diye tükürüyor Brenden, sesi öfke dolu. "Hem de durup dururken, dostum. Bunu neden yaptın?"

"Başımdan bazı şeyler geçiyor-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Ve ben senin için orada olurdum. Her zaman yanımdayım. Haftalardır bana hiçbir şey söylemedin ve ben seni bir süredir tanıyorum Eli. Seni rahatsız eden bir şey olduğunu her zaman anlayabilirim. Pazartesi günü patlamaya hazır görünüyordun."

"Evet. Ve kışına patladım," diyorum ona, yavaşça başımı sallayarak. "Bak, çok fazla detaya giremem ama bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ve özür dilerim. Bunu hak etmedin."

"Haklısın. Yapmadım," diyor sıkıca. "Turnabout adil bir oyun, öyle değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Sana vurmama izin vermelisin."

Beynim teklifini özümserken aramıza sessizlik yerleşiyor. "Hayır."

Kolları iki yana düşer, elleri yumruk olur. "O zaman özrünü kabul etmiyorum."

"Hadi ama Brenden. Sana vurduğum için pişmanım. Arkadaşlığımıza verdiği zarardan dolayı daha da pişmanım. Ama sen bana bir tür intikam planı olarak vururken orada öylece durup hiçbir şey yapmayacağım," diye açıklıyorum.

"Bu intikam değil, seni dallama. Bu senin hak ettiğin şey." Brenden yanımdan geçip gitmeye başladı. "Eğer bunu yapmama izin vermeyeceksen, o zaman bu konuşmanın bir anlamı yok."

Elimi göğsüne koyarak onu durduruyorum ve neredeyse yüzümü yüzüne bastırıyorum. Dudakları hırıltıyla kıvrılıyor ve yemin ederim bana saldırmaya hazır görünüyor. "Peki ya bu akşam maçtan sonra yapmana izin verirsem?"

Bakışları elimin hâlâ göğsünde durduğu yere düşüyor. "Çek elini üstümden."

Bırakıyorum. "Bu gece. Maçtan sonra. Soyunma odasının arkasında." "Şu anda kışını yumruklamalıyım."

Etrafıma bakıyorum. "Her yerde insanlar var." "Ne olmuş yani?"

"Yani, bu akşamki maçtan önce ikimizin de başının belaya girmesini mi istiyorsun?"

Brenden'in çenesi sertleşiyor. Haklı olduğumu biliyor. Bizi oyundan çekecekler ve kimse bunun olmasını istemiyor. Şu anda hepsi benden nefret etse bile bana ihtiyaçları var. "Pekâlâ. Maçtan sonra."

"Özrümü kabul ediyor musun? Sadece her şeyin normale dönmesini istiyorum." "Özrünü kabul ediyorum." İleri doğru bir adım atar ve bu sefer

Yüzünü yüzüme dayayan. "Ama muştlarım senin boktan konuşan ağzını kapatana kadar iyi olamayacağız. Yine de herkese iyi olduğumuzu söyleyeceğim, böylece bu gece normal bir oyun oynayabiliriz."

Rahatlama bana sertçe vuruyor ve kendimi gevşek hissetmeme neden oluyor. "Güzel. I-"

Brenden yine sözümü kesti. "Barışı senin için korumuyorum. Bunu bizim için yapıyorum. Takım için. Onları hâlâ önemsiyorum. Eskiden önemsiyordun ama şimdi tek odaklandığın şeyin Jake Callahan ve aptal takımını alt etmek olduğu bir tür berbat moddasın. Siktir et o adamları. Aptal Instagram hikâyelerini siktir et. Tüm rekabeti siktir et. Sadece top oyna, kardeşim."

Ben bir şey söyleyemeden çekip gitti.

İçime öfke doluyor ve ellerimi yumruk yapıyorum. Duvarı yumruklamak istiyorum ama ellerimle oynayamıyorum. Bir şeyi tekmeleyebilseydim, tekmelerdim ama ayaklarımla da oynayamıyorum.

Bunun yerine burada tek başıma durmak zorundayım, zor nefes alıyorum, kırmızı görüyorum. Daha da kötüsü? Kızabileceğim tek kişi kendimim.

"Eli?"

Döndüğümde Josie'nin birkaç adım ötede durduğunu, binaya yaslandığını ve aramızda biraz mesafe bıraktığını görüyorum. Okulda maç günlerinde giydikleri tezahürat üniformasını giymiş ve evet, sevimli görünüyor ama Ava üniformasıyla çok daha sevimli görünüyor. Ona kızgın olduğumda bile bu kız benim için her şeyi yapıyor.

"Ne?" Josie'ye soruyorum, kelime içimden bir kurşun gibi fırlıyor. Hızlı ve ölümcül.

"Sadece seni kontrol etmek istedim." Bana doğru yavaşça ilerliyor. Dikkatlice. Vahşi doğada bir aslana ya da gergedana yaklaşır gibi. O koca canavarların Afrika'daki diğer hayvanlardan daha fazla insan öldürdüğünü yeni öğrendim. Kim bilebilirdi ki? Ben bilmiyordum. "Sen ve Brenden her şeyi hallettiniz mi?"

Hayır. Pek sayılmaz. "Evet. Biz iyiyiz." Yalan dudaklarımdan kolayca döküldü. Birçoğu öyle.

Tam önümde duruyor, yüzümü incelerken bakışları adeta hayranlık uyandırıyor. "Çok gerginsin. Bütün hafta böyleydin." Elini göğsüme, tam kalbimin olması gereken yere yerleştiriyor.

Orada değil. Şu anda Ava'nın elinde ve ne tuttuğuna dair bir fikri olduğunu bile sanmıyorum.

"Bazen kötü haftalar geçiriyoruz," diyorum ona acımasız bir gülümsemeyle.

"Sana yardım edebilirim, biliyorsun." Elini göğsümde gezdiriyor, formamdaki bir numaranın izini sürüyor. Elleri aşağıya kaymadan önce parmakları kot pantolonumun bel bandıyla oynuyor. Tam aletimin üzerine. "Tabiri caizse gerginliği azalt." Beni kavradı.

Hiçbir şey olmuyor.

"Bir şey mi teklif ediyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Yüz ifadesi hevesli bir hal aldı. Oltasını attığını ve benim de bir ısırık aldığımı düşünüyor. "Ne istersen, ben hazırım."

"Yani senden hemen şimdi, burada bana oral seks yapmanı istesem yapar mısın?" İnanılmaz bir şekilde sordum.

Bana daha da yaklaşıyor, elini kasıklarımından bir kez olsun çekmiyor. "Uzun zamandır senin peşindeyim Eli. Gerekirse öğle yemeği zili çalmadan önce beni duvara yaslayıp becermene bile izin veririm."

Geçen yıl olsa bu teklifin üzerine atlardım. Şimdi tek düşünebildiğim Ava. Başka biriyle takılırsam bunun onu ne kadar inciteceğini. Ava'nın başkasıyla takılması kafamı ne kadar karıştırdı.

Aramızda anlaşmazlık olabilir ama Josie'nin cazibesine kapılmayacağım.

"Ne diyorsun?" Ben hâlâ bir şey söylememişken Josie soruyor. Beni sıkıyor. Bedenim tepki vermiyor. Bir seğirme bile. Bu kız benim için kesinlikle hiçbir şey yapmıyor. Bunu başından beri biliyordum ama sanırım son bir kez daha test ediyorum.

"Josie. Bu teklifi yaptığın için çok tatlısın ve bu kampüsteki herhangi bir ahmak senin güzel yüzünü geri çevirmek için aptal olurdu, ama ben yapacağım," diyorum ona ciddiyetle. "Cevabım hayır."

Beni tuttuğu yerden bırakıp uzaklaşıyor, sinirli olduğu her halinden belli. "Ne oluyor Eli? Seni anlamıyorum. Sana isteyebileceğin tüm bedava amları sunuyorum ve sen bana hayır mı diyorsun?"

"Üzgünüm, bebeğim." Onu itip geçiyorum. "İstediğim amcık bedava değil." Gerçek bu değil mi?

"BRENDEN bana maçtan sonra ne yapacağınızı söyledi," diyor Jackson soyunma odasında maça hazırlanırken. "Bunun duyduğum en aptalca şey olduğunu düşündüğümü bilmeni istiyorum."

"Sana katılıyorum," diyorum eşyalarımı giymeyi bitirirken. "Brenden'in beni sonsuza dek affetmesini sağlamanın tek yolu buydu."

Jackson başını sallıyor, uzun saçları yüzüne düşüyor ve sonra onları topluyor. "Siz ikiniz şu anda aptallık ediyorsunuz."

"Biliyorum." Onunla tartışmanın bir anlamı yok.

"Ona asla vurmamalıydın."

"Güven bana, bunu ben de biliyorum." Düşüncesiz. Bu benim en büyük kusurum.

"Senin suratını dağıtmaması için onunla konuşmaya çalıştım ama dinlemedi. Kız arkadaşı da hiç yardımcı olmuyor," diyor Jackson sinirli bir şekilde. "Ondan hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın?" Kayla hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. O sadece orada.

"Bir yıldan uzun bir süre onunla oynadı ve sonunda onunla çıkmayı kabul ettiğinde, tüm arkadaşlarını uzaklaştırmaya çalıştı. Ben de dahil. Ve sen de." Jackson bana bir bakış gönderdi. "Ona yumruk attığında aslında senin kışını unutması için ona bir sebep vermiş oldun."

"Her şeyi berbat ettim." Dolabıma yerleştirmeden önce tüm eşyalarımı sırt çantama tikiştiriyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. "Tipik."

"Hayır. Eğer Kayla işin içinde olmasaydı, sen ve Brenden şu anda iyi olurdu. Sürekli onun kulağını çınlatıyor, kafasını seninle ve onun için ne kadar berbat bir arkadaş olduğunla ilgili her türlü boktan hikayeyle dolduruyor."

Brenden ve benim hiçbir zaman dengeli bir arkadaşlığımız olmadı. Ben liderim, o ise takipçi. Bu rollere ilk yılımızda girdik ve tüm lise hayatımız boyunca da bu rollerden memnun kaldık.

Şimdiye kadar.

"Onun için bu kadar berbat bir arkadaş olduğumu hiç düşünmemiştim," diyorum düşünceli bir şekilde, Brenden için tam bir pislik olduğum diğer zamanları bulmaya çalışarak. "Ama belki de öyleydin."

"Değildiniz. Siz ikiniz iyiydiniz. Yakın zamana kadar ikiniz hep iyiydiniz. Tekrar söylüyorum, bu sadece Kayla'nın konuşması." Ona kuşkulu bir bakış gönderdiğimde devam ediyor: "Böyle şeyler söylediğini duydum. Güven bana. Seni ve Brenden'la olan arkadaşlığını korumaya çalışıyorum. O kız zehir gibi. Bütün kızlar öyle."

Kaşlarını çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Tüm zamanını tekellerine almak istiyorlar, dostum. Ve parayı harcamak. Oh, ve taşakların morarana ve patlayacakmış gibi hissedene kadar sakinle oynarlar. Kadınlar en kötüsüdür," diyerek beni güldürdü. "Ne, ben ciddiğim! İnan bana, işte bu yüzden bekâr kalıyorum. Kızlar kışımızı aşağı çekiyor ve bunu biliyorlar. Siktir et."

Hepimiz etrafımızda toplanıp koçun konuşmasını dinlerken Jackson'ın söylediklerini düşünüyorum. As takım oyuncularından hiçbiri maçı izlemeye gitmedi.

Bu akşam JV maçı var. Genelde en azından ilk çeyrekte ve ikinci çeyreğin büyük bölümünde bunu yaparız. Bağırmayı ve onları cesaretlendirmeyi severiz, desteğimizi gösteririz.

JV maçının hemen başında bir grup Badger'ın geldiğini, dinleyen herkese saçma sapan şeyler söylediğini ve daha as takım maçı başlamadan bu gece canımıza okumakla tehdit ettiklerini duyduk. Unutun bunları. Başımızı belaya sokmak istemedik. Bu yüzden tribünlerden uzak durduk.

JV takımımız kaybediyor ve orada onları desteklemediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama bunu riske atamayız.

Koçumuz konuşmaya devam ederken ben de takım arkadaşlarımın yüzlerini tarıyorum. Jackson sanırım bir dayanışma göstergesi olarak hemen yanımda oturuyor ve bunu takdir ediyorum. Brenden karşımızda oturuyor. Bana doğru bakmıyor bile. İstmeden de olsa bu gece bir mesaj gönderiyor.

Kavgamız bitmedi.

Bu hafta ilk kez üzgün hissediyorum. Sadece birkaç kelime ve umursamaz bir yumrukla bu kadar çok şeyi mahvettiğim için üzgünüm. Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum. Brenden ve ben bu liseye geldiğim ilk yıldan beri arkadaşız. Birlikte her zaman elimizdeki en iyisini yaptık. Beni güldürüyor. Kimse beni dinlemezken o beni dinliyor. Ben ona bok atmayı seviyorum, o da bana aynısını yapıyor. Her zaman birbirimizin arkasını kolladık.

Şimdiye kadar.

Konuşmalar bittiğinde ve sahaya çıkmak için beklediğimizde Jackson'a "Maçtan sonra beni dışarı çıkarmasına izin vereceğim. Siktir et. En iyi arkadaşımı kaybetmek istemiyorum."

"Sen benim olabileceğimden çok daha iyi bir arkadaşsın," diyor Jackson ve omzuma öyle sert bir tokat atıyor ki irkiliyorum.

Her şey söylendiğinde ve yapıldığında, umarım Brenden de aynı şekilde hisseder.

OTUZ BEŞ

AVA

Aldığımız kirli bakışlar bunu gösteriyor. Şaşırdığımdan değil. Düşman binaya girdi - ya da futbol stadyumuna, nasıl ifade etmek isterseniz.

Amigo takımımızın geri kalanı ve ben, Mustang amigo takımının saha kenarında olacağı yerin hemen önündeki tribünlere kışımızı yerleştiriyoruz. Cami bizi gözdağı vermek için kullandığını söyledi ama ben aynı zamanda yarışmaya göz atmak ve muhtemelen birkaç iyi tezahürat ya da hareket çalmak için burada olduğunu düşünüyorum.

Belki de değildir. Brandy her zaman bizim onlardan çok daha iyi olduğumuzu ve onların seviyesine inmemize gerek olmadığını söyler. Muhtemelen haklı. Cami'nin alçalmakla ilgili bir sorunu yok. Bu onun çalışma şekli.

Bir yanımda Lindsey, diğer yanımda Dakota ile oturuyorum - dostlarını yakın tut ama düşmanlarını daha yakın tut mantrası kafamın içinde tekrarlanıyor. Dürüst olmak gerekirse, her ikisiyle de her zaman iyi anlaştım. Sadece mezuniyet balosu adayları ve Wyatt olayı yüzünden biraz garipleşti.

Ellie'nin burada olmasını isterdim ama hafta sonu için ailesiyle şehir dışına gitti. Kuzeni San Francisco'da evleniyor. Şu anda aramız pek iyi olmasa da bir yanım burada olmaktan, Eli'nin oyununa bir göz atmaktan heyecan duyuyor. Ama diğer yanım da keşke benim de şehir dışında evlenen bir kuzenim olsaydı da bunların hiçbirisiyle uğraşmak zorunda kalmasaydım diyor.

Cuma akşamları oynanan hemen hemen her lise futbol maçında aynı şey oluyor ve Mustang'lerin iç saha maçları da bir istisna değil. Takımları şişme bir futbol kaskı yerine, resmi takımlarıyla aynı pozda şekillendirilmiş dev bir şişme siyah mustang'in arka ayakları arasından koşuyor.

Maskot. Bir numaralı oyuncuyu ilk gördüğümde kalbim hızla çarpıyor, beyaz ve mor üniformasıyla sahaya koşarken bakışlarım ona sabitleniyor ve başka kimseyi görmüyorum.

Onlar gerinirken ve ısınırken onu izliyorum. Sahada zıplama hareketleri yapıyorlar, hepsi avazları çıktığı kadar bağırarak sayıyorlar. Sesleri çok korkutucu geliyor.

Futbol takımımız onlarla dalga geçmeden duramıyorum.

"Tanrım, ne kadar da çocukça davranıyorlar," diyor Lindsey sinirli bir şekilde, omzunun üzerinden bizim takıma bakıyor ve sonra tekrar sahaya dönüyor. "Mezun olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diyor Dakota.

Cevap vermiyorum. Henüz liseden ayrılmak için acelem yok. Üçüncü sınıfa geçeli sadece birkaç ay oldu.

"Okulumuzdaki hemen hemen her erkekten hoşlanıyorum," diye devam ediyor Lindsey, dudakları yukarı doğru dönüyor. "Bu akşamki maça gelmemin nedenlerinden biri de Mustang oyuncularına göz atmaktı."

"Değil mi? Jackson Rivers'a bakın," diye mırıldanıyor Dakota.

Bütün kızların aklını başından alan bu adamda ne var?

"Saçlarına bayılıyorum," diyor Lindsey. Gerçekten de uçları kıvrılan ve içli mavi gözlerine doğru sarkan uzun kirli sarı saçları var. "Ve sesini duydun mu? O kadar iyi bir şarkıcı ki!"

"Sound Cloud hesabı var. İçinde bir sürü güzel şarkı var" diye ekliyor Dakota.

Gözlerimi devirmek
istiyorum. "Peki ya Eli
Bennett?"

Lindsey onun adını söylediğinde vücudumdaki tüm tüyler diken diken oluyor.

"Sevimli," diyor Dakota, sonra burnunu kırıstırıyor. "Yine de sonsuz boktan konuşuyor."

"Bu onun seksi olduğunu düşünmeme engel değil," diyor Lindsey ve ikisi de gülüyor.

Sessizce sızlanıyorum.

"Duyduğuma göre kocaman bir aleti varmış," diyor Dakota.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bunu nereden duydun?"

Bana göz kırptı. "Hatırlamıyorum. İnsanlar konuşur."

"Neden? Hiç Eli'nin sikiyle karşılaştın mı Ava?" Lindsey alay ediyor.

"Hayır. Tabii ki karşılaşmadım." Dişlerimin arasından yalan söylüyorum.

Keşke bilselerdi.

"O tam bir oyuncu," diyor Dakota küçümseyerek. "İlgisini kaybetmeden önce bir süre oynamak eğlenceli."

Hah. Eli ve benim aramda olan şey bu mu? Bir süre benimle oynamak eğlenceliydi ama sonra ilgisini mi kaybetti? Neden bir daha benimle iletişime geçmeye çalışmadığını hâlâ anlamıyorum. FaceTime'da suratıma kapattı ve bu kadar mı? Bitti mi? Hiç mantıklı değil.

Ama yine de, Eli ve ben hiçbir zaman mantıklı olamadık, işte böyle.

Maç başlar ve rakip takım hemen bir gol atar. Eli saha kenarında aklını kaybediyor. Bağırıldığını ve devam ettiğini duyabiliyorum. Top Mustang'lere geçtiğinde, Eli ve hücum ekibinin geri kalanı da gol atabilmek için canla başla çalışıyorlar. Ve başarılı oluyorlar.

İlk yarının tamamı böyle geçti. O kadar çok ileri geri oldu ki, kamçı yemiş gibi oldum. Nihayet devre arasına girildiğinde skor 35-28'di ve rakip takım kazanıyordu.

Mustang oyuncularını sahadan öfkeyle koşarak çıktılar. Eminim hayal kırıklığına uğramışlardır.

Ben de öyle. Kalbim Eli için acıyor. Her zaman kazanmayı ne kadar çok istediğini biliyorum.

Devre arası şovu için yerimizden kıpırdamıyoruz ve sorun yok. Daha iyilerini görmüştüm. Bence biz de daha iyiyiz ve takımımızdaki herkes gösteri bittikten sonra büyük bir tartışma yaşıyor, bizim becerilerimizle onlarınkiler hakkında konuşuyor. Sürekli tuhaf bakışlara maruz kalıyoruz ve eminim çoğu insan neden orada olduğumuzu, bir oyun için onların yanında oturduğumuzu anlamıyor. Ama karşı tarafta oturacak değiliz ya. Ayrıca, bu okula giden, tanıdığım insanları görüyorum ve onlara el sallıyorum. Hatta ortaokula birlikte gittiğim ve hâlâ arkadaş olarak gördüğüm iki kız yanıma gelip benimle birkaç dakika konuştu. Aramızda bir rekabet olabilir ama çoğumuz için bu rekabet çoğunlukla dostça.

Üçüncü çeyrek başladığında Dakota ve Lindsey oyuna olan ilgilerini kaybettiler. Onlar atıştırmalık bir şeyler ararken ben tribünde kalıp Mustang'lerin maçını izliyorum. Bakışlarım Eli'nin her hareketini takip ederken kalbim sıkışıyor. Harika bir fırlatma kolu var. Topu koşturmada da oldukça iyi. Bu maç boyunca bunu birden fazla kez yaptı ve hatta o sayılardan birini tahtaya yazdı.

Gol attığında ve adını söylediklerinde zıplamak ve bağırarak onu cesaretlendirmek istemiştım ama kendimi tutmak zorunda kaldım. Eli'nin kazanmasını istediğimi belli edemem. Bu hafta aramızda yaşanan onca şeye rağmen hâlâ onun başarılı olduğunu görmek istediğim için kendimle gurur duyuyorum. Kaybetmelerini dileycek kadar ona kızgın olabilirim.

Ama ben değilim.

Bir noktada tek başıma izlemekten vazgeçiyorum ve maçın geri kalanında futbol takımımızla birlikte oturuyorum. Jake yanımda oturuyor, oyunlar ve oyuncuların kendileri hakkında durmadan yorum yapıyor. Eli hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yok ama bu beni şaşırtmadı.

Eli'ın da Jake hakkında söyleyecek iyi bir şeyi yok, gerçi benim yanımda ağzını pek açmıyor.

"Neden kızlarla oturmadin?" Jake bana soruyor, tam da süre bitip korna çalmaya başladığında.

Maç bitti. Mustangs kazandı, 42-38.

"Arkadaşlarım ikinci yarıda ayrıldı." Lindsey ve Dakota bir daha tribüne dönmediler. "Ayrıca, maçla ilgili yorumlarını dinlemek hoşuma gitti."

"Yorum mu yaptım?" Jake'in kaşları havaya

kalktı. Başımı salladım. "Evet. Bunu hep

yaparsın. Babam gibi."

Bana gülümsüyor. "Yaptığım şeyin bu olduğunun farkında

bile değildim." Mustang'leri göstererek, "İyi görünüyorlar,"

diyorum.

"Daha iyi görünüyoruz," diyor Jake kendinden emin bir şekilde. "Onlar

için endişelenmiyorum." "Hiç mi?"

"Hiç de bile," diyor Eli'nin sergilediği o ukalalıkla. "Mustang'lere mesajım, hadi bakalım. Biz hazırız."

"Bunu Eli'ye söylemeli ve sosyal medyada paylaşmalısın," diye alaycı bir şekilde öneriyorum.

Jake yüzünü buruşturdu. "Ve kendimi o adamın seviyesine mi indireyim?

Hayır, teşekkürler.

Bir torba sik yalayabilir."

"Çok hoş," diyorum gülerek ve midemi kemiren endişeyi bastırıyorum.

Eli ve ben her ne yapıyorsak devam edersek, aileme bizden bahsettiğimde Jake ve babam nasıl davranacak? Jake aklını kaçırarak. Muhtemelen benimle konuşmayı reddedecek. Beni görmezden gelecek. Beni perişan eder.

Tribünler hızla boşalsa da Mustang'ler sahada kalıp aile üyeleri, arkadaşları ve hatta basın mensuplarıyla konuşuyor. İşte bu

her Cuma akşamı maçtan sonra olur. Çiftler birlikte poz verir, her ikisi de kız arkadaşlarının onlar için yaptığı tabelayı tutar. Bu neredeyse bir futbol maçı ritüeli.

Buraya kendim geldiğim ve yakın zamanda ayrılmak zorunda olmadığım için, futbol ve amigo takımımızdaki çoğu kişinin çoktan gitmiş olmasına şükrederek sahanın kenarında oyalanıyorum. Burada kalmak istediklerinden değil, özellikle de çocuklar.

Gerçekten Eli'ı bekliyorum. Beni görmesini istiyorum. Birbirimize hala kızgın olsak bile, bu gece geldiğimi, onu desteklediğimi ve harika bir galibiyet için onu tebrik etmek istediğimi bilmesini istiyorum.

Önce yaşlı bir çiftle konuşuyor. Sonra bir grup kızla. Sonra başka bir grup kız, kendileriyle poz vermesini istiyor. Fotoğraf çektirirken etrafını saran kızlara sahte bir gülümseme takınarak bunu kabul ediyor.

Kenarda duruyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve kendimi görünmez hissediyorum.

Nihayet yalnız kaldı ve yavaşça etrafına bakınıyor, sanki izlendiğini hissediyormuş gibi kalabalığı tarıyor. Beni fark ettiğinde gözlerindeki şaşkınlığı ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyi görebiliyorum. Yavaşça yaklaştırmaya başlıyor, kaskı elinde, o tanıdık Eli çalımıyla bana doğru ilerliyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Önümde durdu, ama çok yakınmışız gibi görünmeyecek kadar mesafeliydik.

Birden o mesafeden nefret ettim.

"Ekibin geri kalanıyla birlikte geldim." Ellerimi kot pantolonumun ön ceplerine soktum. "Yarışmayı kontrol ediyorum."

Başını sallıyor. Sertçe yutkunuyor. Saçları terden dağılmış. Beyaz üniformasının önünde çimen ve kir lekeleri var. Gözlerinin altında siyah lekeler var. Yüzündeki kesik ve morluk büyük ölçüde iyileşmiş ama yine de hırpalanmış görünüyor. Dövülmüş ama güzel.

Onu özledim. Hem de çok.

"İyi oyun için tebrikler," dedim ona.

Gülümsüyor ama yorgun görünüyor. "Teşekkürler. Neredeyse kışımıza tekme basıyorlardı."

"Ama kazanmadılar," diye hatırlatıyorum ona. "Siz kazandınız."

"Evet. Kesinlikle öyle." Sanki biri adını söylemiş gibi hızla omzunun üzerinden baktı ama ben hiçbir şey duymadım. "Dinle, gitmem gerek."

Onun küçümseyici sözleri yüzünden kalbime tekme yemiş gibi hissediyorum. "Tamam."

Eli bana doğru bir adım atıyor, sonra nerede olduğumuzu ve etrafımızda kimlerin olabileceğini hatırlıyor. "Seni özledim."

Kelimeleri ağzında geveliyor. Yüksek sesle söylemiyor. Ama sanki bu üç kelime zihnimde, kalbimde, ruhumda yankılanıyor.

Seni özledim.

"Özür dilerim." Bu iki kelimeyi gerçekten söylüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Buralarda mısın?"

İçimde umut ışıkları yanıyor ve hevesli bir köpek yavrusu gibi, heyecandan neredeyse zıplayarak tekrar tekrar başımı sallıyorum.

"Bana mesaj at." Hayali telefonumdan mesaj atıyormuşum gibi el hareketleri yapıyorum ve o gülüyor. Ses tenimi yalıyor. Neredeyse bir hafta olmasına rağmen çok uzun zamandır duymamıştım.

Sanırım bir hafta çok fazla.

"Üstümü değiştirip başka bir şey yapmalıyım. Uzun sürmez." Bir an tereddüt eder. "İşim bitince sana mesaj atarım."

Son bir kez gülümsüyor, sonra dönüp uzaklaşıyor.

Kalbimi de yanında götürüyor.

OTUZ ALTI

Bu işi halletmem lazım. Artık aşkı bulduğuma göre-evet söyledim
-Brenden'in suratımı yumruklamasına izin verdikten sonra beni bekleyen hayatımın geri kalanında, aslında bu akşamı dört gözle bekleyeceğim bir şey var.

Maçtan sonra onu sahada beni izlerken görmek bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi. Tek sorun neydi? Rahatça konuşamıyorduk ve bu berbattı. Bunu değiştirmek istiyorum.

Ama önce halletmem gereken başka şeyler var.

Brenden'le yüzleşmem gerektiğini düşünürsek, bu geceki galibiyetin keyfi uzun sürmedi. Koçlar ve personel gidene kadar bekleyeceğiz. Hemen hemen herkes gidene kadar, gerçi spor direktörünün hâlâ kampüste bir yerlerde olduğundan neredeyse eminim. Hizmetliler temizlik yapıyor. Stadyumun ışıkları az önce kapatıldı, bu da herkesin gittiğinin kesin bir işareti.

Gitme zamanı.

Soyunma odasından çıkarken Jackson da sanki benim yedeğimmiş gibi arkamdan geliyor. Etrafta kalan başka oyuncular da var ve hepsi dışarıda bizi bekliyor. Kayla ve Tara da orada, Josie de dahil olmak üzere birkaç amigo kızla birlikte. Sanki daha sonra yemek için sabırsızlandığı dev bir et parçasıymışım gibi beni inceliyor.

Sanırım hayırın hayır demek olduğunu henüz öğrenmemiş.

Brenden soyunma odasının diğer tarafından, siyah bir eşofman ve siyah bir tişört giymiş, düşük rantlı bir ninja gibi görünerek aniden ortaya çıkıyor. Çoktan oluşmuş olan derme çatma çemberin içine giriyor ve önündeki zemini işaret ediyor.

"Hadi, Bennett. Gidelim," diye emrediyor.

En iyi arkadaşım her ne yapıyorsa, normal biri gibi davranmıyor. Brenden korkak değildir ama normalde bana patronluk da taslamaz.

Acele etmeden çemberin ortasına doğru ilerliyorum. Kimsenin emrine uymuyorum. Brenden'e ne söylediğim umurumda değil. Evet, bana bir vuruş yapmasına izin vereceğim. Bir daha denerse, onu indiririm.

Tam önünde durup, "Bu gece iyi maç çıkardın." diyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor. "Sen de," diye neredeyse tükürüyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ne zamandan beri benden bu kadar nefret ediyorsun?"

Brenden Kayla'ya bir bakış atıyor, o da başıyla onu cesaretlendiriyor. "Yıllardır beni baskı altında tutuyorsun," diyor tekrar bana döndüğünde. "Sonunda benim sıram geldi."

Arkadaşlar arasında sorunlara yol açtıkları için kadınları suçlayan biri değilim, ama bir ampul anı yaşıyorum. Kayla kesinlikle yeni erkek arkadaşını artık benim saçmalıklarına ihtiyacı olmadığı konusunda cesaretlendiriyor. En iyi köpek olması gerektiğini.

Jackson'a bakıyorum, garip bir gülme sesi çıkarırken yüzünde bir gülümseme var. "Sana söylemiştim!" diye bağıyor, beni göstererek.

Orospu çocuğu. Evet, o yaptı.

"Neye inanmak istiyorsan inanabilirsin ama ben seni hiçbir zaman bastırmadım. Bir kere bile, Brenden. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Evet, durup dururken yumruk salladığımda ve yumruğum yüzüne temas ettiğinde çuvalladım ve bunun için özür diledim. Gerçekten özür dilerim" diye açıklıyorum.

Küçümsüyor. "Tabii ki öylesin. Sadece senden intikam alma şansı için ölüyorum."

Daha dik duruyorum. Ondan bir ya da bir buçuk santim daha uzunum. Bir adım daha yaklaşıyorum, ayakkabılarımız birbirine değiyor, yüzüm ona dönük. "Tamam. Bir yumruk. Bir tane daha atarsan, bundan sonra yapacaklarımdan ben sorumlu tutulamam."

Brenden hızla gözlerini kırıştırıyor ve yol gösterecek bir şeyler arıyormuş gibi kız arkadaşına bakıyor.

"Ona bakma," diyorum ve bakışları tekrar benimkine dönüyor. "Şu anda bana karşı dürüst ol," diyorum, sesim kısık. "Senin neyin var böyle?"

"Hiçbir şey. Sorun sensin, ben değil." Yumruğunu sallıyor, boks ringine atlayacakmış gibi hoplayıp zıplıyor. Ondan akan gergin enerjiyi hissedebiliyorum ve o da beni bu enerjiyle ıslatıyor.

Gergin olmayı reddediyorum. Bir vuruşu kaldırabilirim. Sadece vurmaya devam ederse neler olabileceğinden endişeleniyorum.

"Pekâlâ." Bir adım geri atıyorum, kendimi darbeye karşı hazırlarken kaskatı kesiliyorum. "Bana vurmaya hazır mısın? Vur bana."

Parmaklarını yumruk yapıp kolunu geriye atıyor ve yüzüme bakarken kolunu orada tutuyor. Onu izliyorum, kayıtsız kalmaya çalışıyorum, gözünü korkutmaya çalışıyorum ve işe yaradığından oldukça eminim.

Ta ki yumruğu yüzüme doğru uçup ağzımın kenarına temas edene kadar.

"Ahh!" diye bağırdığını duyuyorum Brenden'in, parmaklarını sallayarak.

Çenemi tutuyorum, ağzımın zonkladığı noktaya dokunuyorum, tam köşeye. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Bir dişimi kırabilir ya da gözüme yumruk atabilirdi.

"Ona tekrar vur!" Kayla bağırır ve diğer kızlar da bağırmaya başlar.

Brenden kayıp bir köpek gibi etrafına bakıyor, gözleri kocaman ve kırışmıyor ve

İnlediğini duyduğuma yemin

edebilirim. "Yap şunu!"

Kayla cesaretlendiriyor.

Bana doğru geliyor, eğiliyor ve karnıma kafa atmayı hedefliyor. Son anda yolundan sıyrılıyorum, kafası kaburgalarımın çarpıyor ve tökezleyerek yere düşüyor. Bana saldırmak için mükemmel bir fırsat verdi.

Üzerine atıyorum ve ninja olmak isteyen gömleğinin önünü tutarak başını ve omuzlarını bir hamlede yerden kaldırıyorum. "Az önce yapmaya çalıştığın şey için şu anda seni eşek sudan gelinceye kadar dövmeliyim."

Brenden bana ters ters bakarak, "Bırak beni, göt herif," diyor. Ses tonunda, gözlerinde o kadar çok nefret var ki, bunun nereden geldiğini bilmiyorum.

Arkadaşım olduğunu sanıyordum.

"Bırak onu!" Kayla bana bağırıyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Gerçekten benimle oraya gitmek istiyor musun? Çünkü gideceğim. Gideceğimi biliyorsun. Bunu sonuna kadar götüreceksin kadar çılgınım. Ve o noktaya ulaştığımda, geri dönüş yok, dostum. Düşman olacağız. Başka bir şey değil," diyorum ona, başımı onunkinin üzerine eğip gözlerinin içine bakarak.

Brenden ağır ağır nefes alıyor ama onun dışında tek kelime etmiyor. Ben de söylemiyorum, çünkü bu da ne? Şu anda kafası karışık olan benim. Ve açıklaması gereken kişi de o.

"Devam et ve bana vur o zaman. Zararını ver," diyor Brenden, bana somurtkan bir bebeği hatırlatarak.

"Bu tam bir saçmalık," diyor Jackson, ikimizin de yere yığıldığı yere doğru yürürken. Gömleğimin arkasından tutup çekiştiriyor, ben de ayağa kalkabilmek için Brenden'in gömleğini bırakıyorum. "İkiniz de vuruşlarınızı yaptınız. Buna ateşkes diyelim."

"Siktir git, Rivers. Bu takımı Brenden yönetmeli, siz ikiniz değil," diyor Kayla bize doğru yürürken. "İkiniz de çok yüksek, güçlü ve mükemmel olduğunuzu düşünüyorsunuz, Brenden ise her zaman arka planda, ikiniz için her şeyi yapıyor. O parlama şansını hak ediyor ve ben de bunu elde etmesini sağlayacağım."

Hayatımda hiçbir zaman bir kadına vurmak istememiştim ama şu anda Kayla'nın kibirli suratına yumruğumu indirmek için sol taşağımı seve seve verirdim. Bu saçmalıkları nereden buluyor?

"Ona ne anlatıyordun?" Kayla ayağa kalkmasına yardım edip tozunu alırken Brenden'a soruyorum.

Cevap olarak sadece başını sallar.

"Bu iş bitti," diyor Jackson, sesi ciddi. "Sen kendi yoluna git." Brenden'ı işaret ediyor. "Biz de kendi yolumuza gideceğiz. Anlaşıldı mı?"

Kayla bize ters ters bakıyor ve oflayıp puflayarak Brenden'in elini tutuyor, sanki Brenden küçük bir çocukmuş ve kendisi de onun kızgın annesiymiş gibi onu sürükleyerek götürüyor. Kızlar da dahil olmak üzere birkaç kişi daha peşlerinden geliyor.

Gerisi benimle kalacak. Ve Jackson.

Brenden ve cadı kız arkadaşı gittikten sonra bana "İyi misin?" diye sordu.

Başımı sallıyorum, şişmeye başlayan dudağıma tekrar dokunuyorum. "Bir taraf seçmek zorunda değildin."

"Evet, öyle yaptım. Onun kafasını neyle dolduruyor, ha? Anlamıyorum." Jackson başını sallar. "Gitmeye hazır mısın?"

"Evet. Önce hızlıca bir mesaj göndermeliyim." Telefonumu çıkarıp Ava'ya bir mesaj yazıyorum.

Şimdi çıkıyorum. Neredesin?

Saniyeler içinde cevap veriyor.

Otoparkta, otobüslerin arkasında.

Saklanıyorum o zaman.

Gelip seni bulacağım.

Telefonumu arka cebime sokuyorum ve Jackson ve diğerleriyle birlikte otoparka doğru yola çıkıyorum.

Ava'nın söylediği yere, otoparkın kuzey ucuna doğru sürüyorum. Arabasının yanına yanaşıp camı indiriyorum. O da aynısını yapıyor. Gülümsüyor, ama yüzüm tam olarak görüldüğü anda nefesi kesiliyor, "Sana ne oldu?"

"O mu?" Ağzımın kenarını ovuşturarak yüzümü buruşturuyorum. "Birinin yumruğına çarptım."

Ava kaşlarını çatıyor. Böyle yaptığında çok tatlı oluyor. Otoriter ve kötü görünüyor. "Kim vurdu sana?"

"Evime gelersen sana anlatırım," diye teklif ediyorum.

Kaşları daha da çatıldı. "Annen orada mı?"

"Muffin'le birlikte sızdı," diye hatırlatıyorum

ona. "Bu sık rastlanan bir durum mu?"

Bu kız acayip sevimli. "Bu her gece olan bir şey prenses. Var mısınız? Odamda takılabiliriz."

"Pekâlâ." Yüzündeki ifade emin değil. Sanki benden şüphe ediyormuş gibi. Bu gece ihtiyacım olan son şey bu.

"Gidelim o zaman."

Beni evime kadar takip ediyor, arabasını benimkinin arkasına çekiyor, ben de garaj yoluna park ediyorum. Elini tutup onu arka kapıdan geçirip mutfığa götürürken parmağımlı dudaklarıma götürüyorum, tıpkı onu evime son getirdiğimde olduğu gibi. Birkaç soda alıyoruz ve yatak odama gitmeden önce kilerden bir paket Doritos alıyorum.

"Dağınlık olabilir," diye fısıldıyorum ona, elim kapının kolunda.

"Umurumda değil," diye fısıldıyor.

Yavaşça kapıyı açıyorum ve o içeri girerken tepe lambasını yakıyorum, meraklı bakışları her şeyi kavlıyor. Kapıyı kapatıp kilitledikten sonra komodine gidip lambayı açıyorum ve tavan vantilatörünün kumandasını alıyorum. Vantilatörü açıp ışığı kapatıyorum.

Kızınız odanıza ilk kez girdiğinde biraz ortam aydınlatması olmalı, değil mi?

Elimi bir kez daha tutup beni yatağıma doğru sürüklerken, "Yüzünü göreyim," diyor ve elini omzuma koyup beni oturma pozisyonuna itiyor. Çenemi kavlıyor ve başımı geriye yatırarak parmaklarıyla yaramı incelemeye başlıyor.

"Ah." Dokunuşundan uzaklaşmaya çalışıyorum ama çenemi çok sıkı tutuyor. "Bu acıtıyor."

"Üzgünüm." Sesi hiç de üzgün gelmiyor. İşte benim kızım. "Bana ne olduğunu anlat."

Kavgayı anlattım. Brenden'in kız arkadaşının benimle ve Jackson'la konuşma şeklini, Brenden'i bana tekrar vurması için nasıl cesaretlendirdiğini.

"Gerçekten sana yine vurdu mu?" Ava soruyor.

"Hayır. Bana kafa atmaya çalıştı ama son anda yolundan çekildim. Yan tarafıma, kaburgalarımın çarptı." Göstermek için bir elimi onlara dayadım.

Eli hemen gömleğimin altına giriyor, parmakları kaburgalarımın hafifçe bastırıyor. Bu beni güldürüyor çünkü ateşli bir kız yan tarafınıza dokunduğunda birden gıdıklanmaya başlıyorsunuz.

"Kaburgalarının yaralandığını sanmıyorum," diyor, eli ağzımın köşesine gidiyor. "Ama seni kesinlikle buradan yaralamış."

Tam bir şey söyleyecektim ki çok çılgınca bir şey yaptı.

Ava eğiliyor, Brenden'in yumruğunun etimle birleştiği yerde, dudaklarımın köşesine nazik, zar zor bir öpücük kondurmadan hemen önce nefesi ayrık dudaklarımda dalgalanıyor.

Geri çekildiğinde, ona "Bunu neden yaptın?" diye sormadan edemiyorum.

"Onu öpmek ve umarım daha iyi olmasını sağlamak istedim." Cips poşetini alıp yatağıma uzanıyor, poşeti yırtıp açıyor ve içinden bir cips koparıyor. "Acıktım."

Bir an ona baktım, rahat tavrına şaşırdım. Beni ne kadar kolay öpmüştü. Benimle ilgilendi. Bütün hafta ona çöp gibi davrandım ve o hiçbir şey değişmemiş gibi davranıyor.

Beni şüphelendiriyor. Aptalca şeyler yaptığımda, birlikte olduğum kızlar hep öfkeyle patlıyor. Kötü davranışlarım için beni çağırırlar. Ava'yla birkaç kez tartıştık ve o da bana pislik olduğumu söyledi, sanırım hepsi bu. Kızgındık ama şimdi değiliz.

Hemen yanına oturmak için yerimi değiştiriyorum ve cips torbasının içine uzanıp bir avuç dolusu turuncu peynirli şekerleme alıyorum. "Maçma gelmene sevindim."

"Ben de sevindim." Cipsleri mideye indiriyor, ben de ona bir kutu soda uzatıyorum, o da açıp bir yudum alıyor. "Seni oynarken hiç izleyemiyorum."

"Sanki birkaç hafta öncesine kadar seni tezahürat yaparken hiç izlememiştim," diyorum.

"Tanıdığım futbolculardan hiçbiri biz tezahürat yaparken amigo kızlara dikkat etmiyor," diye gözlemliyor.

Ve haklı da olurdu. Onları izlemeye ne zaman vaktimiz olacak? Oyun oynamakla çok meşgulüz. Ya da oyunu izlemekle.

"Eğer benim için tezahürat yapsaydın, seni her zaman izlerdim."
Kaşlarımı ona doğru sallıyorum ve o da kıkırdıyor.

Sonra hemen ayılır. "Şu anda sana gerçekten kızgın olmalıyım."

Yemek üzere olduğum cipsi çantaya geri bırakıyorum. "Biliyorum. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Pisliğin tekiydin."

"Evet." Şiddetle başını sallıyor.

"Öyleydin." "Sorunumun ne olduğunu
bilmek mi istiyorsun?" "Lütfen söyle
bana," diyor.

Kafamı çevirip bu eve ilk taşındığımızda babamın benim için astığı kupa rafına bakıyorum. O zamanlar her şey normaldi ve tüm ailem maçlarıma gelirdi. Güneşin altındaki her sporu oynadığım çünkü hepsini eşit derecede sevdiğim zamanlar. "Ben kıskanç bir pisliğim."

"Eli," diye başlıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Bırak da bitireyim." Bakışlarıyla buluşuyorum ve o da bana bakıyor, yeşil gözleri kocaman. Şimdi onu yanımda, odamda bulduğuma göre, Tanrı aşkına, bu işi berbat edemem. Adımlarımı dikkatli atmalıyım. "Okulda benimle değilsin ve bu beni öldürüyor. Mezuniyet balosuna aday gösterildin ve tüm gözler senin üzerinde. Herkes seni izleyecek Ava, ya kazanırsan? Hepsi senden bir parça isteyecek. Daha önce seni hiç fark etmeyen erkekler artık kampüste seni takip ediyor olacaklar."

"Bu doğru değil," diye itiraz ediyor ve ben de parmağımı dudaklarının üzerine koyarak onu susturuyorum.

"Bu çok doğru. En iyi kısmı? Ne kadar çekici olduğunu bilmiyorsun bile. Ne kadar seksi olduğunu."

Parmaklarımın altında gülüyor ve ben de parmaklarımı onun mükemmel dudaklarına daha sert bastırıyorum. "Seninle ilgili her şeye bayılıyorum. Ve seni kendime saklamayı seviyorum. Ama şimdi tüm dünya sonunda senin ne kadar harika olduğunu görecektir ve korkarım..."

Sesim dalgalanıyor ve söylemek istediğim şeyi söyleyip söylememem gerektiğinden emin olamadan dudaklarımı kapatıyorum.

"Neyden korkuyorsun?" diye soruyor usulca.

"Benden daha iyi birini bulacağını." Parmaklarımı dudaklarından çekip avucumla yüzünün yan tarafını kavıyorum. "Dışarıda daha iyi bir sürü erkek olduğunu biliyorum. Daha zeki, daha uzun, daha yakışıklı, daha güçlü... O adam dışarıda. Birçoğu öyle. Ama şunu bil ki. Kimse seni benden daha çok sevemez."

Ava bana göz kırpmıyor, narin kaşları iniyor. "Yani diyorsun ki
_"

"Sana aşık olduğumu mu? Evet, evet. Evet, seni o kadar çok seviyorum ki.

Çok acı verici Ava. Bu yüzden böyle davranıyorum. Ve her zaman aptalca şeyler söylüyorum. Belki de bu yüzden seni kendimden uzaklaştırıyorum, çünkü sana olan hislerim beni o kadar bunaltıyor ki, normal bir insan gibi nasıl davranacağımı bilemiyorum. Ve sonra seni hayatımdan çıkardığım an, seni o kadar çok özleyorum ki göğsüm ağrıyor." Şimdi göğüs kaslarımın arasındaki çukur noktayı ovuyorum. "Kalbimi özleyorum çünkü kalbim sende bebeğim. O sana ait, başka kimseye değil."

Gözlerinde parlayan yaşlar var ve onları oraya koyanın ben olduğumu düşünürsek, onları görünce kendimi sefil bir orospu çocuğu gibi hissediyorum. "Ağlama," diyorum ona, parmaklarımı ipeksi yumuşak saçlarına geçirirken sesim sertleşiyor. Sanki duygularına ben hükmediyormuşum gibi. "Ben senin gözyaşlarına değmem."

"Eli." İsmimi duyunca sesi çatlıyor ve beni kollarına çekiyor, ben de yüzümü onun mis kokulu saçlarına gömüyorum. Uzun, sessiz dakikalar boyunca birbirimize sarılıyoruz, hızla çarpan kalplerimiz birbiriyle aynı anda atıyor. Bu kız...

Benim için her şeydir.

"Aynı şekilde hissetmiyorsan şimdi söylemek zorunda değilsin," diye fısıldıyorum saçlarına. "Sadece bilmeni istedim. Bu sözler göğsümde bir kaya gibi oturuyor ve nefes almamı zorlaştırıyor."

"Neden bütün hafta beni aramadın?" diye soruyor, sesi omzumda boğuklaşıyor.

"Senden bir süre uzak kalmanın en iyisi olduğunu düşünen bir pisliğim. Bunun yerine diğer herkesi de perişan ettim ve şimdi en iyi arkadaşım benden nefret ediyor," diyorum, gözlerimi kapatarak onu içime çekerken.

Başını kaldırıyor ve birbirimizin gözlerinin içine bakabilmemiz için biraz uzaklaşıyor. "Lütfen beni bir daha böyle dışlama," diyor. "Ben de seni özledim, biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Kimse beni özlemiş gibi görünmüyor. Annem ve babam nerede olduğumu ya da ne yaptığımı umursamıyor, tabii içlerinden biri geri dönmek için beni kullanmazsa.

diğerinde. Var olmayan kardeşim umursamıyor. En iyi arkadaşım artık benden nefret ediyor.

Ciddi bir acıma partisi yapıyorum ama siktir et. Bazen üzüntü içinde debelenmek iyi hissettiriyor.

"Evet, gerçekten," diye vurguluyor, yüzündeki ifade bana "*duh*" diyor. "İlişkimiz normal diyebileceğim bir ilişki değil-"

"Söyleyeceğim," diye kıkırdarak araya giriyorum.

Ters ters bakıyor. Ben sustum. "Ama bu bizim ve başka türlü olmasını istemezdim."

"Bundan emin misin?" Başımı eğerek soruyorum. Elimde olsa değiştireceğim pek çok şey var. İlk iş, pazartesiden cumaya onunla birlikte olabilmem için benim okuluma gelmesi olurdu.

"Evet," diyor sert bir baş hareketiyle. "Şimdi oturup cips mi atıştıracağız, yoksa biraz oyalanıp sonunda sana bir el işi mi yapacağım?"

Beni sevdiğini de söylemedi. Hayal kırıklığını bir kenara itip az önce bana el işi yapmayı teklif ettiği gerçeğine odaklanmaya çalışıyorum. Şu anda onu yatağa yatırmış ve öpüyor olmalıydım.

Onun yerine, "Önce şu kolayı bitireyim."

diyorum. Ava bana bön bön baktı. "Ciddi misin sen?"

"Evet. Susadım." Omuz silkiyorum ve birkaç dakika önce açtığım gazozdan bir yudum alıyorum. Biraz canım yanıyor ama bunu itiraf etmek istemiyorum. Bunun yerine, ona yirmi dört-yedi saat aklımda seks olmadığını göstermeye odaklanıyorum. Onu her zaman çıplak hayal etmeye çalışmak yerine ona bir insan olarak gerçekten saygı duyabileceğimi. Yani bu da doğru ama tek düşündüğüm bu değil. "Pek konuşmadığımız için bana haftandan bahset."

Biz de konuştuk. Son birkaç günde neler olduğunu birbirimize anlatarak bir saatten fazla konuştuk. Komik ve aptalca hikayelerle birbirimizi güldürüyoruz ve Brenden'le yaşadığım tüm sorunları anlattığımda bana kısa bir süre sarılıyor. Bana amigo takımının mezuniyet balosu için hazırladığı devre arası rutininden ve bunun ne kadar zor olduğundan ama bir araya geldiğinden bahsediyor. Ayrıca yarın kendisiyle birlikte aday gösterilen diğer genç kızlarla birlikte elbise alışverişine gitmesi gerektiğinden bahsediyor.

"Bu arada sana söylemem gereken bir şey var," diyor.

Tedirginlik omurgamdan aşağı kayıyor ve beni temkinli yapıyor.

"Ne?"

"Wyatt'la birlikte koşuyorum," diyor, yüz ifadesi endişe dolu.

Kaşlarımı çattım. "O Wyatt mı? Okul yılının başında onun formasını giymeni isteyen Wyatt mı?"

Başını sallıyor. "Aynı Wyatt. Ama merak etmeyin. O sadece bir arkadaş. Hepsi bu. Bu yüzden birlikte koşuyoruz. Eski kız arkadaş Lindsey ile yarışmak istemedi. O da aday gösterilmişti ve ondan ilk o ayrılmış olmasına rağmen onu gerçekten unutamamıştı. Her şeye birlikte katılmak zorunda kalırlarsa bunun çok garip olabileceğini düşündü."

"Tabii. Ayrıca aylardır aşık olduğu kızla kaçmayı tercih ettiği için." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Kulaklarımdan buhar fışkırıyor gibi hissediyorum, çok kızgınım. Olmamam gerektiği halde. "Anlıyorum."

"Kıskanma, Eli." Bana yaklaşp kollarını boynuma doluyor ve kulağıma fısıldamadan önce yanağıma bir öpücük bırakıyor. "Bana güvenebileceğini biliyorsun. Wyatt'ı bu şekilde sevmiyorum."

Hala onun kucağında kaskatı kesiliyorum. Elimde değil. Kıskançlık tam bir sürtük, ondan nefret ediyorum. "Gerçekten mi?" Sesim düz, bakışlarım mesafeli. Aptalca davranıyorum. Çocukça. Bu kıza güveniyorum. Güveniyorum.

Onunla birlikte olmaya çalışacak diğer pisliklere güvenmiyorum.

"Gerçekten." Çenemi öptü. Bir kez. İki kez. Üç kez. Kaslarım gevşemeye başlıyor ve gözlerimi kapatıp yumuşak, nemli dudaklarının tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. "Hiçbir erkekten bu şekilde hoşlanmıyorum, sen hariç."

"Öyle mi?"

"Evet." Kulak mememi dişlemeden hemen önce çeneme minik öpücükler konduruyor. "Sen benim de kalbimin sahibisin, biliyorsun."

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ona bakabilmek için başımı eğiyorum. "Şu anda benimle taşak geçme Ava. Lütfen."

Bakışlarımla buluşabilmek için benden uzaklaşıyor. Yüz ifadesi o kadar ciddi ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Sana aşığım," diye fısıldıyor. "Başka kimseyle birlikte olmak istemiyorum. Sadece seninle."

Yüzünü kavıyorum ve bakışlarımı onun mükemmel, dolgun dudaklarına sabitleyerek yüzümü onunkine indiriyorum. "Bunu söylemeyeceğini sanıyordum."

"Nasıl olmaz? Sana sahip olduğumu söylüyorsun, o zaman sen de bana sahipsin. Tamamen seninim."

Ağzımı onunkine yapıştırıyorum, dilimi dudaklarının arasına sokuyorum, böylece onun tadına bakabiliyorum. Az önce tükettiğimiz atıştırmalık gibi tatlı ve tuzlu ve evet, belki bu iğrenç ama umurumda değil. Benim de tadım aynı olmalı.

Bunu berbat etmediğime inanamıyorum. Burada, odamda olduğuna,

beni öptüğüne. Beni sevdiğini söylüyor.

Ellerimi yüzünde tutarak, yastıklarına uzanana kadar onu yatağımın başlığına doğru yönlendiriyorum. Yüzünü bırakıyorum ve aramıza giriyorum, parmaklarım giydiği gömleğin eteklerine gidiyor ve onu yukarı iterek karnını ortaya çıkarıyor. Orasını okşuyorum, dudaklarım onunkilerle kaynaşıyor, inlemelerini ve sızlanmalarını yutuyorum. Şimdiden altımda kıvranıyor, sanki dayanamıyormuş gibi. Sanki ona çok erken, çok fazla şey hissettirmişim gibi.

Anlayabiliyorum bebeğim, ona söylemek istediğim şey bu. Anlayabiliyorum amına koyayım.

OTUZ YEDİ

MEZUNİYET HAFTASI YOĞUN GEÇER. Her günün bir teması var ve ona göre giyinmek zorundasınız. Pazartesi Tacky Tourist'ti. Salı favori Disney karakteriydi. Ve bu böyle devam eder. Her gün öğle yemeğinde tüm adayların katıldığı aptalca oyunlar oynanıyor. Mezuniyet balosunun genel kazananları halk oylamasıyla seçilir, ancak personel ve yönetim de bir adayın kazanması veya kaybetmesi konusunda söz sahibidir. Okul ruhuna sahip birini arıyorlar. Kendini tüm kalbiyle oyunlara veren birini.

Sanki Wyatt ve ben bunu başka bir seviyeye taşıyoruz. Wyatt'ın bir futbolcu olduğunu düşünürsek, elbette içinde beş mil genişliğinde bir rekabetçi çizgi var. Maçlar sırasında kesinlikle acımasızdır ve her gün öğle yemeğinde sertleşiriz. Onun sayesinde üç günün ikisini kazanıyoruz. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum ama hiçbir zaman en koordineli kişi olamadım. Hâlâ bazen amigo takımına nasıl girdiğimi merak ediyorum.

Normalde Çarşamba günü tezahürat antrenmanımız yok ama tabii ki mezuniyet haftasında var. Ve bu bittikten sonra, taç giyme töreni var. Birinci, ikinci ve üçüncü sınıf prens ve prensesleri bu gece taç giyecek. Son sınıf adayları altı erkek ve altı kızdan üçer kişiye indirildi. Son sınıflar için son taç giyme töreni, tüm kazananların sahaya çıkmasıyla birlikte devre arası töreninde yapılacak. Ayrıca, Cuma günü bir geçit töreni ve miting var. Tam bir kaos.

İçten içe kazanamayacağımızı umuyorum. Bu korkunç değil mi? Yine de böyle hissetmekten kendimi alamıyorum. Bu hafta çok yorucu, neden zaten dolu olan programıma bir yenisini daha eklemek isteyeyim ki? Ayrıca, Lindsey'nin çok istediğini biliyorum. Dakota aday gösterildiği için minnettar olduğunu, böylece tüm eğlenceli etkinliklere katılabileceğini söylüyor ve ben de ona inanıyorum. Gerçekten harika vakit geçiriyor gibi görünüyor.

zaman. Cami tabii ki tacı çoktan takmış gibi davranıyor ve otoriter, üstün tavrı onun kaybetmesini istememe neden oluyor.

Yüzüne vurabileceğimden değil ama... evet.

Mezuniyet haftasıyla ilgili sorun Eli'yi pek görememem, gerçi o da çok anlayışlı davranıyor. Odasında birlikte geçirdiğimiz geceden sonra -evet, ona mastürbasyon yaptım ve evet, bundan *gerçekten* hoşlanmış görünüyor

-İlişkimiz değişti. Birbirimizi sevdiğimizi itiraf ettik. Ben ciddiydim. O da öyle. İtiraflarımızın ona güven verdiğini düşünüyorum, bana da verdiğini biliyorum. Sonunda nerede durduğumuzu biliyoruz.

Birlikte.

Artık birbirimizden kaçmadığımız için mutluyum.

Mezuniyet balosu biter bitmez aileme Eli ile bir çift olduğumuzu söyleyeceğim. O da bunu istiyor. İlişkimizi saklamaktan yoruldu ve ben de yoruldum. Babam ve Jake'in öğrenmesinden korkuyorum ama ilişkimizi daha fazla gizli tutamam.

Yapamam. Bu çok zor. Ve eğer Jake'in bizimle bir sorunu varsa, eninde sonunda bunu aşacaktır.

Yapmak zorundalar.

Sahada bininci kez devre arası rutinimizi uyguluyoruz, biz dans ederken futbol topları başımızın üzerinden geçiyor, çünkü takım da sahada antrenman yapıyor. Bazı kızlar dehşete düşmüş görünüyor ama bu beni rahatsız bile etmiyor. Ayrıca, babamın çocuklara bize dikkat etmeleri için bağırıldığını duyabiliyorum. Benim ya da takımımdaki diğer kızlardan herhangi birinin kendi çocuklarından biri tarafından yaralanmasını asla istemez.

"Tamam!" Müzik bittiğinde ve hepimiz çökmeye hazır olduğumuzda Brandy bağıriyor. "Hızlı bir su molası verin."

Eşyalarımızı çitin yanında bıraktığımız yere koşuyoruz, su şişelerimizi alıyoruz ve hemen hemen hepsini boşaltıyoruz. Bu rutini çoktan aştım. Sanırım herkes de öyle.

Brandy de dahil.

"Pekâlâ kızlar, her şeyi halletmiş görünüyorsunuz. Antrenmanı biraz erken bitireceğiz, böylece aday gösterilenler bu akşamki taç giyme törenine hazırlanmak için biraz daha fazla zaman bulabilecekler," diye duyurdu Brandy.

Neredeyse rahatlayacağım. Gidebileceğimize çok sevindim. Eşyalarımı toplarken ona "Teşekkür ederim," diyorum.

"Hey Ava." Lindsey hemen yanımda durdu, sırt çantası çoktan omzuna asılmıştı. Çok hızlı hareket ediyor. "Evime gelip tören için hazırlanmak ister misin?"

"Tabii." Evde hazırlanmayı planlamıştım ama sanırım kızlarla takılmak benim için sorun olmazdı. "Yine de önce eve gidip elbisemi ve diğer her şeyi almam gerekiyor."

"Sorun değil. Dakota da benimle birlikte hazırlanıyor. Sana adresimi mesaj atarım ve hemen gelirsin, tamam mı? Okuldan çok uzakta oturmuyorum," diye açıklıyor Lindsey telefonunu çıkarıp ekrana dokunmadan önce.

Saniyeler içinde, söz verdiği gibi, ondan adresini içeren bir mesaj aldım.

"Elbette." Ona gülümsedim. "Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Elbette." Lindsey ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Yakında görüşürüz!" Dakota'yla birlikte yola çıkmadan önce küçük bir el sallıyor.

Cami yanımdan geçerken, "Gördüğüm kadarıyla arkadaş ediniyorsun," diyor.

Yapabilseydim, ona siktir olup gitmesini ve kendi işine bakmasını söylerdim. Bunun yerine ağzımı kapalı tutup hiçbir şey söylemiyorum.

"Ne yani, söyleyecek bir şeyin yok mu?"

Yürümeye başladım. Cami bana ayak uyduruyor. Harika.

"Gerçekten kazanacağını mı sanıyorsun?" Cami alaycı bir şekilde sorar.

Tamamen durdum. "Gerçekten kazanacağını düşünüyor *musun*?"

Gülümsemesi yavaştı. Şeytani. "Elbette. Bu sefer çivilediğimden oldukça eminim." "Başkalarının erkek arkadaşlarını çivilediğin gibi mi?" Ben soruyorum

Masumca.

Gülümsemesi tam bir kaş çatmaya dönüşüyor. Sinirlerine dokunmuşum gibi görünüyor. "Siktir git."

Cami oflayıp puflayarak Baylee'nin yanına koşuyor ve ben dudaklarımdan dökülen şeytani kıkırdamaya engel olamıyorum. Ondan bu kadar kolay kurtulabileceğimi bilseydim, haftalar önce ona çok daha kötü bir şey söylerdim.

"Saçını kıvırmama izin vereceksin, değil mi?" Lindsey elindeki saç kıvrırma çubuğunu sanki bir tür silahmış gibi havada sallıyor.

"Elbette," diyorum ve şu anda makyajımı yapmakta olan Dakota'ya gergin bir bakış gönderiyorum. "Gerçi ben düz takmayı düşünüyordum."

"Asla olmaz. Kıvrıldığında çok güzel görünecek," diyor Lindsey, Dakota başıyla onaylayarak. "Güven bana, seni muhteşem göstereceğim."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum, Dakota göz kapağımnda kullandığı eyeliner kalemni neredeyse gözüme saplayacakken irkiliyorum. Bana kanat takıyor, ha. "Ow."

"Kıpırdamayı kes," diyor Dakota, bakışları gözlerime o kadar odaklanmış ki şaşşı gibi görünüyor. Dişlerini alt dudağına gömüyor, parmakları yüzümü sabit tutmak için çenemin etrafında kıvrılıyor. "Tamam... işte. İyi görünüyor."

Dönüp yanımdaki duvarda asılı aynaya bakıyorum. Kendim gibi bile görünmüyorum. Çok fazla makyaj yapan biri değilim. Birinci sınıftayken YouTube'da saatlerce makyaj dersleri izlediğim ve yanaklarıma, burnuma ve sürebileceğim her yere ışıltılı, parıltılı vurgular yapmak istediğim bir dönemden geçtim. Sonunda, bu tür şeyler yorucu olmaya başladı.

Şimdi sabahları biraz rimel sürmeyi hatırlarsam şanslıyım. "Ne düşünüyorsun?" Dakota heyecanla soruyor.

"Bakıyorum..." Sesim dalgalanıyor. Şaşırmış gibiyim. Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum. "Farklı."

Dakota'nın yüzü düşer. "Beğenmedin mi?"

"Hayır, hayır. Bayıldım." Aynada onun umut dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sadece bu kadar çok makyaj yapmaya alışık değilim."

Lindsey'nin yüzü aniden yansımada, Dakota'nınınin hemen yanında belirir. "Kahretsin kızım, çok seksisin! Dakota, harika bir iş çıkarmışsın. Göz farına bak!" Lindsey Dakota'ya beşlik çakıyor.

Yüzümü önce sola, sonra sağa çevirip Dakota'nın eserine hayranlıkla bakıyorum. Oldukça harika görünüyorum. Babam muhtemelen bundan hoşlanmayacak, çok yaşlı göründüğümü söyleyecek. Annem küçük kızının büyüdüğünü söyleyecek.

Eli'nin ayağı takılabilirdi çünkü dili kafasından düşebilirdi. "Ellie nerede?" Lindsey soruyor ve beni bir an için tamamen hareketsiz bırakıyor.

bir ya da iki saniye.

Oh. *Ellie* dedi, Eli değil.

"Altıya kadar çalışmak zorundaydı." Kısa süre önce yerel bir smoothie dükkanında yarı zamanlı bir iş bulmuş. "İşten çıktıktan sonra hemen törene gelecek."

Tören 6:30'da başlıyor. Telefonuma baktım. Saat neredeyse beş olmuş. Altıda tiyatrodan olmamız gerekiyordu.

"Tamam, hadi saçını yapalım," diyor Lindsey beni başka bir sandalyeye yönlendirirken. Dakota'nın daha önce kendisi için yaptığı makyajı zaten tam yüzündeydi ve harika görünüyordu. Koyu renk saçları doğal olarak kıvrık ve her zaman muhteşem görünüyor. Lindsey'nin evine vardığımda Dakota'nın saçları üzerinde çalışıyordu. Saçını örgülerden oluşan bir taç haline getirmiş, yüzünün etrafına küçük teller sarkıyor ve bana bir peri prensesini anımsatıyor.

Gerginleşmeye başladım. Ya sahnede kendimi aptal durumuna düşürürsem? Tanrım, ya gerçekten kazanırsam? Ya kazanamazsam? Her iki durumda da nasıl tepki vereceğimden emin değilim.

Telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde Eli'dan bir mesaj geldiğini görüyorum, yani çoğu siyah kalp olan bir dizi emoji.

Hazır olduğunda bana bir resim gönder. Seni elbisenin içinde görmek istiyorum.

Gülümseyerek cevap veriyorum.

Antrenmanda olman gerektiğini sanıyordum.

Ara verdik. Bu gece fazladan bir saat çalışacağız. Sezonun en önemli maçına hazır olmalıyız.

"Oooh, kime mesaj atıyorsun?" Lindsey bana ekstra tiz bir sesle soruyor.

Hemen telefonumu yüzüstü kucağıma çeviriyorum, kalbim boğazıma tırmanıyor. "Kimse yok."

"Lütfen. Bu bir çocuktan geldi. Seni elbisenin içinde kim görmek ister?" Lindsey sırtıyor. "Küçük tatlı Ava'mızın gizli bir erkek arkadaşı mı var?"

Panik beni çok etkiliyor ve terletiyor. Ya da belki de Lindsey'nin şu anda saçımdayken kullandığı ekstra sıcak saç maşasıdır. Bilemiyorum. "O hiç kimse değil."

"Uh huh. Buraya mı geliyor?"

İlk olarak, bu kızların bana hiçbir şekilde inanmadıklarını ve inanmamaları gerektiğini fark ettim. İkincisi, Eli Bennett ile konuştuğuma dair hiçbir fikirleri yok. Adı iletişim bilgilerinde yok. O olabilir.

Kim olursa olsun.

"Peki, haklısın. Bir çocukla konuşuyorum," diyorum biraz iç çekerek. "Ve o başka bir okula gidiyor."

Dakota ve Lindsey bilmiş bir bakış paylaşırlar. "Biriyle görüşüyor olabileceğine dair içimizde bir his vardı. Wyatt'ın senin peşinde koşmasına ve senin hiç ilgi göstermemene bakılırsa," diyor Lindsey.

Bu doğru değil. Wyatt benim peşimde değil. "Bu gizemli adamla nerede tanıştın?" Dakota soruyor.

"Geçen yaz ailemle birlikte babam ve takımla gittiğimiz futbol kampı," diyorum.

Hey. Yalan söylemiyorum. Bu yüzde yüz gerçek.

"Ooh, o kamp sevimli oğlanlarla dolu olmalı. Bu yaz oraya tekrar gidersen arkadaşlarını da getirmelisin," diye öneride bulunan Lindsey, Dakota'yı güldürdü. "En azından iki tane."

"Keşke yapabilseydim," diyorum, onlarla birlikte gülerek.

Erkekler hakkında konuşuyoruz. Gizli oğlum hakkında sorular sormaya çalışıyorlar ve ben de onlara belirsiz cevaplar veriyorum. Sonunda, ilgilendikleri erkekler hakkında konuşmaya başlıyorlar ve Lindsey açıkça Wyatt'tan hiç ayrılmamış olmayı dilediğini söylüyor.

Eyvah. Bunu Wyatt'a söylemek istiyorum ama Lindsey'nin güvenini asla kırmam. Acaba o nasıl tepki verirdi?

Dakota saçımı kıvırmayı bitirdiğinde, hepimiz elbiselerimizi giyiyoruz. Her birimiz kısa bir şeyler giymeye karar verdik ve birlikte alışveriş yaptığımız için hepimiz farklı tarz ve renkler giyiyoruz. Lindsey'nin elbisesi kolsuz, ipeksi kırmızı. Dakota'nınki ise sırf dantelli arka paneli olan muhteşem bir koyu mor.

Benimki ince örgü üzerine siyah dantelli, bu yüzden şeffaf değil, etek ucu yaklaşık uyluk ortasına ulaşıyor. Kolları kapaklı, yakası yüksek ve elbisenin arkası tamamen açık. Yani sütyen giyemem. Aslında benim için oldukça cüretkar ve bunu giydiğimde kendimi tamamen farklı biri gibi hissediyorum.

"Ava, harika görünüyorsun." Lindsey şifonyerinin üstünde duran telefonuma el sallıyor. "Erkek arkadaşına gönderebilmen için fotoğrafını çekmemi ister misin?"

Çok fazla soru sormadıkları için minnettarım. Bu kadar ketum olmaktan nefret ediyorum ama... Kim olduğunu açıklayamam.

Henüz değil.

"Elbette." Telefonumu elime alıyorum ve ona vermeden önce kamerayı açıyorum. "Teşekkür ederim."

Ben kendimi gülünç hissederek her türlü pozu verirken o bir sürü fotoğraf çekiyor. Sonra Lindsey'nin annesiyle birlikte fotoğrafçı olarak bir sürü fotoğraf çektik.

Lindsey ve Dakota birlikte fotoğraf çektirirken Eli'ye birkaç kare gönderiyorum. Cevap vermiyor ve ben hayal kırıklığıyla savaşıyorum.

Sadece antrenmanda olduğunu varsayabilirim ve bunu anlıyorum.

Ama bana ne kadar seksi olduğumu söyleyen sapık mesajlarından birini almadığım için üzgünüm. Böyle şeyler söylemesi hoşuma gidiyor. Kimi kandırıyorum ki?

Bayıldım.

Sahnede kolum Wyatt'ın kolunun arasında duruyorum ve muhtemelen sinirden yere yığılmamamın tek nedeni de o. Dizlerim birbirine vuruyor ve kolunu sıkıca kavriyorum, öğrenci birliği başkanımız ve bu geceki törenin sunucusu Gannon'ın seyircilerle sohbetini dinlerken kalbim küt küt atıyor.

"Ve şimdi, küçükler sınıfı prens ve prensesiniz... Wyatt Channing ve Ava Callahan!"

Tökezlememek için Wyatt'ın koluna daha sıkı tutunarak ciyaklıyorum. Wyatt'ın gülümsemesi o kadar büyük ki, düpedüz kör edici. Her şey bir hareket bulanıklığı içinde gerçekleşiyor. Kuşaklar üzerimize örtüldü. Başıma ışıltılı bir taç takılıyor ve elime güzel bir buket çiçek veriliyor. Ve sonra hepimiz sahneden indiriliyoruz, kardeşim bana hızlıca sarılırken kız arkadaşı bana endişeyle gülümsüyor, Jake Wyatt'a beşlik çakıyor.

"Senin adına çok mutluyuz!" Dakota ve Lindsey üzerime çullanıyor, üçümüz de hoplayıp zıplarken ikisi de iki yanımdan bana sarılıyor. Cami sahneye çıkmadan hemen önce bana bir bakış atıyor ve bakışlarımız buluştuğunda gülümsemem soğuyor.

Tam bir kaltak, daha önce beni yıkmaya çalıştı. Tacı takmak iyi hissettiriyor.

Lindsey'nin evinden ayrılmadan hemen öncesine kadar bunu gerçekten istememiş olsam da.

Akşam daha çok bir bulanıklık içinde geçer. Jake ve Hannah, Jake'in arkadaşı ve Hannah'nın yakın zamanda çıkmaya başlayan en iyi arkadaşı Tony ve Sophie ile birlikte Cuma gecesi maçın devre arasında yapılacak olan son taç giyme törenine geçtiler. Diego ve Cami'nin de ilerlemesi beni mutlu etmedi.

Tören bittiğinde ve Diego'nun bir çeşit kız arkadaşı olan Jocelyn'i ailesine ağlarken gördüğümde, onun da bu durumdan pek memnun olmadığını söyleyebilirim.

"Sahne de çok güzel görünüyordun," diyor annem beni sımsıkı kucaklamadan önce. Babam da bana sarılıyor ve benimle ne kadar gurur duyduğunu mırıldanıyor. Annem onlarla fotoğraf çektirmem için bana poz verdiriyor. Ellie de bize katılıyor ve daha fazla fotoğraf için poz veriyoruz. Yirmi dakika ya da daha fazla bu şekilde devam etti. Arkadaşlarımla, Wyatt'la, Jake'le, Hannah'yla bitmek bilmeyen fotoğraflar. O kadar çok gülümsemekten ağzımın kenarları acımaya başlıyor ve tek düşünebildiğim telefonumu kontrol etmek oluyor.

Eli'a kazandığımı söylemek için ölüyorum.

"Bir elbise daha almak zorunda olduğuma inanamıyorum," diye konuşurken Hannah yarı sızlanıyor ve benim de aynı şeyi yapmam gerektiğini fark etmemi sağlıyor.

Gülüyorum. Sesi en az benim kadar mutlu geliyor. "Elbisene bayıldım," diyorum Hannah'ya. "Ve evet, Cuma günü için bir tane daha almam gerekecek."

"Çok kısıtlı bir bütçem var," diyor Hannah, yüz ifadesi hayal kırıklığıyla karışık. "Çok paramız yok, o yüzden..."

"Üzerime çok uzun gelen çok güzel bir elbisem var ve geçen yıl kış balosunda giyememiştım," dedim. Meğer elbiseyi çok uzun süre elimde tutmuşum ve mağazaya iade etmek için son tarihi kaçırmışım. Annem bana çok kızmıştı. "Hâlâ bende. Ödünç almak ister misin?" dedi.

"Aman Tanrım, gerçekten mi?" Hannah gülümsüyor. "Denemeyi ve uyup uymadığını görmeyi çok isterim."

"Hemen hemen aynı boydayız." Uzanıp ellerini tutuyorum ve uzatıyorum. "Yarın gelmelisin ve deneyebilirsin."

"Bu iyi bir fikir." Jake, Hannah'ya gülümseyerek sohbetimize katıldı. "Sen de gelmelisin. Belki akşam yemeği için?"

"Şimdi hep birlikte yemeğe çıkalım," diye öneriyor annem. "Beck arkadaşının evinde ve onu eve dönerken alırsın, böylece sadece tavuk nugget yemek istemesi ve sıkılması konusunda endişelenmeme gerek kalmaz."

Babam gülüyor ve kolunu annemin omuzlarına doluyor. "Bana uyar. Bizimle gelmek ister misin, Hannah?"

Hemen kabul ediyor ve hem o hem de Jake memnun görünüyorlar. Ben de onlar adına mutluyum ama keşke Eli burada olsaydı. Keşke babam ilişkimizi kolayca kabul etseydi ve her şey yoluna girseydi.

Böyle bir şey olmayacak. En azından ilk başta. Ne kadar çok istersem isteyeyim için.

Sonunda, kendime ayıracak birkaç dakikam oldu ve telefonumu elime aldım.

Benim için saklamasını istediğim annem. Bildirimlerimi kontrol ediyorum ve Eli'dan önceki fotoğraflarıma yanıt veren bir mesaj aldığımı görüyorum.

Lanet kadınsın sen □ □

Gülümseyerek, en hızlı selfie'yi çekiyorum ve ardından bir mesajla birlikte ona gönderiyorum.

Bakın tacı kim almış?

Hemen cevap veriyor.

Sen kazandın!

Ben kazandım.

Tanrım, keşke orada seninle olsaydım.

Ben de.

Eli: Ne yapıyorsun?

Hemen yemeğe gidiyoruz. Ben ve ailem. Jake yeni kız arkadaşını getiriyor.

Kızıl saçlı olan mı?

Ben: Hannah. Evet. Gerçekten çok hoş biri. Mezuniyet balosu kral ve kraliçesi için finallere geçtiler.

Eli: Tabii ki yaptılar. Başka kim olabilir?

Ona detayları veriyorum. Cevap vermesi biraz zaman aldı. Başka bir mesaj aldığımda ailemle birlikte sinemadan çıkıyordum.

Yemeğin bitince bana gel.

Ben: Sorun olmadığına emin

misin? Eli: Seni görmek

istiyorum prenses. Eli: Tacını

takarken.

Eli: Ve başka bir şey yok.

Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. Ben de onu görmek istiyorum. Umutsuzca.

OTUZ SEKİZ

Yıllardır ilk kez annem yokmuş gibi hissediyorum. Uzun bir hafta sonu için şehir dışına çıktı ve ben hala okuldayken öğleden önce sahile gitti. Gece geç saatlere kadar süren futbol antrenmanından eve döndüğümde ortalık sessiz ve huzurluydu. Annem dırdır etmiyordu. İntikamcı bir Lifetime filmi çalan bangır bangır televizyon yoktu. Muffin adında, sivri dişleriyle yüzümü parçalamak istercesine bana havlayan boktan küçük bir köpek de yoktu.

Beni harika bir ruh haline sokmaktan bahset.

Arabamı garaja park ediyorum ve sanki her şey benimmiş gibi eve giriyorum. Sanki hepsi benimmiş gibi. Buzdolabından bir bira alıyorum - teşekkürler annem - ve kapağını çevirip uzun bir yudum alıyorum. Yuttuktan sonra dudaklarımı daha yüksek sesle şapırdatıyorum.

Antrenman zordu, vücudum ağrıyor ama bu iyi bir ağrı. Bana çok çalıştığımı ve Cuma akşamki maça hazır olduğumu söyleyen bir ağrı.

Çok hazırım.

Tek hayal kırıklığım? Ava'nın törenine daha erken gidememiş olmam. Taç giymesini izleyemedim. Gerçi onu sahnede o kendini beğenmiş aptal Wyatt'la görmek beni çok gererdi. Ava sadece arkadaş olduklarında ısrar ediyor ve ben de ona inanıyorum. Her zaman dokunuşlarıma karşılık verdiğine ve aslında benim deli kışımı sevdiğine göre, bana karşı olan hislerinden zerre kadar şüphem yok.

Wyatt'a güvenmiyorum. Yani, benim kıza bak. O muhteşem. Neden o adam ona bir hamle yapmaya çalışmasın ki?

Bana daha önce gönderdiği fotoğrafları telefonuma yüklüyorum ve onu bir kez daha içime çekiyorum. Elbise mükemmel vücuduna yapışıyor ve beni terletiyor. Bacakları ekstra uzun görünüyor ve yüksek topuklu, bantlı siyah sandaletler giyiyor.

çok seksi. Oh, ve bana elbisesinin arkasının fotoğrafını da gönderdi. Elbisesinin arkası yoktu. Tek gördüğüm pürüzsüz bir ten.

Parmaklarımın dokunmak için kaşındığı bir deri.

Bir süre önce bana mesaj atarak ailesiyle akşam yemeğini bitirdiğini ve birazdan evime geleceğini bildirdi. En az yirmi, yirmi beş dakika uzaklıkta, bu da bana hazırlanmam için zaman veriyor. Hızlı bir duş alıp üstümü değiştirmeliyim. Sevgilim ve sadece ikimizin olacağı romantik bir akşam için hazırlanmalıyım.

Prezervatif zulamın dolu ve güncel olduğundan emin oldum bile.

Duş alıyorum, sıcak su yorgun kaslarıma iyi geliyor.

Mastürbasyon yapmayı düşün. Pas geçmeye karar verdim. Hepsini Ava için saklamak istiyorum.

Sonunda hazırım. Adını telaffuz edemediğim bir tasarımcı tarafından yapılmış ve üzerinde özenle yerleştirilmiş bir sürü delik bulunan, yine de bir servete mal olan en sevdiğim uzun kollu siyah gömleğimi giydim. Koyu gri joggers giyiyorum. En yeni çılgın Ethika boxer külotum. Ava'nın parmaklarını gezdirmek isteyeceği umuduyla saçlarımı fönle kurutup başımın üstünde özenle dağınık bir hale bile getirdim.

Bunu yaptığında her zaman ekstra iyi hissettirir.

Işık kısıcılarını kullanıyorum ve oturma odasındaki lambaları kısıyorum. Hatta mum bile yakıyorum. Kendimi heyecanlı ve gergin hissediyorum, bu yüzden alkolün sinirlerimi yatıştıracağını umarak bir bira daha açıp yudumluyorum.

Bu özel hissettiriyor. Sanki seks yapacağım ilk gece gibi. Gerçi Ava'nın öpüşme ve dokunmanın ötesinde bir şey yapmak isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum. Eğer kendime karşı dürüst olursam, ağzını aletimin üzerinde hissetmeye hazırım. Ve amının tadına bakmak için ölüyorum.

Oral dışında bir şey yapmazsak tatmin olacağım. Beş dakika sonra Ava'dan bir mesaj aldım.

Ben buradayım.

Cevap veriyorum.

Devam et ve kapı zilini çal.

Ava: ?????

Ben: **Evde benden başka kimse yok.**

Onun kaldırım boyunca devasa ön pencerenin önünden aceleyle yürüdüğünü görüyorum ve zilin çaldığını duyduğumda kapıya doğru koşmaya başlamıştım bile. Kapıyı açtım ve orada öylece durup onu içeri aldım. O elbiseyi, o ayakkabıları giymiş, mezuniyet balosunun kraliyet kuşağını takmış ve tacını hala takıyor.

başının üstüne tünemiş. Yanakları kızarmış ve rimelinin bir kısmı gözlerinin altına bulaşmış.

Hayatımda gördüğüm en güzel kız.

"Merhaba," diyor nefes nefese, bakışları üzerimde geziniyor, sanki gördükleri hoşuna gitmiş gibi.

Hiçbir şey söylemedim. Sadece elini tuttum ve onu eve çektim. Kapıyı çarpıyorum ve vücudumla onu kapıya bastırıyorum. Elleri omuzlarıma gidiyor, dudakları davetkâr bir gülümsemeye dönüşüyor ve onu öpüyorum.

Onun içinde boğul.

"Tadın bira gibi," diyor dakikalar sonra, ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyduğumuzda. Mezuniyet kuşağını bir şekilde çıkarıp yere bırakıyor. Elim sağ memesinin üzerinde ve hafifçe sıkıyorum, parmaklarımın altında meme ucunun çakıl taşı gibi olduğunu hissediyorum.

"Birkaç tane içmiş olabilirim." Kulağının arkasına yumuşak bir öpücük bırakıyorum, tatlı vanilya kokusunu içime çekiyorum.

"Annen nerede?"

"Hafta sonu için şehir dışında," diye mırıldanıyorum onu tekrar öpmeden önce dudaklarına karşı. Ellerim kalçalarında duruyor ve yavaşça ama emin adımlarla elbisesinin kumaşını toplamaya, yukarı, yukarı, yukarı çekmeye başlıyorum.

Ta ki ben onu sıkıştırıp külotunu ortaya çıkarmaya çok yaklaşıp kadar. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor ağzımın içine.

"Seni görmek istiyorum," diyorum ona, şimdiden bir mağara adamı gibi konuşuyorum. Sanki tam cümleler kuramıyormuşum gibi.

Kalçalarının satenimsi yumuşak tenini hissediyorum. Amını örten şeffaf kumaşı. Zaten nemli.

"Seni özledim," diye fısıldıyor parmaklarım kalçasıyla uyluğunun birleştiği kıvrımı izlerken. Tanrım, bir kızın en seksi yeri orası, yemin ederim. Başka kimse görmüyor. Başka hiçbir pislik Ava'yı böyle görmedi.

Sadece ben.

"Anlayabiliyorum." İşaret ve orta parmaklarımla külotunun önünü yavaşça ovuyorum, nefesini yutuyorum. "Islanmışsın."

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece dudakları ve diliyle beni yutuyor. Bir şeyi bir sonraki seviyeye taşıdığınızda, hemen o seviyeye ulaşmanın çok kolay olması komik.

Şimdi olduğu gibi. Parmaklarım onun külotuyla oynarken ve Ava kollarımda titrerken. Birbirimizi umutsuzca öpüyoruz, sanki birbirimiz olmadan nefes alamıyormuşuz gibi.

Ben de öyle hissediyorum. Onu tekrar görene kadar hayatım durmuş gibi. Ona tekrar dokunana kadar. Onu tekrar öpene kadar.

Zaten şişmiş dudaklarından ayrıldıktan sonra ona "Arkanı dön," diyorum.

Kaşlarını çatarak gözlerini açar. "Ne?"

"Dön. Dön." Sesim yumuşak ama keskin bir tonu var. Ona olan ihtiyacım her şeyi tüketiyor ve hiç zaman kaybetmek istemiyorum.

Ava yavaşça dönüyor ve dantelli siyah elbisesiyle sırtını ortaya çıkarıyor. Ayakta sikeyim beni, sırtının bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Dalgalı sarı saçlarını bir omzunun üzerinden itiyorum ve onu iyice inceliyorum. Boynunun arkasında elbiseyi bir arada tutan bir kanca ve omurgasının dibinde bir fermuar var. Bu elbise sutyen takmasına izin vermiyor, bu yüzden meme uçlarını bu kadar kolay hissedebiliyorum.

"Ellerini kapının üzerine koy," diyorum ve o da otomatik olarak ellerini başının üzerine koyuyor, parmaklarını açıyor. "Ve bacaklarını biraz aç, sanki seni tutuklamak üzereymişim gibi."

"Eli," diye başlıyor ve çenemi omzuna yaslayarak onu bedenimle örtüyorum.

"Sadece benim için yap," diye fısıldadım. "Lütfen mi?"

Başını yana yatırıyor ve ben de boynunu öpüyorum, istediği şeyin bu olduğunu biliyorum. Dudaklarım oyalanıyor. Dişlerimle derisini sıyrıyorum ve tüm vücudu titriyor. Bazen biraz acıması hoşuna gidiyor, bu da kolayca benimseyebileceğim bir sapkınlık.

"Çok seksi," diye fısıldıyorum ondan uzaklaşırken, parmaklarımı çıplak omurgasında gezdiriyorum. Onun bu duruşuna bakarken sikim spor ayakkabılarıma sürtünüyor.

Sanki bütün fantezilerim gerçek oldu.

Yavaşça küçük kancayı açıyorum, titreyen parmaklarım kumaş düşmeden önce bir saniyelğine onunla uğraşiyor. Sonra parmaklarımla kıcının hemen üstündeki teni okşuyorum, fermuarı açmadan önce, giydiği şeffaf siyah külotu ortaya çıkarıyorum. Kıcını zar zor örtüyorlar ve tamamen şeffaflar.

Beni öldürmeye çalışıyor. Ezici şehvetle ölüm.

Fermuarı tamamen açtıktan sonra uzaklaşıyorum ve parmaklarımla çenemi okşayarak onu inceliyorum. Keşke başka bir şeyi okşuyor olsaydım. Yerinde duruyor, tam istediğim gibi poz vermiş, bacakları hafifçe

Elleri hâlâ kapıya dayalı. İyice aranmak üzere olan küçük seksi bir atıştırma gibi görünüyor.

Sıcak.

Alçak sesle ısıklık çalarım. "Bebeğim. Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar seksisin."

"Orada öylece durmuş bana mı bakıyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Ah, evet."

Omzunun üzerinden bakıyor, dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrılmış. "Gördüğün hoşuna gitti mi?"

"Evet amına koyayım," diyorum hiç tereddüt etmeden.

Benim üzerimde sahip olduğu gücün farkında mı? Çünkü onda var. Tam ve eksiksiz kontrol. Onu dilimle boşalttıktan sonra gidip kendimi havuzda boğmamı söyleyebilir ve ben de bunu yaparım. Hiç soru sormadan.

Bu duygular kısmen bu gece içtiğim biradan kaynaklanıyor olabilir ama ben yine de devam edeceğim.

Ava bir kez daha kapıya bakıyor ve başını öne eğiyor. "Elbisemi çıkarmalısın," diyor usulca.

Hiç tereddüt etmeden yanına gidip çıkarmasına yardım ediyorum, o da sırtını bana dönüyor. Dantelli kollarını silkiyor ve üst kısmı öne doğru düşüyor, belinden sarkarak göğsünü tamamen ortaya çıkarıyor. Onu görebildiğimden değil. Benim yardımımıyla eteğinden sıyrılıyor ve elbisenin tamamı yere düşerek sandaletlerini örtüyor. Elbiseyi bir kenara atarak dantelli su birikintisinden çıktı. Ama hala orada duruyor, kapıya bakıyor.

Daha önce bir kızla hiç böyle bir şey yapmamıştım. Cinsel deneyimlerim hep aceleye gelir. Bazen bir sürü beceriksizlikle birlikte. Çoğunlukla arabaların arka koltuğunda ya da bir partide gizlice girebileceğiniz karanlık yerlerde. Ya da dışarıda. Her zaman yakalanma korkusuyla.

Bu gece için endişelenmenize gerek yok. Duş almadan hemen önce annemin Instagram hikayesini kontrol ettim. Cayucas'ta bir sahil evinde birkaç arkadaşıyla birlikte şarap içiyor ve okyanus kenarındaki arka güvertede takılıyor. İyi vakit geçiriyor gibi görünüyor.

Yaklaşık dört saat uzaklıkta.

Ellerimi hafifçe Ava'nın ince kalçalarına koyuyorum. Kendimi onun kalp şeklindeki kışına bastırıyorum, aletim yanaklarının arasına yerleşiyor. Yavaşça bana sürtünüyor, kolu takip ederken arkasına yaslanıyor, eli enseme yerleşiyor ve parmakları saçlarımla oynuyor.

Kahretsin, bu çok ateşli. Kalçasındaki tutuşumu bırakıyorum ve hemen memesini kavıyorum, parmaklarımı sert meme ucuyla oynamak için kullanıyorum, sert et parçasını daire içine alıyorum. Ben hala tamamen giyinikken o neredeyse çıplak bir şekilde içimde eriyor gibi görünüyor. Kendime engel olamayıp yanağını tutuyorum ve yüzünü kendime doğru çevirip onu öpüyorum. Dilimi onunkine doğru itiyorum. Yüzünü tamamen bana dönüyor ve sonra onu kucağıma alıyorum, onu evin içinde taşırken bacakları belime dolanıyor.

Oturma odasındaki ortam aydınlatmasını unutun. Onu doğruca odama götürüyorum ve yatağıma yatırıyorum, güzel başının yastık yığınının üzerinde durduğundan emin oluyorum. Gözlerini açtığında beni onu izlerken buluyor ve güzel yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Tacım hâlâ başımda." Elini tacına uzatıyor, parmakları elmas taklidi tacın dış hatlarında geziniyor.

"Evet. Üstünde kalsın. Her zaman gerçek bir prensesle yatmak istemişimdir," diyorum gömleğimi hızla çıkarırken.

O güzel yeşil gözler kocaman oldu. "Yani diyorsun ki -Bu gece *seks* mi?"

"Bu gece ne istersen yapacağım," diyorum göğsümün ortasını hafifçe kaşırken. Gözlerinin parmaklarımla izlediği yolu takip ettiğini fark ediyorum ve onları göğsümden aşağı doğru kaydırıyorum. Karın kaslarımla üzerinden geçerek jogger'ımın bel bandına yerleşiyor.

Kumaşın altından kaymadan ve elimi ereksiyonumun üzerine koymadan hemen önce.

Dudakları aralanıyor ve göz bebekleri büyüyor, bakışları benden hiç ayrılmıyor. "Altılı paketin var."

"Biliyorum." Diğer elimi karın kaslarımla üzerinde gezdiriyorum ve onun beni aç bir şekilde izlemeye devam etmesinin tadını çıkarıyorum.

"Onu yalamak istiyorum." Elleriyle yüzünü kapatıyor ve gülmeye başlıyor.

Yatağa sürünerek üzerine çıktım ve kalçalarını kavradım. Bunu ilk kez yaptığım zamanı hatırlıyorum, geçen yaz futbol kampında ailesinin kulübesinde. Odasına gizlice girip onu çok korkutmuştum.

O zaman ona, onu benim yapacağımı söyledim. Kazanmak için her türlü savaşı verirdim.

Onu.

Ve şimdi bana bak.

Dikkatlice önce bir elimi, sonra diğeri yüzünden çekiyorum. Yanakları kıpkırmızı. Gözleri ışıltı ışıltı. "Teninin her santimini yalamak istiyorum," diyorum ona.

Yanakları daha da kızarıyor. "Gerçekten mi?" diye ciyaklar. Kahretsin, gergin olduğunda çok tatlı oluyor.

"Gerçekten mi?" diyorum, sesimi ciddi tutmak için elimden geleni yapıyorum. "Her zaman." Eğilip boynuna bir öpücük bırakıyorum. "Tek." Köprücük kemiğine bir öpücük kondurmak için aşağı kayıyorum. "İnç." Ve sonra göğüslerinin arasındaki vadiye bir öpücük daha.

Yumuşak bir iç çekiş onu terk ediyor. Bu iç çekişleri seviyorum. Onu bu mutlu sesleri çıkaracak kadar iyi hissettiren kişi olduğumu bilmeyi seviyorum. Ağzımı göğsünün her yerinde gezdiriyorum. Meme uçlarını yalıyorum. Onları emiyorum. Başımı tutuyor, ben onu öpebildiğim her yerinden öperken parmakları saçlarımı sıkıca çekiyor. Ağzımla onu işaretliyordum. Tenini damgalıyorum.

Benim, benim, benim.

Kelimeler kafamın içinde tekrar tekrar yineleniyor. O benim. O bana ait. Başka kimse ona sahip olamaz. Onu sonsuza kadar saklamak istiyorum.

Karnını öpüp yalıyorum. Ellerimle kalçalarını itip açıyorum ve onlara da öpücükler yağıdırıyorum. Kokusunu alabiliyorum. Onun tadına bakmak istiyorum ama ihtiyaçtan aklını başından almaya çalışıyorum.

Tıpkı onun bana yaptığı gibi.

Sonunda ağzımı külotunun önüne bastırdım. Sırılsıklam olmuşlardı. Ve sıcak. Kavurucu. Beni izlediğini görmek için yukarı bakıyorum. Aynı noktayı yalıyorum, bakışlarım onunkinden hiç ayrılmıyor ve başını geriye yatırıp gözlerini kapatarak inliyor.

İyi kızı tam anlamıyla bozuyorum. Lise aşkını. Eve dönüş prensesi.

Ve buna bayılıyor.

OTUZ DOKUZ

ÇIPLAKIZ.

Bunun nasıl olduğundan tam olarak emin değilim ama Eli ve ben onun yatağında çıplı çıplıydık, örtüler üzerimize çekilmişti. Kısa bir süre önce beni ağzıyla boşalttı ve aman Tanrım, bu daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Öpüyor, yalıyor ve hassas etimi kemiriyordu. Nereyi sevdiğimi sorup duruyordu ve belirli bir noktaya vurduğunda neredeyse "*İşte!*" diye bağıryordum.

Bilmek istemesini sevdim. Ayrıca tam olarak neyi sevdiğimi bu kadar çabuk öğrenmesine de bayıldım. Birkaç dakika içinde kıvranan, tutarsız bir karmaşa haline gelmiştim. Her şey bittiğinde kendinden çok memnun görünüyordu ve üzerime çıktı, ağzı benimkine indi, beni tattı. Beni tekrar tekrar öpmesine izin verdim, yorgun, doygun ve ısıtılıydım.

Öpüşme daha da yoğunlaşana kadar, eşofmanını ve çılgın boxer külotunu çıkarmasına yardım ettim. Bu sefer giydikleri kot kumaşına benziyor, kalçalarında renkli yamalar var ve bir bacağının kenarına alevler çizilmiş. Tamamen vahşi.

Kesinlikle Eli.

Onlardan kurtuldu. Kendini görkemli bir şekilde çıplak bıraktı. Şimdi birbirimize dolanmış durumdayız, bacaklarımız birbirininkine sürtünüyor, ellerimiz her yerde. Huzursuz hissediyorum. İhtiyacım var. Daha fazlasını istiyorum. Tanrım, sanırım gerçekten Eli ile seks yapmak istiyorum.

"Saat kaç?" Uzun bir öpüşme seansından sonra hava almak için ayağa kalktığımızda ona soruyorum. Ağzım acıyor ama şikayet edemem. Acaba çok fazla öpüşmekten dudaklarınız burkulabilir mi?

"Neredeyse on bir," diyor telefonunu kontrol ettikten sonra.

"Oh." Yastığa yaslanıp tavana bakıyorum ve vantilatörün tembel daireler çizerek dönüşünü izliyorum. Dolaşan hava sıcak tenime iyi geliyor ve yorganı sıyırıp atarak belden yukarıyı ortaya çıkarıyorum.

"Saat kaçta evde olman gerekiyor?" Eli dönüp yan yatıyor ve bana bakıyor, beni görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Vay be. Şu haline bak."

"Ben ateşliyim."

"Evet, öylesin," diyor komik bir alaycılıkla.

Elimi yüzünün tamamına koyup onu itiyorum ve kıkırdamasına neden oluyorum. Bileğimi tutuyor ve avucumu öpüyor, dudakları ıslak. Sıcak.

"Yakında gitmem gerekiyor," diyorum ona, sesimden hüznün damlıyor. Gitmek istemiyorum. Geceyi Eli'nin yatağında geçirmek istiyorum. Yatağı ekstra rahat. Tenimdeki dudakları beni yakıyor. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Üzerime eğilip meme ucumu yalarken "Berbat bir şey bu," diyor. İçimi bir ürperti kaplıyor ve tekrar yapmadan önce gülümsüyor.

Hiç durmuyor. Yalamaya, ısırma, emmeye ve kemirmeye devam ediyor. Tüm dikkatini göğsüme veriyor. Zaman ve ne zaman ayrılmam gerektiği konusunda endişelenmeyi bırakıyorum. Eli'a ve elleri ve ağzıyla bedenime taparken fısıldadığı kelimelere kendimi fazla kaptırıyorum. Artık bekaretimi korumak için de endişelenmiyorum. Bunu aştım. Artık istemiyorum.

Eli'a memnuniyetle teslim ederim.

"Prezervatifim var," diyor bir noktada, üstümde yatarken ve ereksiyonu göbeğime baskı yaparken. Aniden pozisyon değiştirip dizlerinin üzerine çöküyor, önümde çömeliyor, ereksiyonunun başını kıvrımlarımın arasında ileri geri sürüklerken parmakları shaftının etrafına sarılıyor.

"Bence bir tane alıp takmalısın," diyorum boğuk bir nefesle.

Şimşek gibi hızlı hareket ederek komodinin çekmecesinden bir kutu prezervatif aldı ve bir tanesini çıkardı. Ambalajını yırtıp kendini kılıfına sokuyor, bu sırada ben onu büyük bir hayranlıkla izliyorum.

İnsan vücudu hakkında hiç bu kadar düşünmemiştim. Sadece onlara sahibiz. Evet, dışarıda diğerlerinden daha güzel vücutlar var. Benimkini oldukça ortalama buluyorum.

Eli çok güzel. Pürüzsüz bir cilt, sinirli kasların üzerine gerilmiş. Güçlü omuzlar ve kollar, geniş göğüs. Uzun gövde ve çıkıntılı karın kasları. O kalın kalçalar - onun büyük kalçalarını bu kadar sevdiğim için neredeyse utanıyorum. Sadece birkaç dakika önce, onun üstündeydim, kendimi kıllarla kaplı sert kaslara doğru sürüyordum, kendimi boşaltmaya çalışıyordum.

Sürtünme çok iyi ama yeterli değil.

"Emin misin?" diye soruyor yine üzerimde gezinirken, elleri başımın iki yanında kenetlenmiş, emin olmayan bakışları benimkilerle buluşuyor. Boynundan sarkan 1 numaralı kolyesi havada sallanıyor ve parmağımı ince altın zincirin etrafına dolayarak öpüşme mesafesine gelene kadar dikkatlice çekiyorum.

"Eminim," diye fısıldıyorum ağzını ağzıma götürmeden hemen önce. Yavaşça, dikkatlice içime girerken dili ağzımın içine giriyor. Her seferinde yavaşça bir santim. Sıkışmayı hissettiğimde vücudum sertleşiyor. Tanrım, biraz acıyor. Beni dolduruyor. Dolduruyor.

Ellerimi göğsüne koyuyorum ve tamamen duruyor. "Dayan," diye fısıldıyorum ve hareketsiz kalıyor, kendini tutarken tüm vücudu titriyor.

"Seni incitiyor muyum?" Sesi acı içindeymiş gibi geliyor. Sanki beni incitmek onu incitiyormuş gibi, bu da beni neredeyse paramparça ediyor.

"Hayır. Pek sayılmaz. Sadece." Altında kayıyorum, daha rahat olmaya çalışıyorum. Hareket onu biraz daha derine gönderiyor ve inlemesine neden oluyor. Beni irkiltiyor. "Biraz acıtıyor."

Tamam, çok.

"Yavaş gideceğim," diyor ileri itmeden önce yavaşça geri çekilirken.

Oh. Bu iyi hissettirdi. Hoştan da öte. "Bunu tekrar yap" dedim ve yapti.

Tekrar

.

Ve.

Tekrar

.

Ve.

Tekrar.

Hiç acımayana kadar. İyi hissettiriyor. Onunla birlikte hareket ediyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum. Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım saçlarında. Beni öpüyor. Yüzünü boynuma gömüyor. Kulağımı yalıyor. Terliyor. Ben de terliyorum. Hızı artıyor ve yatak gıcırdamaya başlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor ve gözlerimi açtığımda çoktan beni izlediğini görüyorum. "Seni çok seviyorum Ava."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, içime daha sert bir şekilde girip tamamen hareketsiz kalmadan hemen önce.

Her ağır nefesinde ağzı açık kalıyor, gözleri sımsıkı kapalı. Göğsünün derinliklerinden acı dolu bir ses geliyor, kalçaları kısa, sık darbelerle hareket etmeye başladığında her tarafımda gürlüyor. Bir kez. İki kez. Üç kez.

"Siktir, geliyorum," diye anons ediyor tam da bunu yapmadan hemen önce. Vücudu titriyor ve sarsılıyor, ben de onu kendime çekiyorum, ellerimi pürüzsüz sırtında aşağı yukarı gezdiriyorum. Kalçaları benimkilere doğru sarsılıyor ve ben de onu sıkıca tutuyorum, az önce ne olduğunu tam olarak anladığımda tüm vücudum karıncalanıyor.

Eli ve ben seks yaptık. Gerçekten yaptık.

Kendine geldiğinde "İyi misin?" diye soruyor. Benden uzaklaşıyor, bakışları benimkileri arıyor.

"Ben iyiyim." Altına uzanırken gülümsemem tembelce.

"Geldin mi?" Kaşlarını indirdi. Endişeli görünüyor. "Ah, hayır."

Şimdi endişeli. "Berbatım. Bekle biraz." Benden ayrılıyor ve yataktan kalkıp odasına bağlı olan banyoya doğru ilerliyor. Bir hışırtı duyuyorum - sanırım kullanılmış prezervatifi atıyor - ve sonra yatak odasına geri dönüyor, tamamen çıplak ve yarı ereksiyon halinde bana doğru geliyor.

Yorganın altına geri kayarken, "Bu konuda sana yardım etmeme izin ver," diyor.

Elimi göğsüne koyarak onu kendimden uzak tutuyorum. Bu konuda bana yardım etmesini çok isterdim ama yakında gitmem gerektiğini biliyorum. "Gitsem iyi olacak. Geç oldu."

"O kadar da kötü değil. Sadece..." Telefonunu almak için eğilip saati kontrol ediyor. "Kahretsin, neredeyse gece yarısı olmuş."

Kıçım yanıyormuş gibi yataktan fırladım. "Gitmem gerek."

Eli bütün eşyalarımı bulmama yardım etti. Mezuniyet tacım bir şekilde yatağının altına düşmüştü ve onu almak için yatağın altına girdiğinde gülmekten kendimi alamadım, çıplak poposu mükemmel bir şekilde sergileniyordu.

Gerçekten güzel bir poposu var.

Kendimi toparladığımda, beni arabama kadar geçirdi. Beni şehvetten aptal gibi hissedene kadar öptü. Beni arabanın içine itti.

Sürücü koltuğuna oturup kapıyı benim için kapatıyor. "Eve gittiğinde bana mesaj at," dedi. "Güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Gülümsüyorum, sarhoş hissediyorum. Eli ile sarhoş. "Sarhoş olacağım."

"Dışarıda dikkatli olun," diye uyarıyor, yüz ifadesi sert. Onu selamlıyorum. "Emredersiniz efendim." Bu tam bir Eli hareketiydi.

Gülümsüyor. Burnumu öpüyor. Dudaklarımı öpüyor. "Seni seviyorum." İçim yapış yapış oldu. Sanki her yerim eriyormuş gibi. "Ben de seni seviyorum."

Mümkün olduğunca hızlı ama hız sınırının da altında kalarak eve gidiyorum. Geç kaldım. Belki ailem çoktan uyumuştur. Belki eve gizlice girebilirim ve kimse fark etmez. Öyle olacağından eminim.

Arabayı garaj yoluna çektiğimde saat 12:22'ydi. Parmak uçlarımda evin içine girip merdivenlerden yukarı çıkıyorum, üstten ikinci gıcırdayan merdivene basmamaya dikkat ediyorum. Autumn birkaç yıl önce beni bu konuda uyarmıştı.

O iyi bir abla.

Sonunda rahat bir nefes alarak yatak odama giriyorum, kapıyı kapatıyorum ve ışığı yakıyorum.

Annemi yatağın kenarında otururken buldum.

"Aman Tanrım!" Nefes nefese kaldım, elimi göğsüme dayadım, nefeslerim kısa ve keskin patlamalar halinde geliyordu. "Ödümü kopardın!"

Kollarını kavuşturmuş, bakışları daralmış. Saçları dağınık bir şekilde topuz yapılmış ve üzerinde soluk gri renkte şirin bir pijama takımı var. İnanılmaz derecede genç görünüyor.

Annem de inanılmaz kızgın görünüyor. "Geç kaldın. Sokağa çıkma yasağı geçti."

"Biliyorum. Çok özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık ve..." Sesim dalgalanıyor ve içimdeki her şey yumuşak ve puslu hissediyor. Sanki küçük tatlı bir melek bebek gibi dev bir bulutun üzerinde oturuyorum. Sanırım seks insana böyle bir şey yapıyor.

Seks ve yorgunluk.

"Neredeydin?" Annem soruyor.

"Ellie'nin evi," diyorum, yalan ağzımdan kendiliğinden dökülüyor.

Tek kaşım havaya kalktı. "Gerçekten mi?"

Sesi düz. Bana inanmıyor.

"Evet." Sesimi bilerek hafif, yüz ifademi mümkün olduğunca nötr tutuyorum.

"Sana inanmıyorum."

Omuzlarım çöküyor ve elimde tuttuğum kuşağı ve tacı masamın üzerine bırakıyorum. "İyi. Eli'ye gittim."

"Ava," diye fısıldıyor sertçe. "Onunla hâlâ görüşüyor musun?"

Başımı sallıyorum. Başımı salladım. Ona bakamam, özellikle de Eli'la az önce yaptıklarımızdan sonra. Muhtemelen hala seks kokuyorumdur. Böyle bir şey var mı? Sanırım öyle. Ağzını hâlâ tenimde hissedebiliyorum ve bacaklarımın arası yanıyor.

Ama iyi bir yanık. Güzel bir geceydi.

Şimdiye kadarki en iyi geceydi.

Annem iç çekiyor. Acaba beni hayal kırıklığına mı uğrattı? "Baban hâlâ uyuduğu için şanslısın, yoksa seni kendi evine gizlice girerken bulsa çok kızardı."

"Kimseyi uyandırmak istemedim."

"Sokağa çıkma yasağından sonra içeri girerken yakalanmak istemedin." İşte bu. "Özür dilerim anne."

"Siz ikiniz ciddi misiniz?"

Başımı kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum. Dudaklarımı birbirine bastırıyorum ve bir kez başımı sallıyorum. "Gerçekten." Yüz ifadesi biraz yumuşuyor. Acaba benim için üzülüyor mu?

Ben. Eli'yi sevmemin bir hata olmadığını biliyorum ama artık bunu bir sır olarak saklamak istemiyorum. Şu anda annemle konuşurken kötü bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Sanki Eli'ı sevmek ve onunla birlikte olmak yanlışmış gibi. Öyle olmadığını biliyorum ama hissettiklerime engel olamıyorum.

"Ava, sorun ne? Tatlım, ağlayacak gibi görünüyorsun."

Yüzüm buruşuyor ve onun yanından hızla geçip kendimi yatağıma atıyorum ve yastığıma sarılıp ağlıyorum. Ben yatağımda hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarım gelip omuzlarımı sarsıyor ve annemin yanıma yerleşmeden önce hareket ettiğini hissedebiliyorum, elini omzuma koyup hafifçe sıkıyor.

"Onu seviyorum," diye feryat ediyorum tuttuğum yastığa doğru.

"Ah bebeğim." Yemin ederim, neredeyse annem gülüyormuş gibi geliyor. "Seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki, canım yanıyor."

Yuvarlandım ve gözlerimi açtım.

Yüzünde hafif dehşete düşmüş bir ifadeyle beni izlediğini fark ettim. "Tam burası." Elimi göğsüme, tam kalbimin olduğu yere koyuyorum.

"Senin hakkında ne hissediyor?"

"O da beni seviyor." Parmaklarımı gözlerimin altına silerek bir kez daha doğruluyorum. Yaptığım onca makyajla berbat göründüğümünden eminim. "Birbirimize aşığız. Jake çok kızacak. Babam da kızabilir."

"Onlar için endişelenme," diyor annem, sesi sert. "Kendin ve duyguların için endişelen. Ve Eli'nin." Omuzlarımdan tutup başını eğiyor ve bakışları benimkilerle buluşuyor. "Sana iyi davranıyor mu?"

Başımı salladım.

"Sana karşı tatlı mı? Nazik mi?" Biraz daha başımı sallıyorum.

"Korumacı ama çok kıskanç değil mi?" Omuz silkiyorum.

"Bunun üzerinde çalışıyor."

Annem gülümser. "Hiç şaşırmadım. Ergenlik çağındaki çocuklar bazen çok kötü olabiliyor."

Çok doğru. "Onunla ilgili beni çok mutlu eden bir şey var. Onu düşünmek bile beni gülümsetiyor." Yüzümü, kıvrılan dudaklarımı gösteriyorum. "İşte böyle."

"Bunun gibi, ha?" Annem başını eğip beni düşünüyor. "Daha çok gençsin Ava. Daha on altı yaşındasın."

Bu gece olanları ona anlatmak istiyorum ama yine de anlatamıyorum. Öğrenirse muhtemelen çıldırır ve babam da olaya dahil olur ve işler çabucak karışabilir. "Ben ne istediğimi biliyorum."

"Ve bu Eli mi?"

Başımı sallıyorum. "Onu seviyorum," diyorum, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp birkaç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Bakışları düşünceli, ancak orada da endişe görüyorum. Sanırım elden bir şey gelmiyor. O benim annem. Elbette benim için endişelenecek.

"Sen her zaman ne istediğini bilen bir kız oldun. Sadece dikkatli ol."

Kaşlarımı çattım. "Neye dikkat edeceksin?"

"Onu o kadar çok seviyorsun ki, sonunda kendini kaybedebilirsin."

KIRK

AVA

Kardeşimin kız arkadaşı Hannah arabamın yolcu koltuğuna otururken, "Aman Tanrım, beni aldığın için çok teşekkür ederim," diyor.

"Sorun değil." Ona gülümsedim, o da bana gülümsedi. Jake'in tipi olarak düşünebileceğim biri değil. Sessiz biri. Uzun kızıl saçları ve çilleri var. Gerçekten güzel. İri mavi gözleri var. Birlikte liderlik sınıfındayız ve bazen konuşuyoruz ama yeterince değil. Kesinlikle daha fazla konuşmalıyız, özellikle de Jake onunla birlikteyken.

"Takım yemeği nasıldı?" diye soruyor.

"Çok iyiydi! Çok eğlendik." Perşembe akşamı futbol takımının haftalık yemeği düzenleniyor ve takım, mezuniyet haftası olduğu için amigoları ve bandoyu da yemeğe davet etti. Eğlenceliydi. Yemekler, okuldaki spor programının büyük destekçileri olan yerel bir restoranın sahipleri tarafından bağışlanan iyi bir Meksika yemeğiydi. Çocuklar yarın en büyük rakipleriyle oynayacakları için heyecanlıydı. Benim dışımda herkesin keyfi yerindeydi.

Tek düşünebildiğim Eli'ydı. Onu özlüyorum. Gizlice dolaşmayı çoktan bıraktım. Dün gece paylaştığımız şey hayatımı değiştirdi. O benim gizli erkek arkadaşımış gibi davranmaya geri dönemem. Eli benim gerçek erkek arkadaşım. Birbirimize aşığız.

Herkes bunu bilmeli. Bizi tanıyın.

Bugün erken saatlerde bir şey yaptım. Yönetim ofisine gittim ve müdür yardımcımız Bayan Adney ile görüştüm. Bazı okul dansları, diğer okullardan gelen öğrencilere de açılıyor. Bu Cuma yapılacak olan mezuniyet balosu da bunlardan biri ve bu kişinin onaylı katılım listesine dahil edilmesi için kısa bir form doldurmanız yeterli.

Bayan Adney'den bu formlardan birini istedim. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirip ön bürodan biriyle konuşabilecekken vaktini boşa harcadığımı söyleyince, dansa kimi getirmek istediğimi görebilmesi için doldurduğum formu masasına doğru ittim.

Bayan Adney içini çekti. "Gerçekten mi, Ava? Eli Bennett?"

Başımı salladım. Başımı dik tuttum. "Evet. Birlikteyiz."

Tüm öğrenciler Adney'i severiz. Bize karşı serttir ama bu daha çok sert bir sevgi durumudur. Ayrıca, yıllar içinde babamla oldukça yakınlaştı. Böyle şeyler söylediğinde asla hayatımıza müdahale ediyormuş gibi hissetmiyoruz.

Daha çok bizi önemseydiğini ve endişelendiğini gösteriyor gibi.

"Birlikte misiniz? Ah canım." Bayan Adney başını salladı, bakışları hâlâ ona verdiğim kâğıt parçasına kilitlenmişti. "Bu ilginç olacak."

Onu dansa götüreceğim. Henüz ona sormadım ama gideceğim. Ve o da benimle geliyor.

İçimi dolduran kararlılıkla ayağımı gaza bastırıyorum, araba hızlanıyor.

"Bu elbiseye bakmama izin verdiğin için gerçekten minnettarım," diyor Hannah, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Umarım üzerime uyar."

"Öyle olmalı," diyorum ona şehirden çıkarken. "Hemen hemen aynı boy ve yapıdayız. Eğer bu kız kardeşimin elbisesi olsaydı, şansın olmazdı."

Gülüyor. "İyi ki onun değil o zaman."

Evime dönerken yol boyunca sohbet ettik. Hannah'yla konuşmak çok kolay. Yarınki devre arası töreni için çok heyecanlı. Aynı zamanda çok gergin, onu suçlayamam.

"Dikkat çekmeye alışık değilim," diyor, yanakları pembeleşiyor. "Jake'in Bay Popüler olduğunu ve herkesin sizi sevdiğini biliyorum, yani siz spot ışıkları altında rahatsınız."

"Ah, herkes beni sevmiyor," diyorum, yolumuza dönmek için flaşörümü yakıyorum.

"Oh, hadi ama. Mezuniyet balosunu kazandın prenses!"

"Bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum. Çoğu zaman insanlar beni görmezden geliyor. Ya da sadece babam, ağabeyim ve kız kardeşim sayesinde kim olduğumu biliyorlar. Ben sadece Ava değilim. Ben Drew Callahan'ın kızı, Autumn'un kız kardeşi ya da Jake'in kız kardeşiyim," diye açıklıyorum.

"Daha önce hiç böyle düşünmemiştim," diyor Hannah usulca. "İnsanların senin hakkında böyle düşünmesi seni rahatsız ediyor mu?"

"O kadar da kötü değil," diyorum omuz silkerek, ama yalan söylüyorum.

Bundan nefret ediyorum. Bu daha önce hiç fark etmediğim şeylerden biriydi, çünkü öyleydi. Ama şimdi yaşlandıkça ve insanların bana söylediklerini gerçekten dinledikçe, bana kendi kişiliğim olarak bakılmadığını fark ettim. Her zaman bir başkasına bağlıyım.

Eli ile birlikte olduğum ortaya çıktığında bu olacak mı? Eli Bennett'ın kız arkadaşı mı olacağım yoksa Ava Callahan mı?

Tanrım, umarım değildir.

Arabayı garaj yoluna çekip motoru durdurdum. Arabadan iner inmez Hannah ve ben eve girebilmek için garaja yöneliyoruz. Telefonum çalmaya başlayınca ona annemin beklediğinden emin olduğum mutfağa gitmesini, böylece dışarıda cevap verebileceğimi söylüyorum.

Konuşmamızı kimsenin duymasını istemiyorum çünkü o

Eli. "Prenses," diye selamlıyor ben merhaba dediğimde.

"Seni özledim."

Sesinin sıcak tonu karşısında tüm vücudum tüylerim diken diken oluyor. "Ben de seni özledim. İyi bir gün geçirdin mi?"

"Evet. Yine çok iyi bir antrenman oldu. Kendimizi hazır hissediyoruz.

Pompalandık."

"Bizim takım da hazır," diyorum ona gülerek, evin etrafından arka bahçeye doğru yürürken.

Umursamaz bir ses çıkarır. "Göreceğiz."

"Uh huh." Mutfak penceresinden bakıyorum ve annemin Hannah'yla konuştuğunu görüyorum. Mükemmeldi. "Hey. Sana sormak istediğim bir soru var."

"Evet, aletim gerçekten o kadar büyük," diyor kararlı bir şekilde.

Bir kahkaha patlattım ve sırtım pencereye dönük olacak şekilde döndüm. "Tam olarak ne büyüklükte olduğunu biliyorum, hatırladın mı?"

"Evet, öyle."

"Tamam, daha fazla şaka yok. Cumartesi gecesi benimle mezuniyet dansımıza gelip gelmeyeceğini bilmek istiyorum."

Sessiz. Sanki onu şok etmişim gibi. Ya da belki hat düştü.

"Eli? Beni duydun mu?"

"Oh, seni duydum." Durakladı. "Gerçekten seninle dansa gelmemi mi istiyorsun? Randevun olarak?"

"Evet," diyorum usulca, parmaklarım telefonumu daha sıkı kavlıyor.

"Evet." "Peki ya kardeşin?"

"Peki ya o?" Karşılık

veriyorum. "O benden

nefret ediyor."

"Sen de ondan nefret ediyorsun. Ne olmuş yani?" Eninde sonunda bunu kabullenecekler. Kabullenmek zorundalar.

"Peki ya arkadaşların?" diye soruyor.

"Eminim seni seveceklerdir," diye onu rahatlatıyorum, çünkü seveceklerini düşünüyorum.

"Peki ya o okuldaki diğer herkes? Benimle birlikte olduğun için senden nefret etmeyecekler mi?"

Sesi çok emin değil gibi. Biraz endişeli. Tanıdığım normal, ukala, kendinden emin Eli'a hiç benzemiyor.

"Sadece bana duydukları nefreti senden çıkarmalarını istemiyorum," diye ekliyor, sesi acı çekiyormuş gibi çıkıyor. "Sen onların prensesisin. Tacını lekelemek istemiyorum."

"Önce senin prensesindim," diye hatırlatıyorum ona, beni görememesine rağmen dudaklarım gülümsemeye dönüşüyor.

Eli inliyor. Sesi daha da işkence görmüş gibi çıkıyor. "Bana hatırlatma, bebeğim. Keşke şu anda yanımda olsaydın. Bu koca evde yapayalnızım ve çok sıkıldım. Etrafta tekmeleyebileceğim bir Muffin yok."

Nefesim kesildi. "Annenin köpeğini tekmelemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, sadece her gün tehdit etmeyi seviyorum. Boktan küçük Muffin Top'u özlediğimde kötü olduğunu biliyorsun." Sesi neredeyse bir fısıltıya düşüyor. "Buraya gelmelisin."

"Yapamam," diye fısıldıyorum. Annemin beni dün gece geç saatte eve girerken yakaladığını ona hiç söylemedim.

"Belki oraya gizlice girebilirim," diyor. "Evet, kulağa iyi bir fikir gibi geliyor."

"Bilmiyorum," diyorum, kuşkuyla. Bu ideal bir durum değil. "Jake'in kız arkadaşı şu anda burada. Aslında içeri dönüp yarın için bir elbise bulmasına yardım etmem gerekiyor."

"Aww, siz ikiniz arkadaş mı oluyorsunuz? Ne kadar tatlı," diye takılıyor. "Sus," diyorum gülerek.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Birden sesi çok ciddi çıkmaya başladı. "Sorun nedir?"

"Kardeşin için son hikayemi bir süre önce yayınladım," diyor.

"Tanrı'ya şükür sonunda bundan vazgeçiyorsun," diyorum.

"Evet, seni kızdırabilecek birkaç şey söylemiş olabilirim," diye ekliyor.

"Ne gibi?"

"Jakey-poo'nun kız arkadaşıyla takılmana izin vereceğim. Sonra konuşuruz, bebeğim. Seni seviyorum. Bye." Telefonu kapatıyor.

Şüphelenip hemen Instagram'a girdim ve hikayesini buldum, sonra açtım o.

Hikaye başlıyor ve okul mitinglerinden birinden görüntüler var. Her biri futbol takımının üyesi anons ediliyor. Hikaye Eli'nin tanıtılmasının hemen ardından duruyor, spor salonunda yürürken kollarını başının üzerine kaldırıp yüzünde kocaman bir sırıtış belirirken duraklıyor. Sonra "Eye of the Tiger" çalmaya başlıyor.

Eli'nin beyaz formasının yakın çekimine geçiyor, göğsünün ortasında mor bir numara var. Daha önce onun arabasının arka koltuğunda otururken giydiğim formaya benziyor.

"Bunu görüyor musun Callahan?" Eli'nin işaret parmağı ekranda beliriyor. "Bir numara, bebeğim. Dağlık bölgede bir numarayım ve bunu sakın unutma. Son üç maçı kazandık. Dört ve bir, yarın gece itibariyle beş ve bir yapmak üzereyiz. Mezunlar günü senin için berbat olacak, kardeşim. Bunun için üzgünüm."

Gülmeye başlar ve kamera geri çekilerek Eli'nin yüzü görünür. Çok sevimli görünüyor. Sırıltmasına bayılıyorum.

"Sen ve güzel kızılın mı? Olmayacak. Kazanamayacaksınız. Kazanamayacaksınız." Eli her kelime arasında alkışlıyor. Hannah'yla uğraşması hiç hoşuma gitmiyor. Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. "Ben paramı Cami ve en iyi arkadaşına yatırıyorum. Şu anda gerçek çift onlar ama dedikodulara göre başka biri de Diego adında bir bebekle hamile kalmış." Eli, yüzüne sinsî bir gülümseme yayılmadan önce parmağını alt dudığına vuruyor. "Ama bunu benden hiç duymadın."

Aman Tanrım! *Bu* söylentiye nereden duymuş?

"Ne yazık ki o tacı alamayacaksın Callahan ve sahada da kazanamayacaksın, yani yarın gece çifte mağlubiyet olacak. Yine de kız arkadaşın seni teselli edecektir. Siz ikiniz birbirinize gerçekten aşık görünüyorsunuz. Senin için en iyisini diliyorum," diye devam ediyor Eli. "Takımın çok kızacak, özellikle de en yakın kardeşlerin. Yine de en delisi sen olacaksın. Mustang'lere kaybetmek, bana göre. Bu seni etkileyecek."

Eli gülüyor. Ben sadece başımı sallayabiliyorum.

"Sanırım yarın pek kutlama olmayacak. Cumartesi gecesi mezuniyet balosuna gelecek misiniz?

En sevdiğim prensesimle gitmeyi umuyorum ama göreceğiz. Sorun çıkarmaktan endişeleniyor ama ona senin fark etmeyeceğini söyledim, değil mi *kardeşim*?"

Hikayesi sona eriyor.

Büyük bir şok içinde dışarıda duruyorum, telefonum elimde, başka bir hikaye çalıyor ama ben duyamıyorum. Zihnim Eli'nin söylediklerini tekrarlamakla meşgul.

En sevdiğim prenses.

Farkına bile varmayacaksın, değil mi

kardeşim? Kahretsin, yine benden

bahsediyor. "Ava!"

Kafamı kaldırdığımda annemin mutfak kapısını açtığını ve Hannah'nın da hemen arkasında durduğunu görüyorum.

"Öyle mi?" Sesimi mümkün olduğunca normal tutmaya çalışıyorum. Kızgın olduğumu bilmesini istemiyorum.

Çok kızgınım.

"İçeri gir ve Hannah'ya o elbiseyi göster! Jake birkaç dakika önce ona mesaj attı ve eve doğru yola çıktığını söyledi," diye açıklıyor annem.

"Özür dilerim. Açmam gereken önemli bir telefon var. Hadi yukarı çıkalım, Hannah." Jake'in kız arkadaşına odaklanabilmek için Eli'a duyduğum öfkeyi bir kenara iterek onlara doğru ilerliyorum.

Eli'ı kontrol etmeye çalışmayı reddediyorum ve evet, anlattıkları iğrenç ve abartılı. Ama beni ifşa etmeye çok yaklaştı ve ben ona Eli ile birlikte olduğumuzu söyleme fırsatı bulamadan Jake bunu anlarsa... işler çirkinleşebilir.

Bunu garanti ederim.

KIRK BİR

BEN BİR OROSPU ÇOCUĞUNDAN DAHA DELİYİM.

Cidden, bunu hepimiz biliyoruz, değil mi? Sanırım şu anda Callahan evinin ikinci katına çıkmak için ahşap bir gül kafesine tırmanırken neden hayatımı ve uzuvlarımı riske attığıma şaşırمامalı. Saat geç oldu. Onu geçti. Yanan tek yatak odası penceresi bana oranın Ava'nın olduğunu söylüyor. Buna önsezi diyebilirsin. Umarım yanılmıyorumdur. Umarım ailesinin penceresi değildir ve ben dikizlerken, onlar seks yaparken ya da her neyse, beni izlerken yakalamazlar.

İğrenç. Hayır, teşekkürler.

Tanrıya şükür kafes oldukça sağlam. Dikkatlice tırmanıyorum, koluma ya da bacağıma her diken battığında irkiliyorum. Acaba ailesi güllerin evin kenarına bilerek mi tırmanmasını sağlamıştı? Erkekleri kızlarının penceresine gizlice girmekten caydırmak için.

Sanırım benim gibi biriyle hiç karşılaşmamışlar.

Sonunda, pencerenin alt kısmıyla göz hizasındayım ve evet, işte benim kızım. Yatağında oturuyor, üzerinde seksi bir atlet ve bir çift iç çamaşırı var. İşte bu kadar. Sarı saçları ıslak ve sırtından aşağı sarkıyor. Telefonuyla uğraşıyor, kaşlarını çatıyor. Mesajlarımı görmezden geliyor.

Gönderdiğim hikaye yüzünden kız bana kızgın. Elimde değildi. Bir şeyler söylemem gerekiyordu. Ayıyı dürtmek her zaman en sevdiğim eğlence olmuştur. Bazıları aptal olduğumu söylüyor.

Ben sadece hayatı dolu dolu yaşadığımı söylüyorum.

Kafesi bırakıp pencerenin altındaki çıkıntıda elimden geldiğince dengede duruyorum ve hafifçe cama vuruyorum. Ava başını kaldırıyor, beni fark edince yeşil gözleri daha da açılıyor. Ona el sallıyorum.

Ters ters bakıyor.

"Pencereyi aç" diyorum.

Bana ters ters bakmaya devam ediyor.

Yere baktığımda oldukça yüksekte olduğumu fark ediyorum. Eğer düşersem, kendimi yaralayabilirim. Bacağımı ya da bileğimi kırabilirdim. Futbol kariyerimin geri kalanını tek seferde mahvedebilirdim. Belli ki bu aptal kafese tırmanırken düşünmüyordum.

Düşüncesizliğim yine baş gösterdi.

Dikkatimi en azından şimdi ayakta olan Ava'ya veriyorum. Giydiği atlet çok kısa, bu yüzden bana ateşli vücudunun mükemmel bir görüntüsünü veriyor, o tatlı küçük kedi mavi çizgili kumaş parçasıyla zar zor örtülüyor. Sikim harekete geçmeye karar veriyor, takdirini seğirterek gösteriyor ve zihinsel olarak kendime bokumu kontrol altına almamı söylüyorum.

Yavaşça pencereye yaklaşıyor ve yaklaştıkça sütyen giymediğini anlıyorum. Meme uçlarını görebiliyorum ve atletinin beyaz kumaşının altından renklerini de seçebiliyorum. Bu sallantılı ahşap yapıya zar zor tutunuyor olsam da, hayatta olmak için harika bir gün olduğunu düşünmeden edemiyorum.

Ava pencereyi belki bir santim açıyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye fısıldıyor sertçe.

"Nasıl bu kadar şanslıyım ki bu pencerenin üzerinde perde yok?" O pencereyi açana kadar fark etmemiştim bile. "Bırak gireyim."

"Hayır!" Sanki babasının her an içeri dalmasını bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Bir kez daha benimle yüzleşmek için dönüyor. "Annemle babam burada böyle olduğunu bilseler seni öldürürler."

Ona sırtıyorum. "O zaman asla bilmeyecekler. Hadi, Ava. Bırak gireyim." Kollarını kavuşturarak geri çekiliyor. "Sana kızgıyım."

"O hikayeyi paylaşan bir sersemim, özür dilerim." Şu özrü benden ne kadar kolay çıktığına bak. İlerleme kaydediyorum. "Şimdi lütfen, ölüme düşmeden önce *beni içeri alın*," diyorum üçüncü kez.

Seksi bir hışımla pencereyi itip açıyor, sonra elimi tutuyor ve beni açık alana doğru çekerken gücüyle beni şaşırtıyor. Gerçi her gün amigo kızları havaya fırlattığını düşünürsek şaşırmamam gerekirdi sanırım.

Yere yuvarlanıyoruz, birbirimize sarılıyoruz ve bulduğum fırsatları değerlendiriyorum, elimi çıplak kıcının yanağında gezdiriyorum.

Teni ipeksi pürüzsüzlükte ve çok yumuşak. Acaba onu oradan öpsem çıldırır mı?

"Dur." Ellerimi tokatlayarak elimden kurtulmaya çalışıyor. "Ciddiyim, Eli. Sana çok kızgınım."

"Neden?" Ayağa fırlıyorum ve onun da aynı şeyi yapıp yerde volta atmaya başlamasını izliyorum.

"Sana zaten mesajla söyledim. Kim olduğumu anlaması için kardeşime tüm doğru ipuçlarını vermişsin. Birbirimizi gördüğümüzü." Gözleri benimkilerle buluştuğunda kocaman oldu. "Bunu anladığında beni öldürecek!"

"Hayır yapmayacak. O salak bir bok çözemez," diyorum ellerimi kalçalarımaya dayayıp odasını kontrol ederken. Tipik bir Ava odası. Pembelerin, beyazların ve kremlerin değişen tonları. Pencerelerinin her iki yanında filmli beyaz perdeler var ve yatağını örten yorgan beyaz ve kabarık. Bir yığın dolgun yastık soluk pembe kumaştan yatak başlığına yaslanmış. Çok abartılı olmadan kız gibi.

Kız arkadaşım gibi. Şu anda bana kızgın olan.

"Kardeşime lakap takmayı kes." Bana doğru yürüyor, parmağını göğsüme bastırıyor. "Eğer benimle birlikte olmak istiyorsan, aile üyelerimden herhangi birine hakaret edemezsin. Buna Jake de dâhil."

Onunla birlikte olmak için ne gerekiyorsa yapacağım. "Tamam," diyorum ciddiyetle. Kaşlarını çatarak bir adım geri atıyor. "Bu kadar mı? Tamam mı? Duracak mısın?"

Telefonumu arka cebimden çıkarıp Instagram'ı açıyorum. "Hikayeyi silmemi ister misin?"

"Aman Tanrım, evet," diye nefes alıyor. "Belki Jake henüz görmemiştir."

Son kontrol ettiğimden beri görmemişti ama bu neredeyse iki saat önceydi. "Bitti." Birkaç tuşa bastım ve gitti. Sildiğimi kanıtlamak için telefonumu ona doğru tutuyorum. "Ava, seni mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağım. O aptal hikâyeyi paylaştığım için özür dilerim. O benim son hikayemdi. Bir daha yapmayacağım."

Başını öne eğiyor. "Hasta mısın?"

"Ne demek istiyorsun?" Değişebileceğime inanmadığı için biraz aşağılandım. Onun için.

"Çok uzlaşmacısın," diyor, sesi yumuşak. "Sen böyle biri değilsin."

Yatağına gidip üzerine yığılıyorum ve tüm vücudumu yumuşak şiltenin üzerine yayıyorum. *Güzeldi.* "Bana kızgın olmandan hoşlanmıyorum."

"Kardeşim hakkında kötü şeyler söylemenden hoşlanmıyorum," diye itiraf ediyor. "Ya da *benim hakkımda* kaba şeyler."

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve kız arkadaşımın odasında olmanın keyfini çıkarıyorum. Gecenin geç saatlerinde. Ve neredeyse hiçbir şey giymiyor. "Buraya gel," diye mırıldanıyorum.

Tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Yapmalı mı? Yapmamalı mı? Neyse ki ben kazandım. Ayakları yerde sürünüyor ve sonra yatağın üzerinde emekleyerek vücudunu benimkine yaslıyor. Başını omzuma yaslıyor ve kolunu karnıma doluyor, parmakları tişörtümün eteğinin altından kayıyor.

Mükemmel.

"Beni gerçekten affediyor musun?" Bana tekrar patlamayacağından emin olmalıyım. Bana kızmasını istemiyorum.

"Evet." Başını kaldırıyor ve usulca çenemi öpüyor. "Seni affediyorum." Bir öpücük daha. "Ama dürtülerini nasıl kontrol edeceğini öğrenmelisin. Başını belaya sokuyorlar."

Gözlerimi kapalı tutarak gülümsüyorum ve onu sıkıyorum. "Sanırım belayı seviyorsun."

"Sadece bu kadarını kaldırabilirim," diye dalga geçiyor ama sesindeki samimiyeti de duyabiliyorum ve bu beni kötü hissettiriyor.

Dudaklarına bir öpücük konduruyor ve ben de onu tekrar öpebilmek için başının arkasını kavrayıp yerinde tutuyorum. Ve tekrar. Onu çok özledim. Hem de çok. "Soyunmak ister misin?"

Ava gülüyor. Bu sesin tadını çıkarıyorum ve başındaki tutuşumu bırakıyorum. Benden uzaklaşıyor ama vücudu hâlâ benimkinin yanında duruyor. "Ben öyle düşünmüyorum."

Başımı çeviriyorum ve ona bakmak için tek gözümü açıyorum. "Senin için lanet bir duvara tırmandım Ava. Dikenler derimi çizdi." Kolumu kaldırıp ön kolumdaki çizikleri gösteriyorum. "Senin için kanadım."

"Sen çok asil bir beyefendisin." Eğiliyor ve kaşımın hemen yanına yumuşak bir öpücük bırakıyor. Ah lanet olsun. Bu kız tam anlamıyla tatlılığıyla beni öldürmeye çalışıyor. "Ama bu gece seninle soyunmayacağım. Aslına bakarsan bir an önce gitmelisin."

"Ne? Bir süre birbirimize sarılabılırız diye düşünmüştüm." Onu kendime doğru çekiyorum, üstüme çıkana kadar biraz daha sert çekiştiriyorum. Bacakları kalçalarımın iki yanına düşüyor ve yüzü bana bakıyor. Aşağıya baktığımda göğüslerinin atletinin kumaşını zorladığını, yakasının aşağıya doğru çekildiğini ve neredeyse onu bakışlarıma maruz bıraktığını görüyorum. "Hadi bebeğim. Seni özledim."

Beni öpüyor, aslında beni susturuyor. Ve bu iyi bir öpücük. Zorlayıcı bir Ava, seksi bir Ava'dır. Dili yalıyor. Dişleri ısırır. Öyle küçük sesler çıkarıyor ki aletim hazır olda bekliyor ve ellerimi kışına koyup onu kendime çekiyorum.

"Hayır," diyor öpüşmeyi kestikten sonra ve üzerimden sürünerek kalkıyor. Ne. Ne? Sikeyim mi?

Doğrulup bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ava."

"Eli," diye dalga geçiyor. "Gitme zamanı." Pencereye doğru yürüyor ve pencereyi iterek açıyor.

"O duvardan aşağı inmeme mümkün değil." Başımı salladım.

"Hadi ama. Bu şekilde geldin. Bu da çıkış yolun." Ellerini kalçalarına dayayarak sırtlıyor.

Bir hırıltıyla ona doğru gidiyorum, kollarımı ona doluyorum, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor. "En azından kapıdan çıkmama izin ver."

"Peki." Gözlerini deviriyor. Ağzını öperim. Boynunu öpüyorum. Ellerimi kışında gezdiriyorum. "Jake'in henüz eve gelmediğini bilmelisin."

"Lanet olsun." Riskli. Ya ben evden gizlice çıkarken kış evden içeri girerse? Ne manzara olurdu ama.

"Ne yapacağımı biliyorum." Kucağımdan çekildi ve elimi tuttu. "Hadi gel."

Beni kapıya doğru götürürken onu takip ediyorum. "Annenle baban nerede?" "Odalarında uyuyorlar."

"Peki ya küçük kardeşin?"

"Bir saat önce uyudu. Futbol onu yıpratıyor."

Eskiden böyle olduğum zamanları hatırlıyorum. Şimdi futbol beni canlandırıyor. Beni heyecanlandırıyor. İyi bir antrenman ya da maçtan sonra uykuya dalmam saatlerimi alıyor. "Yani gerçekten beni evden öylece çıkaracak mısın? Bunu giyerek mi?"

Omzunun üzerinden bana bir bakış gönderiyor, boştaki eli kapının kolunda duruyor. "Şşş. Soru sormayı kes."

Ava kapıyı açtı ve gizlice çıktık. Koridordan aşağı. Merdivenlerden aşağı. Oturma odasından -evleri güzel, bizimkinden çok daha büyük tabii ki- ve arka kapıdan mutfığa. Şaşırtıcı derecede kolay oldu.

Ayrıca tüm bu süre boyunca nefesimi tutuyordum. Görmek istediğim en son şey Drew Callahan'ın üzerime gelmesiydi.

"Araban nerede?" Ava arka bahçesine girdiğimizde sordu. Gerçekten çok güzel. Neredeyse bizimki kadar güzel. Her yerde güneş ışıkları var, bu yüzden onun güzel yüzünü görebiliyorum ve kendime engel olamıyorum.

Yanağını okşadım ve onu öptüm.

"Sokağın karşısına park ettim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. Gülmeye başlıyor. "Çok cesursun."

"Benim en çok bu yönümü seviyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

"Seni başka pek çok şey için de seviyorum." Kollarını yavaşça boynuma doluyor ve beni tekrar öpüyor. "Yarın gece görüşür müyüz?"

"Ava." Onu tekrar tekrar öpüyorum, beni batırmak isteyen panikle savaşıyorum. Hiçbir yere gitmiyor. Yarın bu maçı kazansam da kaybetsem de umurunda olmayacak.

Peki neden birdenbire her şey tehlikedeymiş gibi hissediyorum?

"Gitmelisin," diye fısıldıyor öpüşmeyi bitirdikten sonra. "Jake her an eve gelebilir."

"Tamam. Tamam. Ben çıkıyorum." Bir öpücük daha. Ben bir bağımlıyım ve o da benim uyuşturucum. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyor. Etrafımda dolanıyor ve kıcıma vuruyor. "Şimdi git buradan."

"Lanet kız. Bu sapıkça şeylerden hoşlanıyor musun?"

"Muhtemelen. Eninde sonunda." Ağzım açık kaldığında gülüyor. "Şaka yapıyorum! Şimdi git. Jake seni burada bulup dövmek istemedi önce."

Arka bahçesinden çıkıyorum ve devasa evlerinin önünde durup sokağa bakıyorum. Kimse gelmiyor. Bu mahalle lüks. Sessiz. Buradaki evlerin çoğu tatil evi, bu yüzden aylarca boş duruyorlar. Bu çok güzel.

Belki bir gün, eğer şanslıysam, Callahan'ların evindeki Pazar akşamı yemeğine davet edilirim.

KIRK İKİ

AVA

UYUYAMIYORUM. Yarın için çok heyecanlıyım. Erkek arkadaşımın gelmesi ve beni görmek için pencereye tırmandıktan sonra onu gizlice odama sokmam beni çok heyecanlandırdı. Çok kızmıştım ama o özür dilemekte ve hikâyesini silmekte tereddüt bile etmedi.

Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ettim.

Huzursuz bir şekilde dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve YouTube'da en sevdiğim influencer'lardan birini izliyorum. Çılgınca bir hikâye anlatıyor ve ben sadece yarı dikkatle dinliyorum, aklım Eli ile ilgili düşüncelerle dolu. Belki danstan sonra onun evine gidebiliriz. Annesi umarım hala şehir dışında olur. Bütün gece birlikte olabiliriz. Birbirimizin kollarında uyuyakalırız.

Gözlerim yavaşça kapanırken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. Kulağa mükemmel geliyor.

Kapı açılmadan önce hızla vuruluyor ve Jake içeri giriyor. Biraz doğrulup ona göz kırpyorum ve videomu duraklatmak için dizüstü bilgisayarımdaki boşluk tuşuna dokunuyorum.

Öfkeli görünüyor.

Olamaz.

Rol yapmaya karar verdim. Bilgisiz gibi davran.

"Geç kaldın," diyorum her zamanki küçük kız kardeş rolümü benimseyerek.

"Konuşmamız gerek," diyor dişlerini sıkarak, yatağımın ayak ucunda dururken.

Tamamen doğrulup başımı yana eğiyorum. "Davetsizce içeri dalman ne hoş."

"Kapıdan sorarsam bana gitmemi söyleyeceğini düşündüm," diye karşılık veriyor.

"Haklısın. Haklı olurdum," diye cevap veriyorum.

Birbirimize bakıyoruz. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum. Belki de beni kırmaya çalışıyor.

Ben konuşmuyorum. Kesinlikle hayır.

"Ava," diyor sonunda sessizlik çok koyulaştığında. "Jake," diyorum, onun ses tonunu taklit ederek.

"Bana gerçeği söyle." Tereddüt ediyor. "Gizlice biriyle mi görüşüyorsun?" Kalbim düşüyor. Bir anda karnıma düştü. Ona göz kırpıyorum,

söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Yüzümün ısındığını hissediyorum ve yere bakıyorum. Yorganımı çekiştiriyorum. "Hayır. Biriyle görüşüyor olsaydım bunu bileceğini düşünmüyor musun?"

"Yani sen... kimseyle çıkmıyorsun." Kirpiklerimin arasından onu incelediğimde ellerini kalçalarına dayadığını ve hâlâ korkutucu bakışlar attığını görüyorum.

"Hayır, değilim," diyorum tekrar.

"Mesela... farklı bir okuldan biri bile değil," diye devam ediyor. Samimi görünmek için dua ederek bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum. "Hayır."

Sessiz kalıyor, bu da beni deli ediyor. Bu tür şeyler yapmasından nefret ediyorum ve o da bunu biliyor. Ayrıca tüm düğmelerime nasıl basacağını da biliyor.

Önemli değil. Ben yine de yaparım.

"Ne demeye çalışıyorsun, ha, Jake? Nereye varmaya çalışıyorsun?" Tükürsün diye onu dürtüklüyorum.

"Sen bir yalancısın," diyor usulca.

Çenemi kaldırıp ona dik dik baktım. Eli'nin hikayesini görmüş olmalı. Bizi anladı. Beni anladı. "Sen neden bahsediyorsun? Eğer bütün gece beni kışkırtacaksan, gitmelisin. Uyumam lazım. Yarın büyük bir gün olacak."

"Eli ile birliktesin, değil mi?" Bunu bir soru gibi ifade etmiyor.

Yani biliyor.

İç çekerek ellerimi havaya kaldırıp yorganımın üzerine bırakıyorum.

"Instagram hikayesini gördün."

"Çok haklısın, yaptım. Ve sonunda bu boku çözmem için yeterince ipucu bıraktı," diyor, sesi gergin.

"Ona sürekli silmesini söyledim," diye mırıldanıyorum başımı sallarken. "Sonunda sildi."

"Onunla konuştun. Bu gece."

Kardeşimin küçük bir parçasının bunun doğru olmamasını umduğundan eminim. Eli ile birlikte olmadığımı.

Oops.

Başımı eğiyorum, hâlâ yorganın üzerindeki bir ipliği koparıyorum.

"Evet." "Çünkü ikiniz birliktesiniz," diyor Jake.

Kelimeler oluşmuyor. Sanki konuşamıyorum. Kendimi savunmak için ne söyleyebilirim? Yakalandım.

Yakalandın.

"Bunun okuldaki itibarıma ne yapacağını biliyor musun?" diye bağıyor.

Ailemizi uyandırmamasını umarak parmağımı dudaklarıma götürdüm.

"Okuldaki herkes benimle görüştüğünü bildiği için bana gülecek.

Eli arkamdan iş çeviriyor. Beni aptal yerine koyuyor. Tanrım, Eli onu *seviyor* olmalı.

Bu," diye fısıldayarak bağıyor.

Kardeşim saçmalıyor.

"Jake, Eli ile olan ilişkimin seninle hiçbir ilgisi yok," diye başlıyorum ama Jake histerik bir kahkaha atarak sözümü kesiyor. O kadar uzun süre gülmeye devam ediyor ki, kollarımı kavuşturup bir süre onu izliyorum ve ancak kahkahalar kesildiğinde "Bitirdin mi?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor başını sallayarak. "Seninle işim bitmeye yakın bile değil. Ve bunun benimle ilgili olduğunu biliyorsun Ava. O benim en büyük rakibim. Eli ve ben yıllardır birbirimizden nefret ediyoruz."

"Rekabetiniz anlamsız. Ona bunu söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor. O da senin kadar inatçı," diyorum, ama bu yüzde yüz doğru değil. Eminim isteseydim Eli bu rekabeti sonsuza dek bırakırdı.

Ve emin olabilirsiniz, soracağım. Yarınki maçtan sonra.

"Beni o pislikle kıyaslama." Bana işaret etti, tamamen kırılmıştı.

Gözlerimi deviriyorum. "Tıpkı onun gibi konuşuyorsun. Yemin ederim, ikiniz bazen o kadar benziyorsunuz ki, bu korkutucu. Bu yüzden birbirinizden nefret ediyorsunuz. Kendinizle ve birbirinizle sürekli rekabet halindesiniz."

Jake benim küçük konuşmam karşısında şaşkına döndü. "Bu hiç mantıklı değil."

"Çok mantıklı, Jake! İkiniz de aynı kumaştan kesilmişsiniz, tıpkı babam gibi, tıpkı Ash Davis gibi, tıpkı Diego, Caleb, Tony ve Eli'nin takımındaki tüm çocuklar gibi. Hepiniz son derece rekabetçi, testosteronla dolup taşan, birbirinin kanını emmeye çalışan çocuklarsınız ve bu çok saçma. Bu sadece bir futbol maçı," diyorum, sadece bu son cümlemin bile onu yakalayacağını bilerek. Bunun sadece bir futbol maçı olmadığını biliyorum.

En azından az önce bahsettiğim kişi için değil.

"*Sadece* bir futbol maçı mı? Şu anda kendini mi dinliyorsun? Sporu umursamadığını biliyorum ama bu maç benim için her şey demek. Bu sezon ya tamam ya devam. Kazanmak zorundayız. Mustang'lere hiç kaybetmedik ve oyun tarihimizde onlara kaybeden ilk takım olmayı reddediyorum. Reddediyorum, Ava."

"Eli takımımıza karşı galibiyet alan ilk oyun kurucu olmak için can atıyor," diye itiraf ediyorum.

"*Bizim* takım demen çok ilginç," diyor kardeşim.

Oh, lütfen. Tabii ki benim takımım. "Çünkü öyle. Ben de senin gibi o okula gidiyorum. Orada amigo kızım. O bizim takımımız," diye karşılık veriyor.

"Sen bir hainsin," diyor alçak ve tehditkâr bir sesle. Bu beni biraz korkutuyor.

"Mantıksız davranıyorsun," diye başlıyorum ama başını sallayıp bir bakışla sözümü kesiyor.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Fark etmez-" diye başlıyorum.

"Ne kadar sürecek?" Bir kesinti daha.

"Jake, cidden. Bu ne-" "Ava! Ne kadar. Ne kadar?"

İçimi çekerek bakışlarımı kaçırıyorum, dudaklarımı büzüyorum. Ona gerçeği söyleyebilir miyim? Yoksa bu onu daha da mı korkutur? Ona karşı gerçekçi olmaya karar verdim. Siktir et. Eli da böyle söylerdi. "Yazdan beri."

"Şu anda ciddi misin?" Bu cevabı beklemiyordu. "Birbirinizi tam olarak ne zaman görmeye başladınız?"

"Haziran'da Heron Gölü'ndeki futbol kampında." Bakışlarıyla bir kez daha karşılaşıyorum, suçluluk duygusu beni sarıyor. Instagram'daki bir hikaye aracılığıyla öğrenmiş olmasından nefret ediyorum.

-Teşekkürler Eli. Ve şimdi muhtemelen benden nefret edecek. İlişkımız sonsuza dek zarar görecektir. Bunu bana karşı kullanacak.

Aslında umurumda değil. Ben Eli'ye aşığım. Birbirimize aیتiz.

Yaparız.

"Bunun olmasını istememiştim," diyorum sonunda. "Bunu bilmen gerek Jake. Seni incitmek istemiyorum, Eli da istemiyor. Bu şekilde değil. Yaptığımız şey senin için önemli olmamalı. Daha önce de söylediğim gibi, sen kabaca sözümü kesmeden önce, ilişkimizin seninle hiçbir ilgisi yok. Eli beni önemsiyor ve ben de..."

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve yutkunarak geçiştirmeye çalışıyorum. Gözlerimin kenarı yaşlarla doluyor ve kendime toparlanmamı söylüyorum. Onun önünde ağlayamam.

"Ben de ona değer veriyorum," diye fısıldıyorum boğazımı temizleyerek. "Hem de çok." "Seni kullanıyor," diyor Jake, sesi ürkütücü derecede sakın.

"Hayır, değil" diyorum. Ve bunu kesinlikle biliyorum. Eli haftalar önce bana kazık atabilirdi. Aylar önce. Ama asla yapmadı. Beni tuzağa düşürmek için pusuya yatmış sabırlı biri de değil. Olabildiğince gerçek biri.

Özellikle de benimle.

Jake hâlâ bir şey söylemediğinde, egoist ağabeyime karşı dürüst olmaya devam ediyorum.

"Anlamıyor musun? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok, Jake. Dünya senin, futbolun ve diğer saçmalıkların etrafında dönmüyor. Bu benimle ve Eli'la ilgili." Bir an tereddüt ettim. Söylemeli miyim? Boş ver. Söyleyeceğim. "Birbirimize aşığız."

Pislik bana gülüyor, sanki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi. Dudaklarını kapatmadan önce kısa, keskin bir ses, yüzünde hala o parıltı. "O piç nasıl sevilleceğini bilmiyor."

"Onun hakkında ne biliyorsun? Ha?" Cevap vermedi, ben de devam ettim. "Hiçbir şey, ben de öyle düşünmüştüm."

"Bana ulaşmak için seni kullandığını biliyorum. Sen onun umurunda bile değilsin," diyor Jake, sözleri ölümcül silahlar gibi içimi deliyor. Bıçak gibi. Ekstra keskinler ve beni tam kalbimden kesiyorlar.

Eli, Jake'e ulaşmak için beni kullanmıyor. Kullanmadığını biliyorum. Ama bu sözleri yüksek sesle duymak içimi biraz şüpheyile dolduruyor. Ya beni kullanıyorsa?

Ya beni terk ederse ve ben de okulumuzun -ve Eli'nin- gördüğü en büyük şaka olursam?

Hayır. Buna inanmıyorum. *İnanamıyorum*. Jake bunu sadece beni kızdırmak için söylüyor. İnandığı şey bu.

Ben değil.

Yataktan fırlayıp kapıyı gösterdiğimde yüzüm kızarıyor. "Çık dışarı." Ellerini kalçalarına dayayarak bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Defol. Çık dışarı," diye tükürdüm. "Bana Eli'nin ne hissettiğini ya da beni nasıl kullandığını söylemene izin vermeyeceğim. Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok. Odamı terk et. Hemen."

Uzun, gerilim dolu bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Jake nefesini veriyor ve ben orada taş gibi bir sessizlik içinde kalıyorum. Jake benim için ne yaptı ki?

Son zamanlarda, hiçbir şey. Kendi hayatına çok dalmış durumda. Bu onun son yılı, lise sahasında futbolda başarılı olmak için son şansı, falan filan. Beni hiç umursamıyor. Pek umurunda değil.

Eli gibi değil. Eli beni seviyor. Ben de onu seviyorum. Jake'in yanımda olmasına ihtiyacım yok.

Derin bir nefes alan Jake dönüyor ve başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından çarparak yatak odamdan çıkıyor.

Elimde olmadan ağlamaya başladım.

KIRK ÜÇ

Kenarlarda durmuş, elimdeki ponponları gergin bir şekilde tutarak maçı izliyorum. İkinci çeyrekteyiz. İki dakika uyarısı az önce çaldı. Şu anda berabereyiz ve ben o kadar gerginim ki her an paramparça olabilirmişim gibi hissediyorum.

Devre arasında sahaya çıkıp Wyatt'la birlikte taç giyme törenine katılmam gerekecek. Kıdemli kral ve kraliçenin taç giyme törenine geçilmeden önce hızlıca tanıştırlılacağız. Babam zaten takımındaki pek çok çocuğun bununla uğraşmak zorunda kalmasından şikayetçi. Taç giyme törenine katılmak yerine oyuna odaklanmalarını tercih ederdi.

Bütün gün aksiyon doluydu. Okula vardığım andan itibaren -Mezuniyet töreni için spor salonunun süslenmesine yardım etmek üzere sabahın yedisinde yola çıktım. Mezuniyet geçit töreni, amigo takımının geri kalanıyla birlikte sahne aldığım ve mezuniyet prensesi rolümü oynamak zorunda kaldığım miting vardı. Öğle yemeğinde yıllık için fotoğraf çekimine yardım ettim. Son zil çalmadan önce futbol sahasının kenarındaydım ve tezahürat için yuvarlanma minderlerimizin kurulmasına yardım ediyordum.

Bir kez bile ara vermedim. Bir kez bile Eli ile konuşma ya da ona kısa bir mesaj gönderme şansım olmadı. Ona Jake'in bizi çözdüğünü söylemedim.

Bu kesinlikle bu gece tartışmamız gereken bir konu.

Top şu anda Mustang'lerde ve ben Eli'yi izlerken gözlerimi ondan alamıyorum. Erkek arkadaşımın tutmadığı takım için saha kenarında tezahürat yapmak neredeyse fiziksel olarak acı veriyor. Kazandıkları için çok mutluyum. Kardeşim ve arkadaşları için de üzülüyorum. Babam, koçları. Bu kadar çelişkili hissetmeyi sevmiyorum.

Hiç de değil.

Çocuklarımız bir şekilde Mustang'lerin tekrar sayı yapmasını engelliyor. Savunmamız gerçekten çok güçlü. İçlerinden biri Eli'yi çuvalayıp yere düşürüyor ve bu olay karşısında küçük bir nefes alıyorum.

Sonra Cami bir sonraki tezahüratı söylüyor ve Eli'nin güvenliğinden emin olamadığım için sahadan uzaklaşıp kalabalığa dönmek zorunda kalıyorum.

Bu berbat bir şey.

Saat nihayet dolduğunda, törenin yapılacağı alanın en sağ köşesine doğru ilerliyorum. Wyatt beni yorgun bir gülümsemeyle karşılıyor, ikimize de kuşaklarımız veriliyor ve her şeyin koordine edilmesine yardımcı olan ofis çalışanlarından biri bana tacımı takıyor. Birinci ve ikinci sınıf prens ve prenseslerinin arkasındaki sıranın sonunda duruyoruz, kolum Wyatt'ın kolunda sıramızı beklerken bir yandan da oyun hakkında havadan sudan konuşuyoruz.

Son sınıf öğrencileri hemen arkamızda belirdi ve ben omzumun üzerinden bakarak Jake'le göz göze gelmeye çalıştım. Bugün onunla birlikte okula gitmek istemiştin, çünkü o da kondisyona gitmek için erken kalkmıştı ama gözlerimin içine bakarak hayır dedi.

Şimdi bana hiç bakmıyor. Gözleri sadece Hannah'yı görüyor. Ya da tarlaya. Ya da Tony'ye. Ona baktığımı hissettiğine eminim.

Tanrım, çocuklar neden bu kadar inatçı?

"Beni gerçekten görmezden mi geleceksin?" Ağabeyime sesleniyorum. Küçükken Autumn ve benden daha yakındık. Aslında Jake ve ben her zaman yakındık. Autumn'la her şey bir yarışma gibiydi. Bazen hâlâ öyle. Jake ile arkadaşım gibiydi. Eğlenirdik. Bahçede birlikte koştururduk. Salıncakta oynadık. Arkadaşlarımızı paylaştık. Bana video oyunlarını nasıl oynayacağımı öğretti ve oyunlarda berbat olduğumda benimle dalga geçti. Annemin yardımına ihtiyacı olduğunda saçımı örerd. Jake aslında saç konusunda çok iyidir.

Bu küçük sırrın ortaya çıkmasını hiç istemezdi.

Bana bakmaması, benimle konuşmaması canımı yakıyor. Eli ile olan ilişki bu kadar kişisel alması.

Neden bununla hiçbir ilgisi olmadığını anlayamıyor?

"Sonra konuşuruz," diyor bana, ifadesi boş, bakışları benimkilerle kısa bir an buluşuyor ve sonra uzaklaşıyor.

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve Wyatt'ın kolunu bırakıyorum. Kişisel meselelerimizi herkesin önünde konuşmak istemiyorum.

Hepsi beni dikkatle dinlediklerine dair sessizliğe büründüler ama bunu içimden atmam gerekiyor. "Lütfen beni dışarıda bırakmayın," diyorum kardeşime. "Bu benim suçum değil."

"Saçmalık," diye tükürüyor Jake, sesi zehirli. Hannah onu susturmak için elini Jake'in koluna koyuyor ve bana sempatik bir bakış gönderiyor.

Dönerek tekrar öne doğru bakıyorum, kolumu Wyatt'inkinin arasından geçiriyorum ve neredeyse ona yapışıyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Ona bakıyorum ve bakışlarındaki endişeyi görüyorum. O iyi bir adam. "Aile sorunu," diyorum iç çekerek.

"Sen ve Jake kavga mı ediyorsunuz?" Omuz silkiyorum. "Bana kızgın."

Wyatt sakince, "Bunu atlatacaktır," diyor. "Her zaman atlatır."

Bilmiyorum. Bu oldukça önemli. Jake'in beni affetmesi uzun zaman alabilir.

Kimi sevdiğim için beni affet. Ki bu çok saçma. Bu onun seçimi değil. Benden başka kimsenin seçimi değil. Jake'in Eli'dan bu kadar nefret etmesinin asıl nedeninin sosyal medyada onunla alay etmeyi hiç bırakmaması olduğunu biliyorum. Eli her şeyi daha da kötüleştirdi ve sanırım kızgın olduğu için Jake'i suçlamamalıyım.

Tüm bunlar sona erdikten sonra, belki onları bir şekilde arkadaş olabileceklerine ikna edebilirim?

Daha garip şeyler de oldu.

Sonunda törene başlıyorlar ve isimlerimiz açıklanana kadar sıramızı bekliyoruz. Bir gülümseme yapııştırıyorum ve Wyatt'la birlikte sahaya çıkıyoruz, kırmızı halı şeridini takip ederek ikinci sınıf prens ve prensesin yanında durduğumuz derme çatma bir sahneye doğru ilerliyoruz. Kalabalık hepimizi alkışlıyor. Annemi diğer futbol annelerinden bazılarıyla birlikte tribünde otururken görüyorum. Ayağa kalkmış, ellerini ağzına götürmüş, "İşte benim kızım!" diye bağırıyor.

Biraz utanç verici ama benimle gurur duyması hoşuma gidiyor.

Alkışlar dindiğinde, sunucumuz son sınıf öğrencilerinin sahneye çıkma zamanının geldiğini anons ediyor. Jake ve Hannah tanıtılan son çift oldu. Yaklaştıklarında onları cesaretlendirmek için gülümsüyorum ama Jake yine bana doğru bakmıyor bile. Hannah bana hızlı ve gergin bir gülümseme fırlatıyor.

Acaba Eli'la aramızdakileri biliyor mu? Acaba Jake ona söyledi mi? Eminim söylemiştir. Gerçi şu anda konsantre olması gereken başka şeyler var.

Kazananların isimlerini söylemelerini beklerken avuçlarım terlemeye başlıyor ve kalbim hızla çarpıyor. Gerginim. Umarım Jake ve Hannah kazanır. Gerçekten, gerçekten.

"İlk olarak, mezuniyet balosu kralımız... Anthony Sorrento!"

Kalabalık onaylayarak kükrüyor ve Wyatt'ı tuttuğum yerden bırakıp Tony için ellerimi çırparken hayal kırıklığı kısa süreliğine üzerime çöküyor. Hiç konuşmamış olsak da onu hep sevmişimdir. Yine de...

Jake'in bana kızgın olmasına rağmen, onun kazanmasını gerçekten umuyordum. "Ve bu gecenin mezuniyet balosu kraliçesi..."

Tribünlerdeki gruptan sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir davul sesi geliyor. Beklemek dayanılmaz ve havadaki huzursuzluğu hissedebiliyorum.

"Sophie Whitmore!"

Gülümseyerek onları alkışlıyor ve tezahürat yapıyorum; Sophie, öğrenci birliği başkanımızın başına taktığı tacı neredeyse kaybedecekken Tony onu sabit tutmak için uzandığında herkesle birlikte gülüyorum. Çok tatlı bir çift. Sophie'yi daha yakından tanımaya çalışmalıyım, özellikle de Hannah'nın en iyi arkadaşı olduğu için.

"Ve işte bu kadar! Bu yılın mezuniyet törenini bir kez daha alkışlayalım!" Hepimiz şu anda fotoğraflarımızı çeken çeşitli fotoğrafçılar için yerimizde kalırken tribünlerden daha fazla alkış ve bağırış geliyor. Bunun sonu yok. Aileler, arkadaşlar ve ellerinde telefonlarıyla personel. Futbolcular sabırsızlıktan patlamaya hazır görünüyor. Birkaç profesyonel fotoğrafçının yanı sıra yerel gazeteden bir adam da fotoğraflarımızı çekiyor. Sonunda Wyatt daha fazla dayanamıyor.

"Ben çıktım." Bana hızlıca sarıldı. "Bize şans dile."

"İyi şanslar!" Sahayı koşarak geçerken arkasından sesleniyorum. Diğer çocuklar da onu takip ediyor, en son Jake soyunma odasına doğru ilerliyor. "Bunu başarabilirsin, Jakey!"

Bana alaycı bir bakış gönderdi ama devam etti.

Kalbim sıkışıyor ve gözlerim yaşlarla doluyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve kendime ağlamamın mümkün olmadığını söylüyorum. Şimdi değil, sahada. Zaten ağabeyimin de umurunda değil. Muhtemelen kötü hissetmeyi hak ettiğimi söyleyecektir.

Bu konuda ne yapmam gerekiyor? Kardeşimle ilişkiyi nasıl düzeltebilirim ve Eli'yi erkek arkadaşım olarak nasıl tutabilirim?

İkisini birden yapmanın mümkün olup olmadığını bilmiyorum.

Amigo ekibinin geri kalanının sahaya çıkıp gösteri yapmak için beklediği saha kenarına geri dönüyorum. Şans benden yana olduğu için,

Cami bana yetişiyor, hızını yavaşlatıyor ve yanımda yürüyor.

"Pislik kardeşinin kazanamaması çok kötü," diyor küçümseyerek.

"Evet, ne yazık ki sen de kazanamadın," diye yüzüne fırlatıyorum, tam o sırada uzanıp tacımı düzeltiyorum.

Cami bana ters ters bakıyor. Ben zaferle gülümsüyorum. Bir şeylerle övünen biri değilimdir ama bu zaferle övünmek zorundayım. Özellikle de Cami gibi nefret dolu birine karşı.

"Hepsi Sophie denen kız için üzülüyordu," diye devam ediyor Cami, sanki kendini bu yüzden kaybettiğine ikna etmeye çalışıyormuş gibi. "Yani, ona bir bakın. Acınacak halde."

Cevap verme zahmetine girmeden, ondan uzaklaşmaya çalışarak daha hızlı yürüyorum. Boktan davranışları için ona bir kez daha seslenmek anlamsız. Zaten beni dinlemiyor. Kendi saçmalıklarına çok dalmış durumda.

Amigo takımının yanına döndüğümüzde tacımı ve kuşağımı Brandy'ye fırlatıyorum, o da gülerek ikisini de elinde tutuyor. Cami herkese başlama zamanının geldiğini söylüyor ve hepimiz sıraya giriyoruz, sahanın kenarında durup Mustang amigo kızlarının da aynı düzeni almasını beklerken kollarımızı birbirine bağlıyoruz.

Çok gerginim. Bu rutini bozmak istemiyorum. O kadar çok çalıştık ki, uykumda bile yapabilirmişim gibi hissediyorum. Beklerken Cami diğer takım hakkında, bizim hakkımızda, onu hayal kırıklığına uğratmamamız gerektiği hakkında iğneleyici sözler söylüyor ve ben de duymazlıktan gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Ama artık dayanamıyorum.

"Bu kadar kaba olmayı bırak," diyorum ona, sesimi yükselterek. "Takım kaptanı olarak bizi cesaretlendiren kişinin sen olman gerekmiyor mu?"

Cami'nin yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. Dudaklarını aralıyor, bir başkası ondan önce davrandığında bunu bana yapmaya hazır.

"Ava haklı. Birinin bizi yüceltmesine ihtiyacımız var, alçaltmasına değil." Bunu söyleyen Baylee. Cami'nin takımdaki en yakın arkadaşı.

Şok edici.

"Evet," diye ekliyor Dakota, sesi gergin geliyor. "Zaten yeterince gerginim." "Ben de öyle. Bize iyi şanslar dileyecek birine ihtiyacımız var," diyor Lindsey garip bir kahkaha ile.

Herkes konuşmaya başlar. Cami sessizce buharlaşıyor, dudakları o kadar gergin ki kayboluyor. Mustang tezahürat takımı sahada bize doğru

yürümeye başladığında Baylee'nin "Bu iş bizde kızlar!" diye bağırdığını duyuyorum.

Sahaya koşup başlangıç pozlarımızı verirken gülümsememe engel olamıyorum.

KIRK DÖRT

ELI

KAYBEDİYORUZ.

Farkına vardığım şey içime bir balyoz gibi indi. Skor tabelasına, kalan süreye, bizi tek bir golle yeniyor olmalarına bakıyorum. İşte bu kadar. Biraz çabayla, bu bebeği bağlayabiliriz.

Ama sorun da bu. Şu anda muazzam bir efor sarf etmemize rağmen onları geçemiyoruz. Sanki savunma hatları devre arasında büyüme hormonu almış gibi ve şimdi durdurulamaz durumdalar.

Geçilmez.

Kendimi iyi hissediyor olsaydım, şu anda bir penetrasyon şakası yapardım, ama değilim. Onun yerine, sinirliyim. Kendime kızgınım. Takımım iyi. Bu gece sağlam bir efor ortaya koyduk. Devre arasında kazanıyorduk.

Badgers geri geldi. Şimdi de topu kaybettik. Sayı yapamadık. Dördüncü çeyreğin bitimine iki dakikadan biraz fazla kala Badgers'a geri döndük. Savunma hattımız da çok iyi. Callahan'ın alıcılarını bulmasını engelliyorlar ve o da hatalı atışlar yapıyor. Bu harika.

"Bunu alabiliriz," diyor Jackson. Tam yanımda duruyor ve benim hissettiğim kadar gergin görünüyor.

Brenden hala kıcımla konuşmuyor. Şerefsiz.

Bir anda, Jake topu tamamen korumasız olan Diego'ya atıyor. Bu nasıl oldu? Kendimi kaybettim, sahadaki çocuklarımıza bağıırıyordum. Jackson da aynısını yapıyor. Ama bu anlamsız. Top Diego'da ve gol bölgesine giden açık bir yol var. Spiker "Touchdown!" diye bağııyor ve tüm stadyumdan gelen seslerle zonkluyor.

heyecanlı taraftarları. Golcleri ekstra sayıyı atıyor; maçın bu son dakikalarında iki sayılık dönüş yapamıyorlar.

şimdi iki sayı ndeler.

Nefesimin altında mırıldanarak kaskımı tekrar taktım ve sahaya koştım. Maçın bitmesine 90 saniyeden az kaldı. Muhtemelen bu süre içinde bir gol daha atmayı başarabiliriz. Bunu daha önce de yaptık. Ama iki mi?

Hayır. Bizim için her şey bitti. Onlara yenildik.

Bir kez daha. Berbat.

Harekete geçiyoruz. Kapıdan çıkar çıkmaz yirmi yardalık bir pas atıyorum, bu da bizim taraftaki herkesi heyecanlandırıyor. Ondan sonraki her atış engelleniyor. Ya da düşüyor. Sürekli mola istiyorlar. Bu zaten sikik olan kafamı iyice karıştırıyor. Hcumum pes etti. Yüzlerindeki hayal kırıklığını görebiliyorum ve hissediyorum. Sonunda bir saha gol bulduk. Buzzer alıyor. Ma bitti.

Badgers kazandı.

Kalabalık çılgına dönüyor. Onların tüm takımı sahanın ortasına doğru koşarken, biz de eşyalarımızı toplamak üzere kenar çizgimize çekiliyoruz. Ortam kasvetli. Sessiz. Koç bize acele etmemizi, böylece buradan defolup gidebileceğimizi söylüyor. Kesinlikle katılıyorum.

Buradan defolup gitmem gerek.

Amigo takımları da sahada, kızlar ponponlarını havada sallarken görebiliyorum ve Ava'nın nerede olduğunu merak ediyorum. Drew Callahan yerel bir televizyon kanalına röportaj veriyor, mikrofona konuşurken bir süperstar gibi görünüyor.

Her zaman zirvede olmak güzel olmalı.

Çantamı kaptığım gibi omzuma atıyorum ki birinin adımı bağırdığını duyuyorum.

Bir kadın.

Döndüğümde Ava'nın bana doğru koştuğunu görüyorum, üniforması içinde çok sevimli görünüyor, yüzü mavi beyaz yüz boyasıyla kaplı. Bana sarılırken çantamı yere bırakıyorum, yüzü göğsüme bastırıyor, kolları sıkıca sarılıyor. Ben de otomatik olarak ona sarılıyorum.

"ok zgnm," diyor, sesi göğsümde boğuklaşıyor. "Senin kazanmanı istedim."

Kendime engel olamayıp bir kahkaha patlattım. Böylesine kötü bir mağlubiyetten sonra beni ancak Ava gldrebilirdi. "Saçmalık, bebeğim. Ama bunu söylemeni takdir ediyorum.

Bu."

Başını arkaya yatırıyor ve bana gülümsüyor, gözleri hüzün dolu. Acı çekiyor. Çünkü ben de öyle. Ve bu beni biraz sarsıyor. "Çok iyidindin."

"Teşekkürler." Elimi kışına doğru kaydırmadan önce kısa bir süre sırtının küçük kısmına dayıyorum. Bana aldırmayın, çabucak dokunuyorum. Kendimi kötü hissettiğimde bile. "Sahada çok güzel görünüyordun."

"Beni görmedin," diyor.

"Ben yaptım." Sayılır. Keşke devre arasında o küçük sahnede Wyatt denen ahmak yerine onunla birlikte duran ben olsaydım, ama şu anda bana sınıksız sarılmış olan benim. Sanırım bu özel oyunu ben kazandım. "Bu iş bitince ne yapacaksın?"

"Oh, bir süre burada temizlik falan yapacağız. Daha sonra Ellie ile Pizza Factory'ye yemeğe gideceğiz. Açlıktan ölüyorum."

"Seninle orada buluşmama ne dersin? Ya da nerede olursa?" Bu gece ona ihtiyacım var. Yarın gece onun dansına gitmek gibi planlarımız olduğunu biliyorum -bu bir macera olmalı- ama şimdi onunla olmak istiyorum.

Sadece birazcık.

"Evime gel," diyor, kollarımdan yavaşça çekilirken dudaklarında minik bir gülümseme belirliyor. "İçeri nasıl gireceğini biliyorsun."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine neredeyse kendimi öldürmemi mi istiyorsun?" Başını sallıyor, geriye doğru yürüyor. "Ben buna değerim, değil mi?"

"Oh, kesinlikle buna değersin," diye takılıyor. "Sonra görüşürüz o zaman?"

"Sonra görüşürüz," diyorum ve dönüp tarlanın diğer tarafına doğru ilerlemesini izliyorum.

"Gözlerim beni yanıltıyor mu? Ava Callahan'ın sana doğru koşup sarıldığını gerçekten gördüm mü? Ağabeyi ve takımı kışımızı tekmeledikten sonra?"

Yavaşça döndüğümde Jackson'ın beni izlediğini görüyorum, gözleri şoktan kocaman olmuş. Eminim az önce onun dünyasını sarsmışımdır. "Hayır," diyorum toplayabildiğim kadar ciddiyetle. "Yapmadın."

Çantamı bir kez daha kaptığım gibi, otobüsümüzün beklediği arka otoparka doğru diğer çocukları takip etmeye başlıyorum. Jackson da yanıma geliyor.

"Cidden, kardeşim. Sana sarıldığını gördüm. Sana bir tür tanrıymışsın gibi baktığını gördüm," diyor Jackson, yavaşça başını sallayarak. "Bu gerçek miydi?"

Duruyorum, kolundan tutuyorum, o da dursun diye. "Onu başka kim gördü?"

"Bilmiyorum."

Ava bana doğru koştuğunda düşünmüyordum bile. Sadece tepki verdim. Muhtemelen çok akıllıca değildi. "Sana bir şey söyleyen oldu mu?"

Jackson başını sallıyor. Kolunu bırakıyorum ve bir kez daha yürümeye başlıyoruz.

"Bunu gizli tut," dedim ona. "Hakkımızda dedikodu yaymaya kalkma."

Fark etmez. O bunu biliyor. Ben de biliyorum. Biri bizi gördü. Haber yayılacak ve birkaç saat içinde herkes Ava'yla aramızda bir şeyler olduğunu öğrenecek. Bununla yüzleşmek zorundayız.

"Elbette. Bu bizim küçük sırrımız olacak," diyor kıkırdayarak, sesi şüpheyle dolu. Bu sırrı saklamanın imkânsız olduğunu biliyor. "Buna inanmıyorum. Onu beceriyor musun?"

Tüm bedenim öfkeyle kaskatı kesiliyor. "Onun hakkında böyle konuşma," diye tükürdüm.

Jackson şimdi tam anlamıyla gülüyor. "Oh kesinlikle onu beceriyorsun. Lanet olsun, kardeşim! Kardeşi biliyor mu? Eminim şimdi biliyordur. Vay anasını, ikiniz kavga mı edeceksiniz yoksa?"

Cevap vermiyorum. Durumu daha iyi ya da daha kötü gösterecek hiçbir şey söyleyemem. Jackson'ı severim. Arkadaşız. Ona her şeyimle güveniyor muyum?

Hayır.

Yani muhtemelen ilk başta benim küçük sırrımı saklayacaktır. Belki birkaç dakikalığına? Yarın gece Ava'yla mezuniyet balosuna gittiğimde her şey ortaya çıkacak. O zaman herkes birlikte olduğumuzu bilecek.

Ve herkesin bu konuda söyleyecek bir şeyleri olacaktır.

Nihayet otobüse bindiğimde, Brenden'ı ön tarafa yakın bir yerde tek başına otururken görüyorum, AirPods'u kulağında ve bakışları benimkiyle buluştuğunda yüzünde bir parıltı. Bana hâlâ kızgın ve nedenini tam olarak anlayabilmiş değilim. Kayla'yı istediğim kadar suçlayabilirim ama ne olduğunu bulmam gerek. En iyi arkadaşımı özlüyorum. Tavsiyeye ihtiyacım var. Konuşabileceğim, güvenebileceğim birine.

Artık bu işi halletmem gerektiğine karar vererek, yorgun kıcımlı Brenden'in arkasındaki koltuğa yerleştiriyorum ve omzunu dürtüyorum. Kafasını çevirip kulağından bir AirPods çıkardı. "Ne istiyorsun?"

"Seninle konuşmak istiyorum." Biraz daha yaklaştım ve sesimi alçalttım. "Bana sonsuza kadar kızgın mı kalacaksın?"

Dudaklarını birbirine bastırarak derin bir nefes alıyor ve her şeyi bilen bakışlarıyla beni incelerken nefesini yavaşça bırakıyor. Eminim acı çektiğimi anlayabiliyordur. Bu konuda her zaman iyi olmuştur. "Benimle konuşmak istiyorsun çünkü oyun hakkında kendini bok gibi hissediyorsun."

"Oyun hakkında kendini bok gibi hissetmiyor musun?"

Bir an birbirimize bakıyoruz ve ben daha fazla düşmanlık bekleyerek kendimi hazırlıyorum.

"İyi oynadın dostum," diye isteksizce itiraf ediyor Brenden, beni şaşırtarak. "Seni hiç suçlamıyorum. O pislikler bizim önümüze geçti. Hepsi bu."

"Çok yaklaşıştık, değil mi? Çantada keklik sanmıştım." Belki de sorun buydu. Devre arasına girerken kendimize çok güveniyorduk, sadece yedi sayı önde olmamıza rağmen. Asla kendinize fazla güvenemezsiniz. Koçlarımız bunu bize yıllar boyunca kaç kez söyledi bilmiyorum ama gerçek bu.

Bu özellikle benim sorunum ve hepsi de bunu biliyor. Onları hayal kırıklığına mı uğrattım? Umarım etmemişimdir.

"Evet, aynı," diyor Brenden başını sallayarak, sırtını cama yaslayacak şekilde vücudunu eğiyor ve bacaklarını önündeki koltuğa uzatıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Bir deplasman maçından dönerken otobüste normalde tam olarak böyle yolculuk ederiz. Biz de aynen böyle yapıyoruz. Bunun hakkında konuşuruz. Analiz ederiz. Her oyuncuyu, her oyunu. Nerede yanlış yaptık. Neyi doğru yaptık.

Brenden, "Soyunma odasında bir konuşma yapmış olmalılar," diyor.

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Onları on kat daha güçlü yapan garip bir büyüme hormonu aldıklarını düşündüm."

Brenden da benimle birlikte gülüyor, ama kahkahası çabuk sönüyor. "Senin her zaman bir pislik olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor."

"Ben de bundan hoşlanmadım. Her ne yaptıysam, özür dilerim, dostum. Tamam mı? Normale dönebilir miyiz?" Tek istediğim bu. Ondan sürekli kaçmak zorunda kalmaktan bıktım usandım.

En iyi arkadaşım başını eğip göğsüne bakıyor. "Kayla senden hoşlanmıyor."

Yok artık, demek istiyorum ama demiyorum. Onun yerine "Neden?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum." Brenden omuz silkiyor. "Biraz kıskanç biri. Tüm zamanımı tekeline almak istiyor."

Böyle kızlarla birlikte oldum. Böyle adamlar da tanıyorum. Yeni bir ilişkiye başlarlar ve tüm arkadaşlarını kovarlar. Sahiplenici olan tüm zamanını ister ve diğeri ne bileyim, ailesiyle takılmak gibi bir şey yapmak zorunda kaldığında, kıskanç bir öfkeye kapılır. Berbat.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Onu benimle birlikte olmaya ikna etmek uzun zamanımı aldı ve şimdi ona sahibim..." Yüzünü buruşturuyor. "Her zaman o kadar da harika değil."

Ahh. Ava'nın durumu hakkında ondan tavsiye almayı umuyordum ama görünüşe göre önce biraz yardıma ihtiyacı var. "Seni mutlu ediyor mu?"

"Sanırım."

Bu doğru cevap değil. "Sürekli onu mu düşünüyorsun?"

Hemen Ava'nın gülümseyen yüzünü görüyorum zihnimde. Daha önce ne kadar sevimli görünüyordu. Onu öptükten sonra bana bakışını. Ona ilk kez oral seks yaptığımda, boşalmasını sağladığımda gözlerindeki tatmin edici parıltı.

Onu özlüyorum. Onu seviyorum. Onu görmek istiyorum.

"Bazen sadece ondan uzaklaşmak istiyorum," diye itiraf ediyor

Brenden. "*Kardeşim*."

Brenden iç geçirir. "Biliyorum. Buna bir son vermeliyim. Ama bunu yaptığımda muhtemelen kendini kaybedecek."

"Bu senin almak zorunda kalacağın bir şans." Omzuna bir şaplak attım. "Ya acı çekersin ya da çok derine inmeden bu işi bitirirsin."

"Şimdiden epey derinde olduğumu hissediyorum," diyor, sesi stresli geliyor. "Bazen çok fazla olabiliyor."

Kampüse dönerken otobüs yolculuğu boyunca Kayla hakkında konuşuyoruz ve ihtiyaç duyulmak iyi hissettiriyor. Sadece yirmi beş dakikalığına bile olsa başka birinin sorunlarına odaklanmak. Soyunma odası binasının yanındaki otoparka girdiğimizde Brenden kararını vermişti. Yarın Kayla ile ilişkisini bitirecekti.

"Ya da belki bu gece. Jackson evinde bir parti veriyor," diyor Brenden. "Sen de geliyor musun?"

Bunu planlamamıştım. "Öyle misin?"

"Evet," diyor Brenden. "Kayla benimle orada buluşacak."

"Bu gece partide herkes oradayken ondan ayrılma," diyorum ona, eğer o da orada olacaksa gitmek isteyip istemediğimden pek emin değilim. Sonunda bana

Bütün gece yan gözle bakıp beni Brenden'den uzak tuttu. "Bu sadece daha fazla drama getirir ve bunu istemezsin."

"Haklısın," diyor Brenden başını sallayarak. "Bu bir drama merkezine dönüşebilir."

"Tabii ki. Siktir et. Ondan mesajla ayrıl," diye öneriyorum.

"Beni öldürür."

"Hadi canım?" Birlikte olduğum her kızıdan bu şekilde ayrıldım. Korkakça bir çıkış yolu ama sürekli sosyal medyadayız. İlişkilerimiz böyle gelişiyor.

Brenden, "Bu onu tam anlamıyla uçuruma sürükler," diyor.

"Partideki bir ayrılık da öyle." Otobüsten çıktık ve soyunma odasına doğru ilerledik. Dünyanın en hızlı düşünme almak, temiz kıyafetler giymek ve buradan siktir olup gitmek istiyorum. Git Ava'yı bul.

"Jackson'ın partisine gidiyor musun, gitmiyor musun?" Brenden soruyor.

"Evet, partime geliyor musunuz?" Jackson ortaya çıktı, tam ortamıza yerleşti ve kollarını her ikimizin de omuzlarına doladı. "Sonunda öpüşüp barıştığınızı görmek çok güzel. Taraf seçmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmedi, anne ve baba."

"Kapa şu lanet çeneni." Göğsünü itiyorum ve Jackson gülerek kollarını indiriyor, hâlâ aramızda yürüyor.

"Eli, partime gelmelisin. Gecenin yıldızı sensin," diyor Jackson.

"Gecenin kaybedeni mi demek istiyorsun?" Egom bir darbe aldı. Sanırım tüm o saçma sapan konuşmalarımın karşılığı bu.

Bunu bir daha asla yapmayacağım.

"Bu gece destansı bir oyun oynadın. İstatistiklerini gördün mü? Badgers'ın olağanüstü olması senin suçun değil. Bizi zafere taşıyan eski bir profesyonel futbolcumuz olsaydı biz de çok fena olurduk," diyor Jackson.

O konuda haksız değil.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?" Jackson soruyor.

"Gitmelisin," diyor Brenden. "Herkes seni orada isteyecektir."

Gitmemeliyim. Ava'yı aramaya gitmeli ve bu gece onunla mümkün olduğunca çok vakit geçirmeliyim.

Ama aynı zamanda arkadaşlarımla biraz takılmaya ve tabiri caizse yaralarımı sarmaya ihtiyacım var. Berbat bir maçtan sonra hepimiz birbirimize moral verebiliriz. Kazanmaya bu kadar yaklaştıkça kaybetmek.

Evet. Ciddi bir ego okşamasına ihtiyacım var.

"Ben varım," diyorum ve etraftaki hemen hemen her erkek tezahürat yapmaya başlıyor, bu da beni sırtttırıyor.

Her şeye rağmen dünyanın zirvesindeymişim gibi hissettiriyor.

KIRK BEŞ

Bu kadar erken kalkmama ve kendimi çok yorgun hissetmeme rağmen hâlâ ayaktayım. Saat gece yarısını geçti. Eli bir saat önce bana mesaj atarak bir süreliğine Jackson'ın evindeki partiye gideceğini bildirdi. Ona yine de gelmesini söyledim ve şu anda gelmesini umarak bekliyorum.

O partiye gitmesini engellemek istemedim ama keşke gitmeseydi. Ellie'yi onun için erken bıraktım. Bu berbat bir şey, biliyorum ama onu özlüyorum. Onunla konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Jake'in dün gece benimle yüzleştiğini ve bizi nasıl bildiğini yüzüne söylemek istiyorum.

Bunun her şeyi nasıl değiştireceğini.

İnsanlar öğrenecek ve konuşacaklar, eğer zaten konuşmuyorlarsa. Maçtan sonra Eli'nin yanına gittim ve herkesin önünde ona sarıldım. Kim gördü bilmiyorum ama birilerinin görmesi gerekiyordu. Birkaç kişi. İlişkimiz bir şekilde ortaya çıktı ve yarın mezuniyet balosunda resmen onaylanacak.

Belki bu bir hata olur ama artık geri adım atamayacak kadar ilerledim. Herkese Eli'nin benim olduğunu ve birlikte olduğumuzu göstereceğim.

Pizzacıda Ellie'yle birlikteyken, ona Eli'yle benim bir çift olduğumuzu söyleyecek doğru zamanı ya da kelimeleri bulamadım. Söylemeliydim. Başkası yerine önce benden öğrenmeyi hak ettiğini biliyorum ama bu çok zordu. Ve ona söylemeyi düşünmek bile beni geriyor. Beni daha önce hiç yargılamadığını düşünürsek, neden öğrendiğinde beni yargılayacakmış gibi hissettiğimi bilmiyorum. Ben sadece onun onayını istiyorum. Ve desteğini. Onun desteğine her şeyden çok ihtiyacım olacak. Bazı insanların buna iyi tepki vermeyeceğini biliyorum.

Hem de hiç.

Ben de bu konuda ne hissettiğimden pek emin değilim. Tüm bu durum beni geriyor. Sinirli.

Ondan ümidimi kesmiş, yatağa girmek üzereydim ki Eli'dan bir mesaj aldım. Bana gönderdiği kelimeleri görünce kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi oluyor.

Benimle arka bahçende buluş.

İçimi bir sersemlik kaplıyor ve bir yanıt yazarken gülümsüyorum.

Burada mısın?

Evet. Beni görmeye gel.

Ben: Yine duvara tırmanmak istemiyor musun?

Eli: Sikeyim hayır. O güzel kıcını buraya getir.

Hmm. Parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum. Küçük bir sürpriz hazırlamaya karar verdim. Bu fikir eve geldiğimden beri kafamda dönüp duruyordu ve şimdi neden olmasın diyorum.

Külotum hariç tüm giysilerimi çıkardım, ailemin Noel için aldığı kalın, kısa bornozu giydim ve odamdan çıkıp merdivenlerden aşağı indim.

Biraz jakuziye girebiliriz. Eminim Eli bunu isteyecektir. Hem beni çıplak görmek isteyecek, hem de belki sıcak su yorgun kaslarına iyi gelecektir.

Hah. Her şeyden çok, beni çıplak görmek isteyecektir.

Sessiz mutfaktan sessizce geçip arka kapının kilidini açıyorum ve gizlice dışarı çıkıyorum. Eli'yi şimdiden görebiliyorum. Havuzun yanında, en karanlık tarafta bir ağacın altında duruyor, böylece biri pencerelerden birine baksa arka bahçemizde bir yabancı olduğu belli olmuyor. Beni gördüğünde gülümsüyor ve ona yaklaşırken işaret parmağımı dudaklarıma bastırarak sessiz olması gerektiğini belirtiyorum.

Sessizliğini koruyor, gözleri muziplikle dans ediyor. En sevdiğim kapüşonlumu giydiğini fark ediyorum. Futbol kampında benden çaldığını... Sanırım ona ben vermiştim. İstemeyerek. Ona ne olduğunu hep merak etmişimdir.

Yaklaştığımda parmağımı dudaklarımdan çekiyorum ve bu onun konuşmaya başlaması için bir işaret oluyor.

"Üzerinde ne var böyle?" diye soruyor takdir dolu bakışları üzerimde
g e z i n i r k e n .

"Kemerini çöz ve öğren," diyorum tam önünde dururken. Eli'da ne var bilmiyorum ama bana kendimi cesur hissettiriyor. Kendimden emin. Bu şekilde

Bana bakışı, söylediği şeyler... Her şeyden çok, kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor.

Ve bu bağımlılık yapar.

Elini uzatıyor, uzun parmakları kumaş kemerin ucunu yakalıyor. Beni kendine doğru çekerek kemeri hızla çözüyor ve kumaş parçalandığında gözleri benimkilere dikilmeden önce irileşiyor. "Neredeyse çıplaksın."

"Çok dikkatlisin," diye takılıyorum, ellerine doğru adım atıyorum. Elleri belimin üzerinde kayıyor, çıplak tenimde kıvılcımlar çıkarıyor ve beni ürpertiyor. "Jakuziye girmek ister misin?"

"Jakuziniz var mı?" Başını kaldırıp bahçeye bakıyor. "Tabii ki var. Hadi gidelim."

Elimi ensesine doluyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Önce beni öp."

Hiç tereddüt yok. Ağzı benimkine konuyor ve öpücük bir anda açlığa dönüşüyor. Biraz kirli. Bir eli göğsümde, diğeri popomda. Daha da yaklaşıyorum, vücudumu onunkine göre şekillendiriyorum, burada olduğu için minnettarım. Kollarımda. Beni ne kadar özlediğini gösteriyor.

"Sanırım bir canavar yarattım," diye mırıldanıyor bir ara dudaklarına karşı, ben vücudumu onunkine sürterken. "İyi ki prezervatif getirmişim. Seks için hazır olduğuna eminim."

"Her zaman olduğun gibi," diye takılıyorum ona.

Yüzüme dokunuyor. Saçlarıma. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözleri karanlık. Ciddi. "Sadece senin için böyle hissediyorum."

Sesindeki samimiyet beni neredeyse kırıyor ve nedenini anlamıyorum. Birden gözyaşlarının eşiğine geldim. "Seni seviyorum." "Seni seviyorum-"

"Burada ne haltlar dönüyor?" Oh

Tanrım.

Ben Jake.

İkimiz de döndük, ben bornozumun kemerine uzandım ve aceleyle bağladım. Jake bizden sadece birkaç adım ötede duruyor, yüzünde öfke dolu bir ifadeyle bize bakıyor.

Pekala. Eli'a bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar Eli'a.

Eli ellerini havaya kaldırır, yüzünde o sevimsiz sırıtişlardan biri vardır. "Hey, hey. Sakin ol, kardeşim."

"Siktir git, kardeşim." Kardeşimin bakışları benimkilerle buluşuyor. "Yani şimdi onu buraya getirip arka bahçemize mi sokuyorsun? Ne oluyor, Ava? İkiniz az önce jakuzide mi yaptınız?"

Eli, "Biz de yapmak üzereydik," diye söze başlayınca koluna vuruyorum ve bana doğru bakınca ona ters ters bakıyorum.

"Seni ilgilendirmez," diyorum Jake'e, ağırbaşlı görünmeye çalışarak, ama öyle hissetmiyorum. Hayır, bizi birlikte yakaladığı için çok utanıyorum.

Birkaç dakika daha geçseydi bizi kesinlikle küvette sevişirken yakalayacaktı. İşte bu aşağılayıcı olurdu.

"Komik olan şu ki, bu benim işim. Sen benim kız kardeşimsin." Jake bize doğru gelirken beni işaret ediyor. Eli'nın gerildiğini hissedebiliyorum. "Ve o sadece bana ulaşmak için seni kullanan bir pislik." Eli'ı işaret ediyor.

"Bu doğru değil," diye başlıyorum ama Jake hemen üstüme konuşuyor.

"Ben de uzun zamandır senin saçmalıklarına katlanıyorum," diyor Eli'ye. "Tüm o saçma sapan konuşmaların ve sosyal medyada beni yerden yere vuran paylaşımların. Futbol sahasına çıkıp canıma okuyacakmışsın gibi davranıyordun. Bil bakalım ne oldu, göt herif? Öyle bir şey olmadı. Sen ve adamların berbatsınız. Bir avuç zavallı ezikten başka bir şey değilsiniz."

Eli'nın ifadesi gittikçe gerginleşiyor. Jake'inki de öyle.

"Büyük adam şimdi nerede, ha?" Jake daha da yaklaşıyor. Eli beni nazikçe yolumdan itiyor ve ben de ona bakakalıyorum. İkisine de bakakalıyorum. Havada o kadar yoğun bir gerilim var ki neredeyse boğulacağım. Kavgaya hazırlanmaya hazırlanıyorlar. "Buraya beni becermek için pusuya yatmaya mı geldin?"

Kelimenin tam anlamıyla birbirlerinin yüzündeler. Jake biraz daha uzun. İfadeleri o kadar öfkeli ki, ateş püskürmeye başlasalar şaşırırmazdım. İkisinin de dudakları gergin ve gözleri parlıyor. Bakışlar öldürseydi, ikisi de çoktan ölmüş olurdu.

Eli hâlâ bir şey söylememişken, Jake dayanamaz. Konuşmaya devam ediyor. Aylarca içinde tuttuktan sonra her şeyi ortaya döküyor.

"Eğer gerçekten kız kardeşimi becermenin aileyle aranı düzelteceğini düşünüyorsan, başka bir şey daha var. Sen bir pislikten başka bir şey değilsin."

"Jake!" Nefes nefese kaldım ama beni görmezden geldi.

"Ve senin onu kullanman ne kadar alçalacağını gösteriyor. Bir yilandan daha aşağılıksın. Değersiz takımın ve boktan ailenle değersizsin. Ve gittiğin o boktan okulla. Artık kimse seni sikine takmıyor Eli.

Sarhoş annen ve seni aldatan baban bile," diyor Jake çirkin bir alaycılıkla.

Jake son darbeyi indirir indirmez Eli onun üstüne çıkıp onu yere serdi. Yerde yuvarlanıyorlar, kollar sallanıyor, bacaklar tekmeleniyor. Homurtular duyuyorum. Küfürler. Nefes tıslamaları. Tüm bunlar olurken ben çığlık atıyor, hoplayıp zıplıyor, durmaları için yalvarıyorum. Jake'in gömleğini tutup onu Eli'nın üzerinden çekmeye çalışıyorum ama o çok güçlü. İkisi de öyle.

Arka bahçenin ışıklarının yandığını çok geç olana kadar fark etmiyorum bile. Mutfak kapısı açılıyor ve annemle babam bizimle birlikte arka bahçede beliriyor.

"Ne haltlar dönüyor?" Babam kükrüyor.

Çocuklar fark etmiyor bile. Birbirlerinin yüzlerine kalıcı hasar vermekle meşguller.

"Durun!" Onlara kardeşimi yakalamaya çalıştığımı söylüyorum ama çabalarım boşa gidiyor. İrkilmedi bile. "Eli!" Erkek arkadaşım da beni fark etmiyor. Ağabeyimin suratını yumruğuyla parçalamaya çalışmakla meşgul.

Böyle bir şey olamaz. Benim için kavga ediyor olamazlar. Aslında bunun benimle hiçbir ilgisi yok ve her şey yıllardır aralarında biriken nefretle ilgili. Eli bu durumda ortalığı karıştıran kişi olabilir ama Jake de bu rekabeti besledi. Çok daha gizli ve ince bir şekilde. İkisi de masum değil.

Bu yaptıklarını onayladığım anlamına gelmez. Ya da Jake'in Eli'nın ailesi hakkında söylediklerini. Ailesinin boşanacağını nereden biliyordu?

"Fable, Ava'yı yakala," diye emrediyor babam. "Onu onlardan uzaklaştır."

Çocukların kavga ettiği yerden sadece birkaç adım ötede duruyorum, çaresiz ve ağlıyorum. Gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyorum ve bakışlarım annemle buluştuğunda yüzü sempati ve endişe dolu. Yanıma gelip beni kollarıyla sarıyor ve hıçkırıkları tüm şiddetiyle devam ediyor, bakışlarım yerde birbirlerine dolanmış iki çocuğu asla terk etmiyor.

"Jake!" Babam onlara doğru yürürken bağırıyor. Jake'in gömleğinin yakasından tutuyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu Eli'nın üzerinden çekiyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Kardeşimin gözünün altında bir morluk oluşmaya başladı bile. Şimdi oturma pozisyonuna geçmiş olan ama hâlâ yerde yatan Eli'yi işaret ediyor. "Bu şerefsiz bana ulaşmak için Ava'yı kullanıyor!"

Bakışlarım Eli'ye gidiyor. Ağzından kan damlıyor ve yüzünü buruşturuyor. Sanki acı çekiyormuş gibi, ki eminim öyledir. Annemin evinden çıkarken

Kucaklayıp yanına diz çökmek için koşuyorum. "İyi misin?" Omzuna dokunuyorum.

Jake iğrenç bir ses çıkardı ama onu görmezden geldim. Herkesi görmezden geliyorum. Eli'nin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Eli başını yavaşça kaldırıyor, bakışları benimkilerle buluşuyor ve gözleri soğuk. Çok soğuk.

"Ben iyiyim," diye tükürüyor dokunuşumdan omuz silkerek uzaklaşırken ve dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. Zor nefes alıyor. Jake de öyle. Annemle babam yüzlerinde aynı dehşet ifadesiyle onları izliyor. Polis çağırmakla tehdit etmemelerine şaşıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Babam soruyor, sesi buz gibi.

Eli dik durur. Ağzının kenarına hafifçe dokunmadan önce bir elini saçlarında gezdirir. "Sorun çıkarmak istememiştim."

Jake bir kahkaha patlatır ve annem onu susturur.

"Soruya cevap vermedin," diyor babam, sesi sert. Bu sesi tanıyorum. Sadece birimizin başı derde girdiğinde o sesi çıkarır. "Burada ne yapıyorsun?"

Eli sessizliğini koruyor ama bana doğru hiç bakmıyor, bu da canımı acıtıyor. Jake sanki Eli'nin aptalca bir şey söylemesini bekliyormuş gibi onu izliyor. Bir adım öne çıkıp soruyu yanıtlayan ben oluyorum.

"Beni görmeye geldi, baba."

Babamın yüzünde beliren şaşkınlık, başka bir zaman olsaydı neredeyse komik olurdu. Belli ki onu şaşkına çevirmişim. "Neden?"

Sertçe yutkunuyorum. Boğazımı temizledim. Sinirlerim bana saldırıyor, babamın dikkatli bakışları altında gerginleşiyorum. "Çünkü biz-"

"Ona aşığım, efendim." Eli omurgasını düzeltirken araya giriyor ve biraz yüzünü buruşturuyor. Acaba kötü mü yaralanmış? Arkadaşı Brenden'la yaptığı kavgadan sonra hâlâ iyileşmedi. Yaralanmış olmalı.

Jake karnını tutarak gülmeye başlar. Annesi ona çenesini kapamasını söyler - bu iki kelimedenden nefret ettiğini her zaman söylediği düşünülürse oldukça önemli

-Eli'nin sözleriyle, ses tonundaki ve yüzündeki samimiyetle kalbim sıkışıyor.

"Ama sanırım bir hata yaptım." Eli'nin buz gibi bakışları bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve sanki vücudumdaki tüm kanın çekilip beni güçsüz bıraktığını hissedebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Ona doğru koşmaya başlarken soruyorum ama annem kolumu tutarak beni durduruyor. "Eli?"

Hiçbir şey söylemiyor. Sadece eli yüzünde, parmakları yanağına bastırarak hepimize bakıyor. Tamamen yenilmiş görünüyor ve gözlerinde acı var. Acı, öfke ve umutsuzluk. Kırılmış görünüyor. Hırpalanmış. Ve bana bakmıyor. Gerçekten bakmıyor. Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Nerede yanlış yaptım bilmiyorum ve o benimle konuşmuyor.

"Gitmelisin," der babam ona, sesi serttir. "Geç oldu. Ailen muhtemelen nerede olduğunu merak ediyordur."

Eli düz ve mizahtan tamamen yoksun olsa da gülüyor. "Doğru. Tabii." Sanki hareket etmek ona acı veriyormuş gibi yavaşça yürüyor. Babamın önünde duraklıyor. "Sebepler olduğum tüm sorunlar için özür dilerim."

Son sözlerini söyledikten sonra dönüp gider.

Ve kalbim yarıldı, her yere saçıldı.

"Hayır." Annemin elinden kurtulmaya çalışıyorum ama annem şaşırtıcı derecede güçlü. "Bırak beni."

"Neden buradaydı, Ava?" Babam bana soruyor ve bakışlarımız buluştuğunda kafasının karıştığını söyleyebiliyorum. Ve öfkeli. "Sana gerçekten aşık mı? Yoksa bu da onun numaralarından biri mi?"

"Evet, bize neler olduğunu anlat Ava. Seni kandırıyor mu yoksa?" Jake benimle alay ederek ekliyor.

Boğazım duygularla çok tıkalı, onlara cevap vermiyorum. Zaten cevap veremezdim de. Annemin elinden kurtulup Eli'nin peşinden koşuyorum, bana geri dönmem için bağıran Jake ve babamı görmezden geliyorum. Onu unutmam gerektiğini. Annemi de görmezden geliyorum, o da bana sesleniyor. Sevdiğim çocuğun peşinden koşuyorum, ona seslendiğimi duyabileceğini biliyorum.

"Eli, dur! Lütfen!"

O çok hızlı. Ve durup beni beklemiyor. Neden beklemiyor? O her zaman durur. Her zaman beni dinler. Her zaman. Bana inancı var. Gerçekten inanan tek kişi o.

Onu karşıdan karşıya geçip arabasına doğru giderken görüyorum ve koşmaya başlıyorum. Çıplak ayaklarım pürüzlü asfalta çarparak çakıllara saplanıyor ve acıdan yüzümü buruşturuyorum. "Eli!"

Sokağın ortasında bana doğru dönüyor, gözleri öfkeyle parlıyor. "Benden uzak dur."

Sesindeki zehir beni tamamen durduruyor, kalbim o kadar sert atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. "Ne?" Nefes nefese kaldım.

"Kal. Lanet olsun. Benden uzak dur." Kelimeler dudaklarından bomba gibi düşüyor, kalbimde patlıyor. Beni paramparça etti. "Ona sen söyledin."

"Kime söyledim?"

"Lanet olası kardeşin! Ona ailemden bahsetmişsin." İki elini saçlarına daldırıp çekiştiriyor, yüzündeki acı beni ikiye bölüyor. "Bunu nasıl yaparsın? Bu bir sırdı. Sen bunu biliyordun. Kimsenin bilmesini istemedim."

Kafamı tekrar tekrar sallıyorum, zihnim karmakarışık. "Kardeşime senin hakkında hiçbir şey söylemedim."

"O zaman nereden biliyordu? Anneme alkolik dedi. Ve babama da dolandırıcı. Bunu sana söylemiştim. Sana *her şeyi* anlattım." Saçlarını bıraktı, ellerini kalçalarına dayadı. Çok kızgın ve tüm bunlara rağmen ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Kızgınken bile.

Bana kızgın olduğunda bile.

"Ailen hakkında benden başka kimse bir şey bilmiyor. Jake bizi sadece dün gece, senin Instagram'daki hikâyenden sonra öğrendi. Odamda benimle yüzleşti ama ailen hakkında hiç konuşmadık," diye açıklıyorum, ona doğru çekingen bir şekilde ilerleyerek. Dikkatlice.

"Daha fazla yaklaşma," diyor Eli ve ben de duruyorum. Sesindeki sefalet çok açık. Beni yanında istemiyor. "Sana güvenmiştim Ava."

Beni üzen, kelimeyi geçmiş zamanda kullanmış olması. Ağlamaya başladım. O kadar çok ki, görüşüm bulanıklaşıyor. "Ben hiçbir şey söylemedim. Yemin ederim Eli. Bunu sana asla yapmam!"

"Sana inanmıyorum."

Kesin ifadesi suratıma bir tekme gibi indi.

"Eğer sana güvenemiyorsam, o zaman..."

Sesi dalgalanıyor ve ben çaresiz hissederek ona bakıyorum. Ağzının kenarından hala kan damlıyor ve yanağında bir çürük oluşuyor. Alnında da bir kesik var ve hâlâ zor nefes alıyor, göğsü hızla inip kalkıyor.

Ona gitmek istiyorum. Onu rahatlatmak istiyorum. Ama bana izin vermeyeceğini biliyorum. Ve bu acıtıyor.

"Sonra ne olacak?" Kollarımı hayal kırıklığıyla havaya kaldırıyorum ve bornozumun gevşediğini hissediyorum. İlişkimizin en önemli konuşmasını yolun ortasında yapıyor olmaktan nefret ederek hızla kemeri sıkıyorum.

"O zaman bu işe yaramaz." Bakışları benimkilerle buluşuyor. "İşimiz bitti."

"Hayır." Ona doğru yürüdüm. Ellerimi göğsüne koyuyorum, hareket etmediği için minnettarım. Yüzüne bakıyorum, bana bakmasını istiyorum. Bakışlarımla buluşmasını ve oradaki samimiyeti görmesini. Gerçeği. "Bizden vazgeçmene izin vermeyeceğim."

"Güvenemediğim bir kızla birlikte olamam." Bakışlarımla buluşmayı reddediyor, gözlerini uzaklara dikeyor.

Gömleğini ellerimle kavrayıp ona yapışıyorum. "Lütfen Eli. Ona hiçbir şey söylemedim, yemin ederim."

Bana hızlı bir bakış attı. "Sana inanmıyorum."

Nasıl bu kadar soğuk olabiliyor? Bu kadar acımasız?

Dehşet içinde ona bakarken ellerim gömleğinden çekiliyor. Bir adım geri atıyorum. Sonra bir adım daha. Ve bir adım daha. "Belki de yanılmışımdır. Belki de Jake'e ulaşmak için beni kullandın."

"Bunu bana çevirme," diyor, sesi gergin. "Bu benim sana ne yaptığımıla ilgili değil. Bu *senin bana* yaptığımıla ilgili."

Titriyorum. Bu çocuğa bekaretimi verdim, onu sevdiğimi söyledim ve hepsi ne içindi? Jake'e ailevi sorunlarını anlatacağıma inandıktan sonra benden kolayca uzaklaşabilsin diye mi? Bana gerçekten bu kadar az mı güveniyor?

Görünüşe göre, evet.

"Jake'e aileden bahsettiğıme gerçekten inanıyor musun?" Sakince sordum. Fazla sakince.

"Evet!" Kelime göğsünden patlıyor. "Bunu neden yaptın Ava? Yaşadığımız onca şeyden sonra? Sana söylediğim onca şeyden sonra? Jake'in benden ne kadar nefret ettiğini bildiğin halde ona bana karşı kullanabileceğı bir cephane mi veriyorsun? Bu ne lan?"

Cevap veremeden, kendimi savunamadan dönüp uzaklaşıyor.

Ağlamadan duramıyorum. O arabasına binerken ben yolun ortasında kalıyorum. Motoru çalıştırıp, arabayı vitesine takıp uzaklaşırken gözlerini dikmiş bana bakıyor. Beni geride bırakarak.

Tek başına.

Kırık bir kalple.

OMG EVET, seni askıda bıraktım! Ve eminim daha fazlasını istiyorsun. Ya da belki bana kızgınsınız. Tam açıklama için teşekkür bölümünü okuyun, ama bilin ki Eli ve Ava'nın hikâyesinin geri kalanını [Meant To Be](#)'de okuyacaksınız!

Meant To Be için verilen çıkış tarihine **de** inanmayın - Ocak 2021'de değil, Ekim ortası veya sonunda geliyor. Hikayenin geri kalanını öğrenmenize sadece bir aydan biraz fazla kaldı! Bir ön bakış için okumaya devam edin!

**GIZLICE BAKMA ANLAMINA
GELİYORDU!**

Eli, lütfen beni ara.

Eli: ...

Eli. Ailem için üzgünüm. Ve Jake'in söyledikleri için. Ve kavga ettiğiniz için. Lütfen.

Eli!!!

Ava: Aman Tanrım, eğer şimdi bana cevap vermezsen...

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sonsuza kadar ağlar mıyım? Herkese küçük bir penisin olduğunu mu söylerim? Söylememi isteyeceğin en son şeyin bu olduğunu biliyorum!

Yalan olsa bile.

Eli: ...

Neden benimle konuşmuyorsun?

Eli: ...

Şu anda seninle konuşmam gerek.

Beni sonsuza kadar görmezden gelemezsin!

Eli: ...

Ava: Belki yapabilirsin...

ÜCRETSİZ KİTAP İSTER MİSİNİZ? KAYDOLUN!

Sevgili okurlar,

Umarım **ADDICTED TO HIM'i** beğenmişsinizdir! Henüz yapmadıysanız, lütfen bültenime kaydolun, böylece en son kitap haberlerimden haberdar olabilirsiniz. Ayrıca, sadece kaydolduğunuz için benden **ÜCRETSİZ** bir kitap alacaksınız! Aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Bülteni](#)

Facebook'ta mısınız? Okuyucu grubuma katılmalısınız! Tüm iyi kitap haberlerini İLK orada öğrenirsiniz! Bizimle takılmak için aşağıya tıklayın:

[Monica Murphy'nin Okuyucu Grubu](#)

BİLİYOR MUYDUNUZ?

Drew + Fable'ın kendi kitapları/serileri olduğunu mu? Onların hikayesini [One Week Girlfriend](#)'de okuyabilirsiniz - şimdi tüm dijital perakendecilerde mevcut ve sadece 3.99 \$!

Geçici. Şu anki hayatımı tanımlamak için kullanacağım kelime bu. Geçici olarak çift vardiya çalışıyorum - en azından özgür kalana kadar. Geçici olarak küçük kardeşimi büyütüyorum - çünkü görünüşe göre gerçek annemiz ikimizi de umursamıyor. Ve her zaman geçici bir kız arkadaştan başka bir şey olamıyorum - bu kadar kolay pes ettiğim söylentisini duyan her erkek için haftanın lezzeti.

En azından Drew Callahan, kolej futbolu efsanesi ve yerel altın çocuk, bu konuda açık sözlü. Bir haftalığına kız arkadaşı rolünü oynayacak birine ihtiyacı var. Para karşılığında. Bu yeterince garip değilmiş gibi, beni dünyasına soktuğundan beri hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Herkes benden nefret ediyor. Herkes ondan bir şey istiyor. Ama Drew'un istediği tek şey benmişim gibi görünüyor.

Artık neye inanacağımı bilmiyorum. Drew tatlı, seksi ve benden çok daha fazla sır saklıyor. Tek bildiğim, onun yanında olmak istediğim.

TEŞEKKÜRLER

İlk olarak - LÜTFEN SİZİ ASILI BIRAKTIM DİYE KIZMAYIN... Ava gerçekten ailesinin kızı. [Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)'ı kendi başıma yayınladığım zamanı ve okuyuculardan aldığım tüm e-postaları, yorumları ve mesajları hatırlıyorum: *Bunu bize nasıl yaparsın? Nasıl böyle bir sonla bitirirsin?*

Yine yaptım. Eli ve Ava'nın hikâyesi tek bir kitapta yazılamayacak kadar büyük geldi ve bu kitabın **120.000 kelime** olduğunu bilmelisiniz. Bu şimdiye kadar yazdığım en uzun kitap! Jake'in kitabıyla ([Falling For Her](#)) temelde aynı zaman çizelgesini takip ettim, ama şimdi... şimdi o zaman çizelgesinin ötesine geçtik. Ve size Eli ve Ava hakkında anlatacak daha çok şey var.

[Meant To Be](#)'nin başlangıçta 5 Ocak 2021'de yayınlanması planlanıyordu. Ve bu Eli ve Ava'nın kitabı bile olmayacaktı. Ancak işler değişiyor ve hikayenin geri kalanı için o kadar uzun süre beklemenize gerek kalmayacağını bilin. Çok daha erken yayınlamayı planlıyorum. Yakında daha fazla ayrıntı paylaşacağım. Beni sosyal medyada takip ettiğinizden ve/veya haber bültenime kaydolduğunuzdan emin olun, böylece neler olduğunu ilk öğrenen siz olacaksınız.

Tamam, şimdi minnettarlık zamanı. Bu kitabı okumak için çok heyecanlanan eleştirmenlere, kitap blogcularına ve okuyuculara teşekkür ederim. Falling For Her'de bir pislik gibi davrandıktan sonra Eli'yi affettirip affettiremeyeceğimi merak ediyorlardı. Umarım onu sizin gözünüzde kurtarmışumdur. O benim bu serideki favori kahramanımdır.

Beta okuyucularıma teşekkür ederim, özellikle Sarah P, Brittany E, Brittany U, Jan C ve Elizabeth S. Görüşleriniz çok değerliydi ve Eli'ye olan sevginiz beni çok rahatlattı. Umarım önerileriniz sayesinde bu hikayeyi daha iyi hale getirmişimdir.

Ayrıca, Jan ve Elizabeth, benim için en güzel grafikleri yapıyorsunuz! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!

Her zaman olduğu gibi, tüm yardımlarınız için reklamcım Nina'ya ve Valentine PR'daki tüm ekibe teşekkür ederim. Bunu siz olmadan yapamazdım. Bir teşekkür de asistanım Casie'ye, onu işe aldıktan sonra benimle ilgilendiği ve ona "Yardıma ihtiyacım var!" dediğim için. Ve sonra birkaç hafta karanlıkta kaldım çünkü Temmuz 2020 berbattı, millet. Bu yılın tamamı şu ana kadar gerçeküstü geçti.

Koçluğunu yaptığım ve bu sonbahar Cuma gecesi futbol maçlarında tezahürat yapamayacak olan zavallı lise tezahürat takımına. O geceleri ç o k özleyeceğim! Her Cuma deplasman maçından çok geç döndüğümde ya da Ekim ayının sonlarına doğru donduğumuzda ve kızlar şikayet etmeyi bırakmadığında yakınıyorum. Ama özleyeceğim. Çocuklarımızı ve onları izlemeye gelen topluluğu, her maçtan önce çalan "Star Spangled Banner"ı, şarkı bitmeden hemen önce kızların ponponlarını, erkeklerin de kasklarını aynı anda havaya kaldırmalarını özleyeceğim. O an beni her seferinde etkiliyor. Kızların devre arası rutininde müzik çalmadığı için stres yapmayı özleyeceğim (bu şimdiye kadarki en stresli şey). Lisedeki Cuma gecesi futbol maçları son dört yıldır hayatımı tüketti ve parmaklarım bu kış da gerçekleşmesi için sıkı sıkıya bağlı. Yağmurda. Ya da belki karda. Bu ilginç olacak. Ama ben buna hazır olacağım.

Birkaç dakikanızı ayırıp **Addicted To Him** için dürüst bir yorum bırakırsanız benim için çok şey ifade eder. Teşekkür ederim.

MONICA MURPHY TARAFINDAN DA

Callahanlar

Bana Yakın Ona

Aşık Olmak Ona

Bağımlı Olmak

Olması Gereken

Flört Serisi

[Tarihi Kaydet](#)

[Sahte Tarih](#)

[Holodate](#)

[Seninle](#)

[Çıkmaktan Nefret](#)

[Ediyorum Bir](#)

[Randevuyu](#)

[Değerlendir](#)

[Düğün](#)

[Randevusu](#)

Sonsuza Kadar Senin Serisi

Bana Söz Verdin Sonsuza

Kadar Seni Düşüneceğim

Sensiz Hiçbir Şey

Hasarlı Kalpler Serisi

Onun Meydan

Okuyan Kalbi

Onun Boşa

Harcanan Kalbi

Hasarlı Kalpler

Arkadaşlar Serisi

Bir Gece

Sadece

Arkadaşız

Sonsuza Kadar

Arkadaştan Daha Fazlası

Asla Düeti

Bizi Asla Ayırma Seni

Asla Bırakma

Kurallar Serisi

[Karanlıkta](#)

[Adil Oyun](#)

[Yavaş Oyun](#)

[Güvenli](#)

[Bahis](#)

Fowler Kız Kardeşler Serisi

Menekşeye

Sahip Olmak

Gül Çalmak

Zambağı

Evcilleştirmek

Reverie Serisi

Onun

Hayali .

Onun

Kaderi

Milyarder Bekarlar Kulübü Serisi

[Crave](#)

[Torn](#)

[Savor](#)

[Sarhoş](#)

Bir Haftalık Kız Arkadaş Serisi

[Bir Haftalık Kız Arkadaş](#)

[İkinci Şans Erkek Arkadaş](#)

[Üç Kırık Söz Drew +](#)

[Fable Forever Dört Yıl](#)

[Sonra](#)

[Sana Beş Gün Kala](#)

[Bir Drew + Fable Noel'i](#)

Bağımsız YA Başlıkları

Kötü Çocuğa Cesaret Edip

Onu Kurtarmak

Güzel Ölü Kızlar

YAZAR HAKKINDA

Monica Murphy New York Times, USA Today ve uluslararası çok satan bir yazardır. Kitapları neredeyse bir düzine dile çevrilmiş ve dünya çapında iki milyondan fazla satmıştır. Hem geleneksel olarak yayınlanmış hem de bağımsız olarak yayınlanmış bir yazar olarak, genç yetişkin ve yeni yetişkin romantizminin yanı sıra çağdaş romantizm ve kadın kurguları yazmaktadır. USA Today çoksatın yazarı Karen Erickson olarak da bilinmektedir.

Copyright © 2020 by Monica Murphy

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı: Hang Le

byhangle.com

Editör: Rebecca, Fairest Reviews Editing Services

Düzeltilen: Sarah, All Encompassing Books

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.